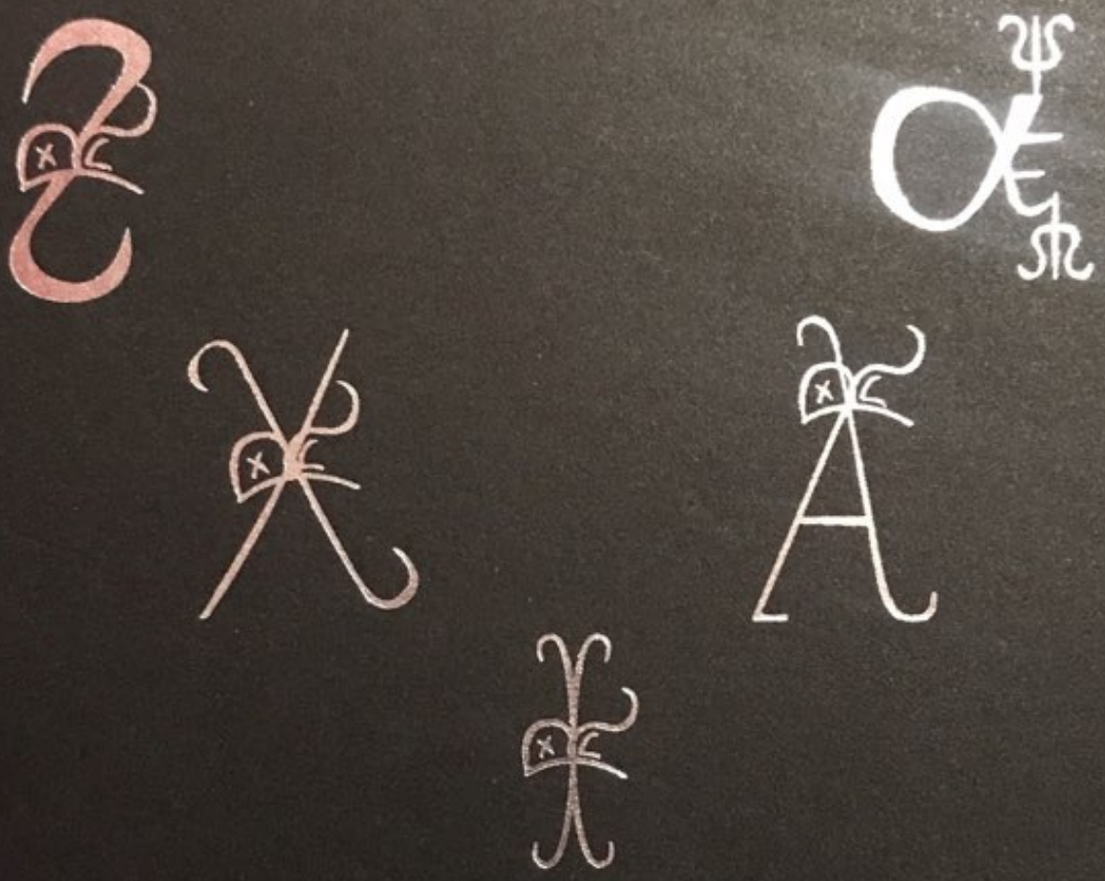

BÜŞRA TORAMAN
AV
DÖNENCESİ
EPHESUS
6.BASKI

BÜŞRA TORAMAN

AV DÖNEMCESİ

EPHESUS

KIRMIZI BAŞLIKLI KIZ SERİSİ-1

AV DÖNENCESİ

BÜŞRA TORAMAN

EPHESUS®

"Siyaha âşık olmuştum. O, renklerin çatışması değil, aksine kabullenişiydi. Siyah tüm renkleri içine alır, en asilidir. Sessiz olabilirsiniz ve bu her şey demektir."

-Louise NEVELSON

1

Dişler, çığlıklar ve kan
Hava oksijenle değil, dehşetin pas kokusuyla kaplıydı.

Ada gözlerini açarken birbirine yapışan kirpiklerinin ayrıldığını hissetti. Bilinci gerçekliği kavrarken panik vücudunu istila etmek için bekliyordu. Karabasan gibi başında dikilmiş, pençelerini geçirmeye hazırdı. Duvara sabit monitörlerden sesler yükselirken bedeni titremeye başladı. Nefes almasını kolaylaştırmak için yüzüne takılan maskeyi çıkarmayı denedi. Odanın bir ucundan zayıf bir kadın sesi Ada'nın adını söylüyor, sakin olmasını için yalvarırken gözyaşı döküyordu.

Kapı aniden açıldı, içeri doktor ve hemşireler girdi. Gözlerini kırpıştırarak daha net görmeye çalışan Ada başını yana yatırmıştı. "Anne?" diye mırıldandı. Koluna batan iğneyle yüzünü buruşturdu. Önce monitörlerdeki ses azaldı, ardından etraf karanlığa gömüldü. Zihninin içine çekilmek, ona yardımcı olmaya çalışan doktorların sandığı kadar rahatlatıcı değildi. Karanlık sadece birkaç saniye sürmüş, sonrasında her şey beyaza bürünmüştü. Göz acıtan, can yakan, mide bulandıran bir beyaz. Ada, karları hatırlatan beyazdansa ona hiçbir şey sunmayan karanlığı tercih etmeye hazırdı.

Bulanık haldeki bilinçaltından kurtulup yeniden bulunduğu yere döndüğünde her şey daha netti. Ada'nın kabullenemeyeceği kadar net. Elini havaya kaldırıp gözünün önüne getirdi. Sağa sola çevirip parmaklarını hareket ettirdi. Solgun eli temizdi. Tırnaklarının arasında gözden kaçan toprak ve koyu kırmızı lekeler vardı.

"Ada?" Başını çevirdiğinde zoraki bir gülümseme, acıma dolu bakışlarla karşılaştı. Titreyen nazik el saçına dokundu. "Kurtuldun canım. Artık iyisin."

Ada kaşlarını çatarak karşısındaki kadını tanımaya çalıştı. Bulanık zihninde onu annesi zannetmişti fakat... Dudaklarını ıslatıp gözlerini odada dolaştırdı. Hastanede olduğuna şüphe yoktu. Serumun yapışkan kokusu her yana sinmişti. "Teyze?" dedi en sonunda.

"Evet." Melisa yatağın kenarına oturup Ada'nın elini avuçlarının arasına aldı. Bir bebeği korumak istermişçesine hassas yaklaşıyordu. "Beni çok korkuttun."

Ne zaman olduğunu hatırlamadığı bir süre önce gözlerini açtığı seferde annesi sandığı kadına baktı. Cevabını bildiği halde, "Neden buradasın?" dedi. Melisa uzun bir süredir Türkiye'de bile yaşamıyordu. Evlendiği adamla beraber taşınmış, irtibatını olabildiğince kısıtlı tutmuştu. Ada'nın onu annesine benzetmesi bir sersemlikten fazlasıydı. Neredeyse ikiz kadar benzemelerinin yanı sıra aralarındaki yedi yaş farka ve mesafeye rağmen iki kardeş birbirine bağlıydı.

"Neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Ada dirseğinden destek alarak doğrulmaya çalışırken elinin üstüne takılı duran serum gerildi. "Annem nerede? Kardeşlerim?" Gördüğü şeyler gerçek olamazdı. Hatırladıkları bir anıdan daha azıydı. Kâbus belki. Gerilim filmlerinden önce siyah ekrana yansıtılan yazıydı Ada. *Bu berbat olay gerçek bir hâdiseye dayanmaktadır,* kısmıydı.

Hangi günde olduklarının hesabını kaybetmişti fakat en son bulunduğu yer bir kamp alanıydı. Ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte gittiği Uludağ gezisinde rehber eşliğinde gittikleri bir yere çadır kurmuşlardı. Kamp ateşi ve ıssız bir dağ düşüncelerdeki kadar heyecan dolu durmuyordu. Çığlıkları duyduğunda topluluktan sadece biraz uzaktaydı. Yanlarına koştuğunda nereye bakacağını bilemeden donup kalmıştı. Karların üzerine yayılmış kanlar bembeyaz tuvale fırlatılmış boya gibi görünüyordu. Çadırlar yırtılıp yerinden sökülmüş, Ada'nın önce ağaç dalı sandığı bazı insan uzuvları etrafa saçılmıştı. Midesini kontrol altında tutabilmesinin tek sebebi girdiği şoktu.

"Hepsi mi öldü?" diye mırıldandı Ada. Teyzesinin sessiz onayıyla Ada çarşaflara daha sıkı tutundu.

"Yardım ekipleri seni hipotermiye girmeden hemen önce bulmuş. Kilometrelerce yürümüşsün." Ada kaşlarını çatınca Melisa nefesini tutarak ona biraz daha yaklaştı. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Ada dudaklarını ıslattı. Ağzında berbat bir acılık vardı. Dili fazla ağır geliyor, diş etleri zonkluyordu. En son hatırladığı şey kamp alanının halini görmesiydi. İnsan etiyle kendine ziyafet çeken kurtlar bile Ada'nın çığlık atıp kaçmasını sağlayamamıştı. Sanki o noktadan itibaren hareket etmemiş, gözlerini burada açmıştı.

Odanın kapısı sessizce tıklatıldı. Melisa yataktan kalkarken içeri giren kişi direkt olarak Ada'ya baktı. "Konuşabilecek durumda mısın?" Yüzünde saklamadığı bir öfke ve nefret vardı. Yaşayabileceği tüm olumsuz duyguların kaynağı Ada'ymış gibi gözlerini üzerine dikmişti.

Ada gözleri dolarken ellerini birleştirdi. Nefesleri sıklaşırken bir kez daha yataktan kalkmayı denedi. Melisa durumu anlayamasa da yabancıya dönerek, "Sonra gelseniz daha iyi," dedi.

Parmağıyla kot pantolonuna birkaç kez vuran adam başını sallayıp arkasını döndü. Ada panikleyerek teyzesinin elini itti.

"Hayır. Hayır, gitmene gerek yok. Ali!" Bağırmasına rağmen onu durduramadı.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum ama dinlenmen gerekiyor. Günlerdir kendinde değildin. Lütfen," dedi Melisa onu yeniden yatmaya zorlarken. Serumunu düzeltip örtüsünü çekti. Bir elini Ada'nın omzuna koyarak saçlarına dokundu.

İçine yeterince hava dolduramadığı için vücudu kasılan Ada'nın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Herkes öldü," dedi tavana bakarken. "Herkesi kaybettim."

"Beni değil. Söz veriyorum, yanından ayrılmayacağım." Elini sıkıca tutup sandalyesine oturdu. "Burada senin için bir şey kalıp kalmadığını bilmiyorum ama cenaze töreninden sonra benimle gelmeni istiyorum. Kendini toparlayana kadar yanımda kal. Mecbur değilsin ama çalışma izni de alabiliriz."

Ada gözlerini her kapattığında gördüğü lekelerden kurtulmayı umarak dişlerini sıktı. "Kanada," dedi hırıltılı sesiyle. Günlerdir bilinciyle birlikte sesi de kaybolmuş gibiydi. Teyzesinin son zamanlarda Kanada'nın ıssız bir şehrinde kaldığını hatırlar gibiydi.

"Evet. Seninle ilgilenmeme izin ver." Ada kararsız kalarak başını diğer yana çevirdi. Melisa'yı tanımıyordu bile. Onunla defalarca videolu görüşme yapması durumu değiştirmezdi. Diğer yandan yaşayan tek akrabasıydı. Kendine bakabilecek kadar tecrübesi olmasına rağmen istediği şey uzaklaşmaktı, yalnız kalmak değil. Melisa onu ikna etmeye çalışarak, "Yapabilirsin," dedi. "Buradaki işleri halletmek biraz zamanımızı alacak. Polisler ifaden için bekliyor ve babanın işletmesiyle ne yapacağını düşünmek zorundasın ama bırakalım geri kalanıyla avukatlar ilgilensin."

Ada boynuna dokundu. Annesinin üniversite mezuniyetinde ona verdiği kolyeyi hatırladı. "Üzerimden çıkanlar nerede?"

"Kıyafetler kullanılmayacak durumdaydı. Geri kalanı ise çantamda." Melisa birkaç saniyeliğine susarak alt dudağını ısırdı. "Nişanlı olduğunu bilmiyordum," dedi sessizce.

"Yüzüğüm..." Kalp ritmini ve tansiyonunu gösteren monitörden tiz sesler yükselmeye başlamıştı. Beynini bir türlü odaklayamıyor, tüm kayıplarına aynı anda üzülürken kalbi itiraz çığlıkları atıyordu.

"O da çantamda." Melisa elini Ada'nın kolunda dolaştırdı. Sıcaklık normal bir seviyede olmasına rağmen teni hala soğuktu. "Çok üzgünüm, Ada."

"Benim yüzümden oradaydı. Soğuktan nefret etmesine rağmen gelmesi için onu zorladım," dedi Ada ve bu sefer yataktan kalkmayı başardı. Baş dönmesi ve mide bulantısına aldırmadan banyoya girip kapıyı arkasından kapattı. Beraberinde sürüklediği serum taşıyıcısını bırakıp ellerini lavaboya yasladı. Yanakları soğuktan tahriş olmuş, gözlerinin akları kanlanmıştı. Annesini, babasını, iki kardeşini, nişanlısını ve en yakın arkadaşını düşündü. Tüm ailesi, hayatı ve gelecek hayalleri, birkaç dakika içinde ondan koparılmıştı. Öylece... Hiç var olmamışlar gibi.

Ada sırtını aynaya dönüp yere oturdu. Neden yaşıyordu? Herkes ölürken kendisinin hala nefes alması nasıl bir cezaydı? Daha bir hafta öncesine kadar hayatını çekilmez kılan tek şey gelinlik modeline karar verememesiydi. Şu anda buz mavisi olan saçlarını yüzüğüyle uyumlu bir kırmızıya boyatmayı düşünmüştü. Sorunların boyutu bir anda değişivermişti. Paylaşabileceği kimse yokken hayal kurmasının bir anlamı var mıydı? Kalbinin atıyor olması yaşamayı sürdürmesi anlamına mı geliyordu?

Hıçkırıklar boğazına dizildi. Dayanamayacağı noktaya ulaştığında çığlıklar ve gözyaşları serbest kaldı. Yumrukları dizlerini dövdü, tekmeleri kapıya indi. Kaybetmeye alışkın olmayan tarafı en büyük darbeyi en acımasız şekilde almıştı. Bundan geri dönüş yoktu.

Melisa yanına eğilip ona sarıldığında Ada daha fazla ağlamaya başladı. "Gitmek istiyorum," dedi yüzünü omzuna yaslarken. Kendi gözyaşlarını sessizce döken Melisa, onun sırtını sıvazladı. Ada gördüğü şefkatle kontrolünü tamamen yitirip uzun bir süre gözyaşlarında boğuldu.

2

Her şeyi kaybetmek yeniden başlaman için bir şans mıdır?
Yoksa artık pes etmen gerektiğine dair bir işaret mi?

"Burayı kendin için düzenleyebilirsin," dedi Melisa çatı katındaki odanın kapısını açarken. Geri çekilip Ada'ya baktı. "Beğendin mi? Biraz tozlu ama temizlediğimiz zaman harika görüneceğine eminim."

"Ben de öyle, teyze," dedi Ada. Kaldığı yerin ne kadar ışık aldığı umurunda değildi. Çarşafların rengi ya da yeterli eşyası olup olmadığı da. Üzerinde kâbuslar göreceği yatağı rahat görünüyordu. Kaybettiği herkesin fotoğrafını yerleştireceği çerçeveler şimdilik boştu. "Teşekkür ederim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıya gel," deyip Ada'nın sırtını okşadı. Aslında rahatsız edilmek istemediği gözlerinden okunuyordu. Üç ayı aşkın bir zamandır Ada'nın yanında kalmıştı. Tüm evrak işleri, sorgular ve avukatlarla olan görüşmeleri için koşturmuştu. Ada yine de başını salladı. Melisa genç simasına yakışmayan yorgunluk izleriyle gözden kayboldu.

Sırtındaki çantayı kapının yanında bırakıp camı açtı. Karın soğuk kokusunu derin bir nefesle soludu. Bir zamanlar soğuğu severdi. İçini canlı tutar ve uyuşukluğunu yok ederdi. Camın

kenarlarında birikmiş olan karlara dokunup parmak uçlarında erimesini izledi. Penceresini dolduran manzaraya doya doya baktı. Yaşadığı şeyden sonra bu manzaraya hala bakabiliyor olması şaşırtıcıydı. Üzerinden aylar geçmiş gibi hissetmiyordu. Hastane odasında gözlerini açtığından beri on beş hafta geçmişti. Zaman fazla yavaştı ve sanki her şey yanlış ilerliyordu. Hata yapmıştı ama ne olduğunun farkına varamıyordu.

Teyzesinin eşi Nicolas bir doğa bilimcisiydi. Aldığı bir iş teklifiyle Kanada'nın bu bölgesine taşınmışlardı. Dağlar ve ormanlarla çevrili üç katlı ahşap bir evdeydiler. Ormandaki ağaçların çoğu çamdı. Bu yüzden yaprakları dökülmemiş, dalları karlarla kaplanmıştı.

Ada hayatının şimdiye kadar olan kısmında eğlenceyi ilk sıraya koymuştu. Renklere bakmak değil; onların içinde kaybolmak, onlarla buluşmak istemişti. Artık kendi doğal rengine boyalı olan kahverengi saçlarını bu yüzden gökkuşağı gibi canlı tutmayı seçmişti. Hayatında başka bir renk istemiyordu. Siyahlık onun adına her şeyi anlatıyordu.

Yatağındaki tozlu örtüyü kaldırıp kendini üzerine bıraktı. Nasılsa odasını temizlemesi için bir sürü zamanı vardı. Teyzesi çatı katındaki iki odayı ve küçük banyoyu tamamen ona bırakmıştı.

Kanada'da ne kadar kalacağını bilmiyordu. Sadece biraz uzaklaşmak için teyzesinin peşine takılmıştı. Gelecek planı kurmak istemiyor, bunu anlamsız buluyordu. Ayaklarını kullanarak ayakkabılarını çıkardı. Yana dönüp gözlerini kapadı ve kurt ulumalarıyla kısa bir uykuya daldı.

Ada gözlerini araladığında akşam olmuştu. Yataktan kalkıp odasından çıktı ve hemen yanındaki banyoya girdi. Banyo, oda gibi tozlu ve kirli değildi ama kullanılmadığı belliydi. Yüzünü yıkayıp saçlarını topladıktan sonra aşağıya indi.

Seslerin geldiği mutfağa doğru gitti. Teyzesini çorbayı karıştırırken buldu. Dalgın bir halde kaşığın oluşturduğu girdabı

izlerken gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Ada ağlamaktan ve karşısında ağlayan birini görmekten nefret ederdi. Ama teyzesini anlayabiliyordu. Tek kız kardeşini kaybetmişti. Üstelik uzun zamandır göremediği ve dargın olduğu kardeşini.

Ada orada olduğunu belli etmek istercesine hafifçe nefes aldı. Lavaboya yaklaşıp kendine su doldurdu. "Yorgun görünüyorsun. Hiç dinlenmedin mi?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi mutfağın dış kapısından gelen Nicolas. Türkçesi bozuk olmasına rağmen söyledikleri kolay anlaşılıyordu. Kar tanelerinin olduğu saçında elini hızlıca dolaştırıp ceketini çıkardı. Melisa'nın anlattığına göre Nicolas eğlenceli ve komik biriydi fakat Ada'nın yanında olabildiğince az konuşmaya çalışıyor gibiydi. Ada neden böyle davrandığını anlayabiliyor ve bundan hoşlanmıyordu. Kanada'ya gelmesinin bir sebebi de onu tanıyan herkesten uzaklaşmaktı. Kimsenin anlayış dolu bakışlarını, nazik sözlerini istemiyordu. Nicolas Melisa'nın yanağında başparmağını kaydırıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. "Üstelik böyle bir durumda daha dikkatli olması gerektiğini söylüyorum ama beni dinlemiyor," derken elindeki dosya çantasını bıraktı.

"Hangi durum?" dedi Ada tezgâha yaslanırken.

"Ah, tamam," dedi Nicolas, Melisa'ya küçük bir bakış atarak. "Sanırım henüz konuşmamışsınız."

"Geçen ay hamile olduğumu öğrendim," dedi Melisa gülümsemeyle. Gözlerini mutfaktan ayrılan Nicolas'a dikip somurttu. Haberi bu şekilde vermekten rahatsız olmuştu. Diğer yandan uygun an beklenildiği gibi gelmezdi.

"Tebrik ederim," dedi Ada sadece.

Daha iyi bir zamanda ikisi de yeterince sevinebilirdi. Kayıpların verdiği mutsuzluk hali güzel haberi gölgede bırakmıştı. Bebek daha yanlış bir zamanda gelemezdi fakat öyle ya da böyle herkes hayatına devam edecekti. Yaşamın sonlanmadığına,

Ada'nın sandığının aksine her şeyin olağan süratiyle akıp gittiğine dair açık bir işaretti bu bebek.

"Odanı sevdin mi?" Melisa ocağın altını kapayıp tezgâhın üzerindeki dolaplardan birini açtı.

"Evet." Teyzesinin indirdiği tabakları almak için uzandı. Misafir geldiği zaman kullanılan özel takımlara benziyordu. Ada kırmaktan korkarak dikkatli bir şekilde bıraktı. "Burada hiç kurt var mı? Uyumadan önce seslerini duyduğumu zannettim."

"Birkaç defa ormanda görmüştüm ama oradan hiç ayrılmazlar. Endişe etmene gerek yok."

"Ormanın içinden gitmen gerekmiyor mu?"

"Tam ortasından geçen bir patika var. Sınırlarını bilirsen hiçbir şey tehlikeli değildir."

Kurtların patika sınırında durup insanları gözeteceğini sanmıyordu fakat sonuçta burayı tanıyan Melisa'ydı. Ada'nın kurallarla arası iyiydi. Ufak boşluklarından yararlanmayı iyi bilirdi. Böylece herkes mutlu olurdu. Dört ay önce yirmi üçüncü yaş gününü kutlamış biri olarak Ada durulmaktan çok uzaktaydı. Yaşamayı seviyor, nasıl keyif alması gerektiğini biliyordu. Bir zamanlar öyleydi.

Tabakları masanın üzerine yerleştirirken, "Misafir mi geliyor?"diye sordu.

"Üniversiteden bir arkadaşımla bugün tesadüfen karşılaştım." Masadan bir sandalye çekip oturdu. "Aradan zaman geçti fakat bilmiyorum, yemeğe çağırmanın uygun olduğunu düşündüm."

"İyi misin?"

"Bir sorun yok," dedi elini sallayarak. Alnını ovuşturup iç geçirdi ve başını yavaşça kaldırdı. "Bu hayatı üç yıldır yaşıyorum. Üç yıldır Nick'le beraberim, her şeyim onunla geçti, evlendik. Ama..."

"Ama?" dedi Ada, teyzesi susunca. "Onu artık sevmiyor musun?"

"Hayır," dedi Melisa hemen. "Elbette hayır. Onu çok seviyorum. Ama Zeynep öldüğünden beri bunları yapmak bana çok ağır geliyor."

"Daha üç ay oldu, teyze. Kendine biraz daha zaman ver." Ellerinde tuttuğu kaşık ve çatalları aceleyle yerleştirmeyi sürdürdü. *Şu işe bak, tüm ailemi ve sevdiklerimi kaybettim ama teselli veren yine de ben oluyorum,* diye düşünmeden edemedi. Hiçbir zaman yerine getirmediği mesleği Ada'nın hayatına daha fazla sızamazdı.

Melisa durumu birden kavramış gibi ayağa kalktı. "Sen benden daha fazla şey kaybettin," dedi yanaklarını silerken. "Ne durumdasın?"

"İdare ediyorum," dedi Ada sadece. Bu konularda konuşmaktan kesinlikle hoşlanmıyordu. Duygusal olmak ona göre değildi. Kucaklaşmak ya da diğer şeyler. Verdiği tavsiyeler tam tersi olsa da bu konuda kendine yardım edemiyordu. Her şey çok basitleşmişti. "Yemeğe gelen arkadaşının adı ne?" dedi bir sandalyenin arkasını tutarak masaya göz atarken.

"Murat. Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama güzel olur, değil mi?"

Ada yukarı çıkıp üzerindeki eski kot pantolonunu ve kırışmış tişörtünü çıkarıp rahat, spor bir elbise giydi. Saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı. Düztaban ayakkabılarını da kolilerin arasından bulup çıkardıktan sonra tamamdı. Aynanın karşısına geçip rimelin kapağını açarken başını yana çevirerek saçlarına baktı. Uzun zamandır renkli olmalarına öylesine alışkındı ki doğal halini tuhaf bulacağını düşünmüştü. Kirpiklerini birkaç dokunuşla daha belirgin yapıp, dudaklarına parlatıcı sürdü.

Aşağıya indiğinde masaya tekrar baktı. Melisa bu halde bile iyi iş çıkarmıştı. Hayaletlere gösteri sunan televizyonun karşısına geçip kumandayı aradı. Tam televizyonu kapatacaktı ki kapı çaldı. Gelen misafiri karşılamak için koridora yönelmişti fakat televizyonda verilen haber dikkatini çekti. Bir haftadır kayıp

olan kızlarını aralayan aile nihayet sonuca ulaşmıştı. Ne yazık ki mutlu son değildi. Kızın parçalanan bedeni ormanın kuzey tarafındaki çıkışta bulunmuştu. Ada'nın gözünün önüne kanlı beden yığınları geldi. Ne kadar zaman geçerse geçsin unutamayacağı o saldırı görüntüleri yine beynini yıkamaya başlamıştı.

"Nick, kapıya bak lütfen!" diye bağıran Melisa'nın sesi Ada'yı yerinden sıçrattı.

Ada televizyonu aceleyle kapatıp ellerini eteğine sürttü ve saçını geriye attı. Kravatını bağlamakla uğraşan Nick aceleyle merdivenlerden iniyordu. Ada kumandayı bırakırken, "Ben bakıyorum," dedi. "Özür dilerim." Kapıyı açtığında karşısındaki adamın gülümsemesi dondu. Muhtemelen karşısında Melisa'yı görmeyi beklediğindendi. Bir adım geri çekilip kapının yanındaki isme baktı. "Doğru ev," dedi Ada onu zahmetten kurtararak ve kapıyı biraz daha açtı. "Gelin lütfen."

"Melisa yok mu?" dedi Murat içeri girerken. Ada onun eğilmek zorunda kalacağını düşündü. O kadar kalıplı ve uzun boyluydu ki yanındaki her şey ufak kalıyordu.

"Az sonra burada," dedi Nick elini uzatarak. "Hoş geldin."

Murat hafifçe gülümseyip elini sıkarken isimlerin ve memnun oldum laflarının dolaştığı kısa bir diyalog yaşandı. Yemek odasına yönelmişlerken Murat tek elinde tuttuğu çiçeği Ada'ya uzattı. "Bilseydim sizin için daha güzel çiçekler alırdım," dedi.

Ada çiçeği alıp omuz silkti. "Laleleri de severim. Teşekkürler," derken onu hafifçe süzdü.

Açık kahverengi saçları vardı. Yüzü kemikliydi ve gözleri sarı benekli bir kahverengiydi. İnce kravatına zarif bir iğne tutturmuştu ve Ada her iddiasına girebilirdi ki o kol düğmeleri Melisa'nın maaşına denkti. Yüzünde Ada'nın fazlasıyla tanıdık olduğu anlayışlı bir gülümseme vardı. Melisa'yla yaşadıkları tesadüf karşılaşmada ne kadar bilgi alışverişi yaptıklarını sormamıştı fakat Murat tedbirli bakışlara sahipti. Ailenin üzerindeki yas havasını sezmişe benziyordu.

Melisa perçemlerini kulak arkasına sıkıştırırken yanlarına yaklaştı. Telaşlı, aynı zamanda dalgın bir hali vardı. "Karşılayamadım, kusura bakma," deyip ona sarıldı. "Nasılsın?"

"Harika," dedi Murat bembeyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. "Sanırım bu hanımefendi senin arkadaşın," dedi Ada'ya bakarak. Yoğun bakışları nedeniyle kızardığı hisseden Ada rahatsız olmuştu. Öncelikle kızarmak onun yapacağı bir şey değildi. Ayrıca kendini hala nişanlı hissediyordu ve bir erkeğin bu kadar ilgili bakışlarının üzerinde olması hoşuna gitmemişti.

"Yeğenim aslında. Bir süreliğine beni ziyarete geldi," dedi Melisa Ada'nın sırtına dokunarak. "Masaya geçelim mi?"

Ev sahipleri yolu göstermek adına önden ilerlerken Ada en arkalarındaydı. Elindeki çiçekleri koklamak için başını eğdi. Taze toprak ve karın serinletici aromasına sahipti. Gözlerini kaldırdığında Murat'ın ilerlemek yerine ona baktığını gördü.

"Adının ne olduğunu söylemiştin?" dedi ceketinin düğmelerini çözerken.

"Söylememiştim." Laleleri göğsüne yaslayarak tutarken boştaki elini uzattı. "Ada."

Murat elini tutup sıkarken gözlerini üzerinden ayırmıyordu. "Çok memnun oldum."

"Umarım ben de memnun olurum," dedi Ada geri çekilirken. "Çiçekler için vazo bulacağım," deyip koridorun diğer yönüne yürüdü.

Murat başını arkaya eğip kız gözden kaybolana kadar izledikten sonra doğrulup ellerini cebine soktu ve yemek odasına girdi. Sandalyesini çekerken, "Yemekler harika görünüyor," dedi.

"Pekâlâ, burada ne yapıyorsun?" dedi Melisa çorba doldurduğu kâseyi ona uzatırken.

"Henüz bir işim yok. Aslında yeni geldim sayılır. Şimdilik sadece alışmaya çalışıyorum." Gözü içeri giren Ada'ya takıldı. Cam vazoyu masanın kenarına bırakarak Melisa'nın yanına,

Murat'ın karşısına oturmuştu. "Okuyor musun yoksa patronundan kaçıp buraya mı geldin?" dedi Murat.

"Psikoloji okudum ama çalışmıyorum." Yeni tanıştığı insanların arasında gayet rahat görünen Murat tek kaşını kaldırarak gülümsedi. Ada peçeteyi kucağına açarken onun tepkilerini izliyordu. "Bir sorun mu var?"

"Yok," dedi yüzündeki sırıtış kaybolmadan.

"İyi."

"İyi."

"Ada bana yardım eder misin?" dedi Melisa mutfağa yönelirken.

Girdiği çıkmazdan kurtulmanın yolu olarak Ada hemen ayağa kalktı. Bir süredir etrafındaki herkes ona öylesine nazik yaklaşıyordu ki Murat'ın tavrı Ada'yı sersemletmişti. Kaba davranmıyor fakat alttan da almıyordu. Bir şekilde Ada'ya eski günlerini hatırlatmıştı. Çok eskilerden kalmamış olsa bile hayatı saldırıdan önce ve saldırıdan sonra diye ayrılmış durumdaydı ve saldırıdan önce olan kısım Ada için bir masala dönüşmek üzereydi. Her şeyin kusursuz olduğu ama sonunun kötü bittiği bir masal. O hayatı gerçekten yaşadığına inanmak zor geliyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Mutfağa girdiğinde teyzesinin ilk söylediği şey bu olmuştu. Ada şaşırarak omuzlarını silkti. "Evet, neden sordun?"

"Rahatsız olmanı istemiyorum." Elindeki havluyu katlayıp sandalyenin üstüne bıraktı. Başını eğip yemek odasına doğru baktıktan sonra Ada'ya dönerek dudaklarını ıslattı. "Murat'ı nasıl buldun?"

"Çok buldum," dedi Ada kaşlarını kaldırarak.

Melisa hafif bir kahkaha attı. "Evet, yapılı olması hep dikkat çeker."

"Tahmin edebiliyorum."

Yemeğin kalanı Ada için sessizlik halinde geçmişti. Soru sorulmadığı sürece konuşmamış, sürekli saatini kontrol etmişti. Tamamen yabancı bir yerde olmasının faydası dokunmuyordu. Ne zaman gülümsemek istese, aklı biraz olsun yaşadığı bu ana takılıp kalsa suçluluk duyuyordu. Üzüntüsü asla yeterli gelmiyordu. Geçen hiçbir zaman kayıplarını hafifletmeye yetmeyecekti.

Murat evden ayrılırken Ada mutfağı toparlamış, ardından da odasına çıkmıştı. Kıyafetlerini değiştirirken dikkatini dağıtan keskin bir ses duydu. Saçlarını tişörtün içinden çıkarıp pencerenin yanına gitti. Yukarı doğru kalkan eski tarz tahta pencerelerdendi. Çerçeveyi yukarı sabitleyip kollarını kenara yasladı.

"Merhaba, güzel şey," dedi ona ciddiyetle bakan baykuşa. "Ben uyurken ötme, olur mu? Bu biraz ürkütücü." Baykuş boğazından çıkan hırıltılarla Ada'ya yaklaştı. Ürkek olmamasına şaşıran Ada parmağının dışıyla başını sevdi. Yumuşacık tüyleri kar soğuğuyla ıslanmıştı. "İnsanlardan korkmuyorsun demek."

Odasının kapısı çok yavaşça tıklatıldığında Ada geri çekildi. Çoğu kişinin uğursuz bulduğu ötüşüyle uzaklaşan baykuş saniyeler içinde gözden kaybolmuştu. Kapıyı aralayan Melisa ona gülümsedi. "Seninle konuşmak isteyen bir polis var."

"Polis mi? Ev numarasını nasıl bulmuşlar?" Ada buraya henüz yeni taşındığından numara edinme fırsatı bulamamıştı. Konuşmak istediği kimse kalmadığı için de çok umursamıyordu.

"Telefonu değil, direkt olarak adresi bulmuşlar. Adam aşağıda seni bekliyor."

"Kahretsin," dedi Ada dişlerini sıkarak. "Neden peşimi bırakmıyorlar?"

"Senden ne istiyorlar?" dedi Melisa kapıyı kapatarak sessizce. "Buraya gelmeden önce yanlarına uğrayıp durumu açıklamıştın. Defalarca ifadeni aldılar."

Ada durup ona döndü. Hiçbir fikrinin olmadığını gösterircesine başını iki yana salladı. Teyzesiyle birlikte aşağıya indiğinde

sıradan bir görüşme yaşamayacağını anlamıştı. Melisa'ya dönerken kollarını bağladı. "Sorun yok. Sen içeri girebilirsin."

Melisa, Ada'nın koluna dokunarak onu adamdan uzaklaştırdı. "Polisi bir yerden tanıyor gibiyim. Her şey yolunda mı?"

"Hastaneye gelmişti ve evet, her şey yolunda. Merak etme." Melisa başka bir şey sormadan içeri girdi. Ada kapıyı aralık kalacak kadar çekip verandadaki koltuklardan birine oturdu. Ali'ye de oturmasını işaret ederken, "Neden buradasın?" dedi.

Ali yavaşça gülümsedi. Sıcak ve iç rahatlatan bir gülümseme değildi. "Seni daha iyi gördüm. Belki artık sorularıma daha sağlıklı cevaplar verebilirsin."

"İfademde verdiğim cevapları onaylıyorum." dedi Ada arkasına yaslanarak. "Değiştirmek ya da eklemek istediğim hiçbir şey yok. Hepsi bu kadarsa gidebilirsin. Ne de olsa önünde uzun bir yol var."

"Aslına bakarsan," dedi Ali, yavaşça Ada'nın karşısındaki koltuğa otururken. "Görevim icabı buraya gönderildim. Sivil çalışmıyorum. FBI'la ortak bir soruşturmanın içerisindeyiz."

"Hastaneye gelip bana bakışlarınla yeterince nefret saçtın, Ali. Daha fazlasını istemiyorum."

"Yanlış anlıyorsun. Bunun kişisel bir şey olması gerekmiyor. Büyük bir olayın parçasısın ve ben bunu çözmek zorundayım. Çözmek istemeyi bir kenara bıraktım, anlıyor musun? Buna mecburum," dedi Ali zehir gibi bakışlarını Ada'nın gözlerine dikerek. "O yüzden lütfen bana yardımcı ol. Seni sıkıntıya soktuğumun farkındayım ama ben işimi yapıyorum." İç geçirip üzerindeki ceketi çıkardı ve Ada'nın omuzlarına bıraktı. "Bana her şeyi en baştan anlatmak için kendini zorlamanı istiyorum. Sadece bir seferliğine..."

"Ne sanıyorsun?" dedi Ada yutkunarak. Derin derin nefesleri havada buhar oluşturup Ali'nin yüzüne çarpıyordu. "Ben ailemi, arkadaşımı ve nişanlımı kaybettim. Sence onlara bunu

yapanı bulmak istemiyor muyum? Ali, beni tanıyorsun. Bu kadarı çok fazla."

"Bunun benim için kolay olduğunu zannetme, Ada. Aylardır hayalet gibiyim. Soruşturmayı canlı tutmak için her şeyi zorluyorum."

"Hayvan saldırısı değil mi? Ne için hala canlı tutmaya çalışıyorsun? Bırak artık."

"Bırakamam!" diye bağırdı Ali. Ağzından çıkan yoğun duman esen rüzgârda aniden kayboldu. "Kardeşim öldü. Yapamam," dedi bitkin bir sesle. Ada yutkunup kollarını vücuduna doladı. Başını yere eğip dudaklarını ısırırken gözlerini sımsıkı kapamıştı. Ali'nin ellerini kollarında hissetti. "Lütfen Ada. Bana yardımcı olmak zorundasın."

Ada başını kaldırıp ona baktı. "Benim haricimde kurtulan bir kişi daha vardı. Onu tanımıyorum. Aynı gurubun içindeydik. Birlikte kamp yapıyorduk. Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü herif intihar etti."

"Ne?" dedi Ada sessizce.

"Saldırıdan iki hafta sonra ailesi onu akıl hastanesine yatırmak zorunda kaldı. Çocuk kafayı sıyırdı. Hatırladığı şeyler onu öldürdü."

"O zaman yaşadığım üç saatlik hafıza kaybı beni delirmekten kurtaran tek şey. Neden hatırlamak isteyeyim ki? Bana mantıklı tek bir şey söyle. Neden yakınlarımı katleden hayvanı tespit etmek zorunda kalayım? Yani o sadece bir hayvan," dedi elini çaresizce sallayarak.

"Neden buradayım biliyor musun?"

"Beni deli etmek için."

Ali derin bir nefes alarak gülümsedi. "Hayır," deyip etrafına bakındı ve ona biraz daha yaklaşıp sessizce konuştu. "Sadece Uludağ'da değil. Dünyanın birçok yerinde aynı saldırıları tespit etmişler. Sağ kurtulanlar bir avuç insan. Aynı dili konuştuğum bir tek sen varsın."

"Bu hayvanların kudurduğu anlamına mı geliyor? FBI böyle bir şeyle neden ilgilensin?"

"Sadece FBI değil. CIA, Interpol ve aklına gelebilecek tüm organize şebekeler. Bunların tüm dünyada eş zamanlı olması ve hala devam etmesi onları kuşkulandırdı ama çok fazla değil. Saldırılar azaldıkça ilgileri de azalıyor."

"Teoriniz ne?"

"Hayvanları eğiten bir tür terörist grubu olduğunu söylüyorlar." Ada bunu düşünürken gözlerini kıstı. Daha önce böyle bir teori duymamıştı doğrusu. Fazlasıyla hayalperest bir tahmin gibi görünüyordu. Ayrıca bu kurtulan kişileri açıklamıyordu. Hayvanlar bazı kurbanlarını canlı bırakıyordu ve belli ki intihar eden kişi bunun gerçek yüzünü görmüştü. "Hala yüzüğü takıyorsun."

Ada sol parmaklarıyla yüzüğüne dokundu. "Neden takmayacakmışım? Kardeşini sevdiğime hiç inanmadın, değil mi?"

"İşin aslı hayır, inanmadım. Kerim'in nasıl biri olduğunun farkındaydım, Ada. Yakışıklı ve zengindi. Haliyle senin de onlardan biri olduğunu düşündüm."

"Onlardan kastın, para avcıları. Açıkça söyleyebilirsin." Ada bir süre ona baktı. Sonra iç geçirip omuzlarındaki ceketi alıp uzattı. "Buraya gelen polisin sen olduğunu gördüğüme sevindim. Ama artık olan şeyi kabul et. Bu bir cinayet değildi. Kerim, en yakın arkadaşım ve ailem sadece kurbandı. Mevsimsel bir av. Artık onların nasıl ve neden öldürüldüğünü düşünmek yerine öldürülenler arasında olmadığım için kendimi şanslı sayıp dua edeceğim. Aynı şeyi sen de denemelisin. Eğer migrenin tutmasaydı kampa katılacaktın." Ceketi onun göğsüne bastırdı. Ali tutunca elini çekip kollarını tekrar vücuduna doladı. "Git Ali. Biraz dinlen ve Kerim'in ölümünden başka bir şey düşün. Çünkü benim yapacağım bu olacak."

"Üzgünüm."

"Burayı gelip yasımı tutmayı zorlaştırdığın için mi yoksa son bir kez Kerim'i görmeme izin vermediğinden mi?" Ali cevap vermek yerine öylece durmaya devam edince Ada sinirlerine hâkim olamadı. "Cenazesine katılmamı bile yasakladın. Ölmesinin sorumlusu olarak beni görüyorsun ve belki de haklısın ama Kerim'e veda etmemi engellemişken buraya gelip benden yardım isteyemezsin."

"Geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Ada içeri girmişken döndü. Bir elini kapıya koyup Ali'nin endişeli gözlerine baktı. Sakalları birkaç gündür ihmal edilmiş görünüyordu. Buna rağmen Kerim'le olan benzerliği gözler önündeydi. Kahverengi gözleri ve siyaha yakın saçlarıyla yorgun haline rağmen dikkat çekiciydi.

"Her ne yapıyorsan, umarım sonunda istediğine ulaşırsın."

Kapıyı yavaşça kapatıp sırtını yasladı. Kanada'ya gelmesinin sebebi kafasını dağıtmaktı ya da toplamak. Ailesini unutmak için değildi. Öyle olsaydı teyzesinin yanına taşınmazdı zaten. Tek yapmak istediği geçmişe ait bir şey görmemekti. Evi, iş yeri ya da sürekli vakit geçirdiği arkadaşları. Ona sürekli acıyarak bakan gözlerden üç ay boyunca nefret etmişti. Teyzesi de acınacak durumda olduğundan Ada'nın üzerine düşmemesi kızın hoşuna gidiyordu. Böyle anlarda Ada sarılıp ağlamak yerine yalnız kalmayı tercih ediyordu. Çok da değil, sadece artık yüzüne baktıklarında *zavallı kız ne kadar da kötü durumda,* diyen gözlerin ardında kalmasına yetecek kadar.

Artık düşünmeyi bırakmayı denemekten de vazgeçmişti zaten. Eğer o üç saatlik hafıza kaybını geri getirebilir ve parçaları birleştirebilirse belki rahatlayacaktı. Ama şimdi korkuyordu. Hatırlarsa belki de delirecek ve o çocuk gibi intihar edecekti. Ada hiçbir zaman zayıf bir karaktere sahip olmamıştı ama şimdi içinde amansız ve çaresizce büyüyen bir korku vardı. Ada'nın karanlık düşüncelerinden beslenen sarmaşık özentisi sevimsiz bir korkuydu üstelik.

3

Her şey akıl almaz göründüğü halde devam mı etmeli?
Ne zaman biter? Ne zaman normal olur?

Ada taksiden inip önünde durduğu kafenin ismini kontrol etti. Sabahın erken saatlerinde Ali arayarak buluşmaları gerektiğini söylemişti. Gelmek istemediği halde Ali onu öğleden sonra bekleyeceğini belirtmişti. Ada evde kalacağına emindi fakat saat ilerledikçe yerinde durmakta zorlanmıştı.

Yoğun kar sokaktaki insanların üzerine yağarken Ada ıslak kaldırıma adım attı. Cam kapıyı itip içeri girdiği an sıcak hava yüzüne üfledi. Ali'nin oturduğu masaya yürüdü.

Yanına ulaştığında Ali ayağa kalkıp elini sıktı. "Pelerinin çok... hoş," dedi. Ada başlığını geri itip saçlarını düzeltti. Çocukluk yıllarına sıkışmış gibi göründüğüne emindi fakat pelerini evden ayrılmadan hemen önce Melisa vermişti. Bekar zamanlarında annesine ait olduğunu öğrendiğinden Ada için önemliydi. Şaşırtıcı bir şekilde düşündüğünden daha sıcak tutuyordu. Ada hiçbir şey söylemeyince Ali ne içmek istediğini sordu.

"Sıcak bir şeyler," dedi Ada arkasına yaslanarak. Siparişlerini verdiklerinde Ada bir an önce konuya girmek isteyerek, "İşte buradayız," dedi.

"Seni özel yapan ne?"

Ada gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim kardeşimin iç organları dışarıdaydı, Ada. Boğazı parçalanmıştı. Ama sen tek bir çizik bile almadın. Tek sorunun hipotermiydi. Pençeler değil. Bu sinir bozucu. Neden kurtulan kardeşim değil de sensin?" Ada kıpkırmızı kesilerek dudaklarını aralamıştı ki Ali elini salladı. "Beni yanlış anlama. Seni suçladığım falan yok. Buna hakkım da yok, farkındayım."

"Afiyet olsun," dedi garson siparişleri bırakırken.

"Teşekkürler," dedi Ali ve tekrar Ada'ya baktı. Yaptıkları konuşma ikisinin de hoşuna gitmiyordu fakat Ada, Ali'nin aksine sakin ya da kontrollü değildi. Elleri soğuktan ilgisiz bir şekilde titriyordu. Ali kahvesine şeker koyup karıştırırken Ada onu izliyordu. "O dağ gezisine neden katılmadım biliyor musun?"

"Kerim o sabah seni aradığında baş ağrın olduğunu söylemiştin. Migrenin var, değil mi?"

"Yalandı," dedi Ali. Kahvesinden büyük bir yudum alıp dilini dudaklarında dolaştırdı. Derin bir iç geçirip yutkundu. "Geziye gelmedim çünkü Kerim'le senin birlikte olmanıza katlanamıyordum."

"Çünkü ben kötüyüm ve Kerim'in beynini yıkıyordum. Onu mahveden sizdiniz. Mutlu olmasına asla izin vermediniz." Yıllardır içinde olduğu bu tartışmayı hala sürdürdüğüne inanamıyordu. Kerim artık hayatta bile değilken üstelik. Bundan daha anlamsız bir konuşmanın içinde bulunamazdı.

"Saldırıdan beri huzursuzum ve bunu anlayacak biriyle paylaşmaya ihtiyacım var."

"Neden huzursuzsun?"

"Aptal bir bahane uydurup sizinle kampa gelmedim. Eğer orada olsaydım kurtları durdurabilirdim."

"Nasıl?" dedi Ada yıpranmış sinirleriyle gülerek. "Kışt kışt mı diyecektin?"

Ali kaşlarını çatıp ceketinin altındaki kemere takılı olan iki tabancayı masanın üzerine gürültüyle bıraktı. Yan masalardaki müşteriler birbirlerini dürterek Ali ve Ada'yı işaret etmeye başlamıştı. Polisi aramaları gerektiğini düşünüyorlardı. Belki de arkalarına bakmadan koşarak uzaklaşmayı...

"Sence bunlar kurt öldürmeye yetmez mi?"

"Yeter sanırım, asi kovboy. Şimdi onları yerine koy. Herkes bize bakıyor," dedi Ada öne eğilerek.

Ali etrafına bakınıp boğazını temizledi ve silahlarını kılıflarına yerleştirdi. Arkasına yaslanırken ceketini düzeltti. "Senin durumunda olmak istemezdim," dedi sonra sessizce. "Hafıza kaybı berbat bir şey olmalı." Ada başını sallarken ilgileri yeniden kendilerine dönen insanlarda gözlerini dolaştırdı. Ali bir kolunu masaya koyarak öne uzandı. Tereddütte kaldığı şeyi yapmayıp, Ada'nın elini tutmamıştı. Belli ki destek olmaya çalışıyordu fakat ikisi de bunu yapabilecek durumda değildi. "Bana o günü anlatır mısın? Saldırıdan öncesini."

"Bu ne işine yarayacak ki?"

"Sadece son saatlerinde Kerim'in neler yaptığını merak ediyorum."

Ada iki eliyle birden bardağını tutuyordu. O anları paylaşmak kolay değildi, fakat karşısındaki de sıradan bir yabancı sayılmazdı. Ali'nin ciddi olduğunu anlayınca başını salladı. "Tamam." Şartları belirlenmemiş olsa da aralarında bir ateşkes var gibiydi. Ada için sorun yoktu. Şu anda çatışma yaratacak kadar enerji dolu hissetmiyordu zaten. Sıcak çikolatasından bir yudum daha alıp iç geçirdi. "O gün çok erkenden buluştuk. Uludağ'a gittiğimizde arkadaşım ve Kerim bizim odamızın karşısındaki odalarda kalıyordu."

"Sevcan değil mi? Kerim'le senin ortak arkadaşınız."

"Evet. Üniversitede tanışmıştık." Garsonun bir müşteriyle rahatsız olup olmadığıyla ilgili konuştuğunu duydu. Ali kafedeki herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Müşteri belli ki

şikâyetçi değildi, kimse onları uyarmaya gelmedi. "Başka bir grupla beraber tam on altı kişiydik. Başka çadırlar da vardı. Tur rehberiyle beraber önce mağaraları dolaştık. Ormanları gezdik. Akşam olduğunda çadırların önüne oturup ateş yaktık. Şarkı söyleyip gitar çalanlar oldu. Eğlendik yani," dedi omuz silkerek.

Sesi boğuklaşmaya başladığında Ali ona su uzattı. "Anlatmak zorunda değilsin," dedi.

"Herkes çadırlara çekildiğinde Sevcan, Kerim ve ben etrafta biraz daha dolaştık. Sonra Sevcan bizden ayrıldı." Ada'nın gözlerine dolan yaşlar başını ağrıtmaya başlamıştı. Kafasında sürekli bunlar dönüp duruyordu zaten. Sürekli aynı kareleri gözden geçiyordu ve bir yere kadar da kusursuz şekilde ilerliyordu. "Kerim'le beraber bir tepeye oturduk. Teleferiğin gelip giden ışıklarını ve yıldızları izliyorduk. Senin hakkında konuştuk. Kerim arada kalmaktan rahatsızlık duyuyordu. Gerçekten çok üzülüyordu."

"Bunun..." Ali öksürüp başını salladı. "Bunun açıkça farkında değildim. Üzgünüm."

"Farkında değil miydin?" diye sesini yükseltti Ada gözlerinde yaşlar parlarken. "Sizden ne kadar uzaklaştığını görmüyor muydun? Sürekli benim yanıma gelmesinin nedeni sadece âşık olması mıydı? Ben onu sizin gibi yargılamıyordum. Dinliyordum ve düşüncelerine değer veriyordum."

"Sözlerine dikkat et, Ada. O benim küçük kardeşimdi. Her zaman korumak istediğim ve koşulsuz sevdiğim tek kişiydi."

"Kötü biri olduğunu düşünmüyorum, Ali. Değilsin de. Bu yüzden kendini suçlu hissetmeni istemem. Orada olsaydın Kerim'i koruyabileceğinden şüpheliyim."

"Neden?"

"Kurtlar birkaç tane değildi. Sayılarını hatırlamıyorum ama çoktular ve öylesine saldırgandılar ki... Bak, bence artık evine dönmelisin. Burada yapabileceğin hiçbir şey yok."

Ali duyduklarını deli saçması bulmuş olacak ki kaşlarını çatarak karşıladı. "Bu olayın baştan sona hayvan saldırısından ibaret olduğuna inansaydım, buraya kadar gelir miydim sanıyorsun?"

"Beni dinle." Uzanıp Ali'nin elini tuttu. "Sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyoruz. Buna bir son verelim, tamam mı? Bana bu katliamı yapanların içinde insanların olduğunu kanıtla, istediğin her şeyi yaparım. Tek bir soru bile sormam."

Ali başını salladı. "Tamam," deyip iç geçirdi ve geriye yaslandı. "Bu sözünü sana zevkle hatırlatacağım."

"Hatırlatmana gerek kalmayacak," dedi Ada gülümseyerek. Saatine bakıp saçlarını bir kez daha düzeltti. "Eve dönmeliyim."

Ali masanın üzerine içeceklerin parasını bıraktığında birlikte dışarı çıktılar. Pelerinini giymesi için tuttuktan sonra karşısında bekleyip düğmeyi iliklemesini ve şapkayı başına geçirmesini izledi. Ada gözlerinin neden üzerinde olduğunu anlamadan yüzüne baktığında, "Özür dilerim," dedi. "Bunun içinde normalden daha uysal görünüyorsun." Anında soğumaya başlayan ellerini ovuşturup yolun karşısındaki arabasını gösterdi. "Seni eve bırakayım."

Ada taksi bulmakla uğraşmayacağı için memnun kalarak Ali'nin teklifini kabul etti. Evden ayrılmadan önce teyzesi ormanın içinden yürüyerek geçmemesi konusunda uyarmıştı. *Ne olursa olsun patikadan ayrılma*, demişti. Vahşi hayvanlara karşı yerel halk böyle tedbir almıştı fakat Ada işe yarayabileceğine ihtimal vermiyordu. Emniyet kemerini takarken, "Neden polis olmaya karar verdin?" diye sordu. "Şirketin başına geçmek, büyük oğlan olarak senin görevindi."

"Bazı şeyleri değiştirmek istedim ve bunu ticaret sektörüne girerek yapamazdım. Bu yüzden şirketi Kerim'e bırakmıştım. Önce askeri okula girmeyi düşündüm ama ailemden çok uzakta olmak istemedim. Bu yüzden polis olmaya karar verdim. Peki, sen neden okuduğun işi yapmadın?"

"Benim kişisel hayatım hakkında sorular ağzından çıkabiliyordu demek. Hem de hiçbir hakaret kelimesi olmadan."

Ali direksiyonu daha sıkı tutarken kısaca Ada'ya baktı. Gözlerini ıslak yoldan ayırmamaya dikkat ediyordu. "Dört yıl boyunca psikolojiye dair hiçbir şey öğrenemedin mi? Karşındaki insanı rahatlanman gerektiğini sanıyordum, tam tersi değil."

"Seni rahatlatmak için uğraşacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun. Şimdiye kadar anlamadıysan söyleyeyim, senden pek hoşlanmıyorum." Ali derin bir nefes alarak bakışlarına karşılık verdi. Ağzından dökülecek iğneleyici kelimeler havada asılı kalmıştı. Ada gözüne çarpan karaltıyla dışarı baktığında, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Aynı anda Ali frene basıp direksiyonu kırdı. Ayağını frenden çekip tekerlekleri düzeltse de çoktan kontrolden çıkmışlardı. Yolun kenarına savrulurlarken Ada cama doğru hızla kayıp kafasını çarptı. Araba her saniye hız kazanarak ağaçlara ilerlerken Ada paramparça olacaklarını düşündü. Sadece birkaç metre kala araba tuhaf bir şekilde sarsıntı geçirerek yavaşladı ve en sonunda durmayı başardı. Yaşlı bir söğüt ağacı sayesinde. Ağaca çarptıklarında Ada emniyet kemerini zorladı ve başı hava yastığının yumuşaklığıyla buluştu.

Gözleri kararmıştı fakat bilinci hala yerindeydi. Ali omzunu sarsarak tekrar tekrar ismini söylüyordu. Elini başını götüren Ada yavaşça doğruldu. İnleyerek arkasına yaslandı. Kaburgalarından midesine doğru bir acı yayıldı. "O da neydi öyle?"

"Siyah bir kurttu." Ali emniyet kemerini açmaya çalışırken kaputtan yayılan duman ikisinin de duraksamasına sebep oldu. "Arabadan hemen çıkmalıyız," dedi Ada'nın şüpheye düşmesine sebep olacak kadar sakin bir sesle. Her hafta sonu yaşadığı sıradan bir olayın içindeymiş gibi konuşuyordu. Belki Ada gibi şokun etkilerini taşıdığındandı. Ali bu sefer Ada'nın emniyet kemerine uzandı. Başının üstünden geçirip kapısını zorlayarak açtı. "Ayaklarım sıkıştı. Çabuk aşağıya in."

"Seni böyle bırakamam," dedi Ada ama ne yapacağını da bilmiyordu. Ali'nin bacaklarını sıkıştıran metali yerinden oynatması mümkün değildi. "Bagajda yardımcı olabilecek bir şey arayacağım. Telefonun nerede?"

Ali cebine uzanıp telefonunu uzattı. "İn hadi," dedi sabırsız bir halde.

Bir elini kaburgalarının üstüne koyan Ada hızlıca arabadan çıktı. 911'i tuşlayıp başıyla omzu arasına sıkıştırdı. Birkaç deneme ve tekmeler sonrasında bagajı açıp içini karıştırırken hattın düşmesini bekliyordu. Gözüne çarpan ilk şey olan levyeyi alıp sürücü tarafına koştu. Hoparlörden yükselen kesik kesik sesler ona yardım gelmeyeceğini söylüyordu. Telefonu arka cebine sıkıştırıp, "Bunu buldum," dedi demiri kaldırarak. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Yapman gereken şey yola çıkmak ve bir insana rastlayana kadar yürümek."

Ada levyeyi direksiyonun altına yerleştirip aşağıya eğmeye çalışırken Ali acıyla homurdandı. Yeterince itememesinin yanında Ali'nin bacaklarını kullanılmaz hale getirme tehlikesine karşı durmak zorunda kaldı. Levyeyi yere atıp dizinin üstüne eğildi. "Dizin sıkışmış görünüyor. Eğer ayağını biraz hareket ettirebilirsem kurtulursun." Kapının kenarına tutunarak başını kaldırdı. Etraflarını sarmaya başlayan duman yüzünden nefes alması zorlaştı. Öksürürken gözlerinin yandığını hissediyordu. Kaputtan çıkan boğuk sesle birlikte arabanın ön tarafından alevler yükseldi.

"Gitmek zorundasın," dedi Ali onu iterek. Sesi kelimelerin aksine korku dolu çıkıyordu. "Git hadi."

Ada dudaklarını ıslatıp bir kez daha eğildi. Duyduğu bağırtılara aldırmadan Ali'nin ayakkabısını çıkarmaya çalıştı. Saniyeler geçerken Ali her defasından daha şiddetli bir şekilde kaçmasını söylüyordu. Ada normal bir zamanda hakaret bile sayılabilecek kadar kaba olan sözlerine aldırmadı. Dizlerini

yere sıkıca bastırıp iki eliyle birden ayak bileğini tutarak çekti. Kırılma sayılamayacak kadar ufak bir çıt sesi duydu, ardından geriye düştü. Ali kurtulmuş olmasının şaşkınlığını yaşayamadan arabadan indi. Ada'nın belini kavrayıp yapabildiği kadar hızla arabadan uzaklaşmaya baktı. Gitgide yükselen tıkırtılar, sonrasında da büyük bir patlama duydular. Yolun kenarına birikmiş olan karların üzerine savruldular. Ada ağzına dolan karı öksürürken sırtüstü döndü. Metrelerce ötedeki araba, alevlere ve dumana karışmıştı. Sıcaklığını bulundukları yerden bile hissediyorlardı.

Dirseklerinden güç alarak doğrulmaya çalışırken yana döndü. "Yaralanmışsın," dedi, Ali'nin kan içindeki yüzüne bakarken.

Ali gözlerini kırpıştırınca kaşından kirpiklerine inen kan, gözyaşı gibi aktı. "Gidelim artık." Bir ayağını kendine çekip hızla doğruldu, Ada'nın da kalkmasına yardım etti. Ciddi bir yara almadıklarına emin oldular. Belli ki şoka girmişlerdi çünkü ikisi de ne panik yapıyor, ne de acı çekiyordu.

Bastıkça çamura dönüşmeye başlayan karlardan bata çıka yola ilerlediler. Asfalta çıktıklarında arkalarını dönüp sıcaklığıyla etrafındaki her şeyi eriten arabaya baktılar. Ağaçlardaki karlar yağmura dönüşmüştü. En azından yangın başlatmayacaklarına emindi. Burası öylesine soğuktu ki alev almış bir araba bile yangın için yeterli gelmezdi.

Ada yolun iki ucuna bakıp ormanın içinden geçen patikaya yöneldi. "Buradan araba geçmesini beklersek donabiliriz. Şaşırma ama bu konuda biraz tecrübem var." Kollarını kendine sarıp ellerini koltuk altlarına sakladı. "Benimle gel."

"Konuk evinde kalıyorum."

"Peki oraya nasıl dönmeyi planlıyorsun?" dedi Ada hız kesmeden. Soğuktan nefret ediyordu. "Üzerinde para yok. Kredi kartların da yandı sanırım," dedi eliyle hala alevleri savrulan arabayı göstererek. Cebine sıkıştırdığı fakat patlama yüzünden savrulduklarında kırılmış olan telefonu çıkardı. Havada

tutarak ne halde olduğunu gösterdikten sonra yere düşmesine izin verdi. "Telefon konusunda da bol şans."

"Ben..." deyip yola baktı. "Bir yolunu bulurum... galiba."

"Sen bilirsin." Başlığını kafasına geçirip pelerinine daha sıkı tutundu. Henüz yürümeye yeni başlamıştı ki Ali de ona katıldı. İs kokulu ceketini çıkararak Ada'nın üzerine sardı. Birlikte ilerlerken Ada göz ucuyla baktı. Kazağı kalın görünse de yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Ben daha fazla burada kalmak istemiyorum." Yürüyecekleri uzunca bir yol varken sohbet konusu bulmak zorunda hissetmişti. "Boston'a gidebilirim. En azından orada çılgın kurtlar yoktur."

"Daha demin bir kurt bizi öldürmeye çalıştı. Kaçamazsın. Bana yardım edeceğine söz vermiştin."

"İnsanların dâhil olduğunu kanıtlarsan sana yardım edeceğime söz verdim, evet. Ben hala hayvanlar görüyorum."

"Sence bu başlı başına bir ipucu değil mi? Belki de hayvanlar üzerinde deney yapıyorlardır," dedi birden durarak. "Sonuçlarını öğrenmek için de insanları kullanıyorlardır."

Ada adımlarını yavaşlatırken kaşlarını çattı. Sırtını örten deri ceket sayesinde daha az üşüyordu. "Böyle bir şey mümkün mü?"

"Neden olmasın? Yoldaki hayvanı gördün. Birden bire karşımıza çıktı. Fren yapıp direksiyonu kırdığımda bile yerinden kıpırdamamıştı. Bu normal mi?"

"Değil," dedi Ada sessizce. Başını yavaşça kaşırken yüzü kasıldı. "Tamam, eve gidelim. Sonra bu konuyu daha detaylı konuşuruz."

"Seni ikna ettim mi?" Ada'nın yanına gidip seri adımlarla yürümeye başladı. Bu konunun onun için ne kadar önemli olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. *Bir şeye ihtiyacı var,* diye düşündü Ada. Kardeşinin öylece ölüp gitmesini kabul edemiyordu. İntikam alabileceği bir varlığa, bileğine kelepçe takabileceği kişilere ihtiyacı vardı. Hayvanlara kin beslemesi mümkün değildi. Bu yüzden insanları kurguluyordu. Ada gözlerini kapatıp başını

salladı. Hiç istemese bile psikolog gibi düşünmek bazen yıpratıcı geliyordu. "Bana inanman gerekiyor," dedi Ali ısrarla.

"Arabanın patlaması oldukça ikna ediciydi. Ayrıca herkes şu patika ve içinde yaşayan hayvanlar konusunda fazla tedbirli. Nedenini anlamıyorum. Her şeyi tuhaf geliyor, soğuk. Sadece karla kaplı olduğu için de değil." Ada bu konuda sözlerinden daha ciddiydi. Belki bulunduğu ruh halinden kaynaklanıyordu fakat yine de içindeki huzursuzluk buraya gelince son bulmamış, aksine bambaşka bir boyuta taşınmıştı. İki farklı dünya çarpışmış, Ada ise aralarında parçalanmış gibiydi.

Ormanın başına geldiklerinde Ada durup başını kaldırdı. Rüzgâr esmiyor, hiçbir hayvan ses çıkarmıyordu.

"Yürüyecek misin?"Ali yanına gidip kolunu tuttu ve ilerlemesi için destek oldu. "Hadi Ada. Donmak üzereyiz."

Yolun kalanını konuşmadan hızla aştılar. Patika boyunca ikisi de ormanı gözlemiş olsa da yoldan ayrılmamışlardı. Başka bir maceraya atılmak için yeterince enerjileri yoktu. Ada pelerininin başlığını iyice önüne indirerek etrafı görmekten kaçındı. Hayatı boyunca onu eğlenceye ve heyecana sürükleyen sesi, yeniden kendini göstermeye başlıyordu. Anlaşılan yaşama isteği ölmemiş, sadece kısa süreliğine komaya girmişti. Canlanmak için tam olarak bu anı bulması ise onun ne kadar tahmin edilemez olduğunu gösteriyordu.

"İç sesimden nefret ediyorum," diye mırıldandı Ada, uyuşmuş parmaklarıyla tahta kapıya vururken. Daha kendi psikolojisini çözememişken insanlara yardım edebileceği fikrine nasıl kapılmıştı ki?

Melisa kapıyı açtığında birkaç kez ağzını açıp kapadıktan sonra konuşabildi. Ada'nın başlığını geriye itip yüzünü tuttu. "Ne oldu sana böyle?"

"Ağacı garaj sandı da," dedi Ada, Ali'yi işaret ederek. Duyduğu itiraz homurtularına aldırmadı. Melisa'ya kurtlarla ilgili çılgın teorilerinden ve bu orman yüzünden hissettiği şeylerden

bahsetmeyecekti. Her an her hareketinin gözlenmesinden daha yeni kurtulmuşken onlara yeni bir sebep vermeye ihtiyacı yoktu. "Hâlâ üşüyoruz, teyze. İçeri geçebilir miyiz?"

"Tabii, evet. Ne düşüncesizim."

"Kazayı nasıl yaptınız?" diye sordu Murat salona girdikleri anda. Ada onun burada olmasına aldırmadan üzerindeki ceketi ve pelerini çıkarıp Melisa'nın uzattığı battaniyelerden birini aldı.

"Yollarda buzlanma olmuş. Teşekkür ederim," dedi Ali, Nick'in verdiği buz torbasını alıp başına koyarken.

Melisa endişeli bir halde yerinde duramayınca Ada, ondan çorba yapmasını istedi. Böylesi herkesin sinir sağlığı için daha iyiydi. Henüz kendisinin de kafası karışıkken daha fazla yalan söylemek istemiyordu. Arabanın karşısına bir kurt çıkmasının fazla ilginç bir tesadüf gibi göründüğünü biliyordu. Aynı zamanda tesadüflere değil, planlanan hareketlere inanıyordu. Yine de aklı iki gerçeği de reddediyordu. Eğer tesadüf değilse bu, Ali'nin söylediklerini gerçek kılıyordu.

"Sana banyoyu göstereyim," dedi Ada merdivenleri işaret ederek. Birlikte iki kat yukarı çıktılar. "Onlara anlatmadığın için teşekkür ederim. Aklımın yerine gelmediğini düşünüyorlar. Söylediğim her söz onları farklı bir sonuca ulaştırıyor. Böyle olmasından çok yoruldum."

"Daha fazla anormalliğe ihtiyacın yok."

"Aynen öyle." Koridorun sonunu gösterdi. "Aynanın yanındaki dolaptan temiz havlu alabilirsin. Ben üzerimi değiştireceğim." Ada odaya girip şifonyere yürüdü. Yansıması tam bir travma örneğiydi. Kaşı yarılmış, elmacık kemiğinde mora dönüşecek bir kızarıklık belirmiş, saçları karmakarışık bir yığın haline bürünmüştü. Yüzünün her yanında, boynunda ve kollarında hafif yanıklarla is lekeleri vardı. Çıkardığı kıyafetleri kirli sepetine atıp kalın eşofmanlarını giyerek yatağın kenarına oturdu. Sıcak çorapları geçirdiğinde ayak parmaklarını

avuçlarının arasına alarak öylece durdu. Düşünecek öylesine çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilmiyordu.

Kapı hafifçe tıklatılarak aralandığında Ada ayaklarını yere indirdi. Yüzünü ve ellerini yıkadığı için yaraları daha belirgin görünen Ali, havluyu bir sandalyenin üstüne bıraktı. "Teyzenden taksi çağırmasını isteyeceğim. Bir an önce rapor ve tutanak işlerini halletmem gerekecek."

"Bacağın ne durumda?"

"Daha iyi." Gözü yatağın yanı başında duran çerçevelerden birine takıldı. Ne yaptığını anlamadan Kerim'in olduğu fotoğrafı eline almıştı bile. Kerim ve Ada'nın bir sürü farklı yerde değişik fotoğrafları vardı. Ali kardeşinin ne kadar mutlu göründüğünü fark edince Ada'yı kabul etmedikleri için bir kez daha pişmanlık duydu. Eğer bu kadar ön yargılı olmasaydı, Uludağ'a da gitmiş olurdu ve böylece hala kardeşinin başına bela bir şekilde dolanıyor olabilirdi. Onu ne kadar zorladığını, hatta zaman zaman küçük olan kendisiymiş gibi davrandığını biliyordu. Fakat hiçbir zaman bunun önüne geçememişti.

Murat sakinleşmeye başlayan evden ayrılırken ceketini giyiyordu. Ormanın içine girip patika boyunca ilerledi. Ortalarına doğru gelmişken kuzey tarafına yöneldi. Birkaç tepe, karmaşık ağaçlar ve neredeyse donmak üzere olan bir nehri geçtikten sonra ihtişamlı Aleut evi gözler önüne serildi. Taştan yapılmış ve içinde yüzlerce kişiyi barındıran evin görüntüsü çoğu zaman ürkütücüydü. Murat'sa buna uzun yıllar önce alışmıştı.

Demir kapıların önünde bekleyen nöbetçiler onu görür görmez kenara çekildi. Beklemeden bahçeye giren Murat, birkaç kat merdiven çıktıktan sonra evin asıl sahibi olan Kaiser'ın odasına alındı.

Kaiser uzun bir masanın ucunda oturmuş, önünde açık duran onlarca kitaptan bir tanesini yakınına çekmişti. Murat içeri

girdiğinde, "Görevde olduğunu sanıyordum," dedi başını kaldırmadan. Kaiser'ın omuzlarına değen bembeyaz saçları vardı. Irkından kaynaklanandan fazlasını gösteriyordu. Otuzlu yaşlarındaki birinin fiziğine sahip olmasına rağmen bundan çok daha yaşlıydı.

"Ada'nın içinde olduğu arabanın kaza yapmasına sebep olan bir kurt muydu?"

"Onu biraz teşvik etmek istedim. Böyle konuşmuştuk, hatırlıyorsundur."

"Kendiliğinden patikayı aşıp ormana girecek zaten. Bu şekilde bir teşvike ihtiyacı yoktu. Tüm ailesini ve yakınlarını kaybetmiş birinden hemen başka bir olaya atılmasını bekleyemezsiniz."

"Aylar oldu. Daha önce gerçekleşmeliydi. Onun buraya gelmesini sağla. Remuslar zaten kızdan haberdar. Onlar kendiliğinden eve ulaşmasını bekliyor olabilir ama biz beklemeyeceğiz." Murat'ın başka bir itirazla konuşacağını anlayan Kaiser elindeki kitabı sertçe masaya bırakıp arkasına yaslandı. "Avantajımızı kaybetmek üzereyiz. Ne olduğunu çözmek için yeterince çabalamıyorsan işleri bu şekilde hızlandıracağım. Şimdi dışarı çık," deyip yeniden önüne döndü.

Kaiser'a karşı gelmenin anlamsız olduğunu iyi bilen Murat verilen emre uyarak odadan ayrıldı. En alt kata inip gürültülerin yükseldiği odanın kapılarını itti. Spor yapan, yüzen, kum torbası yumruklayan kişilerin arasından geçip dolapların olduğu kısma geçti.

Duştan yeni çıkmış olan Gavin boynunda asılı duran bir havluyla saçlarını kuruluyordu. Pantolonundan başka bir şey giymemişti. Gri bir tişört alıp dolabı kapattığında Murat'ı gördü. "Gizlice beni mi izliyorsun sen?"

"Ada'nın karşısına çıktıklarından haberin var mı?" dedi Murat konuyu uzatmadan. Gavin dudaklarını aralayıp başını eğdi.

Boğazını temizleyip başını tekrar kaldırdığında Murat iki adım ötesindeydi. "Ada'dan kaç kişinin haberi var?"

"Remuslar'ın hepsi biliyor. Burada ise sadece beş kişi bilgilendirildi."

"Arabalarının önüne çıkan kimdi?" Gavin omuz silkip kızarmaya başlayınca Murat gözlerini kıstı. "Sen miydin?" dedi.

"Sadece işti, biliyorsun ben..." Murat onun sözünü, attığı yumrukla kesti. Gavin geriye sendelese de çabuk toparlandı. Murat'a bakan karanlık gözleri sarı bir ışıkla yıkanmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kızdan uzak dur, Gavin. Özellikle insanlar konusunda ayarı bir türlü tutturamadığının herkes farkında."

Geldiği yoldan geri dönerken Gavin'in arkasından bağırdığını duydu. "Hiçbiri kanıtlanamadı ama! Arada bir çürüklerin çıkması benim suçum değil." Ürpertiyle kasılarak boynunu ovuşturdu. Buna tam olarak neyin sebep olduğunu biliyordu. Spor salonunun bahçeye açılan cam kapısından içeri giren Dawson'ı gördüğünde gerilememeye çalıştı. Bunun Dawson'ın unvanıyla ya da unvanını ne kadar benimsemesiyle bir ilgisi yoktu. "Gittiğini sanıyordum."

"Bir süre daha buralarda olacağım," dedi Dawson. Gavin'e birkaç metre kala durdu. "Son zamanlarda nelerle uğraşıyorsun?" dedi kollarını bağlayarak bir sütuna yaslanırken.

Gavin cevap vereceği sırada yanlarına gelen Peratha ikisinin de dikkatini dağıttı. İçeri girdiği andan itibaren kurtların çoğu geçişini izlemek için duraksamıştı. Peratha'nın sadece güzel olduğunu vurgulamak yeterli bir tanımlama olmazdı. Ak kurt soyundan gelenlerin çoğu çekiciliğe sahipti fakat Peratha'da bundan fazlası vardı. Açık sarı saçları yumuşak dalgalar halinde sırtına dökülüyor, beyaz ipek elbisesinin rengine karışıyordu. Zarafeti çevresindeki kişilerin zaman zaman kendilerini kaba hissetmesine sebep olurdu.

Peratha gibi ak kurtlar, kurt piramidinin en üstünde yer alan ve asil sayılan cinsti. Dawson'a göreyse asil olan tek bir yönleri bile yoktu. Burnu büyük, kibirli ve bencildiler. Tıpkı Aleutlar'ı yöneten ve buradaki sürünün de başı olan Kaiser gibi. Kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyordu fakat yaklaşık elli yıldır adı Kaiser'dı. Kurtlar belli aralıklarla adlarını değiştirip yeni kimliklere bürünürlerdi. Bu bir istek değil, gelenek haline gelmişti.

"Hala buradasın," dedi Peratha gülümseyerek. Gavin gibi tereddütle değil, memnun bir halde konuşmuştu. Yürüdükçe etrafında dalgalanan ve uzun bacaklarını vurgulayan elbisesini istemsizce düzeltti. Peratha'nın ufak bir sorunu vardı. Kendi varlığının farkına vardığından beri Dawson'a âşıktı. Takıntı da denilebilirdi –ki Dawson bunu böyle adlandırıyordu.

"Kalan son işlerimi hallediyorum. Yakında gideceğim."

Gavin yumruğunu ağzına doğru götürüp hafifçe öksürdü. "Evlenme teklifi edeceksen ben uzaklaşayım." Peratha gözlerini kısarak üstünlüğünü hatırlatırcasına hırladığında Gavin iç geçirdi. Sıkı bir karşılaşmada Gavin'in Peratha'yı iki saniyede yenebileceğinden kimsenin şüphesi yoktu fakat her yerde olduğu gibi burada da bir düzen vardı ve Gavin bir kara kurt olarak bu düzenin en alt basamağında bulunuyordu. "Bana kızabilirsin ama asla yalancı diyemezsin," dedi gülümseyerek. "Adama kaçıncı kez evlenme teklifi ettiğinin hesabını bile tutamayacak haldesin."

"Bu konuşmadan son derece rahatsızım," dedi Dawson yüzünde tek bir ifade olmadan.

Peratha bu sefer Dawson'a bakarak, "On yedi," dedi. "On yedi kez evlenme teklifi ettim." Peratha kollarını bağlayıp omuzlarını geri attı. Dudağını ısırırken derin bir nefes aldı. "Eğer biriyle evlenmeye karar verirsen bu ben olacak mıyım?"

"Eminim olursun." Dawson kısaca Gavin'e baktıktan sonra geldiği yoldan geri dönerek ormana girdi.

"İyi misin?" dedi Gavin sessizce.

Peratha gözlerini birkaç dakikalığına kapatıp nefeslerini düzenledi. "Böyle davranması onun hatası değil. Ak kurtlardan nefret etmesi bile onun hatası değil. Olduğum şeyi nasıl değiştirebilirim ki?" dedi kollarını kaldırarak.

"Ekvator civarında bir haftaya ne dersin? Bol bol güneşlen ve saçlarını siyaha boyat." Peratha söylediğini ciddiye almadan iç geçirdiğinde Gavin gülerek ona sarıldı. "Baban, Dawson'a sürekli evlenme teklifi etmen konusunda ne düşünüyor?"

"Küçük düşürücü buluyor, tahmin edersin." Peratha kendini Gavin'in sıcaklığını bırakmak istemeden yavaşça ayrıldı. Koluna dokunup ona sessizce teşekkür etti. "Sizinle büyüdüm ama Dawson beni hiçbir zaman kabul etmedi. Belki bundan..."

"Dawson seni kabul etti ama istediğin şekilde değil. Ne var biliyor musun?" dedi onu neşelendirmeye çalışarak. "Babandan ve kardeşlerinden o kadar nefret ederdim ki anneme bir keresinde seni evlat edinmesini söyledim."

"Ciddi misin?" dedi Peratha gülerek. "O ne söyledi?"

"İki gün boyunca gülmekten cevap vermedi. En sonunda gülmesi bittiğinde bana *babanın tarafına çekmişsin, onlar gibi aptalsın,* dedi."

4

Gökyüzü karardığında toprakta sadece hisler kalır.
En mükemmel olan görünmez olmak mıdır, yoksa keşfedilmek mi?

"Benimle birlikte gelmek istediğine emin misin?" Ada patikanın tam ortasında durmuş, kar kaplı ormana bakıyordu. Deri eldivenlerini giyerken içinde kar kristalleri olan rüzgâr yüzlerini çarpıyordu. Soğuk, Ada'nın tenine iğne gibi batıyordu. "Muhtemelen birkaç hayvan tarafından kovalanacağım. Ciddi bir şey çıkmayacak."

"Neden tedirgin görünüyorsun öyleyse?"

İçine doldurduğu ıslak havayı birden bırakan Ada'nın yüzünün önünde buhar oluştu. "Ormanlardan biraz çekiniyorsam kusura bakmazsın bence." Kollarını aşağıya indirdiğinde pelerini etrafını sardı. Ali'ye dönüp onun Kerim'i andıran hatlarına baktı. Ada için işkence doluydu. "Ailen Kerim'in ölümü için beni sorumlu tutuyor ve onlara hak veriyorum. Keşke ben de birini suçlayabilsem. Böylece üzerimdeki yük hafiflemiş olur. Ama ne zaman kabahatli birini arasam ipin ucu bana çıkıyor." Çapraz bir şekilde taktığı çantasını düzeltirken zorla gülümsedi. "Bir tek sen, bana kızgın değilsin ya da saklamayı iyi biliyorsun."

"Sen olmasaydın Kerim'in Uludağ'a gitmeyeceği doğru ama yanınızda gelmesi için başına silah dayamadın, değil mi?"

"Hayır."

"Bu, cevaplamanı beklediğim bir soru değildi." Avucunu ağzının üzerinden çenesine kaydırdı. "Silahım yanımda ve eğer sana kaçmanı söylersem ne olduğunu görmek için arkana bakma, sadece koş."

Böylece iki amatör kâşif olarak ormanın içine daldılar. Sabah güneşi tepelerinde onlara ışık tutsa da sıcaklığını ulaştıramıyordu. Yakıp kavurmayı alışkanlık haline getirmiş güneş donuk bir hal almıştı.

Yolculuklarının ilk birkaç dakikası endişe dolu ve yüksek kalp atışlarıyla geçmişti. Ağaçlardan düşen her kar birikintisi, ayaklarının altında ezilen her dal, irkilmelerine sebep oluyordu. Zaman ilerledikçe rahatlamaya, bununla birlikte sıkılmaya başladılar. Orman öylesine sıradandı ki bu gerçek anlamda hayal kırıklığı sebebiydi.

"Daha ne kadar yürümemiz gerekiyor sence?" Sessizliği bozan Ada'ydı. Ağaçlardan daha fazlasını görmediği için huzurunu geri kazanması lazımdı. Buna rağmen sinirleri bozulmuştu. Sanki önünde sahte bir ayna vardı ama Ada'nın asıl görmesi gereken şey onun arkasıydı. İnandırılmak zorunda bırakıldığı taklitler değil. Bu neyin yanılsamasıydı bilmiyordu fakat yine de sahte olduğuna emindi.

"Hiçbir fikrim yok. Orman büyük."

"Teyzeme seninle dışarı çıktığımı ve geç gelebileceğimi söyledim. Umarım fazla gecikmeyiz. Ya başımıza bir şey gelirse ve o not yüzünden teyzem bizi aramaya çalışmazsa?" dedi Ada kaşlarını çatarak.

"Bu kötü olur." Gözleri etrafı şahin gibi izlerken bir ağacın dalına uzanıp kar aldı. Elinde karı sıkarken daha yavaş yürümeye başlamış olan Ada'ya baktı. "Silahlarım var. Bir şey olmaz," dedi onu rahatlatmak istercesine.

"Peki onların da silahı varsa?"

"O zaman kim daha çok Red Kit izlemiş göreceğiz." Ada gözlerini üzerine dikince Ali omuz silkti. "Hani bilirsin kim daha hızlı silah çekerse..."

"Biliyorum biliyorum," dedi Ada sabırsızca ve adımlarını yeniden hızlandırdı.

Ali onun kolunu yakalayıp yanına çekerken işaret parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını işaret etti. Ada'nın gözleri ardına kadar açıldı ve kalbi birden bire daha kuvvetli çarpmaya başladı. Ali ağacın arkasını gösterdiğinde birlikte yürüdüler. Ceketinin içine uzanarak koltuk altındaki kılıfından silahını çıkardı. Ada konuşmaya cesaret edemiyor, Ali'nin fark ettiği şeyi duymaya ve görmeye çalışıyordu.

"Burada kal," dedi Ali fısıltıyla. İki eliyle birden tuttuğu tabancasının ucu yere bakıyordu.

"Hayır." Ada başını salladı. "Hayır, gitme," derken bu sefer sesi hem kısık hem de korku dolu çıkıyordu. Bu kadar korkmaktan nefret ediyordu ama aklında gerçekleşmesini asla istemediği senaryolar dolaşıyordu. Ali dudaklarını aralamışken Ada ensesinde hissettiği acıyla kaşlarını çattı. Daha ne olduğunu anlamadan her şey bulanıklaştı. Ağaca tutunmaya çalıştı fakat güçsüz düşen bacakları yüzünden yere devrildi.

Üzerine eğilen Ali konuşuyor olsa da Ada onu duymuyordu. Kaslarını kontrol edemiyor, hemen önünde duran gerçekliğe uzanamıyordu. Ali, Ada'nın ensesinden küçük bir ok çıkardı. Hedefteki kişiyi uyuşturan oklardandı. Ada'nın başı yana düştü. Gözleri kapanmadan önce gördüğü son şey, Ali'nin karanlık bir silüetten gelen darbeyle yere yığılması oldu. Kimlerin peşinde olduğunu bile bilmeden çıktığı bu ormandaki son anısını yaşamamış olmayı diledi.

Ölmek, şu anda başına gelen en kötü şey olmazdı fakat devam edecekse cevaplara ihtiyacı vardı.

Ada inleyerek gözlerini araladı. Bileklerindeki damarlar kalp atışı gibi tenini dövüyor, ensesinden başına doğru yayılan ağrı midesini bulandırıyordu. Hareket etmeye çalıştığı her an kulaklarında baskı hissediyordu. Nerede olduğunu görmek isteyerek başını kaldırdı. Bayılmasına sebep olan uyuşturucu ok yüzünden kalp atışları yavaşlamıştı. Şimdi ise panik yapması gerektiğini bildiği halde hala uyuşukluğu taşıyordu.

Bir sandalyeye bağlı olduğunu o zaman fark etti. Ellerini ve bacaklarını çekiştirdi ama aldığı tek sonuç canının daha fazla yanmasıydı.

"Patikayı aşma," diye mırıldandı Ada kendi kendine. Bunun tek sebebinin karşılaşacağı hayvanlar olduğunu sanıyordu. Belki fazla tedbirsiz davranmışlardı fakat ne Ali ne de Ada, içinde bulundukları duyguları görmezden gelememişti. O kadar çok şey kaybetmişlerdi ki kendi canlarının önemi azalmıştı. Başka zaman olsa asla almayacakları risklere atılmalarının tek sebebi de buydu. Ada gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Ali." Sessizce derin bir nefes aldı. Küçücük taştan odanın penceresi yoktu. Karanlık ve fazlasıyla havasızdı. Nefes almak için dudaklarını araladı. Arkasını görmeye çalışırken kapı açıldı. Koridordan yansıyan keskin beyaz ışıkla gözlerini kapattı.

Aydınlık yeniden kapının arkasında kaldığında Ada gözlerini alıştırmaya çalıştırarak kırpıştırdı. Duvarlardaki gaz lambalarını yakan adamı gördü. Üç tane lambanın ardından odanın içi loş bir ışıkla aydınlanmıştı. Hemen karşısındaki duvara yaslı duran bir masa vardı.

Kibriti sallayıp söndürerek yere atan adam, Ada'nın karşısına yürüdü. Gözlerini yüzüne dikip çenesini tuttu. "Sonunda uyandın." Ada ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Lambalar adamı ayrıntısıyla aydınlatabilecek kadar güçlü değildi, fakat isterse Ada'yı öldürebileceği açık bir şekilde ortadaydı. "Turistsin, değil mi? Patikayı aşmamanız gereken bir tabela mı koymamız

gerek? Kural kuraldır. İnsanlar neden bunlara uymakta böylesine zorlanırlar ki?"

Bu sınır böylesine önemliyse ve yerlerini açık etmekten bu kadar korkuyorlarsa Ada'yı neden kaçırmışlardı? Ali'ye ne yapmışlardı? "Neredeyim ben?"

"Buralı değilsin." Adam şaşırmış görünmüyordu. Gözlerinde daha fazla soru işareti beliriyordu. Ada anlayabileceği dilde konuşmayınca onu sinirlendirmişti. "Tekrar deneyelim," dedi bu sefer yavaşça. "Benim ismim Hariss. Senin ismin ne? İsmin," diye tane tane tekrar etti.

Üzerindeki sersemliği atmaya başladığını hisseden Ada, yapabildiği tek şekilde karşısındaki yabancıya vurdu. Ayağını diz kapağına sertçe çarpıp acıyla inlemesini seyretti. Ne var ki acı ne uzun sürmüş ne de onu yolundan çekmeye yetmişti. Sadece daha fazla sinirlenmesine sebep olduğundan yüzüne sağlam bir tokat yedi. Soğuk yüzünden hassas olan teninde tokat, boynuna dağılan bir sıcaklığa neden oldu. Tokat atılan yanağı zonklamaya başlamıştı.

"Senin dilinde konuşabilen birini bulamayacağımı sanıyorsam yanılıyorsun. Bu oyunu yeterince uzun sürdüremeyeceksin."

Hariss dışarı çıktığında Ada eğilip bileğindeki düğümü kemirmeyi denedi. O kadar sıkı bağlanmıştı ki ip yanıkları tenini kaşındırıyordu. Parmaklarını oynatmayı denedi fakat çoktan ağırlaşmışlardı. "Kahretsin Ali. Neredesin?" dedi ağlamaklı bir sesle. Ama daha çok şaşkın ve öfkeliydi. Yaşadığı panik yüzünden nefes almakta iyice zorlanıyordu.

Kapı yeniden açıldığında doğrularak sırtını sandalyeye yasladı. Gözleri ışığa alışmaya başladığı için bu sefer daha az tepki vermişti. Hariss birlikte geldiği adama saygı duyuyor gibiydi. Arkasında bekliyor ve biraz önceki gibi Ada'ya bağırmaya kalkışmıyordu.

Hariss'in korkutucu olduğunu düşünmüştü fakat şimdi kendini daha kötü hissediyordu. Karşısında kontrollü ve öfkesine

yenilmeyecek bir adam vardı. Masanın üzerine zıplayarak otururken gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. Ayaklarını öne arkaya sallamaya başlamışken eğilerek kollarını dizlerine yasladı. Başını yana eğip gözlerini kıstı. "Ona vurmuşsun," deyip gözlerini bu sefer Hariss'e çevirdi. Ada neredeyse üzülecekti. Böyle bakışların hedefi olmak, herkesin altından kalkabileceği bir şey değildi ve Hariss de o sınırlı sayıdaki kişilerden biri sayılmazdı. "Dışarı çık," dedi masanın üzerindeki adam sakince. Oradan kurtulacağı için mutlu görünen Hariss emri çabucak yerine getirdi. "Hariss dilimizi anlamadığını söyledi fakat tepkilerine bakınca aptal rolü oynamaya çalıştığın belli oluyor."

Masanın diğer ucunda duran çantayı alıp havaya kaldırdı. Bu Ada'nın taşıdığı çantaydı ve belli ki onu yolda kaybetmemişti. "Hala ormanda mıyız?" dedi Ada zayıf bir sesle.

Adam çantanın altını tutarak içindeki her şeyi masaya silkeledi. Parmaklarıyla gereksiz şeyleri kenara iterken, "Elbette," diye cevapladı. Pasaportunu eline alıp yavaşça sayfalarını karıştırdı. "Dört yıl boyunca Boston'daymışsın. Sürekli giriş çıkış görünüyor." Sayfaları birer birer geçti. "Buraya daha yeni gelmişsin ama belli ki uslu durmayı sevmiyorsun." En başı açıp bilgilerini okudu. İsmini düzgün telaffuz etmek için birkaç kez denedikten sonra, "Aida," dedi. "Doğru söyledim mi?"

"Yaklaşamadın bile," dedi Ada sadece onu onaylamak istemediği için.

"Pekâlâ," deyip parmaklarıyla aşağıya indi. "Mahfer'e ne dersin? Soyadın isminden daha kolay görünüyor."

Ada başını sallayarak onayladı. Nasıl hitap edeceğini pek umursamıyordu. "Yerinizi gizli tutmaya çalışıyorsanız bizi neden kaçırdınız? Tüm bu patika olayı da ne? İnsanlara saldırması için kurtları mı eğitiyorsunuz?"

Ada'nın sorularını sindirmeye çalışırken tek kaşını kaldırdı. "Yavaş yavaş gidelim." Zıplayarak ayağa kalkıp çantasını toparladı. Bileklerindeki ipleri çözerken durumun sandığından daha

kötü olduğunu fark etmiş gibiydi. "Bu kadar kaba davranmamaları gerekiyordu. Normalde böyle yöntemler uygulamayız. Çantanı al," derken kucağına bıraktı. "Arkadaşının yanına gidelim. Böylece iki kez açıklama yapmamış oluruz."

"Ali iyi durumda, değil mi?"

"Biz katil değiliz." Kolunu tutarak ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Mükemmel bir giriş yapamadığımızın farkındayım ama her şeyi anlamaya başladığında durum daha mantıklı görünecek. Buradan." Açtığı başka bir odaya yönlendirdi. Ada bembeyaz odaya girip hijyeni kokladı. Sonra da kirletmekten hiç çekinmeden beyaz sedyeye oturdu. "İsmim Gavin bu arada." Tekerlekli bir sandalyeye oturup metal tepsinin üzerindeki malzemeleri açmaya koyuldu. "Parmaklarını kıpırdatabilir misin?"

Ada söylediğini yapmaya çalışırken, "Beni öldürmeyecek misiniz?" dedi. Sonuçta bileğine pansuman yapılıyordu. Sonunda ölecekse bunun bir önemi var mıydı?

"Hayır, öldürmeyeceğiz." Gazlı beze ulaşmak için ayaklarıyla kendini ileri itti. Tekerlekler neredeyse boş olan odada yankılı gürültüler çıkarıyordu.

"Bana açıklama yapacak mısınız? Yoksa kendimi üçüncü sınıf bir bilim kurgu dizisinde hayal etmeye mi başlayayım?"

"Açıklama yapacağım. Hem de istemediğin kadar ama önce kendine gelmelisin." Hazırladığı soğuk sıvıyı yavaşça Ada'nın eline sürmeye başladı. "Ellerini aşağıda tut ve sürekli hareket ettir," derken kullanılmış malzemeleri küçük bir tenekenin içine bıraktı. "Burada olduğunu haber vermeliyim. Hemen dönerim."

"Ali'yi görmek istiyorum."

"Beyin fonksiyonlarım senin düşündüğünden daha iyi çalışıyor. Aynı şeyleri tekrarlamana gerek yok."

"Kime haber vermeye gidiyorsun?"

Ada kapı kapanmadan son anda bağırmış olsa da Gavin ona aldırmadan sorusunu yanıtsız bıraktı. Yaralarıyla nazikçe

ilgilenmiş olabilirdi ama bu tutsaklığını hafifletmiyordu. Hemen şu anda çıkıp gidemiyorsa onlara güvenmelerini bekleyemezlerdi.

Yataktan aşağıya atlayıp geniş pencereye doğru yürüdü. Beyaz tülü aralayarak dışarıyı izlemeye başladı. İki kişinin karşılıklı dövüştüğünü görünce açık camdan başını uzattı. Sadece dövüşmüyorlar, sanki nefes almak için savaşıyorlardı. Bu durum etraflarına toplanmış olanların umurunda değil gibiydi. Uzun kahverengi saçlara sahip olan kız olduğu yerde süratli bir dönüş yapıp rakibine önce dirseğini, ardından da dizini geçirdi. Yüzüstü yere yapışan genç adam olduğu yerde elini sallayarak pes ettiğini duyurdu. Elinin tersiyle yanağını ovuşturan kız öne eğilip rakibinin kolunu tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. Sırtına vurarak gülerken neredeyse yeniden düşmesine sebep olacaktı.

Ada yutkunup bahçeye bakınmaya devam etti. Kocaman yaşlı bir ağacın önünde duran adamı gördü. Arkası dönük, elleri cebindeydi ve ağacın yana doğru dümdüz uzayan dalından sarkan iki kalın ipe bakıyordu. Neredeyse ağaçtan bir parçaymış gibi görünen ipler yıpranmış, eskimişti.

Gözlerini bakmakta olduğu daldan adama çevirince nefesini içine çekti. Adam arkasını dönmüş, koyu renk gözlerini ona dikmişti. Ada'nın hayatı bilim kurgudan birinci sınıf bir korku-gerilim filmine dönüşmüştü. Geriye sendeleyip camı kapattı.

Yatağa oturduktan birkaç dakika sonra kalp atışları yavaşlamaya başlamıştı. Ellerini hızlı hızlı açıp kapamaya başladı. Derin nefesler alırken karanlık ve soğuk gözleri düşündü. Yabancı adamda gördüğü bakışlar kalbi atan hiçbir canlıya ait olamayacak kadar ölüydü.

"İyi misin?" Revire girmiş olan Gavin sorusuyla alakasız bir halde umursamaz görünüyordu.

"Artık Ali'nin yanına gidebilir miyiz?" dedi Ada gördüğü o donuk kahverengi gözleri unutmaya çalışarak. "Lütfen, merak ediyorum."

"Gel hadi."

Ada pelerinini alıp onu takip etti. Koridorlarda ilerlemeye başladıklarında her tarafa bakakaldı. Revire giderken başını yerden kaldırmadığı için fark etmediği detayları gördü. Öylesine eski ama sıcaktı ki sanki dışarıdaki tüm soğukluk taş duvarlara değip eriyordu. Başını çevirdiği bir an Gavin'le göz göze gelince içinde anlamlandıramadığı bir korku yükseldi. Kaçırılmış olması dehşetini açıklıyordu fakat birden bire kalp atışları hızlanmış, ağzı kurumuştu.

"Seni bir yerden tanıyor olabilir miyim?"

Gavin bunu düşünüyormuş gibi görünme zahmetine bile girmeden, "Hiç sanmıyorum," dedi. Ada onun bu söylediğine inanması gerektiğinin farkındaydı. Nasıl ve ne şekilde gerçek hayattan soyutlanmış gibi görünen bu ıssız yerde yaşayan adamla karşılaşmış olabilirdi ki? İçgüdüleri doğrultusunda itiraz edecekken, "İşte geldik," dedi Gavin ve ahşap kapının demir kolunu çekerek açtı.

Ada kendi çelişkilerinde kaybolmuş bir halde içeri girdi. Her yer o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu. Omzunu kavrayan eli hissettiğinde Gavin'in müdahale etmesine fırsat kalmadan Ada soğuk parmakları tutup ters çevirdi ve acı bir inleme duydu.

"Ali?" dedi hemen elini bırakarak. Gavin bir gaz lambasını yaktığında oda aydınlandı. "Ali," dedi Ada yeniden. "İyi misin?"

"Evet," dedi Ali ona sarılarak.

Ada'nın kolları önce havada kaldı, sonra o da Ali'ye sarıldı. Aralarında göz ardı edilmeyecek problemler vardı fakat durumun sinir bozucu yanı Kerim öldükten sonra bunun üstesinden gelebileceklerini fark etmiş olmalarıydı. Hayat belki

de geri alamayacağın olayların yerine düzeltebileceğin şeyleri önüne sürüyordu.

"Teyzemle konuşmam gerek," dedi Ada sessizce. "Merak-tan deliye dönmüştür. Durumu biliyorsun, onun üzülmemesi gerekiyor."

Gavin boğazını temizledi. "Rica etsem güvenlik açısından hepimizin anlayabileceği dilde konuşabilir misiniz?" dedi.

Ali ona öfke dolu bir bakış atarken, Ada bileğini sıkıp önüne dönmesini sağladı ve Türkçe konuşmaya devam etti. "Bak, buradan çıkmamıza izin verecekler, tamam mı? Biraz sakin olmalısın."

"Bileklerine ne olmuş böyle?" dedi Ali dişlerini sıkarak. Ada'nın ellerini tutup yavaşça çevirdi. Titrek gaz lambası ışığında gözleri Ada'yı buldu. Muhtemelen ilk defa ona karşı mahcup hissediyordu. Kişisel sebepler bir yana, Ali mesleğiyle birlikte gelen bir gurur taşıyordu. "Özür dilerim. Seni koruyacağımı söylemiştim."

"Bir şey yok. Çıkabileceğiz," deyip Gavin'e döndü. "Hemen gidebilir miyiz?"

"Hemen mi? Hayır, maalesef. Bunu yapamam."

"Bizi bırakmayacaklar. Böyle olacağını tahmin etmiştim," dedi Ali iç geçirerek.

"Aptal olma, bana canlı ihtiyaçları var."

"Neden?"

"Ben nereden bileyim ki?"

"Arabam havaya uçtu, Ada! Asıl aptal olan sensin. Ya ikimiz birden sıkışsaydık. Şu anda ölmüş olurdun. Bu tanımın neresinde hayatta kalmak var?" Ada kollarını bağlayıp omuz silkti. Ali soruyu geçiştirmesine izin vermeyecekti. Bakışlarını yakalamak için başını eğdi. "Bana anlatmadığın ne var? Neden onların seni canlı istediğini düşünüyorsun?"

Ada bunu mantıklı bir şekilde açıklayamayacağını biliyordu ama saldırı anından hatırladıkları ona yeterince ipucu sağlıyordu. Herkes paramparça olurken tek bir kurt Ada'ya yaklaşıp onu koklamış, varlığını inkâr edercesine arkasını dönüp gitmişti. O saldırıdan kurtulan kendisi miydi, yoksa ölenler mi, Ada emin olamıyordu.

"Bana güvence ver. Hayatından endişe etmek istemiyorum."

"Etme o zaman," dedi Ada şaşırıp kalarak. Nasıl olur da kendisini onunla böyle bir konuşma içinde bulmuştu, merak ediyordu. Henüz yeni yeni kavga etmeden konuşmayı başarabiliyorlardı. Birbirlerinin hayatından sorumlu olma aşamasına ulaşmadıklarına emindi.

"Bu elimde değil, ediyorum işte."

Gavin koridora çıkarken, "Peşimden gelin," dedi.

Yapacak başka bir şeyleri olmadığından odadan ayrıldılar. Ada pelerinin altına sıkışan saçlarını dışarı çıkarırken, "Kerim'in parfümünü kullanıyorsun," dedi. Merdivenleri ikişer ikişer tırmanan Gavin omzu üzerinden arkasına baksa da konuşmamayı seçti.

Ali avuç içlerini pantolonuna silerken Ada'ya göz ucuyla baktı. "Ona ait şeylere ihtiyacım vardı. Aslında sana da bazı şeyler ayırdım. Buraya gelmeden önce dairesine girip biraz göz gezdirdim. Kişisel şeylerini aileme yolladım. Bazılarını kendim aldım. Senin alman gereken şeyleri küçük bir kutuya koydum. İsteyip istemediğini sana soracaktım."

"Elbette istiyorum!" dedi Ada bunu sormasına anlam veremeden. "Onları bana getirmeliydin."

"Özür dilerim. Şu kale içindeki tek tanıdığını kızdırmak istemezsin, değil mi?"

Merdivenler bitip daha fazla çıkılacak kat kalmadığında Gavin koridorun sonuna yürüdü. Önünde korumaların beklediği gösterişli bir kapıdan içeri girdiler. İçine başka bir evi alabilecek kadar geniş olan odanın tamamı beyazdı. Üç duvarın

tamamı yerden tavana kadar camdı. Dışarıdan yansıyan karın ışığı odayı daha da aydınlık bir hale getiriyordu.

Koltuklara doğru yönlendirilirken köşede duran uzunca bir masa ve büfenin yanından geçmişlerdi.

"Teyzemle konuşmam gerekiyor," dedi Ada, Gavin'i bilgilendirmek için. Telefonu eline aldığı an başına darbe yemek niyetinde değildi. Çantasını açarken ürkütücü yükseklikteki cam duvara yürüdü. Ev numarasını tuşlayıp telefonu kulağına götürmeden önce saçlarını geriye yolladı. Boşta kalan elini arka cebine sıkıştırırken gözleri ormanda dolaşıyordu. Aşağıya doğru bakış attığında bir an nefesi kesildi. Yükseklik korkusu olmamasına rağmen baş döndürücüydü.

Evden çıktığından beri aradan geçen saatleri güneş ona söylüyordu. Karanlık çökmek üzereydi. Sanki farklı bir boyuta geçiş yapmış ve zaman olduğundan daha hızlı akıyordu. "Teyze," dedi telefon açıldığında. Hattın cızırtısına rağmen konuşabilecekleri kadar çekiyordu.

"Efendim tatlım," dedi Melisa'nın ince sesi.

Ada onun telaşlanmamış olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı. "Ben Ali'yle birlikteyim," derken Ali'yle kısaca göz göze geldi. "Merak etme, olur mu? Geç kalabilirim. Yani sandığından biraz daha geç."

"Ne kadar geç?"

"Henüz bilmiyorum. Sadece endişelenmemen için aradım."

"Yalnız kalmayacaksın ama değil mi? Henüz buraları tanımıyorsun..."

"Kesinlikle tanımıyorum," dedi Ada ve bakışları bir kez daha o ağacı buldu. Kalp atışları acı verici bir hızla aniden arttı. Tüm bu çıkış ve inişler sağlığını çökertecekti. "Seni yine ararım. Görüşürüz." Başka bir şey duymak istemeden aramayı sonlandırdı. Telefonu indirirken cama biraz daha yaklaştı. Arkasında hissettiği sıcaklıkla başını hafifçe çevirmiş olmasına rağmen gözlerini ağaçtan ayırmadı.

"İlgini çeken bir şey mi var?" dedi Gavin telefonu ondan alırken. Aradığı numarayı kontrol edip geri verdi. Ada uyuşturucularla sersemlemiş ve merak dolu olmasa Gavin'in bu hareketi üzerinde durabilirdi.

"O ağaç..." Ada parmağıyla gösterdi ama nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Etrafına hüzün yaydığını söylerse fazla mı abartı olurdu? Ama tam olarak düşündüğü buydu.

"Burada benim için birileri varmış."

Ada yabancı gelen sesi duyduğunda kendi karmaşasından kurtuldu. Hayatında gördüğü en güzel kadın onun için açılan kapılardan içeri girmişti. Porselen pürüzsüzlüğündeki teni ve beyaza dönük sarı saçlarıyla fazla kusursuz görünüyordu. Bacaklarını ortaya seren kısa bir etekle aynı renk beyaz bluz giymişti. Buz mavisi gözleri üzerindeki renksizlik yüzünden daha da solgun görünüyordu.

"Hızlı bir tanışma ve bilgilendirme turu yapacağız. Çok fazla vaktim yok," derken koltuklara oturmalarını işaret etti. "İsmim Peratha. Görebileceğiniz en yetkili kişi benim. Sorularınızla başlayalım mı?" Büfenin olduğu kısma yürürken Gavin'e, "Dawson gitti mi?" dedi.

"Bir süre daha kalacakmış. Sana yalan söylemedi."

Peratha dudaklarını birbirine bastırarak gülümserken başını salladı. Kendine içki doldurup Ali ve Ada'nın karşısına oturdu. Bacak bacak üstüne atıp bardağını iki eliyle tuttu. "Sorularınız olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Burada kurtları eğitiyor musunuz?" dedi Ali hemen.

Peratha kaşlarını kaldırdı. "Evet, bunu kesinlikle yapıyoruz."

"Akıllarını karıştırma," dedi Gavin koltuğun kol yaslama yerine oturarak. "Doğruları duymak istiyorsunuz. Eminim bunda samimisiniz de ama anlatacağımız şeyleri inkâr edecek, sizinle dalga geçtiğimizi zannedecek ve kabullenmeyeceksiniz. Bu yüzden her şeyi anlatmamızı bekleyin, ardından kanıtımızı

görün. Sonra hala inkâr etmeye devam ederseniz, bu tamamen sizin bakış açınıza bağlı."

"Kanıtı sen göstereceksin." Peratha başını kaldırarak Gavin'e baktı.

"Bluzunun zarar görmesinden mi korkuyorsun?"

"Öyle olsa bile itiraz etmen bir şeyi değiştirmiyor. Ben değil, sen göstereceksin çünkü öyle olmasını istiyorum." Gavin başını sallayıp kabul ettiğinde Peratha gülümseyerek önüne döndü. "Şekil değiştiren, yarı insan yarı kurt genine sahip bir topluluğuz. Kurtadamlar yani. İnsanlar kadar çok olmasak da azımsanamayacak bir nüfusa sahibiz. Kendi sistemimiz, kanunlarımız ve geleneklerimiz var. Hem yapımızdan hem de sırlarımızı korumak istememizden dolayı ormanları tercih ediyoruz. Gizliliğimiz bizim için çok önemli ve şu andan itibaren siz de buna dâhilsiniz. Vazgeçmeniz gereken nokta burası."

Bilinçli hayvanlar, oldu Ada'nın ilk düşüncesi. İtiraz etmeye bile kalkmadan aklına gelen ilk şey buydu. Hayvanların aslında insan olduğunu sindirmeye çalıştı. Uludağ'daki kurdun davranışları, ormandaki kurdun keskin bakışları ve arabaların önüne çıkan ve kıpırdamadan duran o cesur kurt... Hepsi bir şekilde bilinçliydi. Tamamen hayvan güdüsüne kapılmış değillerdi.

İntikam. Ada'nın sonradan gelen düşüncesi buydu. Şaşkınlıktan sıyrılmak istiyordu. Tüm ailesini, en yakın arkadaşını ve sevgilisini öldüren hayvanlardan intikam alamazdı ama insanlardan alabilirdi. Kurtadamlardan. Ada'nın bilinçli kısmı nihayet dile geldi. *Kurtadamlar sadece efsanedir!*

Ada çok değil, kısa bir süre sonra ne denli yanıldığını fark edecekti ve yanılmaktan hiç böylesine nefret edip aynı zamanda onu kucaklamaya kalmayacaktı.

5

Renkleri duygulara vermek doğru muydu?
Bana gelen aydınlık siyahtan oluşuyordu.
Gördüğüm en güzel siyah.

Ali, "Kanıtla," dediğinde Ada yeni bir şaşkınlıkla ona baktı. Kendisinin geçerli sebepleri vardı, o kurtları görmüştü ama Ali... Neden gülüp geçmiyordu? Karşısında kurtadam olduklarını söyleyen kadına inanmaya neden böylesine hazırdı?

"Gavin sizin için dönüşüm geçirecek ama şimdiden söylüyorum..." Peratha daha cümlesini tamamlamışken Gavin sadece saniyeler içinde insan halinden kurt formuna geçiş yaptığında Ada ayağa sıçrayıp duvara kadar çekildi. "Korkmanıza gerek yok," diye devam etti Peratha.

Üzerinden düşen kıyafetlerin arasından çıkan siyah kurt, başını kaldırarak öylece bekledi. Ali olduğu yerde donup kalmışken Ada öne adım attı. Aldığı her nefes kulaklarına gürültüyle çarpıyordu. Neredeyse beline kadar ulaşan kurt korkutucu, aynı zamanda çok güzeldi. Parlak gözlerinde Ada kendi yansımasına bakıyordu. Gavin hırladığında Ada yerinde sıçradı.

"Gavin," diye uyardı Peratha. "Tehlikeli ve zararlı bir espri anlayışı vardır. Kusuruna bakmayın, sokağa atamamanın zorlukları işte."

Gavin yeniden insan haline dönerek ayaklarının üzerinde doğruldu. "Bu hiç komik değildi, kar tanem," dedi parmağını uzatarak. "Kalbimi kırıyorsun."

Ada, Gavin'in kıyafetleri yerde olduğu için çıplak kalacağını düşünmüştü. Bunun yerine kurt sureti yerini insan olana bırakırken omuzlarından aşağıya siyah bir pelerin dökülmüştü. Vücudunu tamamen saran ve Ada'nın sihirli olduğunu söyleyebileceği bir pelerindi. "Sen..." Ada yutkunarak gözlerini yüzüne kaydırdı. "Sen kurtsun," dedi.

"Nasıl da anladın ama," dedi Gavin kıvırcık saçlarının arasından parmaklarını geçirerek düzeltirken. "Şuradaki arkadaşın şoka girmiş görünüyor." Ada bakışlarını omuzlarından aşağıya kaydırırken farkında olmadan elini uzattı. Pelerinine dokunacağı sırada Gavin geri çekildi. "Bu kadar keşif yetmedi mi, Mahfer? Pelerinler kişiye özeldir, mahrem. Onlara öylece dokunamazsın."

"Özür dilerim," dedi Ada hemen. "Bilmiyordum."

"Elbette bilmiyordun. Bir dahakine dikkatli ol."

"O katliamı gerçekleştiren siz misiniz?" dedi Ali birden. O kadar sakindi ki Ada onun yapmaya çalıştığını ilk başta anlayamadı. Sonra fark etti ki; Kerim'in onun kardeşi olduğunu bilmelerini istemiyordu. Böylece daha tarafsız bakacağını sanabilirlerdi. Ada'nın aklına takılan başka bir şey dünyanın diğer ucunda olan bir saldırıdan nasıl haberleri olacağıydı? Ali öylesine aklına gelen ilk şeyi sormuştu fakat Peratha kalabalık olduklarından bahsetmişti.

"Hayır, biz değiliz," dedi Gavin şimdiye kadar göstermediği bir anlayışla. "Ama inanmanızı bekleyemem. Biz olsak muhtemelen gerçeği söylemezdim."

Ada şüphelerinin doğrulanmasının sersemliğiyle parmaklarını ovuşturdu. Kim olduklarını nasıl öğrenmişlerdi? "Katliamın sorumlularını biliyor musunuz?" dedi Ada kısık bir sesle. Bir isim verse ne olacaktı? Yarı zamanlı olarak kurda dönüşebilen insanlara karşı nasıl bir güç kullanabilirdi ki?

"Size saldıranlar ve dünya üzerindeki diğer saldırıları gerçekleştiren Remuslar. Kafanızın karıştığını biliyorum ama öğrenmeniz gereken çok şey var," dedi Peratha ayağa kalkarken. "Sabırlı olursanız, Gavin size her şeyi anlatacaktır."

"Öyle mi yapacağım?" dedi Gavin kıza dönerek. Rehberlikten hoşlanmadığı açıkça görülüyordu. Bu sırada kıyafetlerini giymek için arkasını döndü.

Peratha ona cevap vermek yerine Ada ve Ali'ye başını sallayarak veda etti. "Biraz burada vakit geçirin," derken kapıya yürüyordu. "Her şeyi bir günde kavramanız imkânsız ama başlangıç yapmış olursunuz. Görüşmek üzere."

"Tanıtım turuna başlayalım öyleyse." Gavin onları dışarı çıkararak bahçeye yönlendirdi. Dövüşen, sadece dolaşan ya da arkadaşlarıyla konuşan kişilerin yanından geçtiler. Birçoğu meraklanarak yabancı misafirlere bakıyordu. Gavin elini sallayarak önüne dönmelerini işaret ettiğinde gözler Ada ve Ali'nin üzerinden çekildi. "Bu evin ismi Aleut, aynı zamanda bağlı olduğumuz topluluğun ismidir. Toplamda iki ev, yani iki topluluk var: Aleut ve Remus."

"Katliamı yapanlar," dedi Ada hemen.

"Evet öyle. Onlar bize nazaran daha vahşiler. Hala insanları avladığımız Karanlık Çağ'da olduğumuzu sanıyorlar. Kuralları gevşektir ve katliam işleyenlere ceza verilmez. Bizim evimiz daha farklıdır. Kesinlikle insan öldürmemiz yasak." Anlamlı bir sessizlik oldu, sonra yavaşça ekledi. "Bazen kazalar olabiliyor tabii. İnsanlardaki gibi."

"Neden o katliamı yaptılar?" dedi Ali, gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı gözlerini bahçede dolaştırırken.

"Önce genel şeyleri anlatmayı bitireyim. Sonra özel konulara geçeriz. Peratha size rehberlik etmemi söyledi. Bu da demek oluyor ki anlatma yetkim var. Bunlar yeni doğanlar," dedi karşılıklı dövüşen insanları göstererek. "Ergenlik çağına yeni girmiş ve en fazla bir kez kurda dönüşmüşlerdir."

"Bir tane mi Aleut eviniz var?" dedi Ali. Yeni doğan dediklerine bakarken geride kaldığı için adımlarını hızlandırdı. Ada gibi o da masal kitabından fırlamış gibi duran bu yerin aynı anda her yerine bakmaya çalışıyordu. "Bu evler her yere kurulu mu böyle?"

"Hayır, tabii ki." Gavin dövüşen kurtları birkaç saniye izlerken sessizleşmişti. Bunlar yeni doğanlardan daha farklı olarak ergen sayılmayacak kadar büyük kurtlardı. "Yumruğunu sıkmaktan korkma, Thomas! Arkadaşının dişlerini dökmekten bu kadar çekiniyorsan eminim mutfakta sana uygun işler bulabiliriz." Yanlarından hızla geçip giderlerken Ada soğuktan korunmak için kollarını bağladı ve çabuk adımlarla Gavin'i takip etti. "Sadece belli bölgelerde evlerimiz vardır," diye bilgilendirmeye devam ediyordu Gavin. "Tüm kurtlar evlerin bilgisi dâhilindedir ama tüm kurtlar evlerde kalmaz. Burada yaşamak isteyenlere kapımız daima açıktır. Şimdilik bilmeniz gereken en önemli şeylerden biri ak kurtlara saygı göstermeniz gerektiği. Onlar kurt piramidinin en üstünde yer alırlar. Sayıları azdır ve değerlidirler. En güçlülerimiz. Peratha onlardan biri."

"Sen ona saygı gösteriyor gibi değildin," dedi Ada, Gavin'in azarladığı kurda bakarken. Gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi başını çeviren Thomas, Ada'ya gülümsedi. Boşluğundan yararlanan rakibi karnına savurduğu tekmeyle yere serilmesini sağladı.

Gavin elleri cebinde dururken yaklaştı ve sessizce konuştu. "Peratha benim arkadaşım. Onunla ve diğer arkadaşlarımla birlikte büyüdüm. O zamanlar ak kurtlar ve diğer tabakadan kurtlar iletişim halinde olmazdı. Onlarla arkadaş olmaya

kesinlikle yeltenmezlerdi. Bu yüzden sıkıntılı bir ilişkimiz oldu ama kimse aramızı bozamadı," dedi gülümseyerek. "Artık sınıf farkı ayrımları daha yumuşak. Hala gelenekçiler var ama çok baskın değiller."

"Kurt piramidi nasıl gidiyor?" dedi Ali omuzlarını geri iterek daha dik dururken. Korktuğunu göstermemek için çaba harcıyordu. Ada bu sırada ürperip pelerininin başlığını giymişti.

"Dediğim gibi en üstte ak kurtlar, bir altta bozkurt ve kızılkurtlar, onların altında ise kara kurtlar vardır. En alt tabaka ise çakallardır, Glagollar. Bazı bilimciler çakalları bizden saymaz, bazıları sayar. Bu hala tartışılan bir mesele. Bir kısım çakal bilinçlidir ama bizim gibi insan formuna giremezler."

Gavin yeniden yürümeye başladığında Ali onu takip etti, Ada'ysa donup kaldı. Yukarıdan gördüğü, o tuhaf adamın önünde durduğu ağaçtı bu. Yakından daha büyük görünüyordu. Üzerindeki kederi acayip bir şekilde iliklerine kadar hissetti. Yana uzanan daldan sarkan iki kalın ve eski ip rüzgârda usul usul sallanıyordu.

"Ne oldu?" dedi Ali elini kızın koluna koyarak. Ada boğazını temizleyerek başını salladı. "Şunu düzeltelim." Ada'nın başlığını biraz daha öne çekti ve yüzündeki saçları itti. "Artık her şey daha mantıklı geliyor," dedi Ali, dalgınca Ada'nın inatçı saçlarını düzeltmeye çalışarak.

"Kurtadamlar," dedi Ada fısıldayarak. "Mantıklı gelen bu mu? Ali ben şey..." deyip başını eğdi.

"Korkuyor musun? Bunda utanacak bir şey yok, Ada. Ben de aynı durumdayım."

Gavin'in gözden kaybolmasına izin vermeden peşinden gittiler. Yanına ulaştıklarında Gavin elindeki bir dal parçasının kabuklarını soyuyordu. "Şimdi Remuslar'dan bahsedelim," dedi onlara bakmadan. "Siz ormana girdiğinizde kuzeye döndünüz, değil mi?"

Emin olmak için Ali'ye baktıktan sonra, "Evet," dedi Ada.

"İşte, eğer güneye dönseydiniz şimdiye kadar ölmüş olurdunuz. Sen değil," dedi dal parçasını Ada'ya uzatarak. "Sen," deyip Ali'yi işaret etti.

"Neden saldırı düzenliyorlar?" Ada soğuktan hissizleşmeye başlayan ellerini ovuşturdu. Bunu bilmek bir işine yarayacak mıydı emin değildi fakat daha birkaç dakika önce kurtadamların gerçek olduğunu öğrenmişti. Hala gözünün önünde siyah kurdun ihtişamı vardı. Her olasılığa, her cevaba açıktı.

"Bu bizim de kafamızı karıştıran ve çözemediğimiz bir konu. Emin olun sizden saklamak gibi bir niyetim yok." İki yana kayarak açılan cam kapıyı gösterdi. "Şimdi isterseniz yemeğe geçelim ve size bu gece için kalacağınız yeri göstereyim. Hava kararduktan sonra ormana girmek istemezsiniz."

"İstemez miyiz?" dedi Ada, Ali'ye bakarak.

"Anlaşılan istemeyiz," dedi Ali.

Kapıdan içeri girdiklerinde spor salonundan geçtiler. Gavin onları yukarıdaki odalardan birine götürdü. Şömineyi yakmadan önce ikisine de battaniye verdi. "Görebildiğiniz gibi soğukla bir problemimiz yok. Sadece çocuklar için şömineye ve diğer korunaklı şeylere ihtiyaç duyuyoruz." Masanın üzerinde duran telefonunu alıp arama yaptı. Yemek getirmelerini söyledikten sonra sandalyelerden birine oturdu. "Durum şu," dedi kollarını bacaklarına yaslarken. "Eğer bu hayatın bir parçası olmak istiyorsan sürekli giriş çıkış yapamazsın. Burada kalacak, yeni doğan eğitimlerine katılacak ve geleneklerimizle yaşayacaksınız."

"Neden burada yaşamak zorunda?" dedi Ali olduğu yerde daha dik otururken.

"Varlığımızı gizli tuttuğumuzla ilgili konuştuğum kısmı kaçırdınız mı? Buraya öylece girip çıkamazsınız. Ya içeridesinizdir ya dışarıda. İkisi birden olamaz. Gelmek istemiyorsan," deyip Ada'ya bakarak ellerini kaldırdı. "Sorun değil, seni bırakacağız.

İkinizi de. Ama bir daha buraya yaklaşamaz, bizimle iletişime geçemez, kutlar hakkında tek bir kelime bile edemezsin."

"Kalacağım," dedi Ada cümlesini bitirir bitirmez.

"Ada?" Kararından dolayı şaşkın görünen Ali, ayağa kalkıp kolunu tutarak onu odanın diğer ucuna götürdü. "Ne yaptığının farkında mısın?" dedi yüzüne eğilerek sessizce. "Hayatının tamamını burada geçirmenden bahsediyor."

"Hangi hayatımdan bahsediyorsun? Ali, ne olduğunu görmüyor musun?" dedi kendini işaret ederek. "Burada kimse beni tanımıyor. Başıma ne geldiğini bildikleri halde gözleri acıma ve anlayış dolu değil. Aksine meydan okuyorlar ve ben bunu istiyorum."

"Olay sadece bundan mı ibaret yoksa intikam alma derdinde misin?"

Ada kollarını bağlayarak omuz silkti. "Her ikisi de." Dudaklarını ıslatarak Ali'ye biraz daha yaklaştı ve fısıltıyla konuştu. "İçlerine girmeden nasıl ilerlemeyi düşünüyorsun? İnsanlarla bağlantıları yok. O katliamın sorumluları ormanın güney tarafında, yaptıklarına öylece devam ederken uzaklaşamam."

"Sanırım aklında suçluları bulup hapse atmak yok."

"Komik olma. Hangi hapishane işe yarar?"

"Mezar. Bundan daha güvenli bir hapishane olamaz."

"Anlaştık öyleyse," dedi Ada başını sallayarak. "Onları en güvenli hapishaneye atacağız. Sen dışarıda olacaksın, ben içeride olacağım. Daha fazla itiraz etme. Sana açıklama yapmamın tek sebebi iyi niyetimden, şansını zorlama."

Dün gece Aleut'ta kalmaları yüzünden gece boyunca Ada'nın gözüne uyku girmemişti. Ali'yle birlikte karşılıklı yataklarında sabaha kadar sessizce konuşmuşlardı. Duvarların ses geçirmeyeceğine güvenmişlerdi. Sabah erkenden yola çıkmışlar, vakit kaybetmeden eve gelmişlerdi. Ada verdiği kararı düşününce

pişman olacağını sanmıştı fakat zaman geçtikçe sadece daha çok inanıyordu. Tüm kapılar üzerine kapanmışken şimdi önünde bir yol vardı. Ne kadar tehlikeli, saçma ya da yabancı göründüğünü umursamıyordu. İlerlemesi için tek seçenek buysa kabul edecekti. Sağlıklı bir karar aldığını iddia etmiyordu ama hiç olmazsa sonunda bir karar vermişti.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Ada anahtarlarını kapının yanındaki kancaya asarken. "Teyzem nerede?"

"Doktor kontrolündeler." Murat koltuğun yanında dikilmiş, ellerini cebine sıkıştırmıştı. Ada'dan sonra içeri gelen ve kapıyı arkasından kapatan Ali'ye göz attı. "Hareketli bir akşam geçirmişsiniz."

"Neden bahsediyorsun?"

"Aleut'tan, kurtlardan ve öğrendiğiniz diğer tüm şeylerden." Ali ve Ada olduğu yerde kalıp bakışırlarken Murat kendini koltuğa bıraktı. "Keşfetmeniz benim açımdan rahatlatıcı oldu diyebilirim. Gerçi aldığım bilgilere göre kaçırılmışsınız ama bizimkilerin tarzı böyledir. Yine de kötü bir niyetleri yok."

Ada artık ona daha farklı bakıyordu. Elinde değildi. Muhtemel bir kurtadam olduğunu düşünüyordu ya da en azından kurtların insan dostu gibi bir şeydi. Bu fizikle dosttan çok korumayı andırıyordu gerçi. Boyu neredeyse iki metreydi. Ayrıca ince de değildi.

"Sen kurtları nereden biliyorsun?" Ada ona doğru yürürken Murat'ın dönüp bakmasıyla dengesini kaybetti. Koyu renk gözleri bir anda aydınlanmış, canlı sarı bir ışıkla yıkanmıştı. Düşmemesi için destek olan Ali'nin ellerinden kurtulan Ada işaret parmağını uzattı. "Sen de onlardansın," dedi.

"Bir parça, evet." Gözleri yeniden eski haline dönerken gülümsedi. "Aradığın düşman biz değiliz, Ada. İnan bana, düşmanlarımız ortak."

"Remuslar'la düşman mısınız?" dedi Ali. Ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına attı.

Murat, "Kurtlar için başlangıçta tek bir ev vardı," derken Ada da anlatacağı şeyleri merak ederek Ali'nin yanına oturdu. "Tarihimizde Büyük Ayrılma adı verilen olayı yaşadığımızda topluluğumuz gerçek bir kaos içindeydi. Düzeni ikiye bölünerek bulduk. Remus ve Aleut olarak. Uzun yüzyıllardır iki ev birbirine düşman. Ortak Yaşam Kanunları'na bağlı olarak ormanın kuzey ve güney tarafını paylaşmış haldeyiz. İki evin sürekli birbirini öldürmesini önlemek amacıyla liderler tarafından bazı tedbirler alındı. Bunlardan bir tanesi de Av Dönencesi. Yılın belli zamanında ormanda Remus ve Aleut evleri avlanmaya çıkar. Sadece birkaç gün süren, oldukça zorlu geçen bir dönemdir."

"Av Dönencesi'nde her şey serbest öyle mi?" dedi Ada bunun olasılığına şaşırarak.

"Her şey değil. O dönemin bile belli kuralları var ve ihlal edenler Cellat'ın merhametine bırakılır ki kendisinde merhamet denilen şeyden pek bulunmaz."

Kulağa kesinlikle hoş gelmiyor, diye düşündü Ada. "Bize saldıran Remuslar ne istiyor olabilir?" dedi konuya geri dönmek adına.

"Hiçbir fikrimiz yok. Sana ulaşma çabalarımız da bu yüzdendi. Belki bir fikrin vardır diye düşündük ama görünen o ki sendeki bilgiler bizde olanların bile çok altında."

"Peki neden bunun peşine düştünüz?" dedi Ali. "İnsanların katledilmesi sizin için neden önemli olsun ki?"

"Doğruyu söylemek gerekirse liderimizin bunu araştırmasının sebebi insanların hedef haline gelmesi değil. Kaiser'ın amacı kurtların gizliliğini korumak ve Remuslar'ın bu tavırları pek de yardımcı olmuyor."

"Tavır mı?" dedi Ada ayağa kalkarken. Bir duyguda beş dakikadan fazla sabit kalamaması başını ağrıtıyordu. Hiçbir şey kesin değildi. Hisleri bile. Asıl kaos Ada'nın zihninde olup bitiyordu. Sonucun nereye varacağını ise tahmin dahi etmek istemiyordu. "Bu kadar ciddiye alma lütfen. Alt tarafı katliama

maruz kaldık, büyütülecek ne var ki?" Söyleyeceği herhangi bir şeyi daha fazla dinlemeden yukarı çıkacakken Murat'ın seslenmesiyle durdu. Arkasını dönüp bir eliyle tırabzana tutundu. "Dün tüm günüm üşüyerek ve şoka uğrayarak geçti. Daha fazla gerginliğe ihtiyacım yok. Bir an önce buradan git ve geriye kalan ailemden uzak dur."

Ada yukarı çıktığında içine işleyen soğuğu sökmek için banyoya girdi. Tenini kızartan suyla birlikte her yanı buharla çevrelemişti. Sakinleşen aklı ve durulan kalp atışlarıyla Ada yeni bir çıkmaza sürüklendi. Kurtadamlar gerçekti ve daha da inanılmazı Ada buna inanıyordu. Elini mermere yaslayarak başını eğdi. Sırtına çarpan tazyikli su iğne gibi batıyordu. Gözlerini kapattığında buharın beyazlığı yerini günbatımının loşluğuna bıraktı. Aleut'ta revir benzeri yerdeyken camdan gördüğü adamı düşündü. İçinde ölen bazı şeyler korkuyla canlanmıştı. Sanki elektrik verilmiş gibi. Bir şeyler hissetmesine sebep olan şey korkuydu fakat yine de hiçlikten çok daha iyisiydi.

Banyodan çıkıp koridorda yürürken merdivenlerin başında durup aşağıyı dinledi. Teyzenin sesini duyduğunda rahatlayarak odasına geçti. Kurulanıp giyindikten sonra bilgisayarın başına geçti. Kurtlar ve bağlantılı oldukları saldırılarla ilgili neler bulabileceğine baktı. Saatler sonra bir ara Melisa uğrayıp yemeğe gelip gelmeyeceğini sorduğunda Ada işi olduğunu söyleyerek reddetti. Muhtemelen uğraşacağı bir şey bulduğu için memnun kalan Melisa itiraz etmemişti.

Güneşin gücü yerini ayın parlaklığına bırakırken Ada pencerenin kenarındaki çıkıntıya oturmuş dizine yasladığı kâğıtları karıştırıyordu. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı kalemle ilgisini çeken yerleri işaretliyor, bazı yerlere notlar yapıştırıyordu. Birkaç kez telefonda Ali'yle konuşarak bulduklarının üzerinden geçmişlerdi. İkisi de bu konuda hala şaşkın olmalarına rağmen köşeye saklanacak durumda değillerdi. Bir şeyler yapmaları gerektiklerinin farkındaydılar. İnsanların dünyasında saldırdılar

devam ederken kimse bunun aslını araştırmak için zaman harcamayacaktı ne de olsa.

Aralık duran kapıya hafifçe vurarak dikkatini çeken Melisa elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Gözü duvardaki kâğıtlara takıldı. Ada'nın araştırma yaparken internette bulduğu bilgilerin çıktılarıydı. Katliamın çirkin yüzü, kurtlarla ilgili gelişi güzel bilgiler ve çoğu insanın inanmadığı mitolojik gerçekler yer alıyordu.

Ada başını kaldırıp teyzesine baktı. "Hayaletlere inanıyor musun?"

Aslında Melisa'nın tüm doğaüstülere inanıp inanmadığını merak ediyordu. Daha doğrusu kurtadamlara. Ama konuyu en popülerinden başlatmak istedi. Direkt kurtlardan bahsetmesinin fazla bariz olduğunu düşünmüştü. Melisa'nın kurtadamları bildiğini sanmıyordu fakat tedbirli davranmak hiçbir şey kaybettirmezdi.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi Melisa camı açarken. "İçeri biraz temiz hava alalım. Kafandan duman çıkmaya başlamış."

"Bu basit bir soru."

"Hayır, tatlım. Hayaletlere inanmıyorum. İnsan beyni mucizevî bir şeydir ve bence hala tam olarak anlaşılmayan bir mekanizma."

"Yani bu doğaüstü şeyleri insan kafasından mı uyduruyor?" derken kendi kendine delirmediğini söyledi. Tüm delilerin aslında bunu yaptığını fark edince gözlerini kırpıştırıp derin bir nefes aldı. Tek başına değildi. Baştan sona Ali de yanındaydı ve gözden kaçmaz bir sürü kanıt görmüşlerdi. Asıl delilik her şeye rağmen inkâr etmekti belki de.

"Sorun ne?" Melisa pencere çıkıntısının diğer kenarına oturdu. Yanlış cevabı bulduğunda yüzü şekilden şekle girdi. "Yoksa annenleri ya da kardeşlerini mi görüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Ada kâğıtları toparlayarak üst üste getirdi. Kalemi bırakırken ayaklarını indirerek teyzesine yaklaştı.

"Bunu sana daha önce söylemem gerekiyordu belki ama ben taşınıyorum."

"Türkiye'ye mi döneceksin? Ben sanmıştım ki..."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yine buralarda olacağım ve istediğin zaman bana ulaşabilirsin. Eğer şimdi bir şeyler yapmazsam, hayata devam edemeyeceğim."

"Sana karışamam, Ada. Tek istediğim güvende ve mutlu olman."

Ada ne güvende ne de mutlu hissediyordu ve Aleut'a girdiğinde de bu değişmeyecekti fakat yapmak istediğinden emindi. Kalp atışlarını yakaladığı yerde olmak istiyordu.

Melisa ertesi gün yine konuşacaklarını söyleyerek yanından ayrılırken Ada camına uçan kuşa bakıyordu. Kesinlikle kaçması gerektiğinden emindi. Baykuş boğazından çıkan derin seslerle öylece dururken Ada da onu izliyordu. "Merhaba," dedi parmaklarının dışıyla başını okşarken. Yumuşacık tüyleri soğuktan ıslanmıştı. "Acaba sen de zaman zaman insan oluyor musundur? Umarım sadece baykuşsundur."

Ada huzursuz rüyalarla dolu bir uykunun ardından sabahın erken saatlerinde uyandığında yastığının hemen yanındaki kâğıdı gördü. Yüzünü ovuşturarak doğrulurken bacaklarını kendine çekti. Katlanmış kahverengi kâğıdı açıp içindeki notu okudu.

GÜN BATIMINI BEKLEMEDEN YOLA ÇIK.
SINIRA DİKKAT ET, YALNIZ OL.

Notu kimin bıraktığını görmek için arkasını da kontrol etmesine rağmen başka bir şey yazmıyordu. Yatak odasına giren bir kurt vardı ve Ada uyanmamıştı bile. Ayağa kalktığında pencerenin kilidini kontrol etti. Notu araştırma kâğıtlarının üstüne bırakıp banyoya girdi. Kahvaltı hazırlarken telefonunu çıkardı. Uzun uzun çalan metalik sesi dinledi. Ali homurtuyla aramayı cevapladığında Ada saati kontrol etti. Henüz yedi bile olmamıştı.

"Günaydın."

"Artık öyle," dedi Ali. Derin bir nefes alarak boğazını temizledi. "Bir sorun mu var?"

"Akşam olmadan Aleut'a gitmem gerekiyor. Birkaç saati teyzemle geçireceğim. Oraya girdikten sonra dışarı çıkmama izin verirler mi bilmiyorum, bu yüzden seni görmek istedim."

"Ada bundan ne kadar eminsin?"

"Kararımı verdim. Beni merak etme sen." Çay için ocağa su koyup arkasını döndü. Tezgâha yaslanarak dışarıyı izledi. Güneş sarı ışığını yayıyor olmasına rağmen esen rüzgâr dallardaki karları uçuruyordu. "Lütfen buraya gelir misin? Teyzeme seninle uzaklaşacağımı söyleyeceğim. Bu şekilde daha rahat eder."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Ada da aynı şeyi umuyordu. Doğru olan ve yapması gerekenler arasında fark vardı. Hayatındaki en büyük hataya adım atıyor olabilirdi ama bunu yapmalıydı ve hiçbir engeli kabul etmeyecekti.

Telefon görüşmesinden birkaç saat sonra Ada küçük bir seyahat çantasıyla ormanın girişinde duruyordu. Ali'yle patikada buluşma kararı almışlardı fakat henüz adım atmaya hazır değildi.

Melisa'ya veda etmesi Ada için sandığından daha zor olmuştu. Ama kararındaki kesinlik teyzesini de etkilemiş olmalıydı ki onu vazgeçirecek hiçbir şey söylememişti. Derin bir nefes alarak arkasında bıraktığı ahşap mükemmel eve baktı. Oraya bir saniyeliğine bile ait olmamıştı. Ada'nın hayatında estetik ve görsellik her zaman ön plandayken şimdi sadece amacı için yaşıyordu.

Çapraz taktığı çantanın deri kayışını düzeltti, başlığını öne çekip eldivenlerini giydi. Olabileceği kadar ihtiyatlıydı.

Daha patikaya yeni girmişti ki duyduğu keskin uluma sesi donup kalmasına neden oldu. Sadece sesini duyduğu bu kurdun ormanın ne tarafına ait olduğunu bilemiyordu. İlerlemeye

karar verdiği sırada iki tane kurt birden karşısında beliriverdi. Sanki koşup gelmemişlerdi. Hep oradaydılar ama Ada yaklaşınca görünür olmuşlardı.

Biri alacalı diğeri simsiyah olan kurt Ada'ya dikkatlice bakmaya başladı. Ada arkasına göz attığında patika yolundan sapmadığını gördü. Cesur bir tavır takınmaya gayret göstererek iki kurda gözlerini dikti. "Patikayı aşmadım," dedi. "Karşıma çıkmanız biraz kuraldışı değil mi?"

Kurtlardan siyah olan alacalıya baktı, ardından yavaşça yürüyüp Ada'nın etrafını dolaştı. Ada kıpırdamadan dimdik dururken gözlerinin ucuyla kurdu takip ediyordu. Siyah kurt, Ada'nın pelerinin eteklerine sürtünüp alacalının yanına geri döndü. Panik atak boğazına kadar dayanmış, onu usulca tehdit ediyordu.

Sanki anlaşmışlar gibi aynı anda Ada'nın üzerine yürümeye başladılar. Ada yutkunarak geriledi. Deli gibi koşmak istiyordu ama onları kışkırtmanın akıllıca olmayacağının farkındaydı. Hem onlardan hızlı koşamayacağı da açıktı. Güney tarafından geldiğine emin olduğu kurtlar kesinlikle sadece hayvan değildi. Bu olasılık Ada için daha mı iyiydi yoksa daha mı kötü, karar veremiyordu.

"Hiç adil değil," diye mırıldandı Ada. Aldığı karardan sonra hayatının güvende olacağını düşünmemişti fakat bu kadar çabuk ölmeyi de beklemiyordu doğrusu.

Kurtlar tarafından iki yandan sıkıştırılınca patikanın dışına gerilemeye başlamıştı. Hemen arkasında eteklerine sürtünen başka bir şey hissedince çığlık atıp başını çevirdi. Gözlerini düşmanlarından ayırmak istemese bile refleksle yaptığı bir hareketti. Neredeyse omuzlarına kadar yükselen kurt, Ada'yı kafasıyla iterek tekrar patika yoluna soktu. Sonra da yanına geçip iki kurda kükremeyi andıran bir şekilde uludu.

Kurtlar Ada'dan uzaklaştı. Yeni gelen kurda yönelirken uzun dişlerini ortaya çıkaran şekilde hırlıyorlardı. Ada'nın içinden o

kurdu savunmak geçiyordu ama ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kurtlar uluyarak kurtarıcısının üzerine yürüdü. Aynı anda üzerine atıldılar.

Ada çığlık atmamak için ağzını elleriyle örttü. Farkında olmadan kapadığı gözlerini araladığında üç kurdun boğuşmasını izledi. Siyah olan inleyerek geri çekildiğinde sağ arka bacağı topallayarak ormanın güneyine girip gözden kayboldu. Alacalı olanın karın kısmında derin bir diş izi vardı. O da siyahlıyı takip etmeden hemen önce dönüp Ada'ya baktı.

Sayesinde kurtulduğu ve rengini bir türlü söyleyemediği kurt parlak gözlerini Ada'ya sabitlemişti. Ada ilk defa bir hayvanın bakışlarıyla sağlık kontrolüne tutulduğunu hissetti. Kurt bir şeyi olmadığını anlayınca arkasını dönüp kuzeye yürüdü.

"Bekle!" dedi Ada bağırarak. Ne söyleyeceğine emin değildi fakat az önce olanlardan sonra öylece gitmesine izin vermek istemiyordu.

Sertçe esmeye başlayan rüzgârda tüyleri havalanan kurt ona döndü. Ada temkinlice yaklaştı. Tam kuzey sınırını aşacakken hafifçe hırlayınca Ada geri çekildi. Kurt ona yaklaşıp başını kaldırdı ve söyleyeceği şeyi bekledi.

Ada bir hayvanla cevap vermesini bekleyerek konuştuğu için kendini aptal gibi hissedebilirdi ama tüm hayatı boyunca hayvanlarla konuşmuştu. Bu yüzden hiç zorlanmadan, "Teşekkür ederim," dedi şapkasını geri iterek. "Ben patika sınırında güvende kalacağımı sanıyordum. Sanırım yeterince dikkatli değilim."

Ona hiçbir tepki vermeden bakmaya devam etti. Ada çekinerek elini uzattığında kurt bu sefer daha şiddetli bir şekilde hırladı. Ada özel alanına girdiğini anlayınca utanarak elini çekti. Gavin'in pelerinine dokunmak istediğinde de aynısı olmuştu. Kurtlar hiçbir şekilde dokunulmaktan hoşlanmıyor gibiydiler. Arkasını dönüp gözden kaybolurken seslendi ama kurt durmadı.

Artık büsbütün tekinsiz görünen ormana bakarken daha farklı şeyler de hissetti. Onu korumak isteyen biri vardı. Bu duygu içini sıcacık etti. Fakat hemen ardından bu kişinin aynı zamanda bir kurt olduğunu hatırlayıp saf öfkesine geri büründü. Dört ayaklı, tüylü ve neredeyse eli kadar dişleri olan bir yaratığa güvenemezdi. Hiçbirine.

Ada kollarını bağlayarak ona saldırmak üzere olan kurtlara odaklanmayı denedi. Ama elinde olmadan yine parlak koyu gözleri düşündü. Kafasının içindeki kaos yine şiddetlenmişti. Yüzde yüz emin olduğu şeylere ihtiyacı vardı. Kurtları iyi ve kötü şeklinde ayırırsa daha büyük bir çıkmaza girecekti. Az önce olan şey neydi peki?

"Ada?"

Ali'nin sesiyle kendine geldiğinde bir ürpertiyle titredi. Onu birkaç metre gerisinden takip eden Murat elleri cebinde rahatça yürüyordu. Üzerinde ince bir kazakla kot pantolonu vardı. Verdiği soğuk nefesi buhar oluştursa bile bu sadece havayla ilgiliydi. Murat'ın üşüdüğünü zannetmiyordu.

"İçin kürkle mi kaplı senin? Nasıl olur da üşümezsin?" dedi Ada kendine hâkim olamadan.

"Hava mükemmel değil mi?" Belli ki cevap evetti. Hava koşullarına rağmen tenleri sıcaktı. Fazla yaklaşınca o sıcaklığı kendi teninde bile hissedebiliyordu. Murat işaret parmağıyla gözünün yanını kaşıdı. "Merkezde işlerim vardı ve senin polisi buraya girerken gördüm. İnsanları dinlemeyi severim fakat kendisi benimle konuşmayı reddetti."

"Bir sorun mu var?" Ali yolun kenarında birikmiş pürüzsüz kar örtüsündeki bozuklukları fark etti. Biraz daha yaklaştığında pençe izlerini ve yola yayılmış kan lekelerini gördü. Ada'nın kolunu tutup yüzüne bakarken solgunluğunun mevsimden kaynaklanmadığını fark etti. "İyi misin?"

Ada başını sallarken biraz ısınma umuduyla dudaklarını birbirine bastırarak ısırdı. "Güneyden iki kurt geldi ama başka biri bana yardım etti."

"Tanıdığın biri miydi?" dedi Murat yanlarına yürürken.

"Gavin değildi. Kurt formundaydı ama rengini söylemek biraz zor. Kül rengi ve kahverengi karışımı ya da kızıl, bilemiyorum." Murat kaşlarını kaldırarak kuzeye bakarken Ada hala onu inceleyen Ali'ye döndü. "Geldiğin için teşekkür ederim. Telefonda da söyleyebileceğimi biliyorum ama teyzemle ilgileneceğine söz vermeni istiyorum. Benim için endişelenmesin."

"Bu mümkün değil." Ali nefesini bırakırken yine de başını salladı. "Hiçbir zaman sıradan biri olduğunu düşünmedim, Ada. Büyük şeyler başaracak ve cesaret gösterecek karaktere sahip olmadığına inanıyordum sadece."

"Başka teşekkür duyamayacaksın," dedi Ada gözlerini kısarak. "Bana yine mi düşman oldun sen?"

"Bir zamanlar aklımdan geçenleri söylüyorum ve yanıldığımı da görebiliyorum. Ama tavsiyemi istersen, sevecek yeni birini bul. Aile, arkadaş ya da eş. Her ne olursa."

"Hepsini aynı anda kaybettim. Onların yerini doldurmak istemiyorum."

Tekrar yürümeye başladıklarında bir bayırdan çıkıyorlardı. Rüzgâr birden öylesine sert esmişti ki Ada olduğu yerde önce kıpırdayamadı, ardından iki adım geriledi. Belinde Murat'ın elini hissedince pelerinine içten daha sıkı sarılıp adımlarını sıklaştırdı ve ondan uzaklaştı.

"Ali!" diye bağırdı Ada bayırdan inmeye başladıklarının hemen ardından. Ali dengesini kaybetmiş ve birkaç metre kadar patikanın dışına sürüklenmişti.

"Sorun yok," dedi Ali ayağa kalkarken. "Kaydım sadece."

"Dur," dedi Murat, Ada'nın kolunu tutarak. Parmakları sıkı olmamasına rağmen hareket etmesine izin vermeyeceği açıktı.

"Yardım edecektim sadece." Ada tepkisini anlamadan kaşlarını çattı. Patikayı aşmamanın önemli olduğunu defalarca duymuştu ama artık bunun doğruluğundan emin değildi. Ne de olsa yirmi dakika kadar önce iki kurt ona patikada saldırmaya kalkışmıştı. Güvenli olması gereken alanda.

Ada kolunu büyük ve sert elin tutuşundan kurtardı ve Ali'nin yanlarına gelmesini bekledi. "İyi misin?" Yüzünde hafifçe kanlanan bir sıyrık oluşmuştu.

Ali mırıldanarak onaylarken ceketinin altındaki silahları kontrol etti. Lekelenen ellerini silkerek temizlemişti. Düşmanca bakan gözleri Murat'ın üzerindeydi. Ada yıllar boyunca kendisine de böyle baktığını sanmıştı fakat şimdi aradaki farkı görebiliyordu. Ali ondan nefret etmiyordu, sadece öfkeliydi. Şimdiyse aralarında bitkin bir sakinlik vardı. Ada, Aleut'a kabul edilirken Ali'nin dışarı da kalmasının sebebi bu katliamlarla doğrudan ilgisi olmamasıydı ve bu durumu kendi çıkarlarına göre kullanacaklardı. Eğer ikisi de gözetim altında olsaydı gerçek bir sorunları olurdu.

Gavin'e, Ali'ye zarar verip vermeyeceklerini de sormuştu. Ne de olsa artık sırlarını biliyordu ve Aleut'ta değil, dışarıda olacaktı. Gavin'e göreyse bunda bir sorun yoktu. Ali ulusal televizyona bile çıkıp kurtadamlardan bahsetse kimsenin onu ciddiye almayacağına inanıyorlardı ve haklılardı da. Popüler kültür kurtadamlara mükemmel bir görünmezlik kalkanı sağlamıştı. Ali'den tek istedikleri Aleut'tan uzak kalmasaydı. Ada bunu yapmayacağına emin değildi fakat akıllı davranacağına güveniyordu.

Sessizlik içinde yürüdükleri birkaç dakikanın ardından Murat, "Aleut evinin bölgesine geldik," dedi. "Bundan sonrasında hevesli avcıyla birlikte ilerleyeceğiz."

Ali gözlerini Ada'ya çevirip başını yana yatırdı. "Ayrılma vakti sanırım."

"Öyle." Ada omzundaki çantayı yere bırakıp Ali'ye yaklaştı. Murat'ın dinlemesini istemediğinden kısık sesle konuşacaktı ama dudaklarının içiyle mırıldansa bile onun duyabileceğini bildiğinden gereksiz gizliliğe gerek görmedi. "Oraya neden gittiğimi biliyorsun. Aynı şeyi sen de istiyorsun. Kerim'i öldüreni bulmak ve..." deyip Murat'a göz attı. Eline aldığı kuru dalla karda şekiller çizip onları dinlemiyormuş gibi yapıyordu. "İntikam almak. Ayrıca bu intikam alma işini kanunla yerine getiremeyeceğimizi biliyorsun. Hayvan saldırısı deyip konuyu kapattılar zaten."

Ali elini Ada'nın omzuna koyup yutkundu. "Biliyorum ama ben intikam değil, adalet istiyorum."

Ada öfkeli bir soluk bırakıp Ali'ye daha fazla yaklaştı. Fısıldayarak konuşurken duygularındaki soğukluk tüm sözlerine yansımıştı. "Sağlayabileceğimiz tek adalet bu yoldan geçiyor. Onlar süper güçlü yaratıklar, Ali. Biz yanlarında karınca sürüsü gibi kalıyoruz. Hangi adaletten bahsediyorsun? Öyle bir şey yok," dedi başını iki yana sallarken. "Bazı kısımlarını hatırlayamıyor olabilirim ama ailemin katledilişini izledim. Tüm hayatımı, geleceğimi ve salakça umutlarımı birkaç köpek mahvetti. Bunun neresi adil?"

"İntikamını aldıktan sonra ne yapacaksın?" dedi aynı Ada gibi fısıldarken. "Onlar için kötü olduğunu söyledikleri güneydeki kurtları mı öldüreceksin? Ya kandırılıyorsak? Bunu düşünmemiş olamazsın. Belki de katliamı yapanlar Aleut'tu. Remuslar değil."

"Onlara güvenmiyorum ama yardıma ihtiyacım var. Eğer katliamı yapanlar onlarsa bir süre sonra bunu anlarım zaten. Aptal değilim."

"Bunu biliyorum." Ada'nın omzunun üzerinden Murat'a baktı. Çıkmazda olduğu her halinden belliydi fakat burada kendinden başka kimseden sorumlu değildi ve Ada'nın vazgeçmeye niyeti yoktu. Karşısında kim olursa olsun korumak

istemesi Ali'nin doğal içgüdüsüydü, bunu engelleyemiyordu. "Dikkatli olmak zorundasın. Kimseye güvenme, anladın mı? Sadece hislerini takip et. Onlar seni asla yanıltmaz. Yanıltırsa da... Eh, bu senin hatan olur. Başkalarının yönlendirmesi değil." Ali gülümseyip dudaklarını birbirine bastırdı. "Son bir şey, lütfen geri döndüğünde şimdiden daha kötü halde olma."

Ona daha fazla zaman vermek isterdi ama ne yazık ki hava gittikçe ısınmıyordu ve biraz ötede duran Murat'ın varlığını görmezden gelmek zordu. Gerçek anlamda. Uzaklaşarak çantasını omzuna astı. "Umurundaymış gibi konuşuyorsun."

"Umurumda." Murat, Ada'nın yanına gelmişti ve gitmeye hazırlardı. "Hep kardeşimin şanslı olduğunu düşünürdüm. O küçüktü ve bana yüklenen çoğu sorumluluktan kaçınmıştı. Şimdi, seni tanıdıktan sonra anlıyorum ki sahiden şanslıymış."

"Kendine iyi bak," dedi Ada arkasını dönmeden hemen önce. Ali'nin başını salladığını görmüştü ama ses vermedi.

Ormanda Aleut'a doğru yürümeye başladıklarında Murat kısa bir ıslık çaldı. "Polis sana fena tutulmuş, kırmızılı."

"Ne? Ne dedin?" dedi kaşlarını çatarak nefesini içine çekerken.

"Âşık olmuş diyorum," dedi Murat başparmağıyla arkasını göstererek.

Ada kendini toparlayıp yürümeye devam ederken yüzü tekrar ifadesiz bir hal aldı. "O Kerim'in kardeşi ve ben hala yüzüğünü takıyorum. Bu söylediğin çok yanlış."

6

Gözlerimi cellâdın gözlerine dikiyorum, korku duymadan.
Kurtuluşum kalp atışı mıydı yoksa ölüm sessizliği mi bilmiyorum.

Direkt Aleut'a girmek yerine önce bahçeyi dolaştılar. Antrenman yapanlar ya da sadece dışarıda gezenler vardı. Devasa bir aile, ufak bir kasaba gibiydiler. Çalışmalar sırasında arada bir durup Ada'ya bakanlar daha uyanık olanlar tarafından eziliyordu. Buraya geldiği ilk seferde yanından geçtiği ağacı görünce sessizce o tarafa yürüdü.

"Sakın dokunma," dedi yanına gelen Murat.

Ada istemsizce ağaca uzandığını fark edince elini indirdi. "Bu ağacın özelliği ne? Bir adamın ona öylece baktığını gördüm. Biraz ürkütücüydü," derken her bir kıvrımını dikkatle inceliyordu.

"Burnunu her şeye sokma, kırmızılı," dedi Murat kalabalığı incelerken. Orada olmayan birini arıyor gibiydi. Ada ne kadar zaman geçerse geçsin içlerinden birini anlayacak mı merak ediyordu. Bir kısımlarının insan olduğunu düşünmek isterdi fakat bu sadece aldatıcı bir görünüştü. Ada'nın kafasında çok fazla ses vardı ve her cümlesinin sonuna soru işareti konmuştu. Bazense ünlem.

"Şu daldan sarkan ipler ne?" dedi başını arkaya atarak.

"Daha demin ne söyledim ben? Gidelim hadi."

Karla kaplı bahçede taş yoldan ilerlediler. Murat sürgülü cam kapıyı kenara iterek açtı ve başıyla içeri geçmesini işaret etti. Ada daha önce de girdiği spor salonundaydı. Geldiğinden beri çok fazla teknoloji görmemiş olmasına rağmen burası fazlasıyla kaliteliydi. Murat arkasından kapıyı kapattığında soğuğun gürültüsü ve yapışkanlığı duyulmaz oldu.

Geniş salonda yüzme havuzunun etrafından dolandılar. Çalışmakta olan birkaç kişi onlara aldırmamıştı. Gavin beyaz bir havluyu boynuna asarak ikisinin yanına geldi. Yüzünü kurulayıp saçlarını geri ittikten sonra selam vermek için başını salladı. Murat dolaptan aldığı tişörtü suratına fırlatınca Gavin'in yüzündeki sırıtış kayboldu. "Kıskançlık bu olsa gerek," dedi havluyu bırakıp tişörtünü giyerken.

Murat kaşlarını kaldırıp güldü. Ada bunun nedenini anlayabiliyordu. Murat üzerini çıkarsa -Ada'nın istediğinden değil tabii- emindi ki Gavin'inkinden daha iyi bir vücutla karşılaşacaktı. Bu kıyafetlerinin üstünden bile belli oluyordu.

"Eğitmenleri seçtin mi?" dedi Murat.

"Ada'nın saldırılarla bağlantısını sadece dört kişi biliyor." Elini saçlarının üzerinde dolaştırıp ıslak yapışkanlığının dağılmasını sağladı. Dikkatini Ada'nın üzerine vermeden önce onu birkaç saniyeliğine inceledi. "Seni olabildiğince az kişiyle tanıştıracağız. Burada evsizler için barınak işletmiyoruz. Eğitim alacak, programlara tabi tutulacaksın."

"Geldiğim iki seferde de bahçede bir sürü kişiyle karşılaştım," dedi Ada. Eğitime girmesi sorun değildi. Bundan memnundu. Aslında beklediği şey tam olarak buydu. "Beni az kişiye tanıtmak istiyorsanız..."

"Buraya insan muhbirler gelir. Onu dert etme. Gerçi hiçbiri içeri girmiş değil ama tanıştırmaktan kastım kim olduğunu ve

katliam olayını saklaman. Her neyse, biz haricinde bir de Dawson olacak. O da..."

"Dawson mı?" dedi Murat kaşlarını kaldırarak. Önce Ada'ya baktı, sonra gözlerini duvara dikerek Dawson'ı düşündü. Aklındaki görüntüden memnun kalmamış olacak ki burnundan soluyarak ellerini beline yasladı. "Bu kesinlikle iyi bir fikir değil."

"Biliyorum. Ama başka kime güvenebiliriz ki?"

"Dawson kim?" dedi Ada pelerinin başlığını geri iterken.

"Şuna baksana," dedi Murat, eliyle Ada'yı işaret ederek. "Kırmızı bir pelerin giyiyor, ellerini önünde birleştiriyor ve bir insan. Dawson onu yer."

"Hey!" diye itiraz etti Ada. Konu birden bire nereye gelmişti böyle? "Kimse kimseyi yemiyor."

Gavin kahkaha atıp başını sallayınca Murat'la Ada ona baktı. "Dawson'la iyi anlaşacaksınız. Onun biraz... kibar olmasını sağlayacağım."

"Bok sağlarsın," dedi Murat yer minderine otururken.

"Kim bu lanet olası Dawson?!" dedi kendi aralarında konuşmalarından sıkılarak. Tam burada durmuş, Gavin ve Murat'ın kendi yetersizliği hakkında tartışmasını dinliyordu. Diğerleri gibi eğitim alamayacağının farkındaydı fakat onlardan daha fazla sebebi vardı.

"Sen çalışıyor muydun?" Gavin parmaklarını birbirine vururken Ada'ya dikkatlice baktı. Sanki onu gözünde nereye koyacağını kestirmeye çalışıyor gibiydi.

"Evet," dedi Ada aynı konudan bahsettiklerini umarak. Bunun kişisel değil de profesyonel bir soru olduğunu düşünüp cevap vermeye odaklandı. Düzgün bir vücut Ada'nın en önemli sorunlarından biriydi. Saçları her zaman parlak, tırnakları her zaman özenli olmak zorundaydı. Bir zamanlar sahip olduğu sığ düşünceleri dillendirmek istemiyordu. "Babamla birlikte spor salonu işletiyorduk."

"Çalışmanın ürününü yadsıyamayız tabii," dedi Gavin, Ada'nın biçimli vücudunu incelerken.

"Bu çok kaba bir davranış."

Gavin ikisini dikkatlice izleyen Murat'a bakıp tekrar Ada'ya döndü. "Kültürünüze uyum sağlamam için biraz zamana ihtiyacım olacak."

"Umarım bunu hızlıca yaparsın." Derin bir nefes alırken eldivenlerini çıkarmaya koyuldu. Dillerine odaklanmakta çok zorluk çekmemişti. Yıllardır buna alışmıştı. İnsanların farklılıklarını yansıtmalarının her zaman kötü niyet içermediğini biliyordu fakat burası çok farklıydı. Tanık olmadığı bir kültür, adını duymadığı bir yapıydı. "Murat ne zamandır burada? Ondan bir şeyler öğrenmeliydin."

"Murat doğduğundan beri burada. Ben de öyle. Ama o bir erkek. Sen kadınsın."

"Gözlem yeteneğin eğitmenliğin kadar iyiyse kesinlikle mükemmel olacağım," dedi Ada gözlerini devirerek. Gavin'in berbat biri olmadığını söyleyebilirdi fakat anlaşamayacakları o kadar ortadaydı ki. "Ne yapıyoruz şimdi? Şu meşhur Dawson'la ne zaman tanışacağım?"

"Çok heveslenme. Adam meşgul," dedi Murat fısıltılı bir sesle.

"Kapa çeneni," dedi Gavin parmağını yüzüne doğrultarak. Ada'ya kapıyı işaret etti. "Önce odama geçelim. Sana yapacaklarını daha detaylı anlatacağım. Sonra da ilk olarak psikologunla görüşeceksin." Birlikte çıkışa yürümeye başladılar. Gavin bir an önce halletmesi gereken şeyleri bitirip normal düzenine geri dönmek istiyordu. Her şeyden habersiz ve gördüğü ne varsa soran biriyle uğraşamazdı. Bir bebeğin sorumluluğunu almaktan farksızdı bu. Gavin'in ilgilenmesi gereken bir yığın öğrencisi varken bir de bakıcılık yapmayacaktı.

Ada bir saniyeliğine duraksadıktan sonra hızlı adımlarla onu takip etti. "Psikolog mu dedin?" Arkasına baktı ama Murat antrenman odasında kalmıştı. Gavin'le baş başa durmaktan

hoşlanmıyordu. Tanıştıklarında sabırlı görünecek kadar anlayışlı davranmıştı. Şimdiyse Ada'yı başından atmaya çalışıyor, sorularına zorunluluktan yanıt veriyordu. "Buna gerek yok ki, ben iyiyim."

"Tüm hastalar böyle söyler," dedi Gavin odasının kapısını açarken. "Senin için şömineyi yakacağım. Mosmor olmuşsun." Kabalığından da bahsetmeliydi. Gavin hayatında gördüğü en tahammülsüz erkekti. Karşısındakinin her zaman, her an kendisine yetişmesini bekliyordu. Bacayı kontrol edip odunları üst üste yığdı. Çekmeceden bulduğu kibrit ve gereksiz kâğıtlarla odunları tutuşturdu. Ellerini ovuşturarak sıcaklığını yaymak üzere olan alevlere baktı. "Buna da bir çözüm bulmamız gerek. Aleut'ta tam anlamıyla ısıtma sistemi yok."

"Psikologa ihtiyacımın olduğunu düşünmüyorum." Pelerini çıkararak sandalyelerden birine astı ve çantayı ayaklarının dibine bıraktı. "Saldırıdan sonra iki ay düzenli olarak tedavi gördüm. Bir bakıma zorlamaydı ama yine de yardımcı oldu," derken gerçeği bir hayli esnettiğinin farkındaydı. Doktoru soğukkanlı ve tecrübeliydi fakat Ada'nın bu ikisine de ihtiyacı yoktu. Zamanı doldurmak için saati gözlediği, sürekli aynı noktalarda döndüğü sıkıcı seanslardı.

"Hafıza kaybın olduğu için polis tedavi görmeni istedi."

"Evet, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Gereksiz soruları geçelim," dedi önemsizce elini sallayarak. "Buradaki psikologumuzun daha yetkin olduğunu söyleyebilirim. Eminim sana insan doktordan daha yardımcı olacaktır."

"Ben kurt değilim."

"Bunun gayet farkındayım. Ama bizler insanlardan daha uzun süre varlığımızı sürdürüyoruz. Bu da bizi sizden daha bilgili kılar. Anlayacağını umduğum basit bir denklem."

"Anladım, sağ ol," dedi Ada homurdanarak. Gavin'in yanından geçip şöminenin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bu ne işe yarayacak peki?" dedi en sonunda. Kabullenmekten başka

bir seçeneği var mıydı, bilmiyordu bile. Burada tutsak olmadığının farkındaydı, yine de kuralları kendi koymuyordu. Aleut'ta olmayı istemişti ve şartlarına uymak zorundaydı.

Gavin yanındaki sandalyeye oturup bir kolunu masaya yasladı. "Seni yetiştirmemiz karşılığında bize saldırı hakkında bilgi vereceksin ama yarım saatin kayıp. Bize bu şekilde yardım edemezsin. Psikolog sana bu konuda ilerleme kaydetmeni sağlayacak."

"Yani akıl sağlığımı umursadığından değil, bilgi edinmek için beni psikologla görüştüreceksin." Buna şaşırmaması gerekiyordu aslında. Her iki tarafta amaçları doğrultusunda iş birliğine girişmişti. Kişisel duygular sadece Ada için söz konusuydu. Artık büyük bir kısmının karardığı, öfkeyle kaplandığı duygulardı. Sadece bir parçayı sevdiklerinin güzel anıları için temiz, mutlu ve huzurlu tutmaya çalışıyordu.

"Tam olarak doğru bir ifade sayılmaz ama işin özü bu. Görüşmelerden en az zararla çıkmanı sağlayacağından eminim. Gerçekten tam bir profesyoneldir. Ona güvenebilirsin. Şimdi," deyip iç geçirdi. "Bilgilenme işini konuşalım. Onu ben halledeceğim. Sana okuman için bazı şeyler ve görsel destek sunacağım. Böylece Remuslar karşısında zihinsel olarak savunmasız kalmayacaksın. Bizimle olduğun süre boyunca belli sınırlar içerisinde merak ettiğin soruları sor."

"O sınırlar ne?"

"Zamanla öğrenirsin." *Ve sen hiç yardımcı olmuyorsun,* diye düşündü Ada. Burada arkadaş edinebileceği hatasına düşmemişti fakat böyle karşılanmayı da beklememişti. Gavin aldığı şömine demiriyle odunları düzeltirken gittikçe güçlenen alevleri izliyordu. "Koordinasyon ve fiziksel desteği Dawson sağlayacak. Zaman zaman Murat ve ben de sana yardım edeceğiz tabii."

"Beni ondan korumak için mi?" dedi Ada ilgisizce arkasına yaslanırken.

Gavin, "Evet," deyince Ada sessizce yutkundu. "Kurtlarda unvanların önemli olduğunu biliyor musun?"

"Şey..." dedi Ada dudaklarını ıslatarak. Dawson'ı iyiden iyiye merak etmişti. Kendi insanları bile ondan çekiniyor ve bu kadar tedbirli davranıyorsa Ada'nın ne gibi bir şansı vardı ki? Hiç olmazsa kurtlar için normal biriyle çalışmayı tercih ederdi doğrusu. "Hayır ama bahsini açtığına göre gerçekten değerli olmalı."

"Doğru. Dawson'ın unvanı Cellat'tır," dedi yavaşça. Ada ardına kadar açtığı gözlerini ona çevirince Gavin destek verircesine gülümsedi. "Korkma, sadece Remuslar'ın ve suçluların Cellat'ı," derken biraz tereddütlü görünüyordu. Ada bunu hemen göz ardı etti. Akıl sağlığını korumak ya da sağlamlaştırmak istiyorlarsa Gavin doğru bir yolda sayılmazdı.

"Neden onunla çalışıyorum peki? Başka..." Sesi kaybolunca hafifçe öksürüp daha dik oturdu. "Başka biri yok mu? Sen de bu işte hiç fena görünmüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Gavin, Ada'nın içten içe rahatlamasına sebep olan çocuksu bir gülümsemeyle. "İşin aslı, Dawson sürekli burada, yani Aleut'ta yaşamıyor. Sadece yılın belli dönemlerinde gelir. Geri kalanlarında ise avlanır. O başka bir konu."

"Av Dönencesi mi?"

"Sandığımdan daha hızlı ilerleyeceğiz sanırım. Av Dönencesi, evet, Dawson buraya geldiğinde tüm alfalar onunla kapışmak ister. Sıkı bir rakiptir yani. Ondan ders alacak olman, üzerine çok tepki toplayacak. Şimdiden hazırlıklı ol."

"Ben buradaki kurtların dikkatini çekmek istemiyorum. Uğraşacak yeteri kadar sorunum var. Bir de kıskançlık krizlerini kaldıramam."

"Ah, kıskançlık krizi demişken, Peratha'yı hatırlıyor musun?"

"Porselenden yapılmış gibi görünen kadın." Ada onu elbette hatırlıyordu. Kusursuz mükemmellikte tasarlanmış oyuncak

bir bebeğin canlanmış hali gibiydi. Birkaç ay önce olsa asıl kıskançlık duyan Ada olurdu. Şu andaysa endişesi saçlarının parlaklığı değil, ne kadar süre, nasıl hayatta kalacağıydı. Öncelikleri fazla hızlı bir şekilde değişmişti.

Gavin gülümsedi ve Ada onun bunu sürekli yapması gerektiğini düşündü. Gerçekten hoş bir gülümsemesi ve harika dişleri vardı. "O, Dawson'a... nasıl söylesem? Biraz takıntılıdır. Tam bir Azü olarak yetiştirildi ve istediği her şeyi elde etmeye alışık. Dawson'ı istiyor ama Dawson onu arkadaşı olarak görüyor. Ben, Dawson, Peratha ve Murat birlikte büyüdük." Kısa bir süreliğine duraksayarak gözlerini masaya çevirdi. Parmaklarını tahta zemine vururken odunların çıtırtısı sıcağı taşıyordu. Ada onun rahatsız edici anılarda dolaştığını tahmin etti. "Peratha da bizimle aynı yaş grubundaydı ve sürekli yanımızda durmak isterdi. Ama o zamanlar piramit sistemi daha katıydı. Azüler aşağı tabakadan birileriyle konuşamazlardı. Onlarla arkadaş olmak değil, emir vermek için onları karşılarına alırlardı. Peratha diğer Azüler kadar şımarık olsa da bize hiçbir zaman tepeden bakmamıştır. Birçok kez ceza almamızı bile önledi. Gerçek bir dosttur."

"Azüler dediğin liderler mi oluyor?" Ali'yle birlikte buraya geldikleri -daha doğrusu kaçırıldıkları- gün Gavin sistemden biraz bahsetmiş olsa da Ada, tam olarak hatırladığını söyleyemezdi. Bayılmasına sebep olan uyuşturucu yüzünden zihni hala sersem bir haldeydi o zaman.

"Piramit sistemimiz yukarıdan aşağıya Azü, Buky, Vede'den oluşur. Azüler, ak kurtlardır. Bukyler ise bozkurt ve kızılkurtlar. Vedeler, kara kurttur. Genellikle hizmet sınıfında yer alırlar. Benim gibi birkaç kara kurt kendini kanıtlayarak önemli noktalara yükselebilir." Ellerini birbirine vurarak yeniden gülümsedi fakat Ada bu sefer ona inanmadı. Gavin yüzünü maskelemek için gülümsemesini kullanıyordu. Yeterince sabırsızlanırsa öfkeleniyordu. Ada bıkkın bir halde psikolog bakış açısından

kurtulması gerektiğini düşündü. Etrafındaki herkesi analiz etmek, bazen yorucu olabiliyordu. "Konumuza dönecek olursak," dedi Gavin. "Peratha değerli bir dost olabilir ama o bizim dostumuz. Geri kalan herkese değersiz hizmetkârlar gibi davranabilir."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Aynada kendine baktın mı hiç?" Ada tepki vermeden öylece durduğunda Gavin iç geçirdi. "Şöyle anlatmaya çalışayım. Kurtların doğuştan kendilerine has çekicilikleri vardır."

"Farkındayım," dedi Ada mırıldanarak.

"Sen şimdi tüm güllerin arasındaki papatya gibisin."

"Sizin dikeniniz, yani dişleriniz var. Benimse minik beyaz yapraklarım, öyle mi?" Farklılıklarının bu şekilde vurgulanmasından hoşlanmasa da her şey açıktı aslında. Bir kurda denk olabileceğini sanmıyordu. Sadece içinde bulunduğu eşitsizlikten dolayı kaygılıydı. Dezavantajlarını tersine çevirmek, kendisini kurtlardan ayıran yönlerini ortaya koymak için çok fazla zamanı yoktu.

"Demek istediğim farklısın ve bu dikkat çekiyor. Dawson'ın dikkatini çeker mi bilmiyorum. Çünkü onun odaklandığı tek bir şey vardır. Ama Peratha fark edecektir ve senin sürekli Dawson'la olmandan hoşlanmayacak."

Kıskançlık, Ada'nın aşina olduğu bir alandı. Kerim haricinde bu duyguyu uyandıran kimseyle tanışmamıştı, fakat hayatı boyunca kıskanılmasına sebep olan şeyler yapmıştı. Ona şu anda önemsiz gelse de insanların dikkatini çekmişti. Peratha gibi bir kadının neden kıskanması gerektiğini ise anlamıyordu. Fazlasıyla güzel, zeki ve parıltılar saçan biriydi. Ada'nın agresif ve karamsar tutumunu biraz olsun barındırmıyordu.

Fazla tedirgin ve utangaç görünen bir kız içeri girdiğinde Ada ona yardımcı olmak için geri çekildi. Masayı çeşitli yiyeceklerle donatıp geldiği hızla kayboldu. Ada sandalyeye yerleşirken, "Burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordu. Dumanı hala yoğun

bir şekilde yayılan eti kesip bir parçasını ağzına götürdüğünde kaşlarını kaldırdı. Bu kadar lezzetli olacağını tahmin etmemişti.

"Sayısını kestirmek zor. Belli zamanlarda uğrayanlar da var, sürekli kalanlar da. Sıkça gerçekleştirdiğimiz partilere gelenleri ve burada yaşamak isteyenleri geri çevirmiyoruz. Partileri sever misin?"

"Artık değil," dedi Ada saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ben nerede uyuyacağım?"

"Daha programa başlamadan dinlenmeyi mi düşünüyorsun, Mahfer?" Ada'nın gözleri panikle açıldığında Gavin elini sallayıp kollarını bağladı. "Dalga geçiyorum ama programın oluşturulduğu zaman buna uymanı bekleyeceğiz. Basit şeyler olmayacak. Nerede kalacağın konusu üzerinde çalışıyorum ama geçici olarak alt katta bir daireye yerleşeceksin." Kolunu çevirerek saatini kontrol etti. "Hazırlanman gerek. Takdim edilmene iki saat kaldı."

"Anlamadım," dedi Ada öksürerek. "Kimse artık takdim demiyor."

"İnan bana, dertlerinin arasındaki son şey bu olacak." Ayağa kalktı ve başka bir odaya geçecekken durup parmağını dudaklarına vurarak gözlerini kıstı. "Sana Kaiser'la tanışacağını söylemeyi unuttum mu?"

"Şaka mı yapıyorsun?!" diye çıkıştı Ada. Resmileşmişti, Gavin kesinlikle ondan hoşlanmıyordu. Kurtların lideri, Aleut evinin sahibiyle tanışacağından bahsetmeyi nasıl atlardı?

"Anlaşılan unutmuşum," dedi kendi kendine Gavin. "Hadi seni odana götüreyim. Hazırlanman için yeterince vaktin var." Bu sefer dış kapıya yürürken onu takip etmesini bekledi.

Ada'nın iştahı koşarak uzaklaştığından yemeği umursamadan ayağa kalktı. Pelerinini ve çantasını alıp peşinden giderken söylenmeden edemiyordu. Kaiser'ın lider olduğunu biliyordu ama bunun için hazır değildi. Daha Aleut'a geldiği ilk gün bir partiye katılmak planları arasında yoktu. Gavin cebinden

çıkardığı bir anahtarla Ada'nın kalacağı odaya girdi. Ada sakin ve kısa süreceğini umduğu takdim saçmalığına hazırlanmak için derin bir nefes aldı.

Gavin dairenin diğer kısmına yürüyüp bir kapı daha açtı. Ada bu odaya girince şaşırarak duraksadı. İçerisi tam bir kadına göre düzenlenmişti. Üzerine malzemeler yığılmış tuvalet masası, geniş bir gardırop ve kraliçelerinkine benzeyen demir başlıklı bir yatak, odayı dolduruyordu.

"Kıyafetlerden birini seç ve paravanın arkasında giyinmeye başla. Sana neler yapman gerektiğini anlatacağım."

Ada elindekileri bırakıp gardırobun önüne yürürken elbiselerin gözünü kamaştırmasına izin vermedi. Ama elinde değildi. Başını iki yana sallayıp saçlarını geriye itti. Tercih edeceğinden değildi fakat dikkatini ilk çeken şey ipekten beyaz elbise oldu. Ada yumuşaklığını hissetmek için elbisenin eteğine dokundu.

"Beyaz giyemezsin, üzgünüm," dedi Gavin hemen yanından. "Bu giysilerinin bazılarını sana Peratha verdi. Arasına neden beyazları karıştırdığını bilmiyorum. Kabalık etmiş."

"Öyle mi yapmış?" Ada hala elbiseye bakarken omuz silkti. "Bana hiç de kabalık etmiş gibi gelmedi."

"Aleut'un içinde sadece Azüler beyaz giyinebilir. Bunu ona neden yaptığını soracağım ama sanırım yanıtını sana anlatmıştım."

"Daha Dawson'la tanışmadım bile. Bu çok hızlı oldu. Belki seni ve Murat'ı kıskanıyordur." Gece karası, gösterişsiz bir elbise seçti. Ruh halini mükemmel bir derecede yansıtmasının yanı sıra, aynı zamanda dikkat de çekmezdi. Kaiser'dan ve diğer herkesten olabildiğince uzak durmaya çalışacaktı.

Gavin, "Olabilir tabii," derken gözlerini elbiseye dikmişti. "Onu mu giyeceksin?"

"Ne var? Bu da mı yasak?"

"Hayır." Hızla verdiği yanıt ve kara gözlerinde birkaç saniyeliğine dolaşan altın sarısı ışıltılar Ada'yı şüphelendirdi. Onu yeterince tanıyor olsa eğlendiğini söylerdi. Gavin tuvalet masasına yürürken, "Sana çok yakışacak," dedi.

"Neden sırıtıyorsun?"

"Elbiseyi giy, Mahfer," dedi Gavin paravanı göstererek.

Ada emin olamadan elbiseyi kaldırarak baktı. Dizlerinin biraz üstüne kadar çıkan yırtmacı ve çok derin olmayan bir sırt dekoltesi vardı. Askılı ve dökümlü yakaydı. Gördüğü elbiseler içinde en az iddialı olanıydı. Yine de bir özelliği var gibiydi. En azından Gavin'in gözünde.

"Bana bilmem gerekenleri anlat," dedi Ada paravanın arkasına geçerken. Üzerindekileri çıkarınca soğuk tüm vücuduna yayıldı. Elbiseyi giyip yandaki fermuarını çekti. Çıplak ayakları taş zeminde buz kesmişti. Ayakkabı giyene kadar parmak ucunda yürümeye karar verdi.

"Çok kalabalık olmayacağız. Belki yüz elli kişi. Kaiser diğerlerinin meraklanmaması için ilk başta sana ilgi göstermeyecektir. Sonra konuşmak için seni ya dansa kaldırır ya da özel bir alana götürür."

"Özel alan olayını sevmedim." Paravanın arkasından çıkıp kıyafetlerini katlayarak yatağın üzerine bıraktı. Gavin sırtı dönük halde masanın üzerinde bir şeyleri karıştırıyordu. "Olmuş mu?" diye sorunca Gavin ona döndü ve elindeki mücevheri düşürdü. "Sanırım olmuş," dedi Ada gülümsemesini bastırarak. Dolabın altındaki ayakkabılardan kendine uygun olanı seçme işine girişti.

"Seni Kaiser'ın karşısına ben çıkaracağım. Basit bir iş aslında. Nezaket kurallarını sonuna kadar kullan yeter."

Yatağa oturup bacak bacak üstüne attı ve ayakkabıları denedi. "Bunlar oldu," deyip rahatça ayağa kalktı. Topuklu ayakkabıların üzerinde durmak, hatta koşmak bile Ada için sorun

değildi. Tuvalet masasına oturup düzleştiriciyi aldı. "Peratha da orada olacak mı?" dedi saçlarını düzleştirmeye başlarken.

"Evet. O senin durumundan haberi olan dört kişinin arasında."

"Dawson'ın da haberi olması gerekmez mi? Beni çalıştıracağına göre yani."

"Ona da anlatacağım ama hayat hikâyeni umursayacağını sanmam."

"Doğru." Ada aynadaki aksine bakarken otomatik el hareketleriyle saçlarını kontrol altına alıyordu. "Neden umursasın ki?"

"Öyle söylemek istemedim," dedi Gavin hemen. Mücevheri yerine bıraktı ve omzunu duvara yasladı. "Bilmen gereken önemli bir şey daha var-" Kapı önce tıklatılıp ardından cevap beklenmeden açılınca Gavin cümlesini tamamlayamadı.

"Kırmızılı hazır mı?" dedi Murat başını uzatarak. Ada'yı görünce gülmeye başladı. "Siyah mı giymiş?"

"Evet." Gavin ciddi görünmeyi başaramadan küçük bir çocuk gibi gülümsedi. O kadar neşeliydi ki Ada bir şeyleri gözden kaçırdığına emindi.

"Tamam." Ada ayağa kalkarak ikisinin karşısında durdu. Ona her seferinde bilgisizliğinden ve bunu halletmesi gerektiğinden bahsediyorlardı fakat hiç de yardımcı oldukları söylenemezdi. Aksine dalga geçmeye başlamışlardı ve böyle bir şeye katlanmak zorunda değildi. "Bu siyah olayı nedir?"

"Çok güzel olmuşsun," dedi Murat kesin ve dürüst bir şekilde. Gavin'le Ada ona öylece bakınca Murat başını salladı. "Hoş, kesinlikle," dedi gülümsemesi kaybolurken.

Ada gözlerini kısarak iki adamın tepkilerini gözledi. Yaşamındaki öncelik sıraları değişmiş olabilirdi ama kendini küçük düşürmemek hala listede yer alıyordu. Saçlarını tamamladığını düşünerek düzleştiriciyi bıraktı. "Başka renk giyeceğim,"

dedi gardıroba doğru yürürken. "Herkesin bana gülmesini istemiyorum."

Gavin onun önüne çıkıp kısaca Murat'a baktı. "Seni görünce yapacakları son şey gülmek olacak. Güven bana."

"Hadi oradan. Güvenecekmişim."

"Gavin haklı," dedi Murat ellerini kaldırarak. "Bu sadece aramızda bir espri. Kimse sana gülmeyecek."

Ada iç geçirip gardıroba tekrar baktı. Ama elbiseyi sevmişti. Tam üzerine oturmuştu ve hoştu. Renkli bir şey giymesindense bunun daha uygun olacağını düşünüyordu. Ayrıca herkes siyah giyerdi. Kurtlarda bile kadınlar arasında bu kuralın değişeceğini zannetmiyordu.

İki saat sonra Ada ve Gavin kapıları ardına kadar açık kutlama salonuna yaklaşıyordu. Gavin siyah beyaz bir takım giymişti. Yanından geçtiği her kadının dönüp bakmasına neden olacak kadar iyi görünüyordu. Ada'nın sorunları bir dağ kadar yığılmış olabilirdi ama kör sayılmazdı.

Birkaç kişi dönüp Ada ve Gavin'e bakarak fısıldansa da Ada'nın korktuğu kadar büyük bir tepkiyle karşılaşmadı. En azından şimdiye kadarki kurtlardan. Kaiser'ın oturacağını düşündüğü yüksek platformda duran koltuk hala boştu. Uzun cam masalarının etrafına gruplaşmış olan kurtlar, eğlenceli şeylerden bahsedip içki içiyorlardı.

Cam masalardan birine geçtiklerinde Ada, Gavin'in kolundan çıktı. Murat masalarına gelince biraz daha gevşemişti. Ada, Gavin'e yaklaşıp konuştu. "Neden Peratha her an üzerime atlayacakmış gibi bakıyor?" Peratha'yla aralarında birkaç metreden fazlası vardı fakat nefreti akın akın Ada'ya çarpıyordu. Yanında durmadan konuşan ve onun kadar beyaz giyinmiş kızların farkında değil gibiydi.

"Bilmem," dedi Gavin, Ada'nın sorusuna. İçkisini dikip Peratha'ya göz kırptı.

"Yapma şunu," dedi Murat. Arkadaşını uyarmaya çalışıyor ve bunu günün neredeyse her saati tekrar ediyordu. İçlerinde en korkutucu görünen Murat olabilirdi fakat başını en çok derde sokan kesinlikle Gavin'di. "Kaiser her an burada olabilir."

"Gavin ve Peratha'nın ilişki yaşaması sorun mu olurdu?"

"Gavin sadece diğer Azüler'i kızdırmak istiyor. On beş sene öncesine kadar farklı sınıflardan kurtlarla ilişki yaşamak yasaktı. Şimdi o durum ortadan kalktı ama Azüler asildir ve hala kendilerinden bir alt tabakayla ilişki yaşamayı onur kırıcı ve aşağılık bir şey olarak görürler. Gavin biraz uçlarda dolaşıyor. Bu yüzden birkaç kez cezalandırıldı ama uslanmaz piçin teki işte."

"Gayet açık," dedi Ada, Gavin'in diğer kızlarla da gülüştüğünü görünce. Ada tekrar Peratha'yla göz göze geldi. "Anlamıyorum. Neden böyle bakıyor? Ben ne yaptım ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diyen Murat içkisini yudumladı. Yalan söylediği o kadar açıktı ki Ada'nın onu yakından tanımasına gerek yoktu. Ayrıca belli ki bu kuleden farksız yerde yeteri kadar eğlenemiyorlardı ki Peratha ve Ada arasında bir kıvılcım ateşlemişlerdi. İki kadın haricinde herkesin eğlendiği bir oyun gibiydi.

"Kahretsin," dedi Ada birden. Daha dik durup kollarını masaya yasladı. İçinde rahatsız edici bir şeyler öfkesini tetikliyordu. Bilgisizlikten nefret ederdi. "Siyah giydiğim için oldu. Siz gülüyorsunuz ama o sinirleniyor. Neden?"

"Peratha'nın ve diğer Azüler'in siyah giymesi, utanç verici bir durum olarak kabul ediliyor."

"Ne kadar boktan kural varsa hepsi sizde. Benim giymem neden sorun peki? Siyah giyen tek ben değilim." Gözleri aceleci bir hızla salonda dolaştı. Erkeklerin birçoğu siyah giymişti. Koyu renk giyinen kadınlar da vardı fakat tamamen siyah giyinen tek kadın Ada'ydı. Bu sandığından daha büyük bir olaydı ve neye sebep verdiğini bilmiyordu bile. "Size güvenmemem

gerektiğini hissetmiştim. Neden bunu giymeme izin verdiniz ki?" dedi sesini kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Bir şey olmayacak," dedi Murat onun kulağına eğilerek. "Bir kurala karşı gelmiş ya da rezil olacağın bir duruma düşmüş değilsin."

Ada ona inanmadan geri çekildiğinde birine çarpınca, "Özür dilerim," diyerek arkasını döndü. "Kusura bakmayın. Ah, içkinizi dökmüşüm." Dudağını ısırarak peçete bulmaya çalıştı.

Ceketi koyu kırmızı içkiyle lekelendiği için sinirli değil de tahammülsüz görünen adam iç geçirdi. Ada'nın yüzüne bakmadan kravatını düzeltti. "Sorun yok. Sakarlık aşina olduğum bir konu değil sadece," derken cebinden çıkardığı mendille ceketini sildi.

"Ben sakar değilim."

"Ceketim sizinle aynı fikirde değil," dedi adam. Dökülen içkiden kalan iki yudumu içti ve boşalan bardağı Ada'nın eline verdi. Ada şaşkınlıktan bardağı tutup adama bakakaldı. "Partinin tadını çıkarın bayan. Aramıza katıldığınıza çok memnun oldum," dedi başını hafifçe eğerek. Ada'nın kıyafetini incelerken bakışları yukarı tırmanıyordu. "Çok hoş bir seçim." Sesi kelimelerinin aksine memnuniyetsiz çıkıyordu. Sanki Ada yazın ortasında kat kat giyinmiş gibi onu ortama yakıştıramamıştı.

"Bir daha asla siyah giymeyeceğim," dedi Ada önüne dönerken. "Rezil oldum. Daha ilk günden rezil oldum."

"Etkilemen gereken tek kişi Kaiser." Murat, Ada'yla çarpışan adamı bir süre izledi. "Diğerlerini kafaya takma."

"Onu buraya ilk geldiğimde görmüştüm. Bir ağacın altında duruyordu. Üst katta revir olarak kullanılan yerdeydim. Birden dönüp bana bakmıştı. Gerçekten korkunçtu." Ada iki eliyle birden saçlarını düzeltti. Gergin hissederek yüzüğüyle oynadı. "Onu tekrar görmem lazım."

Murat, Ada'yı kolundan tutup mantıklı olması için uyaran gözlerle baktı. "Kaiser burada olmak üzere. Geldiğinde senin hazır beklemeni isteyecektir."

"Hemen döneceğim."

Odağını kaybetmek Ada için alışıldık bir şey değildi ve Aleut'a yerleşmesinin sebebini biliyordu. İlgilendiği tek şey -henüz nasıl olacağını çözemese de- intikam almaktı. Ali fikrini değiştirmiş olsa da Ada için tek yol buydu. Yine de şimdi kendini tanımadığı bir adamı takip ederken bulmuştu.

Bordo rengi perdelerin arasından geçip balkona çıktı ve birkaç basamak inerek bahçeye yöneldi. Herkes salonda eğlenirken adamı gözden kaybetmemek zor değildi. Elbisesinin eteklerini toparladı ve karların dondurduğu toprakta dikkatle ilerlemeye başladı. Adam takip edildiğinin belki farkındaydı, belki umurunda değildi. Ada'nın onu ilk gördüğü yerde durup ellerini cebine soktu.

Ada dudaklarını aralamışken o daha hızlı davrandı. "Bir insan için fazla cesursun," dedi yüzüne bakmadan.

"Siyah giydiğim için mi?" Kaşlarını kaldırdı ve bir kez daha Ada'nın kıyafetini inceledi. Ada soğuktan bir parça korunmak için kollarını bağlarken yan dönüp direkt olarak yüzüne baktı. "Bu siyahın olayı nedir?"

"Gavin ve Murat söylemedi mi?" Ada başını iki yana salladı. "O zaman ben söyleyip kendinizi mahcup hissettirmeyeceğim. Dawson," dedi elini uzatarak.

Ada'nın dudakları aralandı. Murat'ın neden tedbirli davranmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Tanıştığı her kurdun tehlikeli, karmaşık ve korkutucu olduğunu düşünmüştü fakat Dawson tüm bunların üstüne çıkıyordu. Haklarında hiçbir şey bilmediği halde Ada bile bunu görebiliyordu. "Dawson sen misin?"

"İnsanlar arasında tanındığımı bilmiyordum."

"Hayır." Hala havada duran elini aceleyle sıktı. Aynı zamanda elini uzatmış olmasına da şaşırmıştı. Şimdiye kadar

Murat haricinde hiçbir kurt bunu yapmamıştı. "Tanınmıyorsun. Ama burada adını çok duydum. Ben Ada."

"Biliyorum," dedi Dawson elini çekerken. Üzerindeki ceketi çıkarıp müsaade istemeden Ada'nın omuzlarına yerleştirdi. Gözleri merak doluydu. Sıcak olduğunu söyleyemezdi fakat kesinlikle ilgisiz değildi. Ada onun hakkında unvanı haricinde bir şey bilmiyordu. Dawson içinse tam tersi geçerliydi belli ki. "Sen hayatta kalansın," dedi.

"Bir nevi." Ada, Dawson'ın sıcaklığını ve kokusunu taşıyan cekete sarıldı. Gavin'in ona hayat hikâyesini anlatacağını tahmin etmişti zaten. Dawson'ın güvenecekleri biri olduğunu söylemişti. Kurtlara göre güvenecek biri. Ada'ya göre değil. "Bu ağaç neden böylesine önemli?"

"Öyle mi?" dedi Dawson kaşlarını çatarken.

"Evet." Rüzgârın yüzüne düşürdüğü saçlarını geriye itip başını kaldırdı ve ağacı inceledi. Burnuna Cellat'ın kokusunu taşıyan ceket, soğukla arasına barikat kurmuştu. Sırtını ve omuzlarını sıcaklık kaplarken kalp atışları hoşuna gitmeyen bir ritimle hızlandı. "Üzerinden akan bir kasvet var gibi," dedi ağaç için.

"Sezgilerin güçlü. İnsanlarda nadir bulunan bir özelliktir. Evcil hayvanın var mı?"

"Baykuşum var. Tam olarak benim denemez. Ama arada bir yanıma uğruyor. Onunla, insanlarla konuştuğumdan daha rahat konuşabiliyorum. En azından beni yargılamaya kalkmıyor."

"Bu baykuşun alacalı ve hafif iri olma ihtimali nedir?"

Ada, "Oldukça yüksek," derken kaşlarını çatmıştı. *Ne yani, bir takipçi daha mı,* diye düşündü. "Nereden bildin?"

"Çünkü şu anda tam arkanda duruyor."

Ada arkasına bakıp baykuşuna gülümsedi. Onu korumak ister gibi bir bankın üzerine tünemiş, kıpırdamadan sessizce duruyordu. Ada saçlarını bir kez daha geriye atıp Dawson'a döndü. "Bana ağaçtan bahsedecektin."

"Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. Yarın altıda antrenman odasında ol ve içki tüketme. Akşamdan kalma değil, zinde olmana ihtiyacım var. Tabii eğer istediğin avlanmaksa. Eğer sapanla kuş vurmak gibi bir hobi edinmek istiyorsan yanlış evdesin."

"Ben... Ben... Hayır," dedi Ada yutkunarak başını sallarken. Dawson'ın ani değişimine uyum sağlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Onunla devam edeceğini bile şimdi öğrenmişti. Anlaşılan tartışmayı Gavin kazanmıştı. "Altıda hazır olacağım."

"İyi geceler o zaman." Dawson elleri cebinde dururken birkaç saniyeliğine öylece bekledi. Sorulmayı beklenen cümleler aralarında gidip geliyordu. O gece için yeterince ilerlediklerini kabullenmek zorundaydılar. Bu yüzden sessizce oradan ve kalabalıktan uzaklaştı.

Beş dakika kadar sonra Ada, Kaiser'a Gavin tarafından takdim edildi. Ada'nın korktuğu hiçbir şey olmadı. Kesilen başlar, sivri dişler ya da ulumalar gibi. Kaiser onu bahçede yürüyüşe çıkardı ve Gavin'in zaten anlatmış olduklarından bahsetti. Ada onun sözünü kesip bunları bildiğini belirtmedi. Hem kuralları tekrar duymak hafızası açısından iyi olacaktı, hem de Kaiser'ın sözünü kesmeye cesaret edememişti.

"Ne geceydi ama," dedi Ada dairesine girerken. Ayakkabılarını sekerek çıkardı ve yatağına oturdu. Fazla gergin başlamış olmasına rağmen sonralarında sadece sıkılmıştı. Dawson'la bir daha konuşmamış, hatta onu görmemişti. Gecenin tamamında Peratha'nın gözlerini üzerinde hissetse de harekete geçmeye kalkışmamıştı. Kendi sınıfından bir beyazla dans etmiş, üstüne düşen rolü oynamıştı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi Gavin. Saatlerdir içlerinde oldukları gürültü, onun enerjisinden hiçbir şey götürmemişti. Partiye başladıkları anki kadar çekici görünüyordu. Ada'nın birkaç saat içinde Gavin hakkında öğrendiği bir şey varsa o da kadınlara düşkün olduğuydu. Murat'la aralarında geçen

konuşmaların bazılarını duymamış gibi davransa da yüzünün kızardığına emindi.

"Ağrı kesici, lütfen," dedi Ada şakaklarını ovalarken. Adrenalin ve gerginliğin ardından gelen sakinlik ona fena çarpmıştı. Doğduğundan beri hayatı için asla endişelenmemişken şimdi her an bunu yapıyordu. Nefes aldığı tek bir saniye bile meydan okumaydı ve bu yarışmayı kaybetmeyi göze alamazdı. Ondan öncesinde ise yapması gereken şey, kuralları öğrenmekti.

Gavin dışarı çıkarken Ada omuzlarından kayan ceketi hissedince arkasına baktı. Dawson'ın ceketini Kaiser'la tanıştırılırken masaya bıraksa da sonra tekrar omuzlarına almıştı. Onu bir daha göremediği gibi ceketini kime vereceğini de bilememişti.

Ada üzerindeki kıyafeti çıkarıp kendi çantasındaki eşofmanları giydi. Yatağın kenarına oturup bir ayağını dizine yasladı. Tabanını ovuştururken yeni hayatını düşündü. Kurt adamların arasındaydı. Sandığından daha vahşi bir ortamda bulunacağını zannediyordu fakat kıskançlığı yüzünden öfke bulutu gibi dolaşan Peratha haricinde herkes ona nazik davranmıştı. Gavin ve Murat yanından ayrılmamış, koruma görevini üstlenmişlerdi. Birbirleriyle olan iletişimleri öylesine rahat ve dostçaydı ki Ada bazen kendini fazla yabancı hissetmişti.

Gavin tekrar daireye girdiğinde Ada yün çorapları ayaklarına geçiriyordu. "Vücudunun kaldırabileceği tek şey bu aspirindi. Umarım ağrını alır," dedi elindekileri başucu masasına bırakırken. "Yarın erkenden kalkman gerekecek. Biliyorsun, değil mi?"

Ada çalar saatine baktı. "Evet, tam olarak üç saat sonra uyanacağım. Bol bol dinlenirim artık."

"Şimdiden mızıldanıyor musun, Mahfer?" dedi Gavin başını yana yatırarak.

"Hiç de değil." Aspirini ağzına atıp suyun tamamını içerek yuttu. Yüzünü yıkayıp saçlarını topladığında bile Gavin hala odasındaydı. "Artık uyuyabilir miyim?"

"Tabii. İyi geceler."

Ada gözlerini kapadığı gibi uykuya dalmıştı. Aslında burada olmayı kabullenemese de ve kurtlara güvenmese bile o kadar yorgundu ki komplo teorileri üretemedi. Tüm gün üşüdükten sonra sıcacık yorganın altına girmek onu mayıştırmıştı. Sabah alarmla uyanana kadar kıpırdamadı. Vücudu ağırlaşmıştı ve her kalp atışında başının tepesine bir çekiç iniyordu.

Sinir bozucu alarmı susturup doğruldu. Gördüğü ilk şey siyah elbise oldu. Onu özel yapan bir şey olduğunu hissediyordu. En azından renginin. Ama nedenini bir türlü öğrenememişti. Artık pek de umurunda değildi açıkçası.

Yataktan kalkınca titreyip ellerini hızla kollarında dolaştırdı. Yatak odasından çıkıp banyoya girdi. Ne tesadüf ki burada da sıcak su yoktu. Duşta bile. Kim soğuk suyla yıkanmaktan zevk alırdı ki? Gavin, Aleut'un içinde tam anlamıyla bir ısıtma sisteminin olmadığını ve burada geçici süre kalacağından bahsetmişti. Hiç değilse sıcak suyun aktığı bir yere geçmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Hızlı bir duşun ardından saçlarını sıcak tellere dönüşene kadar kuruttu. Eşofman ve askılı bir tişört, onun üzerine de kazağını geçirdi. En azından kulaklarını sıcak tutsun diye saçlarını salık bıraktı. Ayakkabılarını da giydikten sonra dışarı çıktı.

Aleut'un içi çok karışık değildi. Geniş koridor boyunca uzanan kapalı kapılar ardında dizilmiş odalardan oluşuyordu. Issız olsa da bir şekilde sevimliydi. Vahşi göründüğünün farkındaydı. Her şey taştan ve ahşaptandı ama hoştu. Ada en alt kata inip antrenman odasına girdi.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" dedi Ada birbiriyle tartışan kurtları görünce. İlk gününe başlamak için uygun bir adım sayılmazdı. Bilgilendirilmemişti fakat konunun kendisi olduğunu da birden susmalarından açıkça anlayabiliyordu.

"Evet." Peratha korkunç bir hışımla ona döndü. "Hayatımı!" Günün bu saatinde uykusunu böldüğüne göre Peratha

sahiden rahatsız olmalıydı. Ada'yı yolundan çekmek için eski usule başvurmayacağının da garantisi yoktu. Üstelik Ada o yolda durmadığı halde. Kıskançlığın mantığı ya da akılcı yöntemleri olmazdı fakat Peratha bunu bambaşka bir boyuta taşımıştı. Ada, Dawson dâhil herhangi bir kurttan hoşlanabileceğini bile sanmıyordu.

"Bak sen," dedi Ada tek kaşını kaldırarak.

Peratha gözlerini ardına kadar açıp işaret parmağıyla Ada'yı gösterdi. "Sen bana ne dedin?" Yorgunluğuna rağmen hala bu kadar etkileyici görünmesi yüzünden asıl sinirlenen Ada olmalıydı.

"Durumu fazla dramatikleştiriyorsun," dedi Murat. Duvara yaslanmış kollarını rahat bir tavırla bağlamıştı. Her zamanki gibi içlerinde en sakin kalan oydu. Ada yıllar boyunca onun bu görevi üstlendiğini görebiliyordu. "İçeri gel, Ada," dedi başını hafifçe eğerek.

Ada kapıyı kapatıp Murat'ın yanına gitti. "Neler oluyor?" En güvenli yerin burası olduğunu düşünmüştü. Murat ve Gavin sinir krizi geçiren küçük bir kızı yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. Bu duruma alışkın oldukları yüzlerinden ve tavırlarından anlaşılıyordu. Belli ki bu Peratha'nın ilk öfke nöbeti değildi.

"Derslerimde yalnız olmayı tercih ederim aslında," dedi bahçe kapısından içeri giren Dawson. Üzerinde partide giydiği takım elbisenin pantolonu ve gömleği vardı. Dinlenmek onun için bir seçenek bile olmamıştı. Ada üç saatlik uykusunu kabullenip esnememeye çalıştı. "Bu toplantının amacı nedir?"

"Peratha'nın bazı sorunları var," dedi Gavin, kızı kenara iterek. Peratha hırlasa da Gavin ona aldırmadı. "Sizi tanıştırayım. Dawson, bu ders vereceğin insan Ada," deyip kıza döndü. Bu arada ne Ada ne de Dawson, Gavin'i susturmuştu. "Ada, bu da senin bir nevi akıl hocan olacak olan Dawson. En azından son yıllarda Dawson adını kullanıyor," dedi arkadaşının omzuna vurarak. "Partide tanışmıştınız, değil mi?" Ada bundan

kimseye bahsetmemişti fakat Dawson'ın ona verdiği ceketten anladıklarını düşünerek omuz silkti.

"Neden isim değiştirme gereği duydun?" İsim konusunu daha önce de duymuş, fakat ayrıntılarını merak edip sormamıştı. Farklı zaman aralıklarıyla kurtlar isimlerini değiştirip içinde bulundukları yıla uyum sağlamaya çalışıyordu fakat bir ismin yerine başka bir şey seçmelerinin asıl sebebinin modayı yakalamak olduğunu sanmıyordu.

"Kişisel tercih," dedi Dawson dağınık saçlarını düzeltmeyi denerken. Gözleri spor salonun içinde dolaşıyor, nereden başlamaları gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Daha önce hiç eğitmesi için karşısına getirilen biriyle ilgilenmemişti. Ne kadar zorlayacağını ya da nerede bırakacağını bilmiyordu. Bu konudaki sınırlardan haberi yoktu.

"Gerçek adın ne peki?"

Dawson'ın eli donakaldı ve bakışlarını ağır ağır Ada'ya çevirdi. Aynı anda Gavin ve Murat gülmeye başladı. Murat kendini tutmaya çalışırken Gavin kahkaha atıyordu. Peratha öfkeden köpürmüş gibi Ada'ya bakarken Dawson sıkılmıştı. Ada yine bilmediği bir noktayı gözden kaçırdığını anladı ama bu sefer ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

"Gerçek adını mı sordun?" dedi Peratha dişlerini sıkarak hırlarken. "Seni tüysüz sürtük."

"Kız kuralları bilmiyor," dedi Dawson, Peratha'ya dönerek. "Ayrıca kızması gereken kişi sen değilsin." İç geçirip yeni uzamaya başlayan sakallarını kaşıdı. Sadece kendisinin değil, Ada'nın da sınırlar konusunda cahil olduğunu görmek başka bir şekilde rahatlatıcıydı. Yine de sorduğu sorudan hoşlanmamıştı. "Müsaadenle ismim bende kalsın. Anlaşılan koordinasyon ve zihinden önce seni edeple ilgili çalıştırmalıyız."

"Sadece gerçek adını sordum. Bunun hangi tarafı edepsizce?" dedi Ada. Bu lafına gözlerinden yaşlar gelene kadar

gülen Gavin, nefes almaya çalışarak elini karnına koymuştu. Murat yüzünü ovuştururken başını iki yana sallıyordu.

"Tanrı aşkına, kes artık!" diye bağırdı Peratha. Sarı saçlarını geri atarken topuklu ayakkabılarını vura vura antrenman odasını terk etti.

"Siz de çıkın," dedi Dawson diğerlerine.

"Dalga mı geçiyor?" dedi Ada, Murat'a bakarak Türkçe konuştu. Olayların gelişme şeklinden hiç memnun kalmamıştı. Henüz güneş bile tam anlamıyla doğmamışken ıssız bir yerde Cellat'la baş başa kalmak istemiyordu. "Beni sahiden yiyecek, değil mi? Size hak veriyorum şimdi. Ne yaptım?"

"Sadece kızdırmamaya çalış. O kadar da kötü değildir."

"Yalancı. Seni kuyruklu pis yalancı," dedi Ada gözlerini kısarak. Öğrenmesi gereken şeyler çok fazlaydı. Peratha haricinde herkes anlayışlı davranıyor olabilirdi ama böyle devam etmesi mümkün değildi.

Murat hala gülen Gavin'le dışarı çıktığında Dawson uzun adımlarla karşısına yürüdü. "Yanımda bilmediğim dille konuşulmasından hoşlanmıyorum," dedi.

"Yani?" dedi Ada bileğinden çektiği tokayla saçlarını toplarken. "Yanında İngilizce mi konuşayım?"

"Tercihen."

"Sen neden Türkçe öğrenmiyorsun? Kendi sorununa kendin çözüm üret. Ne yaparak başlıyoruz?"

Dawson çenesini kaldırarak onu yavaşça süzdü. Gözünde bir yere Ada'yı yerleştirmeye çalışıyor gibiydi. "Üzerindeki ağırlıklarla başla. Kazağın çok hantal. Ayakkabılarını da çıkar ve bir dahakine daha ince bir eşofman giy."

Ada burasının ne kadar soğuk olduğunu söyleyip itiraz etmek yerine kazağını çıkardı. İçine tişört giydiği için şanslıydı en azından. Ardından da ayakkabılarını çıkardı. Tüm soğuk, vücuduyla buluşunca Ada iç geçirdi.

"Çalışırken ısınırsın," dedi Dawson arkasını dönerken. "Minderleri taşımakla başla. Acele et ki üşüme."

"Çok duyarlıymışsın," diye mırıldandı Ada sessizce. Dawson'ın işaret ettiği minderleri taşımaya başladı. Spor aletlerinin bulunduğu alana oranla daha geniş olan yere ağır minderleri çekiştirdi. "Bunların üzerinde mi çalışacağız?" dedi nemlenen boynunu elinin tersiyle silerken.

"Hayır, bugün minderlerle işimiz yok. Spor aletleriyle çalışacağız. Hadi beni takip et." İlgilenmesi gereken başka bir durum varmış gibi aceleyle yürüdü.

Ada ağzını açıp ona bakakaldı. Kekelememek ve sinirli bir cevap vermemek için birkaç saniyeliğine bekledi. "Neden o ıslak leş gibi ağır minderleri taşıttın o zaman?"

"Isın diye. İşe yaramadı mı?"

"Şey," dedi Ada tökezleyerek. "Yaradı sanırım."

"Tamam, çık." Koşu bandına yaklaşarak başlama düğmesine bastı. Ayarlamalarını yaparken kısaca saatine bakmıştı.

Ada koşu bandına çıktı. Dawson hızını arttırırken o da tempoya uyum sağladı. Düşük seviyede koşmaya başladı. "Gavin aklıma takılan bir şey olursa sormam gerektiğinden bahsetmişti." Bunun da düştüğü hatalardan biri olmayacağını umarak dikkatle konuşuyordu. Bir şeylerden emin halde sohbet etmesi ne kadar sürecekti acaba?

"Gavin gevezelik yapmış," dedi Dawson ve koşunun derecesini yükseltti. "Merak ettiğin ne?" Ada ona başını yana yatırarak baktı. "İsim meselesi. Peki, sana anlatacağım ve bu konuyu sonsuza dek kapatacağız. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Ada, daha istekli bir halde koşmaya devam ederken.

"Bir kurdun adı, onun özgür iradesidir. Eğer birine gerçek adını söylersen o kişiye sonsuz güvendiğini ve kendinden bile fazla değer verdiğini ifade eder. Bu yüzden bir kurt başka bir

kurda adını öylece sohbet arasında sormaz. Bu genellikle evlilik yemininde ve bağlanmada yapılır."

Ada donup kaldı ve banttan düşecekken tekrar hızlandı. "Ne?" Artık ısınmayla ilgili bir sorunu yoktu. Yüzüne öylesine ateş basmıştı ki bir daha üşüyüp üşümeyeceğini merak ediyordu. Peratha'nın bu kadar sinirlenmesine şaşırmaması gerekiyordu. Muhtemelen şu anda Ada'yı hangi yöntemlerle öldürebileceğinin fantezisiyle eğleniyordu.

"Âşık olduğun kişiyle fiziksel olarak birleşirken ruhsal olarak da birleşmek istersen adını sorarsın. Eğer kurt, sana adını söylerse aşkına karşılık veriyor demektir. Bir kurdun gerçek adını biliyorsan, ona istediğin her şeyi yaptırabilirsin. Kölen olur. İsmi fısıldaman yeterli. Tasmalı bir hizmetkâr olur çıkar. Fazlasıyla zararlı ve asla ama asla yapmaman gereken bir şeydir. Ne yazık ki bazıları bunun önemini göremiyor."

"Bunu bilmiyordum," dedi Ada yutkunarak.

"Nereden bilecektin ki?" dedi Dawson ve bandı iki derece daha yükseltti. "Bu yüzden sürekli isim değiştiririz. Gerçek ismimize yaklaşılmasın diye modern çağa ayak uydururuz. Değişmeyen tek şey unvanlarımızdır."

"Unvanlarınız bu nedenle mi böylesine değerli?"

"Evet," dedi Dawson bir derece daha arttırırken. Ada'nın limitlerini gözlüyor, nefes sıklığını tartıyordu. Kaslarının sınırını test etmek için belli aralıklarla bandı hızlandırıyordu.

"Siz benim adımı biliyorsunuz. Bu haksızlık."

"Aslında bilmiyoruz," dedi Dawson başını sallayarak. "Gerçek adının Ada olduğunu sanmıyorum. Elbette sen bir kurt değilsin ama yine de ufak bir hile var." Ada ona merakla bakarken Dawson anlatmaya devam etti. "Ailen tarafından sana konulan ikinci bir isim belki. İşte gerçek ismin bu."

"Evet, öyle bir ismim var. Ama sadece teyzem biliyor. Kimseye söyleme gereği duymamıştım."

"İşin sırrı da bu zaten. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Yine de dediğim gibi, sen bir kurt değilsin ve bu isim konusu seni bağlamaz. Çift taraflı olarak yani. Sen bizlerden birinin ismini bilirsen bunu üzerimizde kullanabilirsin ama biz kullanamayız. Sende kurt ruhu yok. Şimdi," dedi kaşlarını kaldırarak. Bakışları tekinsiz düşünceleri yansıtıyordu. "İsim konusunu kapattık. Sakın bir daha açma. Ne burada ne başka yerde. Eğer evli bir kurda sorarsan eşi sana saldırır. Bunu engelleyemezsin."

"Siz ölümsüz müsünüz?"

"Biz insanlardan daha uzun yaşıyoruz. Bu yeryüzünde yaşayan hiçbir şey ölümsüz değildir. Azüler tam aksini iddia eder ama. Onlara göre her şeye sahipler. Hâlbuki ölümsüz olan tek şey Tanrı'dır."

"Kaç yaşındasın?" Dawson burnundan soluyarak nefesini bırakınca Ada kızardı. "Bu da mı *öyle* bir soru?"

"Hayır, değil. İki yüz elli yedi yaşındayım." Ada'yı inceleyip kaşlarını çattı. Ellerini cebine sokarken gözlerini kısmıştı. "Sen koşmaya alışkınsın." Bu kadar dayanabildiğine, üstelik nefes nefese bile kalmadan konuşmasına şaşırmıştı.

"Spor aletlerine alışkınım," dedi Ada ve Dawson'ın gözüne bakarak üç seviye daha yükseltti.

Dawson başını salladı. "Kaiser'ı nasıl buldun?"

Ada artık daha zor konuşuyordu ama yine de denedi. "Normal biri gibi görünüyor ama kendini normal hissetmediği açık. Sinek ordusunun başındaki arı gibi davranıyor," dedi ve temkinli gözlerle Dawson'a baktı. "Sizi yöneten kişi için bunları söylemek istemezdim tabii."

"Önemli değil. Ben de öyle düşünüyorum. Ama bu fikirlerini herkese söyleme. Aleut'a alışabilecek misin?" Ada konuşamadığını belli etmek istercesine eliyle boğazını kesme işareti yaptı. Dawson halinden memnun tek kaşını kaldırdı. "Sınırını bulduk işte."

Ada şaşkın şaşkın baktı. Dawson'ın onu yormak için konuşturduğunu anlamış olması gerekirdi. Ama yine anlamamıştı. Tıpkı minderleri boş yere taşıması gibi koşarken konuşarak gereksizce nefesini tüketmişti.

"Sen nesin?" dedi Ada zorlukla konuşarak.

Dawson önce ne söylediğini anlamadan ona baktı. Sonra, "Buky," dedi.

"Bozkurt," dedi Ada tahminde bulunarak.

"Kızılkurt," dedi Dawson.

Ada'nın hatırladığına göre Buky sınıfında iki çeşit vardı. Bozkurt ve kızılkurtlar. Bukyler piramit sisteminde ikinci sırada yer alıyordu. Birinci sırada olanlar Azüler, yani ak kurtlardı. Üçüncü sınıfta Gavin gibi kara kurtlar vardı. Onlara da Vede deniliyordu. Dördüncü sınıfsa çakallara aitti. Sınıf adları ise Glagol'du. Aslında şekil değiştiren olmasalar da bilinçli hayvanlardı. Buna rağmen bazı kurtlar onları sistemlerine dâhil etmeyi reddediyordu. Ada'nın tahmininee bu reddedenler Azü'ydü.

"Başka sorun var mı?" Ada başını iki yana salladı. Milyon tane sorusu olduğunu söylemek daha doğru olurdu fakat şu an için konuşabileceğini sanmıyordu. Tüm bilgileri aynı anda almaya çalışmaktansa yavaş yavaş öğrenmenin daha etkili olacağına inanıyordu. Gözünü yirmi dört yaşında açmış bir bebekten farksızdı. Sinirlerini ne kadar yıprattığını düşünmek bile istemiyordu. "Güzel," dedi Dawson kolunu koşu bandının tutunma yerine koyarak. Ada tutunmak için uzandığında eline vurdu. "Peşinde Remuslar olduğunu düşün ve öyle koş. Ormanda kaçarken tutunacak bir yerin olmayacak. Aynı zamanda silah kullanmak zorunda kalacaksın. Buna sonra çalışırız. Koşarken ve silah kullanırken bir yandan da düşünmen gerek. Fiziksel kuvvet bazen hiçbir şeydir. Hızlı düşünen, pratik ve duygusal olmayan yolları tercih etmelisin."

Dawson koşu bandını durdurduğunda Ada iki büklüm olup duvara tutundu. Elini karnına koyup nefesler alırken alnından

süzülen terleri hissediyordu. Bir dakika sonra doğrulup Dawson'a baktı. "Sırada ne var?" diye sordu kısık bir sesle. Eğer konuşmasını engellediği gibi çalışmaların zor yönlerini vurgulayarak pes etmesini sağlamayı deniyorsa bunda fena halde yanılacaktı. Ada'nın kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı ve kazanmak için ne kadar uğraşması gerektiğini umursamıyordu.

Dawson ona elindeki su şişesini attı. "Fazla içme. İki yudum." Ada şişeyi havada kapıp iki büyük yudum aldı ve kapağını kapatıp geri yolladı. Dawson şişeyi yere bırakıp arkasını döndü. "Minderleri yerine taşı, ayakkabılarını giy, sonra dışarı gel. Koşu bandı bir işe yaramaz, ormanı denemelisin."

"İşe yaramıyorsa kaç saattir neden koştum ki ben?!" dedi Ada arkasından.

"Nefesini açıyordum." Dawson sorusundan hoşlanmamıştı. Eğitmen olarak tecrübesi olmayabilirdi fakat birini nasıl daha iyi hale getirebileceğini iyi biliyordu. "Acele et. Tüm gün seni bekleyemem."

7

Toprağı havalandırıyorum, yüzeyin altındakileri görmek için.
Her şey üzerime koşarken durup seyrediyorum.

Ada ormanın diğer ucuna yaptığı koşuyu tamamlayıp Dawson'ın yanına döndüğünde ter içinde kalmıştı. Üstelik hava derecesi eksilerde olmasına rağmen. Ellerini dizlerine koyup nefeslenirken tokasından kurtulan saçlar yüzüne düşmüş, hızla alıp verdiği soluklarla sarsılıyordu. İçi alev almış gibiydi. Yeterli havayı toplamak için dudaklarını aralık tuttu.

"Bacakların ne durumda?" dedi Dawson elleri cebinde öne eğilerek.

Ada gözlerini kaldırıp ona baktı. Konuşacak nefesi bulmak için biraz daha beklemesi gerekti. "Herhangi bir durumları kalmadı." Öksürerek doğruldu, bir elini karnına yasladı.

"Bacaklarını hala hissediyorken bir tur daha koş o zaman." Arkasındaki banklardan birine oturup elinde katlı duran koyu renk bir dosyayı açarak dizlerine yasladı. Ada'nın ona dik dik bakmasının tek sebebi Dawson'ın bunu görmüyor oluşuydu. Dudaklarını ıslatıp şişesinin dibinde kalan suyu içti ve yeniden ormana daldı. Bahçedeki kurtlar durup gülüşmeye başlayınca

Dawson onlara döndü. "Siz de mi koşmak istiyorsunuz?" Kurtlar gülümsemeyi kesip işlerine geri döndüler.

"Mahfer hala yaşıyor mu?" dedi yanına gelen Gavin.

"Daha pes etmiş değil." Dosyayı kıvırarak başka sayfaya geçti, diğer kısmı altına doğru katladı.

"Sana inatçı olduğunu söylemiştim. Bunu yapmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama tek istediğim bize istediğimiz bilgileri verene kadar onu oyalaman."

"Kızdan ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bu biraz karışık. Bize anlatacaklarını henüz kendi de bilmiyor. Bir tür hafıza kaybı geçirmiş durumda."

"Nişanlısı merak etmiyor mu?"

"Nişanlısı mı var?" Dawson, Ada'nın yüzüğünü fark etmişti fakat Gavin savaşla ilgili değilse detaylarla uğraşmazdı. Özellikle bir insansa. Kendi ortamının rahatlığına öylesine alışkındı ki insanların arasında kamufle olmayı zorlayıcı buluyordu. "Her neyse, onu daha fazla yorma psikologla görüşecek. Hafıza kaybını yerine getirmeye çalışacağız. İstediğimiz bilgileri ne kadar çabuk verirse o kadar iyi. Sonra hafızasını silip yollarız zaten."

"Görmeyeli gerçek bir profesyonel olmuşsun," dedi Dawson soğuk bir gülümsemeyle. Ada'nın neden bu işe bulaştığını henüz bilmiyordu ama kızın azimli olduğunu görüyordu. Burada kalıp onu koşturmasının tek sebebi Gavin'in istemesiydi fakat onun hakkında daha fazla şeyi merak ediyordu.

"Ben de insanların hafızalarıyla oynamaktan hoşlanmıyorum. Ama onu gördün. Kendini geliştirmek ve intikam almak için çabalıyor. Sırf bu yüzden bile buraya ait değil. İntikam duygusunun insanı ne hale getirdiğini biliyorsun. Bunun bir insana olmasını ister misin?"

"Komuta sende Akrep. İstediğini yap. Ben kızı oyalarım, sadece durman gerektiği yeri bil."

"Her zaman bilmedim mi?" dedi Gavin gülümseyerek. Dawson'ın omzuna vurup başını salladı. "Ben birkaç saat meşgulüm, sen onu doktora götür. Akşama görüşürüz," dedi yanından ayrılmadan önce.

Ada ormandan çıkıp Dawson'ın yanına gelirken temposunu düşürdü. Yanına yaklaşan bir kurtla kısaca tanışırken yürümeye devam ediyordu. Tedbirli gözlerle bakarken önce elini uzatmış, kurt yapmak istediği şeyi anlamadığında gülümseyerek kollarını bağlamıştı. Dawson huzursuz olarak Ada'nın çabuk uyum sağlayacağını düşündü. Kız ona her ne söylediyse Ada başını sallayarak veda etti. Dawson'ın yanına ulaştığında ellerini ovuşturuyordu. Soğuktan donan parmaklarını güçlükle hareket ettirebiliyordu.

Dawson ikiye katladığı dosyayı arka cebine sıkıştırdı. "Bugünlük bu kadar yeter. İçeri geçelim."

Ada buna minnettar olduğunu göstermemek için çabalamıştı. Dawson'ın arkasından hızlı adımlarla yürüyor arada bir avucuna sıcak nefesini üflüyordu. "Bana ağacın sırrını anlatman için ormanda bir tur daha koşardım," dedi biraz soluklandığında.

Dawson söylediklerine aldırmadan koridora çıktı ve merdivenlere yöneldi. "Seni psikologuna götürmem gerekiyor. Öncesinde üstünü giyinmek istersen acele et. Tüm gün sana rehberlik yapamam."

Ada durup beklemek yerine salondan çıkarken yanına aldıklarını yolda giydi. Kazağının kollarını parmak uçlarına kadar indirirken Dawson'ın da üşüyüp üşümediğini merak etti. Bir kurt olduğunu ve muhtemelen teninin ısı yaydığını biliyordu fakat üzerindeki siyah kazağın kolları onu da parmaklarına kadar örtüyordu. Arada bir bilinçsizce uçlarını daha fazla çekiştiriyordu. Ada önce ellerinde bir sorun olduğunu düşündü fakat hareketleri akıcı ve kusursuzdu.

Bir kapının önünde durup ellerini ceplerine sokuşturarak Ada'ya döndü. "Doktorun içeride. Anlatacaklarının aranızda kalacağından sana bahsedecektir ve muhtemelen buna uyar da fakat istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin."

"Ne demek bu?" dedi Ada gözlerini kısarak.

"Yavaşça ve basit kelimelerle tekrar etmemi mi istiyorsun? Bir yere yazayım mı?"

Ada sinirlerine hâkim olmaya çalışırken dilinin ucunu dişlerine bastırdı. Yabancı olması elbette sorun çıkaracaktı. Üstelik hem yabancıydı hem de onların türüne ait değildi. Başka dezavantajlar varsa Ada emindi ki onlara da sahipti.

Omuzlarını dikleştirerek yürüyüp elini kapı koluna doğru uzattığında Dawson geri çekildi. Ada içeri girerken elini çabucak kendine çekip kapıyı ayağıyla kapattı. Başparmağını avucuna bastırarak ovuşturdu.

"Bir sorun mu var?"

"Kapı kolu elimi çarptı. Demirden ve..." Ada başını kaldırdığında cümlesini tamamlayamadı. Gözlerini Murat'tan ayırıp odayı inceledi. Klasik bir ofisti. Rahat bir koltuk, üst üste kâğıtların yığıldığı çalışma masası ve kapısı aralık duran bir arşiv odası vardı. Murat duvara yaslı duran deri koltuğa oturmuş dizine yasladığı kitabı okuyordu. Ada kararsızca bir adım attı. "Psikolog musun?"

"Bu seni rahatsız eder mi?" Kitabında yeni bir sayfaya geçerken bir saniyeliğine Ada'ya bakıp okumasına döndü.

"Doktor koltuğu yerine hasta kısmına oturman beni rahatlatmıyor Murat. Bunu ürkütücü buluyorum."

"Bazı hastalarda işe yarar."

"Bende değil. Tüm psikolog hilelerini biliyorum."

Murat sayfanın kenarını kıvırarak kitabı bıraktı. Bacaklarını toparlayarak ayağa kalktığında varlığı tüm odayı doldurmuş gibiydi. Masasına yürüyüp kitabı bilgisayarın yanına bıraktı. Ofis

sandalyesine oturup defterini ve kalemini aldı. "Bana ilk günün hakkındaki görüşlerini anlatmakla başla o zaman."

"Hepimiz ne istediğimizi biliyoruz." Ellerini koltuk altlarına sıkıştıracak şekilde bağlayıp duvardaki fotoğrafları inceledi. "Ben eğitilmek ve bilgilendirilmek için uğraşıyorum, siz de tanık olduğum şeyleri öğrenmek adına çabalıyorsunuz. Arkadaşmışız gibi davranmana gerek yok."

"Yine de arkadaş olmamamız için bir engel yok, değil mi?"

"Benim hiç kimsem kalmadı. Bir süre bunu deneyeceğim." Teyzesini seviyordu fakat onu tanımıyordu. Ondan uzaklaştığı an başka bir dünyaya karışmıştı bile. Ali'ye güveniyordu ama aralarında çok fazla tartışma yaşanmıştı. Uzun bir süre boyunca iletişimlerinde hâkim duygu şüphe ve öfke olmuştu.

"Asıl konuya geçme derdindeysen bunu yapabiliriz." Ada omzunun üzerinden ona baktığında Murat başını salladı ve karşısına oturmasını işaret etti. Kapıya göz atan Ada çıkıp gitmeyi düşündü fakat bir şey sunmazsa karşılığında hiçbir şey bekleyemezdi. Koltuğa oturup arkasına yaslandı. Murat rahat bir nefes alıp kaleminin ucunu deftere vurdu. Dikkatli gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. "Olay günüyle başlayalım. Hatırladıklarını anlat."

Ada birkaç dakikalığına sadece Murat'a baktı. Konuşmadan, hiçbir şey düşünmeden. Boşlukla mücadele ediyordu. Tavsiyeye uyup hatırladıkları üzerine yoğunlaşmayı denedi. Boynunu kaşırken gözlerini dizlerine sabitledi. "Saldırıya dair hatırladığım şeylerin çoğu olay bittikten sonraya ait. Kerim ve ben kamp alanından uzaktaydık. Sesleri duyduk," deyip kısaca gözlerini kırpıştırdı. "Arkadaşım, Sevcan'ın çığlık sesleriydi. Sonra sesler çoğaldı, biz de koşmaya başladık. Kamp alanına gittiğimizde Kerim'i kaybetmiştim. Gördüğüm ilk şey küçük kız kardeşimin parçalanan vücudu oldu. Erkek kardeşim onu kurtarmaya çalışırken öldü. Annem ve babam uykularında ölmüştü." Sesi yavaşça kısılıp yok oldu. Murat ona istediği kadar

zaman tanıyıp devam etmesi için zorlamazken ince uzun bir bardağa su doldurdu. Ada titreyen ellerini kontrol altına alacak bardağa minnetle sarıldı. "Beyaz büyük bir kurt gelip beni kokladı. Burnunu bacağıma sürttü ve öylece gitti. Başka hiçbir kurt yanıma yaklaşmadı. Sonra Sevcan'ı gördüm. Yani..." Gözlerini kapadı ama görüntüyü beyninde canlandırınca gözlerini son hız tekrar açtı. "Kolunu gördüm. Kopmuştu. Kerim'in de onun yanında olduğunu düşündüm. Oraya doğru yürümeye başladım. Son hatırladığım bu."

"Daha sonra hatırladığın ilk şey ne?" diye sordu Murat yavaşça.

"Hastane odası. Uyanmaya çalışırken bir şeyler oldu. Kriz gibiydi sanırım. Doktorlar sakinleştirici yapıp tekrar uyumamı sağladı. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra yeniden uyandım. Teyzem yanımdaydı." Bunları Kanada'ya gelmeden önce görüştüğü doktorlarla o kadar çok tekrar etmişti ki tüm yanıtlar ağzından zorlanmadan çıkıyordu. Soruları biliyordu, bazılarının cevaplarını da hatırlıyordu. Geriye kalan her şey boşluktan ibaretti.

"Kendine geldiğinde yapmak istediğin şey neydi?"

"Öldüklerini biliyordum. Buna emindim ama yine de görmek zorundaydım. Çünkü normal değildi. Yaşadığım olay şimdiye kadar tanık olduğum hiçbir şeyle örtüşmüyordu ve ben mantığıma oturtamıyordum." Sudan büyük bir yudum alıp bardağı iki eliyle kavradı. Hala Murat'ın yüzüne bakmıyordu. Sandığından daha kolay konuştuğu için biraz rahatlamıştı. "Doktorlardan biri Alper'i görmeme izin verdi. Benden bir yaş küçük erkek kardeşim," dedi açıklama yaparak. Notlar aldığını biliyordu. Kalemin kâğıt üzerinde kayan sesi Ada'nın kelimeleriyle bütünleşmişti. "Sadece onu görebildim. Diğerlerinden görebileceğim kadar bir şey kalmamış." Kalemin hışırdayan sesi durduğunda Ada başını kaldırdı. Murat'ın eli donmuş, öylece

kalmıştı. Ada kaşlarını kaldırarak bardağı önündeki küçük masaya bıraktı. "İyi misin?"

Bir an sonra kendine gelen Murat dudaklarını aralayarak derin birkaç soluk aldı. Yüzündeki tüm renk çekilmişti. "Devam edelim," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Kerim'i de göremedin öyleyse."

"Ali izin vermedi. Hakkımda uzaklaştırma kararı çıkardı. Cenazesine bile gidemedim."

"Aynı Ali'den bahsediyorsun, değil mi? Polis olan."

"Evet, o biraz... değişikti. Biz pek anlaşamayız." Buz kesmiş parmaklarıyla kaşlarını düzeltti. "Beni sorgulayan polislerden bilgi alabildim sadece. Karnında büyük ısırık izleri varmış ve boynu parçalanmış. Ayrıntıları öğrenmek sadece kâbuslarımı netleştirmeye yaradı."

"Boyun olduğuna emin misin?" Ada başını aşağı yukarı salladı. "Tamam. Bildiğin başka neler var?"

"Benimle birlikte kurtulan bir erkek daha bulundu. Onu tanımıyorum ve saldırı sırasında görmedim." Burun kemerini tuttu ve gözlerini kapatıp nefes alırken keskin kan kokusunu duyumsadı. Gözlerini açıp tırnaklarını koltuğun kenarlarına geçirdi. "Onda hafıza kaybı yoktu. Benimkilerin haricinde ne gördü bilmiyorum ama bu onun delirmesine yol açtı. Sonra da intihar etmiş."

"Bu kötüymüş."

"Kötü müymüş?" dedi Ada hayretle. Girdiği seansların -ya da bu yaptıklarına ne ad veriyorlarsa- Ada'yı sakinleştirmesi ve hafızasını geri getirmesini amaçlamışlardı. Murat'ın tam tersi bir yönde ilerlemesi saçmalıktı. "Bu felaket. Hafızamı geri getirirseniz aynı şey bana da olacak. İstediklerinizi öğrendikten sonra hafızamı silmenize gerek kalmaz belki. Ben intihar ederim, siz de sırlarınızı öğrenen bir insandan kurtulmuş olursunuz."

"Belki de hafıza kaybına uğramanı sağlayan oradaki kurtlardan biriydi."

Ada kaşlarını çatıp dudaklarını araladı. "Belki de," dedi. "Ama bunu nasıl yapıyorsunuz, hala anlamış değilim." Ada kurtların hafızayı silebildiğini tesadüfen öğrenmişti. Ormanda koşuya çıktığı sırada bahçede konuşanlar yüzünden. Ada'dan alabildikleri tüm bilgiyi sömürdükten sonra boş bir çuval gibi geri göndereceklerinden bahsetmişlerdi.

"Bugün için kısa bırakalım. Yarın yine konuşuruz."

Ada ayağa kalktığında Murat'a baktı. "Hatırladığım her şeyi polislere anlattım. Eğer insan muhbirleriniz varsa kayıtlara ulaşabilirsiniz. Neden beni bunları tekrar tekrar anlatmak zorunda bırakıyorsunuz?"

"Her iki tarafa da yardımcı olmaya çalışıyorum." Murat sandalyesini iterek doğruldu. Kalemini kapatarak masaya bırakırken henüz kapağı açılmamış kahverengi kalın bir defteri ona uzattı. "Günlük tutmanı istiyorum. Saldırı gününden başla. Hatırlayabildiğin kadar geri git. Her bir adımı yazmanı istiyorum. Ne kadar önemsiz olursa olsun aklındaki detayları kelimelere aktar."

"Betimleme mi yapmam gerekiyor?" dedi Ada defteri alırken.

"Mecazdan uzak dur. Duygularını da yazabilirsen bu daha iyi olur."

Ada bir elini yumruk yaparak yavaşça defterin kapağına vururken masanın üzerindeki çerçeve dikkatini çekti. Murat, Gavin, Dawson ve Peratha'nın olduğu siyah beyaz bir pozdu. Üzerlerinde bu yüzyıla ait olmayacak kıyafetler vardı. Bir uçurumun kenarında çekilmişti. Hayatla dalga geçen maceraperest ruhlar gibiydi dördü de. "Bu çok eski bir fotoğraf."

Murat onun neye baktığını görmek için döndüğünde gülümsedi. Parmaklarıyla çerçevenin tepesine dokundu. "Aynı zamanda en çok bağlı olduğumuz zamanlara ait."

"Neden eskisi gibi değilsiniz?"

"Hepimize ayrı ayrı sorumluluklar yüklendi. Bunlardan bazılarına biz kendimiz gönüllü olduk tabii. Ben sık sık Türkiye'ye

gidiyorum. Dawson sadece belirli zamanlarda Aleut'ta kalıyor. Peratha, Aleut'un yönetiminde yer alıyor. Gavin'se yeni yetişen kurtlarla ilgileniyor. Birbirimize ayıracak zamanımız kalmıyor."

"İlginç bir arkadaş grubusunuz. Ayrıca sizin yaşadığınız bir ayrılık değil. Sadece büyümüşsünüz. Hepsi bu."

Ada birkaç on yıl öncesinden kalma defterin kapağını açıp sayfalarına parmaklarını sürterken dışarı çıkmıştı. Merdivenlerden sonra yavaş adımlarla koridorda ilerledi. Yanından geçip giden ve arkasından ipek bir elbise yığınını sürükleyen Peratha'yı fark ettiğinde defteri hızla kapatıp ona yetişti. "Bir şey sormam gerek," dedi Peratha'nın önüne geçerek.

Peratha uzun kollu elbisesi yüzünden gizlenen ellerini önünde birleştirerek Ada'ya baktı. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Cevap vermeden, konuşmaya tenezzül etmeden Ada'nın sorusunu bekledi.

Ada, Peratha'nın çabuk sıkılacağını düşünerek hızlıca konuştu. "Burada kütüphane var mı?"

Peratha önce şaşırdı, sonra yavaşça gülümsedi. Ada'nın şüpheye düşmesine sebep olan bir gülümsemeydi. Gözlerindeki parıltı pek hoşuna gitmemişti. "Bir üst katta, koridorun sonundaki kapı. İyi okumalar."

Ada kaşlarını çatıp Peratha'nın gidişini izledi. Neden gülümsediğini ve en önemlisi de neden yardım ettiğini anlamamıştı. Belki de fazla düşünüyordu. Peratha'nın tarif ettiği yere giderken hala kuşkuluydu. Tedbirli davranarak kapıyı çaldı ve içeri girdiğinde tüm kuşkusu silindi. Burası sahiden bir kütüphaneydi. Ada'nın asla bir arada göremeyeceği kitaplarla donatılmış raflar vardı. İçerisi onu sarhoş edecek kadar harika kokuyordu.

Raflara bakarak ilerlemeye başladı. K başlıklı rafa geldiğinde parmaklarını kitapların üzerinde dolaştırarak Stephen King'in okumadığı bir romanını aradı. Öyle bir kitap olabileceğini sanmıyordu. Ama burada o kadar çok kitap vardı ki

aklı biraz karışmıştı. Murat'ın ona verdiği defteri koltuğunun altına sıkıştırdı.

Kütüphanenin kapıları açılınca yerinde sıçradı. "Kitap kurdu musun yani?" dedi Dawson'a.

Cevap vermek yerine kaşlarını çatan Dawson koridora göz attı. Kapıyı yavaşça kapatıp bu sefer odanın içinde bakışlarını dolaştırdı. "Buraya gelmeni kim söyledi? Peratha mı?" dedi güçlü bir tahminde bulunarak. Ada omuz silkerek onayladığında Dawson memnuniyetsizliğini gizlemeden dişlerini sıktı. "Ne var biliyor musun, Aleut'la ilgili bu bilgisizliğini hemen üzerinden atmalısın. Durumundan sıkıldım. Burası benim *kişisel* deliğim, tüysüz süvari."

"Kişiseli tanımla," dedi Ada dudaklarını birbirine bastırarak. İkisinden birinin yanlış anlamış olmasını umuyordu. Dawson'ın dairesine izinsiz bir halde girdiğine inanamıyordu.

"Özel, saklı, bana ait." Her bir kelimesinde Ada'ya bir adım daha yaklaşıyor ve sesi daha hırıltılı bir hal alıyordu. "Bu tanımlar yeterli mi?"

"Özür dilerim," dedi Ada ve hemen kendini savunmaya geçti. "Ama senin sıkıldığın durumdan ben de sıkıldım ve okuyabileceğim birkaç kitap arıyordum. Aslında bilgi sahibi olmak için. Boş zamanımı bu şekilde geçirebileceğimi düşündüm."

"Boş zamanın olmayacak." Dawson onun hangi kitapların önünde durduğuna bakarken, "Dev'le işin çabuk bitmiş. Neden?" diye sordu. Ada ne söylediğini anlamayınca Dawson bir elini rafa yaslayarak, "Murat," dedi.

"Lakabı Dev mi?" Bunu düşünürken bakışları yukarı kaymıştı. Dawson da bu konuda ona yetişiyor gibiydi. Aşırıya kaçmayan kas kütlesi vardı ve yakınında durduğunda Ada'nın gerilmesine sebep olacak kadar uzundu. "Doğrusu daha uygun bir şey bulamazdınız."

"Stephen King hayranı mısın?" Ada hemen başını salladı. Dawson rastgele alıyormuş gibi bir kitabı seçip kıza uzattı. "Bunu oku."

Ada kitabı alırken gülümsedi. "Kurtadamın Döngüsü demek. Ne kadar da ironik."

"Kapağı kaldır." Dawson kollarını bağlayarak omzunu rafa yasladı. Her zamanki gibi ifadesiz ve mesafeli dursa da memnuniyetsizliği kaybolmuş gibiydi. Ada sırf bu yüzden onu çözemeyeceğini düşünüyordu. Dawson farklı bir dünyanın hiç kimseye ait olmayan bir köşesindeydi ve kendisinden başka kimse orada yaşamıyordu. *Yalnız,* diye düşündü Ada ona bakarken. *Bunu istememiş ama kabullenmiş.* Tıpkı Ada'nın bir anda kurtların arasına zorla atılması gibi. Kaçıp gidebilirdi ama bunu yapmayacaktı. Kimsesiz bırakılmış, hayalleri, umutları elinden alınmıştı. Artık tek korkusu nefes aldığı her an hayalini kurduğu intikamını almadan ölme ihtimaliydi.

Ada kitabın kapağını kaldırıp bir sayfa çevirdi. Eskimiş yaprağa yazılmış yazı sönüktü. *Yapabilirsin, yapmalısın ve başlayacak kadar cesursan yaparsın,* yazıyordu. Altında da aynı el yazısıyla atılmış imza vardı. Ada şaşkınlıktan kitabı düşürecekti. Kitabı kapatıp kapağında elini dolaştırdı.

"Bu imzalatılmış ilk baskı mı?" dedi kısık bir sesle.

"*Yapabilirsin, yapmalısın ve başlayacak kadar cesursan yaparsın,*" diye tekrar etti Dawson. "Sence de sana söylenmiş gibi duran bir cümle değil mi? Ama cesaret tek başına yeterli olmaz."

"Çalışacağım," dedi Ada tazelenen inancıyla. Kendisine güvenmesi ve amaçlarını bilmesinden daha iyi olan tek şey tamamen yabancı başka birinin ona inanmasıydı. Kitabın birkaç sayfasını dikkatle çevirdikten sonra kapatıp rafa geri koydu. "Sadece daha fazla cesarete ihtiyacım var."

"Gerekli korku insanı başarıya, fazla korku aptallığa sürükler. Cesaretin için gerekli olan şey de bu." Doğrularak birkaç adım geri gitti. Gözlerini Ada'dan ayırarak odanın içindeki bir

diğer kapıya yürürken sesi yükselmişti. "Gidip bir şeyler ye ve bir daha bu odaya izinsiz girme. Saat beşte aşağıda ol."

Ada dairesine döndüğünde tek istediği ısınmaktı. Yemek yemesi buna yardımcı olabilirdi fakat mutfağın yerini bilmiyordu ve artık Aleut içinde bir yerin adresini istememeye kararlıydı. Özellikle Peratha'dan.

Murat'ın önerisine uyarak defteri açtı. Çekmecelerden birinde bulduğu kalemi aldı. Eliyle sayfayı düzeltip nefesini bırakırken nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Her şey üst üste yığılırken acele etmemesi gerektiğine karar verdi. Sonuçta tek bir günü anlatacaktı ve kalın bir deftere sahipti. İlk cümleler dökülmeye başlamıştı ki dairesinin kapısı açıldı.

Defterini kapatarak ayağa kalkan Ada alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Demek bana yolu bilerek yanlış tarif etmedin. Zaten bir yön duygusu kaybın var."

"Ah, saçmalık," dedi Peratha iç geçirerek. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Elini salladığında kapıdan içeri giren ve elleri dolu beş kadın küçük masayı donattılar. "Gavin her zaman bir kadının ne istediğini bilmiştir. Ama sadece belli konularda. Seni bu fare deliğine tıkması çok kötü," dedi gözleri odada dolaşırken. Masanın üzeri çeşit çeşit yiyecekle dolup içecekler servis edildiğinde Peratha çıkabileceklerini söyledi. Aynı sessizlikte hareket eden beş kadının da Vede olduğunu fark eden Ada bundan rahatsızlık duymuştu. Peratha sandalyeyi çekip bir taht gibi kurulurken, "Otursana," dedi.

Ada oturup kendine su doldurdu. "Bu yemeklerde zehir yok, öyle değil mi?"

"Maalesef yok," dedi Peratha eteğini düzeltirken. Ellerini bacak bacak üstüne attığı dizinin üstüne koymuştu. "Babam sana iyi bakmamı istedi. Onun istediğini gerçekleştiriyorum. Prenses olmak kolay değil."

"Hala prenses terimini kullanan kaldı mı?"

"Seni tanımlamak için böyle nadir kelimelere ihtiyaç duyulmadığından şaşkınlığını mazur görüyorum." Kusursuz saçlarını omzunun üzerinden sırtına yolladı. Ada bir zamanlar Peratha'nın görünüşünü ve kendine olan güvenini kıskanacağını düşündü. Aslında ikisine de sahip olsa da her zaman daha iyisini istemekten çekinmemişti. "Okuyacak bir şeyler bulabildin mi?" dedi Peratha pürüzsüz sesiyle.

Ada gözlerini kaldırıp ona baktı. Etini çiğneyip yuttuktan sonra gülümsedi. "Evet, tavsiyen için minnettarım. Öyle kitapları bir arada görmek baş döndürücü." Peratha'nın tuzağına düşmediği için keyfi yerine gelirken başka bir tabağı önüne çekti.

Peratha burnundan nefesini bırakırken beyaz teni renklenmişti. Öfkesini dizginlemeye çalışırken neredeyse sevimli görünüyordu. "Buraya sadece eğitim için geldiğini sanıyordum."

"Neden benimle oturuyorsun? Bana yiyecek getirdin -bunun için teşekkür ederim- ama görevin tamamlanmış oldu."

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok," dedi Peratha parmaklarıyla dizinde ritim tutarak. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç. Sen?"

"İki yüz elli dört." Ada'yı bir böcekle kıyaslandırmasına şaşırmaması gerekiyordu. Peratha'nın gözünde sahiden bir kız çocuğundan farksızdı. Diğer yandan Ada, Peratha'yı olgun biri olarak düşünemiyordu. İki asırdan büyük olmasına rağmen üstelik. Kurtların uzun yıllar yaşadığını ve etrafındaki çoğu kişinin de üç basamaklı yaşlara sahip olduğunu unutmaması gerekiyordu. Gavin'in tahammülsüzlüğü, Murat'ın bilgeliği ve Dawson'ın üzerine yapışmış olan dünya izi bunu kanıtlar haldeydi. Ada henüz yirmi üç yıllık yaşamındayken bu durumdaysa onların ne durumda olduğunu düşünemiyordu. Peratha dirseğini masaya koyup çenesini avucuna yerleştirdi ve Ada'yı inceledi. "Yüzüğün değerli bir şeye benziyor."

"Manevi değeri daha yüksek," dedi Ada. Çatal ve bıçağını bırakıp ellerini masanın altına aldı. Arkasına yaslanırken Peratha'ya baktı. "Beni sorgulayacak mısın?"

"Böyle gereksiz bir şey için kendimi yoramam."

"Bu kadar mütevazılığın kalbini parçalamasından korkmuyor musun?" dedi Ada ciddiyetle kaşlarını çatarak. Peratha gözlerini kısıp dudaklarını aralayarak hafifçe hırladı. Ada sıkılmış bir tavırla elini salladı. Kalp atışları hızlanmış olabilirdi ama belli etmedi. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Aklımdaki bilgilere ihtiyacınız var. Bu yüzden bana hırlama."

Peratha gözlerini devirip ayağa kalktı. "Sadece refleksti tüysüz. Umarım buradan çığlık atarak kaçtığını da görürüm. Son zamanlardaki tek dileğim bu," dedi çocuksu bir tavırla omuzlarını kaldırıp indirirken. "Neyse, senin yapacak işlerin vardır."

"Evet, Aleut'un erkeklerini baştan çıkarmak gibi mesela." Ada baharatlarla lezzetlendirilmiş patatesi çiğnerken Peratha'nın kendine hâkim olmaya çalışmasını izledi. Tuhaf bir şekilde eğlenceliydi. "Aklından geçen buydu, değil mi prenses?"

Peratha kapıyı çarpıp çıkmadan önce, "Küçük sürtük," diye söyleniyordu.

Ada derin bir nefes alıp bıraktı. Kendisinden kat kat büyük yaşta birini -özellikle bir kurdu- kızdırmak istemezdi ama daha buradaki ikinci günüydü. Bu yüzden kendini ezdirmeyi de planlamıyordu. Ayrıca söylediği gibi kafasındakilere ihtiyaçları vardı. Tabii, bunları öğrendikten sonra Aleut'tan hasarsız çıkabilir miydi ya da herhangi bir şekilde çıkabilir miydi, bilmiyordu.

Kapının yeniden açıldığını duyduğunda başını kaldırmamıştı. "Eğer hakaret edeceksen..."

"Genellikle buna başvurmam," dedi Dawson sözünü keserek. Masanın üzerindeki yiyeceklere bakıp parmaklarını sandalyenin üzerine koydu. "Daha yeni mi yemek yiyorsun?"

"Peratha yeni getirdi."

Dawson kaşlarını kaldırıp yeniden yemeklere baktı. Dudaklarını kapatıp burnundan kısa bir nefes aldı. "Zehir yok." Buna şaşırmış olması Ada'yı hiç de rahatlamamıştı.

"Olsaydı bile fark etmez. Yedim sonuçta," dedi Ada ve bir kez daha kurtlardan ürktü. Koku alma duyuları en sağlam olanıydı muhtemelen. Buna şaşırmaması gerekirdi. "Ne yapacağız?"

Dawson buraya neden geldiğini yeni hatırlamış gibi gözlerini kırptı ve Ada'ya döndü. "Sana bilgilenmen için bir şeyler getirdim." Çantayı omzundan indirdi. "Gavin bir görev için Aleut'tan ayrılmak zorunda kaldı. Bu da bana düştü anlayacağın," dedi çantayı karıştırırken.

"Kitap mı vereceksin?"

"O kadar bilgiyi taşıyacak bir kitap bu çantanın içine sığar mı sence?" İnce bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve ona uzattı. "Biraz modern düşün," derken alması için bilgisayarı salladı.

Ada şaşırmış olmasına rağmen bilgisayarı yakaladı. "Bu sizin felsefeniz olmalı. Modern düşün, kısmı yani. Gerçi her alana uyguladığınızı söyleyemem."

"Binayı kastediyorsan biraz haksızlık ediyorsun. Burası tarihi bir mekân ve oldukça sağlamdır. Hala eski kafalı olan düşmanlarımız var. Dostlardan da vardır elbette," dedi omuz silkerek. "Kanada'nın bu bölgesinde yerleşim oldukça seyrek ve genel olarak tarihe düşkünüz."

"Çünkü bizzat yaşıyorsunuz. Birçok kişi geçmişine düşkündür."

"Haklı olabilirsin."

"Bunun içindekileri okuyacağım." Bilgisayarı yatak odasına götürüp yatağının üzerine bıraktı. Ellerini birbirine vurup topukları üzerinde sallandı. "Şimdi, bana yararlı bir şeyler öğretme vakti mi?"

"Tabii, neden olmasın?" dedi Dawson biraz tereddütle.

Arkasını dönüp odadan çıkarken Ada onu takip etti. Dawson her zamanki gibi ellerini cebine koymuştu. Gerekli olmadıkça konuşmayı sevmeyen bir yapısı vardı. Bu Ada'nın hoşuna gitse de Dawson'da onu ürperten şeyler vardı. Sanki gerçek kişiliğini bir perdenin arkasına saklıyor gibiydi. Hareket ederken ya da konuşurken bunu yapmaktan hoşlanmıyordu. Sadece zorunda olduğu eylemleri gerçekleştiriyordu.

Antrenman odasına girerken Ada içindeki psikologu susturmaya çalışıyordu. Dawson'ı ya da buradaki diğer herkesi çözmesine gerek yoktu. Kendisiyle ilgili niyetlerini bilmesi yeterliydi. Onların içine girmek istiyordu, onlardan biri olmak değil.

Dawson arka taraftaki bölmeye girip gözden kaybolurken Ada onu takip etmeyi sürdürüyordu. Antrenman odasının bomboş olması dikkatini çekmişti. Genellikle burası az ya da çok mutlaka dolu olurdu.

Bilinçsizce yaptığı takip işleminin sonucunda durmak zorunda kaldı. Dawson'ın üstünü değiştirmek istediğini fark etmemişti ve o anda en kötüsü Ada'nın onu görmesi değil, bakmaya devam etmesiydi.

Metal dolaplardan birinin önünde kazağını çıkarmış, daha hafif bir tişörtle değiştiriyordu. Ada öylece donup kalmıştı çünkü şimdiye kadar giysilerinin altına sakladığı dövmeleri fazla çarpıcıydı. Birbirinin benzeri olan farklı semboller belli bir desen üzerine oturtulmuştu. Boynunun hemen altından, omuz hizasından başlayan dövmeler beline kadar iniyor, tüm gövdesini ve kollarını kaplıyordu. Diğerlerinden daha farklı görünen bir dövme sol elinin üzerine işlenmişti.

"Unvanımın ne olduğunu biliyor musun?" Dawson ona bakma gereği duymadan sormuştu. Dolabın kapağını sertçe kapatıp uzun kollu tişörtünü giydi. İki eliyle birden saçlarını düzeltip Ada'ya döndü.

Gerçek bir cevap beklediğini düşünen Ada çabucak başını salladı. "Cellat'sın."

"İşim bu." Sesi dışarıdaki karlar kadar soğuk ve mesafeliydi. "Aleut'ta bulunma nedenin, senin özel hayatını kurcalamamıza izin vermen. Ben böyle bir şeye müsaade etmedim. Yani," deyip boğazını temizledi. "Kişisel alanlardan ve röntgencilikten uzak duralım."

"Seni yanında gördüğüm yaşlı ağaç gibi mi?"

"Evet, onun gibi, tüysüz süvari." Dawson başka soru sormaması için uyaran bakışlarını yüzüne dikip içeri dönmesini işaret etti. Ada arkasını dönüp ilerlemeye başlamışken Dawson gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Ensesini kaşıyıp giyinme dolaplarının olduğu bölmeden uzaklaştı ve köşeyi döndüğünde Ada'nın tam orada beklediğini gördü. "Gidip ısınmaya başla. Her şeyi söylemem mi gerekiyor?"

"Neden bu kadar sinirli olmak zorundasın?"

"Ben normalde böyle biri değilim."

"Korkutucu mu?"

"Hayır," dedi Dawson onu kastetmediğini belli ederek. "Aleut'ta çok kalmam. Yeni yetmelere ders vermem. Bana göre fazla ciddiyetsizler. Sana katlanıyorum çünkü bunu Gavin istedi. Yeni bir Av Dönencesi başlayana kadar yapacak daha iyi bir şeyim yok. Ama konsantrasyonunu kaybedersen, dikkatsizleşip bu işin amacını unutursan bir sorunumuz var demektir."

Ada, "Anladım, Oraklı. Gidelim mi?" derken korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu. Ne kadarını başarabildiğini Dawson'ın yüzünden okuyamadı.

Dawson yürümeye başlamıştı ki yavaşça durup Ada'ya baktı. "Ben orak kullanmam. En garantilisi bıçaktır. Tabii insan formundaysan."

"Bu bilgiye gerçekten ihtiyacım vardı," diye mırıldandı Ada gözlerini devirerek.

Yeniden önüne dönmüşken, "Herkes yaklaştıkça aynı şeyi söyler," dedi.

Ada onun yalnızlığını düşünürken haklı olduğunu böylece anlamıştı. Gavin, Murat ve Peratha vardı belki ama Murat'ın da dediğine bakılırsa birbirilerine zaman ayıramıyorlardı. Aklına Peratha geldi. Dawson'a âşık olduğu çok belliydi. Ama Dawson -Ada'nın anlayamadığı bir nedenden ötürü- ak kurtlardan nefret ediyordu. Onlara çoğu zaman Azü diye hitap ederken sanki kötü tat almış gibi kaşlarını çatıyor, sesi daha karanlık bir hal alıyor ve gözleri uğursuz bir ışıkla parlıyordu.

Ada koşu bandına çıkıp saçlarını topladı. Akşamını tamamlayacak olan antrenmana başlamak üzereydi. Günün neredeyse tamamını Dawson'la geçirmişti. "Bir kurdu nasıl öldürürsün?"

Daha hızlı koşması ve muhtemelen daha az konuşması için Dawson koşu bandının ayarlarıyla oynadı. "Gümüş bizi yavaşlatır ama öldürmez. Kurtadamlarla ilgili dolunay ve gümüş hikayelerinin bir kısmı doğru ama hepsi değil. Acıyı vermek ve bunu devam ettirmek için de yapılan şeyler vardır. Asmak gibi. Bir kurdun asılarak ölmesi aylar sürer. Çok güçlüyse bir yıl bile alabilir." Bir kolunu kontrol panelinin üzerine koyup Ada'nın yüzüne baktı. "Bunlardan herhangi birini denemek ister miydin?"

"Zorunda kalmadıkça kimseye gereksiz acı vermek istemem. Beni ciddiye almadığını biliyorum. Hiçbiriniz almıyorsunuz." Nefesleri düzensizleştiği için birkaç derin soluk aldı. Önüne gelen saçı üfledi. "Bunu hak edecek bir şey yapar mısın?"

"Sana karşı mı?" Ada başını öne eğerek onayladığında Dawson omuz silkti. "Burada yeteri kadar kalacak olsaydım, muhtemelen beni her nefes alışımda öldürmek isterdin. Ama bir süre dayanırsın sanırım. Gerçi daha önce kimseye eğitim vermemiştim. Yani sınırların zorlanabilir. Üstelik insansın," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Bunu hakaret gibi söyledin."

"Kusura bakma."

Ada onun arka cebinden çıkardığı yıpranmış dosyayı açarak uzaklaşmasını izledi. Bir köşede oturup Ada'nın ter dökmesini izleyecekti. Bunun için kızmaması gerektiğini biliyordu ve uyarıları da ciddiye almıştı fakat ağzından dökülen soruyu engelleyemedi. "Vücudunda neden bu kadar çok dövme var?"

Şaşırtıcı bir şey olmadı. Dawson onu duymazdan gelip bir masanın üstüne oturdu ve uzun bir süre Ada'ya koşmayı bırakmasını söylemedi. Pasif agresif ceza Ada'nın bacaklarını öylesine mahvetmişti ki sinirlenemedi bile.

8

Bugün canavarın gözlerine bakıyorum.
O beni korkutan ejderha, o beni kurtarmak isteyen savaşçı.

Aldığım derin nefes ciğerlerime karlı ve soğuk havanın ürpertisini taşımıştı. İsteksizce geldiğim bu yerde hayatımın en güzel manzarasını, en güzel yerden seyrediyordum. Pürüzsüz karlarla kaplı görkemli dağları, onları çevreleyen bulutları ve yeşilinin tamamen beyazla örtüldüğü çam ağaçları... Mutlu olduğumu söylemek pek de yersiz olmazdı.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı arkamdaki omza yaslayarak sevdiğim adamın yüzüne baktım. Karnıma dolanmış kollarının üzerindeki ellerimden birini kaldırarak eldivenimi çıkardım. "Kamp yapmaktan nefret ettiğimi, buraya zorla getirtildiğimi ama tuhaf bir şekilde bundan memnun olduğumu düşünüyordum." Kerim'in soğuktan kızarmış yanağını parmaklarımın dışıyla sevdim. "Ailenle kavga etmene sebep olduğum için üzgünüm."

"Hayır, değilsin," dedi Kerim bana daha sıkı sarılarak. "Sadece ailemle kavga ettiğim zaman moralimin bozulmasına üzülüyorsun."

"Yaklaşmışım yine de." Dik oturarak ona döndüm. "Ailen beni hiçbir zaman kabul etmeyecek. Kendini beğenmiş kardeşin de öyle. Benden nefret ediyor."

Kerim gözlerini kapatarak yüzünü ovuşturdu. "Senden nefret etmiyor. Keşke etse. Bu daha kolay olurdu."

"Tanıştığımız zaman nazik davranıyordu ama yanımıza her gelip gittiğinde kelimeleri değişmeye başladı."

"Kaba davranmaktan söz edecek son kişisin, Ada. Sırf kıskandığın için kaç kızı rezil ettiğini hatırlamıyor musun?"

"Tanıştığımız zaman bunu biliyordun."

"Bilmiyordum aslında." Omzuna yumruk atınca Kerim gülerek elimi tuttu ve çıkardığım eldivenimi tekrar giydirdi. "Bazen gözümü korkutuyorsun. Bunu şirinlik ya da sevgi olarak adlandıramayacağım kadar sert hareket ediyorsun. Tam tarif istersen vücudun şeytan tarafından ele geçiriliyormuş gibi."

"Tarif falan istemiyorum," dedim ayağa kalkarken. Kucağımdan düşen şapkayı yerden alıp üzerindeki karları silkmeye çalıştım. "Benim olanı koruyorum. Bu en doğal hakkım. Birkaç kızın saçları yanmışsa ya da birkaç kız merdivenlerden düşmüşse ne olmuş? Kalıcı hasar yok."

"Lisedeki acımasız kızlar gibisin. Üniversiteden bu sene mezun olman haricinde." Kerim şapkayı elimden alıp gözlerine bakmamı sağladı. "Demek istediğim, bir yere gittiğim yok. Dört yıldır yanındayım ve bundan şikâyet etmiyorum." Sırtıma dağılmış olan mavi saçlarımı düzelterek şapkamı takıp çekiştirdi ve soğuktan hissizleşmiş olan burnumu öptü. "Sana biraz şefkatli olmayı öğreteceğim, anlaştık mı?"

"Sende her ikimize yetecek kadar şefkat var," dedim ona sarılarak. Bu konuda içten bir şekilde ciddiydim de. Tanışmamız bile Kerim'in şefkati sayesinde başlamıştı. Onun yumuşacık bakan gözleri, dokunmaya kıyamayan elleri kalbimi yumuşatmıştı. Kamp alanına geri dönerken karlarda bata çıka ilerliyorduk. Ne kadar uzaklaştığımızı şimdiye kadar fark edememiştim. "Ali konusunda bir şey yapmayacak mısın? Onunla ne kadar iyi anlaştığınızı biliyorum ve aranıza girmek istememiştim."

"Sonra konuşalım, olur mu?"

"O senin kardeşin."

"Aynı zamanda sersem herifin teki."

"Yine de..." Kerim kolumu yakaladığında arkaya doğru sendeleyip yüzüne baktım. "Ne oldu?" Nefesini tutmuş bir halde ormanın diğer tarafına bakan Kerim yerinden kıpırdamıyordu. Hemen sonra onun bu halde olmasının sebebini duymuştum. Derinden gelen çığlık sesleri dağda her yana çarparak yankılanıyordu.

"Burada kal," dedi Kerim kolumu bırakırken.

"Kerim..."

Yerimde durmam için beni ikna etmeye çalışan Kerim yüzüme dokundu. İki elini birden yanaklarıma koyup gözlerime odaklandı. Onun ısrarla istediği bir şeyi geri çevirmem hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Kerim sadece kalbimde yer etmemiş, aynı zamanda onu büyütmüştü de. "Muhtemelen kamp ateşinde birinin saçları tutuşmuştur. Gidip ne olduğuna bakacağım ama burada durman gerekiyor. Bana söz ver." Başımı salladığımda Kerim gülümseyerek geri çekildi ve birkaç dakika içinde gözden kayboldu.

İleri geri yürürken üşümemek için elimi kolumda dolaştırıyordum. Aldığım her nefes buhar halinde yüzüme çarparken aklımdan sürekli hareket etmem gerektiği geçiyordu. Dakikalar ilerledikçe bağırışların azalması rahatlamama sebep olmuştu. Kerim'in geleceğini zannederek biraz daha bekledikten sonra kamp alanına yürümeye başladım.

Dairesinin kapısı çalınınca Ada ayağa fırlayıp günlüğü sakladı. "Evet," dedi tekrar yerine otururken. Boş olan salonu dün öğlen Peratha'nın hizmetkârları tarafından donatılmıştı. Ada, sabaha karşı dairesine döndüğünde her mobilyayı kontrol ettikten sonra uyumuştu.

"Fazla enerjik bir insan arıyorum," dedi Gavin içeri girerken.

"Bulmuş bil," dedi Ada. "Ne oldu? Eğitime gecikmedim, değil mi?"

"Hayır. Dinlenirken senin kafanı doldurmaya geldim." Kendini koltuğa bırakarak yanındaki boş yere avucuyla vurdu.

Ada göz ucuyla defterini sakladığı yere baktı. Bunları yazmasını Murat istemiş olmasına rağmen izni olmadan kimsenin okumasını istemiyordu. Yarın Kaiser'la görüşeceğini öğrenmişti. Keyfi olduğundan şüpheliydi, muhtemelen hafızasındaki gelişmeyi merak ediyordu. Ona mutlu haberler veremeyecekti. Zaten yeni bir şey hatırlamıyordu ve hatırlarsa da söyler miydi, emin değildi. Yalan söylediğini anlıyorlar mı, bunu da bilmiyordu. Ama çok dikkatli ve iyilerdi. Hızlılardı, yüksek derecede koku alma güçleri vardı, fiziksel olarak küçük bir insan ordusuyla baş edebilirlerdi ve bu böyle sürüp giderdi.

Masanın üzerindeki suyu dikleyerek düşüncelerinden sıyrılan Ada sandalyeden kalkıp Gavin'in yanına geçti. Gavin büyükçe bir kitabı açıp onun kucağına bıraktı. Ada kitabın ağırlığıyla inledi. Gavin yan dönüp bir kolunu arkaya yasladı. "Kaiser'ın yanında çok bilgisiz kalmanı istemem. Cahilleri sevmez."

"Ben cahil değilim. Sadece sizi yeni tanıyorum."

"Aynı şey," dedi Gavin umursamazca. Bunun üzerine söyleyebileceği çok fazla bir şey yoktu. "Şimdi bu sembollerden başlayalım. Eminim, birkaç kurdun üzerinde dövme olarak görmüşsündür."

Ada kaşlarını çatarak birkaç sayfayı hızla geçti sonra başa döndü. "Dawson'da gördüm. Bir sürü var."

"Dawson'a yakında dövme yapacak yer kalmayacak," dedi Gavin kendi kendine konuşur gibi. "İlk sembol," diye başladığında Ada ona biraz daha yaklaştı. Üst kısımları kıvrımlı büyük Z harfinin ortasında yatık R vardı. "Bu sembol Remus öldüren Aleut askerlerine yapılır. Askerlerin ana görevleri bizi korumaktır. Remus öldürmek değil. Diğer sembol," Ada bu sembolü sırt sırta vermiş iki C harfine benzetti. Bunda da diğer sembollerde olduğu gibi yatık R harfi vardı. "Remus avcılarına yapılır. Tek amaçları Remus öldürmektir."

"Dawson gibi," dedi Ada hemen.

"Örneklendirme vermekten kaçınmalısın. Ama, evet. Dawson gibi."

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Devam edelim." Sıradaki sembol büyük A harfinin tepesine iliştirilmiş yatık R'den oluşuyordu. "Remus katillerine yapılan dövmedir. Bu dövmeye sahip olanlar avcı ya da asker değildir. Herhangi biri olabilir. Genellikle kendini savunmak durumunda kalan kişiler bu sembole sahip olur."

"Anladım," dedi Ada başını sallayarak.

"Bu büyük X harfinin ortasında yatık R harfi olan sembol savaşçı Aleut içindir. Diğer semboller her Remus başına bir tanedir. Bu sembol ise bir savaşta çarpışarak birden çok Remus öldüren Aleut'a yapılır." Ada boğazını temizleyip gözlerini yüzüne çevirince Gavin iç geçirdi. "Evet, ne diyeceğini biliyorum. Bu dövmeden de Dawson'da var. Sıradakine geçelim."

Bu diğerlerinden daha çirkin bir semboldü. Zarafeti yoktu. Aynı zamanda Ada bunu -yine- Dawson'da görmüştü. Elinin üzerinde duran, hepsinden daha büyük yapılmış olan dövmeydi. Ada, onun elinin üzerindeki dövmeden rahatsız olurcasına kazağının ya da tişörtünün kolunu parmaklarına kadar çekişine defalarca tanık olmuştu. Bunu bilinçli bir şekilde yapmadığını da biliyordu.

Küçük a harfinin iki ucunda mızrağa benzeyen şekiller vardı. "Bu Aleut öldüren kurtlara yapılır," dedi Gavin sessizce. "Düello olmadan, kanunlara aykırı ve kurdu aşağılarcasına arkasından vurarak."

"Aleut öldüren bir Aleut."

"Evet. Aslında bir Aleut'u öldüren başka bir Aleut çoğu zaman öldürülür. Ama bazı istisnaları da vardır ve bu damga da bunlardan biri. Diğerleri onur sembolleridir. Buysa utanç sembolü. Bu yüzden diğerlerine oranla daha gözle görünür bir yere, daha dikkat çekici bir şekilde yapılır."

"Bu sembolü de gördüm," dedi Ada dikkatlice Gavin'e bakarken.

"Kimde gördüğünü tahmin edebiliyorum," dedi Gavin sayfayı çevirerek. "Bunu anlatmak bana düşmez. Bu yüzden aklındaki sorular aklında kalsın."

"Neden onu öldürmek yerine damgalamayı seçtiler?"

"Beni aslında hiç dinlemiyorsun, değil mi?" dedi Gavin başını birden Ada'ya çevirerek. Ada ürkünce Gavin sarı alevle parlayan gözlerini kırpıştırıp önüne döndü. Karmakarışık kıvırcık saçlarında elini dolaştırıp ayağa kalktı. "Devamını okumak için İngilizce bilgin yeter sanırım. Beslenmeyi unutma."

"Gavin?" Kitabı koltuğun üzerine atıp toparlandı ve dışarı çıkmadan ona yetişti. "Dawson'ın çok kötü şeyler yaptığını anlamamak elde değil. Sadece..."

"Senin için tehlikeli olup olmadığını mı merak ediyorsun?" Gavin eli kapı kolunda Ada'ya baktı. Sinirli, aynı zamanda küçümser bir ifadeyle konuştu. "Hep aynı şey olur. Dawson'ı tanımayan bir avuç kişi kaldı. Uzaktan onu çekici bulurlar, sonra gerçeği öğrendikleri zaman kaçmak isterler."

"Kaçacak yerim mi var sence? Onu benim eğitmenim yaptın. Unvanı Cellât olan birini!" dedi şok içinde. "Kendi halkından birinin katili olan avcıyı." Ada birden kaşlarını çatıp ellerini arka cebine sıkıştırdı. "Söylesene, bundan Kaiser'ın haberi var mı?"

Gavin şaşkınlık içinde gülerken ellerini havaya kaldırdı ve ne yaptığının farkında olmadan Ada'nın üzerine yürüdü. "Sen beni tehdit mi ediyorsun, yoksa Aleut'un havası senin pis auran yüzünden bozuldu da beynim hata mı veriyor?"

"Senin beyninin hata vermesiyle benim auramın bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum." Gavin'in üstünlük sağlamasına izin vermeden başını yukarı kaldırarak omuzlarını dikleştirdi. "Beni bu şekilde bastıramazsın. Sırf insan olduğum için ikinci sınıf muamelesi görmeyeceğim."

Gavin kaşlarını çatıp onun yüzüne bakakaldı. Ada sırada ne olduğunu tahmin edemiyordu. Kalp atışları yeniden kontrolden çıkmış, kanı damarlarından uğuldayarak akıyordu. Gavin'in simsiyah gözlerindeki bakış bir kurt için olabildiğince yumuşarken geri çekildi. "Mahfer," derken sesi de az öncekinden daha kısık çıkmıştı. "Kim olduğun için değil de nereden geldiğin için yargılanmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bunu asla başka birine yapmayacağımı düşünmüştüm."

Ada şaşırarak kollarını bağlarken farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. "Yanılmışsın," diye mırıldandı. Aralarının daha iyi olduğuna güvenerek başka bir konuyu açmanın zararı olmayacağını düşündü. "Bak, artık Dawson'la çalışmasam olur mu? Onun başlı başına Cellât olmasını umursamasam bile eğer biraz daha vakit geçirirsek Peratha beni dişleyecek."

"Öyle bir şey yapmaz," dedi Gavin hemen. Ellerini pantolonun ön ceplerine sokarken gözlerini kıstı. Ada rahatlayıp rahatlamamak arasında kalmışken Gavin iç geçirdi. "Emin olamıyorum gerçi. Bu sıralar çok gergin," dediğinde Ada inleyerek gözlerini kapadı.

"Ben buraya neden geldim ve nelerle uğraşıyorum." Kendinden çıktığına utandığı cılız bir sesle konuşuyordu. Koltuğa oturup arkasına yaslandı. Gözüne Kerim'in verdiği yüzüğü takılınca kendini kötü hissetti. Sanki o yüzük pes etmemesini işaret ediyordu. Yoluna çıkan hiçbir şeye şikâyet etmemesini tembihliyordu. Tıpkı şu anda Ada'nın yaptığı gibi.

"Murat'la bir gelişme var mı?"

"Yok. Hala bir şey hatırlamıyorum." Fırlattığı sırada kapanan kitabı kucağına çekip sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Dawson'la çalışmaya devam edeceksin. Ona sembollerden bahsetme, yoksa şu andakinden daha farklı bir konuşma gerçekleştiririz."

"Madem bu konu hakkında konuşmamı istemiyordun neden sembolleri gösterdin?"

"Başka bir yerden öğrenmeden önce seni bilgilendirmek istedim. Beni pişman etme," deyip kapıyı çarparak daireden çıktı.

Kitabın kenarlarında el yazısıyla düşülmüş notları gördü. Kurtadam dönüşümleri resmedilmişti. Oldukça acılı bir sürece benziyordu. Tüm kemiklerinin kırılıp tekrar oluşması kolay olmasa gerekti. Yine de Gavin'i dönüşürken izlemişti. Bir suyun bardaktan boşalması kadar akıcı ve zahmetsiz görünüyordu. Onlar için doğal olan buydu. Yapıları ve genleri buna müsaitti.

Ada birkaç dakika içerisinde masaya oturmuş, Dawson'ın getirdiği bilgisayar ve Gavin'in verdiği kitapla boğuşuyordu. Kurtların kökeni, anlamadığı tıp dilindeki genetik açıklamaları ve sosyal yapılarını içeriyordu. Ada daha çok Remuslar'la ilgili bilgilere bakarken daha en başta tüm kurtların aynı evde yaşadıklarını bir kez daha gördü. Remus yok, Aleut yok. Buna o kadar da şaşırmaması gerekiyordu. İnsanlar da bu şekilde parçalanmamış mıydı? İki değil, onlarcasına üstelik.

Kapının yavaşça tıklatıldığını neredeyse duymayacaktı. İkinci kez vurulduğunda günlüğünün arkasından kopardığı bir sayfaya notlar alıyordu. Her kimse içeri gelebileceğini söyledi.

Genç bir kız ona kahvaltı getirdiğini söyleyip iznini bekledi. Ada başını sallarken bilgisayarın ekranını kapatıp arkasına yaslandı. "İsmin ne?" diye sordu. Bu kız daha önce gördükleri gibi Vede değil, Buky'ydi. Kızılkurt olduğunu gece yarısında bile fark edebilirdi. Havuç rengi saçları ve yüzündeki çilleriyle çok güzel görünüyordu.

"Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Ada konuşamayacaklarını anladığında, "Hayır," dedi. "Teşekkür ederim."

Kahvaltısını yaptıktan sonra banyoya girdi. Yine hızlı bir duş almıştı. Hem kıştı, hem de ormanın bir tarafı karla kaplı dağlara bakıyordu. Muhtemelen Aleut'un suyu dağdan geliyordu. Bu yüzden haliyle buz gibiydi. Hizmetliler birkaç defasında sıcak su taşımayı teklif etmişti fakat Ada bunun rahatsızlığına

katlanmak yerine soğuk suyla yıkanmayı tercih ederdi. Hapşırarak üzerini giyerken saatin yedi olduğunu gördü. Saçlarını hızla kurutup açık bıraktıktan sonra koşturarak aşağıya inmeye başladı.

"Yavaşla insan," dedi ufak tefek bir adam. Ada'yla neredeyse çarpışacakken duvara doğru kaymıştı.

"Üzgünüm." Ada koşmaya devam ederken elini salladı. "Geç kaldım." Antrenman odasına girdiğinde derin derin soluyordu.

"Koşmaya başla," dedi Dawson başını okuduğu kâğıtlardan kaldırmadan.

Sıcak bir karşılama beklemediği gibi geç başlamalarına sebep olduğundan dolayı kızmamasına sevinen Ada, duşun etkisini üzerinden atmak için koşu bandına çıktı. Saçlarını ensesinde toplarken iki kere hapşırdı. Yavaş tempoda yürümeye başladı. "Çalışmaya başladığımızdan beri sürekli bir şeyler okuyorsun. Karamsarlığını daha iyi gösteremezdin."

"Senin gibi Gavin'e mi şikâyet etmeliydim?" Dawson sayfa çevirirken sadece bir saniyeliğine Ada'ya bakmış, sonrasında önüne geri dönmüştü. "Şaşırmış gibi davranma, benden uzak durma talebini duydum."

Ada'nın yüzü kızarırken söyleyecek uygun bir şey arıyordu ki dosyanın kenarından sarkan fotoğrafı gördü. Bandı durdurmadan aşağıya atlayıp büyük adımlarla Dawson'ın yanına gitti. "O benim dosyam!"

"Farkındayım. Gerçekten saçların bir zamanlar mavi miydi?"

"Böyle söyledi, dövmelerden teni görünmeyen adam." Ada homurdanarak uzandı. "Şunu okumayı bırak, olur mu?"

Dawson dosyayı kapatıp arka cebine sıkıştırdı. Günler boyunca Ada'yla çalışırken yaptığı gibi. O zamanlarda Ada kendi hakkında bir dosya olduğunun bile farkında değildi. Dawson karşı duvardaki demir dolabı gösterdi. "Bıçaklarla çalışmak ister misin?"

"Beni kandırmaya çalışıyorsun. Dosyamı geri ver."

"Seni eğitmek için tanımak zorundayım, tüysüz."

"Adımı öğrenerek başla öyleyse. Ayrıca tanımak istiyorsan konuşabiliriz. Harika bir iletişimim vardır," derken ses tonu bunun aksini iddia edercesine hırçınlaşmıştı.

"Pekâlâ, ben bu konuda kötüyüm. O yüzden okumayı tercih ederim. Bıçaklar? Ne dersin?"

Ada şüpheyle dolaba baktı. "Seni Gavin'e şikâyet ettiğim için bulduğun her sivri şeyi üzerime fırlatmayacaksın, değil mi?"

Dolaba yürürlerken Dawson başını iki yana salladı. Ada'nın söylediğini anlamsız bulmuş gibiydi. "Yaptığın şeyden dolayı sana kızmadım. Bu son derece mantıklı ve kendi çıkarını düşünen birinin davranışı. Şu anda bu ikisine de ihtiyacın var." Dolabı açıp boylarına göre dizilmiş bıçaklarda gözlerini dolaştırdı. Ağırlıklarını tartarken başlangıç için hangisinin uygun olduğunu düşünüyordu. "Şunları tut." Ada'nın eline ince ve dengesi zor küçük bıçaklar verdi. "Avucunun içinde durmasın, parmaklarının arasına geçir."

Ada söylediğini yapmaya çalışırken, "Kullanmama izin vereceğin bir telefonun var mı?" dedi.

"Sana kızmadığımı söyledim tüysüz, hoşuma gittiğini değil. Hangi cesaretle bana böyle bir şey soruyorsun?" Ada'nın dirseklerini tutarak havaya kaldırdı ve bıçakları düzgün bir şekilde nasıl kavraması gerektiğini gösterdi. "Bunlar işaret ve orta parmaklar içindir. Çatal tutar gibi görünüyorsun. Bileklerin çok zayıf. Bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Sadece birkaç dakika sürer," dedi Ada bıçakları bırakırken.

"Hayır."

"Teyzemi merak ediyorum."

"İyi deneme. Ama Murat'ın onu sürekli kontrol ettiğini biliyorum ve bilgisini aldığını da."

Ada dişlerini sıkarak gözlerini kapadı. Ellerini yumruk yapmıştı, yine de Dawson'a vuramayacağının farkındaydı. Bazı sorunları olabilirdi ama kesinlikle intihara meyilli sayılmazdı. En azından bazı koşullar altında. Dağınık saçlarını ensesinden çekerek ellerini beline yasladı. "Tamam," dedi cesur görünmeye çalışarak gözlerine bakarken. "Ali'yi arayacağım. Artık izin verir misin?"

"Kesinlikle olmaz."

"Onun buraya saldırmasını falan ister misin? Uğraşacak bir insan daha başınıza bela olacak."

"Buraya saldıracak tek başına bir insan ha?" Dawson'ın bunu düşünürken ciddi bir tavır takınması ama buna rağmen dalga geçtiğini hissettirmesi, Ada'yı sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. "Bu oldukça komik bir görüntü olurdu. Denerken izlemeyi isterim aslında." Ada, Dawson'ın göğsüne yumruk attı. Kendine hâkim olamadan refleksle yaptığı bir hareketti. Dawson kaşlarını çatıp önce göğsüne, ardından Ada'ya baktı. "Fena değil. Yumruğunu düz tutmayı dene ve ayaklarından güç al. Daha fazla acıtır."

Dawson antrenman odasından çıkarken Ada şaşırarak onu takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece yürü," dedi Dawson. Koridorda hızla ilerlerken yanlarından geçtikleri her kurt onlara bakmadan edemiyordu. Ada'nın ilgi çekmesinin tek sebebi insan olmasıydı. Dawson'a ise korkuyla karışık bir saygıyla yaklaşıyorlardı. "Sana verdiğim bilgisayarı açtın mı?"

Ada başını salladı. İkişer ikişer çıktıkları merdivende ona ayak uydurmaya çalışıyordu. "Biraz zor anlaşılıyor ama resimler ve videolar konuyu anlamamı sağladı."

"Öyle mi? Ne anlamışsın peki?"

"Kurtların ilk doğduğu yıllarda tek bir aile varmış. Aileyi Azü olan bir çift kurt yönetiyormuş. Çift tartışıp ayrılmış ve kendi ailelerini oluşturmuşlar. Kadın olan Remus, erkek olansa

Aleut evlerini kurmuş. Aralarında asırlar süren bir savaş başlamış. En sonunda savaşı sonlandıracak bir anlaşma yapmışlar ve Av Dönencesi'nde karar kılmışlar." Dawson anlattıklarına tepki vermeyince Ada soru sormakta sakınca görmedi. "Neden Av Dönencesi haricinde burada kalmaktan hoşlanmıyorsun?"

"Pek sevilmiyorum."

"Böyle bir şeyi umursayacak gibi görünmüyorsun." Dawson'ın ona bakan gözleri birden parlayınca Ada donakaldı. Merdivenlerin ortasında öylece duruyorlardı. Belki gözlerini dikip bakması ayıptı ama bakışlarını bir türlü ayıramıyordu. Neden korkup çığlık atmamıştı hala? Bu bir insanın gözleri değildi. Açık bir şekilde içindeki canavarla yüzleşiyordu. En sonunda gözleri birbirlerinden ayrıldığında yola devam ettiler.

"Beni sevmeyen statümdeki kurtlar değil," dedi Dawson hiçbir şey olmamış gibi.

Ada daha demin onu çıplak görmüş kadar utanmıştı ve sebebini bile bilmiyordu. "Kaiser mı?" Sesinin normal çıkmasına memnun kalarak rahat bir nefes aldı. Düşünceleri ve nabzı ses tonunun aksine fırtına içinde etrafa savruluyordu.

"Evet. Hiçbir Azü kendinden düşük statüdeki birinin ak kurt öldürmesinden hoşlanmaz."

Ada'nın zihni boşluğa düştü. Şaşırmalarının asla son bulmayacağına emin bir halde gözleri ardına kadar açılmıştı. "Öldürdüğün Aleut, bir ak kurt muydu?"

"Bunu bildiğini sanıyordum."

"Sadece Aleut öldürdüğünü biliyorum. O da dövmenin anlamı yüzünden. Gavin bana açıklama falan yapmadı."

"Artık biliyorsun," derken göz ucuyla ona bakmayı ihmal etmedi.

Tehditle uyarı arası bir şeydi. Ada onu asla kızdırmaması gerektiğini biliyordu ama artık bundan emin olmuştu. Azü

öldürerek liderinin bile nefretini kazanmış bir adama karşı ne değeri olabilirdi ki?

Dawson dairesinin kapısını açıp içeri girerken Ada adımlarını yavaşlatmıştı. Arkasına bakmadan başka bir odaya giren Dawson gözden kaybolduktan birkaç saniye sonra tekrar görünür oldu. "Neden orada bekliyorsun?" Arkasını dönerken, "İnsan," diye söylendi. Ada telaşla yeniden yürüdü. Onu kızdırmamaya çalışıyordu fakat bu konuda fena halde başarısızdı. Dawson bazen önemli detayları geçiştiriyor, bazense tek bir hareketi sinirlenmesine sebep oluyordu. Yatak odasına girdiğini fark ettiğinde istemsizce tedirginlik duydu.

Dawson, Ada'nın rahatsızlığının farkında olarak çekmeceleri karıştırıyordu. "Endişe etmene gerek yok. Burada gizli bir ceset yığınım falan bulunmuyor."

"Yani başka bir yerde ceset yığının var."

"Kafan nasıl çalışıyor öyle?" dedi Dawson başını iki yana sallarken. Kendi kendine söylenirken dolabın üst rafında iki elini dolaştırıyordu. Aradığı her neyse bulmak için daha fazla zamana ihtiyacı var gibiydi.

Ada fazla belli etmemeye çalışarak gözleriyle odayı taradı. Kocaman bir yatak, odanın ortasında duruyordu. Simsiyah çarşaflarla sarılmıştı. Masasında gri dizüstü bilgisayar ve dosyalar vardı. Buraya gelmeden önce de açık duran dolap kapağının üzerine koyu gri gömlek atılmıştı. Dolabın hemen yanında dört çekmeceli şifonyer vardı. Üzerinde saatler, kol düğmeleri ve tarak duruyordu. Bir tane de fotoğraf çerçevesi.

Kısaca Dawson'a bakıp çerçeveyi eline aldı. Siyah beyaz fotoğraf Murat'ın ofisinde gördüğünün aynısıydı. Dört arkadaş genç görünüyorlardı. Fiziksel olarak şimdiki hallerinden bir farkları yoktu. Ama bakışları ve duruşları onları daha genç ve savunmasız bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Asla olduğun gibi kalmıyorsun."

Ada sıçrayıp arkasına döndüğünde çerçeve yere düşüp parçalandı. "Özür dilerim," dedi elini parçalanmış çerçeveye uzatarak. Dawson'la ilk karşılaşmalarında bardağını üzerine dökmüştü ve anlaşılan eşyaları Ada'nın etrafında güvende değildi. "Normalde bu kadar sakar değilimdir."

"Önemli değil." Dawson tek dizinin üzerine eğilerek fotoğrafı cam kırıklarının altından çekti. Toz haline dönmüş parçaları eliyle temizledi. "Yeni bir çerçeve alabilirim." Çekmeceyi açıp fotoğrafı tişörtlerinin üzerine koydu. Bulmak için uğraştığı şeyi Ada'ya uzattı. Eski model kapaklı bir telefondu. "Sadece beş dakikan var. Daha uzun konuşmalar kayıt altına alınıyor. Eğer sınırı aşıp başımı belaya sokarsan dua et ki bunun geçerli bir nedeni olsun. En çok nefret ettiğim şey haksız yere cezalandırılmaktır. Ceza alacaksam buna değsin."

"Başını belaya sokmak istemiyorum. Beş dakikayı geçmeyecek, söz." Rahatlamayla birlikte telefonu aldı. Her ihtimale karşılık Ali, numarasını ezberlemesi konusunda ısrar etmişti ve şu anda işe yaramadığını söyleyemezdi. Daha Aleut'a girdikleri ilk gün Ada'nın eşyaları kontrolden geçmiş telefon ya da herhangi bir elektronik alet taşımadığına emin olmuşlardı. Gözlerini kapatıp numarayı hatırlamaya çabaladı, birkaç deneme sonucunda doğruyu bularak yeşil tuşa bastı. Arama kendi kendine iptal olacak kadar uzunca çaldı. Üç defa yenilemiş olmasına rağmen açan olmadı. "Telefonunu asla yanından ayırmaz," dedi endişeyle. Kapağı kapatarak parmakları arasında sımsıkı tuttu.

"Bazı sorunlarla ilgileniyor olabilir. Geri dönmüştür veya uyuyordur. Ne olduğunu bilemezsin."

"Hayır, anlamıyorsun. Arama kaçırmamak ya da zamanını boşa harcamamak için doğru düzgün uyumuyor bile. Bunu kaçırmış olması imkânsız. Üstelik bu kadar ısrarı görmezden gelmezdi." Kollarını bağlayıp sakin bir şekilde Dawson'a baktı.

"Bir şey isteyeceksin."

"Diyelim ki, Aleut'tan çıkmak istiyorum," dedi Ada, şansını zorladığının farkında olarak mırıldanırken.

"Seni dışarı çıkarmayacağım." Dawson ona salona geri dönmesini işaret etti ve banyoya girerek gözden kayboldu. Ada cam kırıklarına dokunduğunda sıyrıldığı için kanayan eline bakarak yüzünü buruşturdu. Kitapların önünde dururken tek başına nasıl çıkabileceğini düşündü. Belki Murat'la konuşurdu. En iyi ihtimal o görünüyordu. Dawson yanına geldiğinde elindeki malzeme yığınını masanın üstüne bıraktı. "Otur şuraya. Aklından neler geçtiğini biliyorum." Plastik poşeti yırtarak gazlı bez çıkardı. "Sana anlayışlı davranmaya çalışıyorlar. Sınırlarını korumak zorundasın. En azından bir süre daha-"

Ada karşısına otururken şaşırmıştı. "Anlayışlı mı davranılıyor? Hatırlandığım zaman yemek yiyebiliyorum, kar suyuyla duş alıyorum ve kabul edelim, bazı ırkçılık sorunlarınız var."

"Sözümü kesme." Dawson masanın kenarına yerleşmişti. Elini uzatması için sabırsızca başını salladı. Ada acıdan dolayı titreyen elini kendi dizine yaslayarak parmaklarını açtı. Kesik uzun fakat yüzeyseldi. "Kurtların sıkı bir tabakalaşması olduğunu biliyorum fakat bunu aşmaya çalışıyoruz. Seninle iletişimde olan kimse ırkçılık yapmadı. İnan bana, bunu yapsalardı daha net bir şekilde fark ederdin. Sadece bir insanla beraber yaşamaya alışkın değiller. Bazılarımız sık sık insanların arasına karıştığından sana daha ılımlı yaklaşabilir ama Gavin ya da Peratha gibiler bu konuda acemi. Diğer yönden en iyi niyetlilerimiz onlardır."

Peratha'nın takıntılı problemlerini dile getirmek istemeyen Ada sessiz kaldı. Dawson ilaçlı pamuğu avucunda gezdirirken nefesini tutarak başını çevirdi. Gavin'le sorunlarını kavga ederek halletmişti ve onun kötü biri olduğunu düşünmüyordu fakat Peratha konusunda emin değildi. Ya cinayete meyilli bir psikopattı ya da âşık olduğu kişiyi fazlaca sahipleniyordu. Eğer ikinci seçenekse onu anlayabildiğini söyleyebilirdi.

"Hizmetlilerin çoğu neden kara kurtlardan oluşuyor peki?"

"Bunu kendileri seçiyorlar." Ada alaycı bir ses çıkardığında Dawson ona aldırmadı. "Söylediğimde ciddiyim, tüysüz. Kara kurtlar, yani Vedeler bir insandan daha yetenekli doğarlar ama çabalamalılardır. Kendilerini geliştirmeleri gerekir. Tıpkı Gavin gibi. Bulunduğu yeri hak etmek için çok uğraştı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Bazı Vedeler ise onun kadar hırslı olmayabilir. Bu da onları geri plana çeker. Ayrıca gönüllüler haricindeki hizmetliler, ufak suçlar işlemiş kurtlardan oluşur ve bu kurtlar her ırktan olabilir. Azü bile. Cezalarını tamamladıktan sonra asıl işlerine geri dönerler. Hepimiz savaşçı olsaydık, çamaşırlarımızı kim yıkardı?"

Ada'nın gözleri kocaman açıldı. "Sen espri mi yaptın?" dedi şaşkınlık içinde.

Dawson kaşlarını çatıp bir saniyeliğine duraksadı. "Hayır, basit bir gerçekliği dile getirdim." Açık yaranın üzerine bastıracağı pamuğu gördüğünde Ada gözlerini devirdi. Elini geri çekmeye çalışınca Dawson bileğini yakaladı. "Artık o kadar da eğlenceli görünmüyorum, değil mi? Kıpırdama, elini sabit tut."

"Onu yapmak zorunda mısın? Direkt sarsak da olur bence."

"Kıpırdama dedim!" Dawson başını kaldırarak ona baktığında artık başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Etrafına ne derece tehdit yaydığının farkında mıydı acaba? Yoksa bunu umursamıyor ve hoşuna mı gidiyordu? "Sadece kıpırdamadan dur, lanet baş belası."

"Hiç iyi bir eğitmen değilsin," dedi Ada ve kendini zorlayarak sabit durdu. Dawson iç geçirince Ada parmağını şaklattı. "Sen zaten eğitmen değilsin. Doğru ya. Cellât'tın. Ama yine de kurallara uymak için uğraşıyorsun. Bak, tek başıma çıkamam. Lütfen, bana yardım etmek zorundasın. Ali'nin başına kötü bir şey gelmiş olabilir."

"Eğer dediğin gibiyse zaten çoktan ölmüştür. Ölü insana faydamız olmaz. Kendini de boşuna tehlikeye atmaya değmez."

Ada kaskatı kesilince Dawson söylediğinden pişman olarak dudaklarını ıslattı. "Demek istediğim..." diye başladı. Sonra durumu toparlayacak bir şey bulamamış gibi omuz silkti. "Ölmüşse elinden bir şey gelmez."

"Onu görmem lazım. İyi olduğunu bilmeliyim," dedi Ada kısık bir sesle. Burada, Kanada'da olmasının tek sebebi kendisiydi. Polis olan oydu fakat sorumlu hisseden Ada'ydı. Kerim'in ailesinde daha fazla kayba aracı olamazdı. Artık ellerinde sadece Ali vardı. Hiç değilse bu kadarını borçluydu.

Dawson yarasını temizlemeyi bitirince elini yavaşça sardı. Gazlı bezi başparmağının çevresinden dolayıp sıkılığını kontrol etti ve sabit kalması için bantladı. "Bir kez daha telefonu kullanmana izin verebilirim. Ama aklındaki bu bilgilerle dışarı çıkmazsın."

"Yalnız gitmem. Yanımda biri olur. En kötü ihtimalle sen."

"Şu anda ters düşeceğin son kişi ben olmalıyım."

"Öyleyse izin veriyorsun." Ada fazla umutlanmamaya çalışarak gülümsedi. Sağlam olan eliyle Dawson'ın bileğini tuttu. Vücudu sıcaktı. "Uzaktan görsem bile olur. Konuşmak zorunda değilim. Sadece kendini öldürtmediğini bilmem yeterli."

"Elini çek," dedi Dawson hırlayarak. Gözlerindeki renk değişmiş, yüzü daha... net bir şekle girerek kemiklerini belirginleştirmişti. Neredeyse dönüşmek üzereymiş gibi görünüyor fakat sınırı geçmiyordu.

Ada birden geri çekildi. Dawson uzun tişörtünün kolunu biraz daha aşağıya kaydırıp bileğini ve elinin üstünü örttü. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken Ada'ya baktı. Hareketleri donuk ve anlamsızdı.

"Bilmediğim başka bir kural mı?" dedi Ada tereddütle. Attığı her adımın suratına çarpmasından bıkmıştı. Verilen kitabı daha hızlı okuması, önüne çıkan herkese daha fazla soru sorması gerekiyordu. Dawson'ı kitaplardan öğrenemeyeceği açıktı fakat onu konuşarak tanıyamayacağı da ortadaydı.

"Dairene git." Dawson yeniden yatak odasına girdi ve onu kovduğunun açık bir işareti olarak kapıyı arkasından kapattı.

Ada dairesine dönüp kendi şöminesini zorlukla yaktı. Tekli koltuğa oturup günlüğünü açtı ve öğrendiği yeni bilgileri kaydetti. Dawson'ın Azü yönetimini istemediği gibi. Aslında bunu direkt olarak söylememişti ama tüm tavırlarından okunuyordu. Gavin'in anlattığı ve resimlerini gösterdiği onur ve utanç sembollerini hatırladığı kadarıyla çizip açıklamalarını yazdı. Dawson'ın üzerinde bulunanlara işaret koymuştu. Remus avcısı, savaşçı Aleut ve Aleut katilini simgeleyen dövmelerdi.

Ardından Peratha'ya güvenemeyeceğini bir kez daha tekrarladı. Ama onun yalnız olduğunu ve sorumluluklarından hoşlanmadığını da not etmişti. Bunun haricinde Aleut hakkındaki genel düşüncelerini yazdı. İçindekilerin iyi olabileceğini -belki Azüler haricinde- ama yönetimin çok sıkı olduğundan bahsetti.

Akşama doğru Ada defterini saklamış camdan dışarıyı izliyordu. Tek başına kaçmaya kalkışsa nereleri kullanabileceğini düşündü ama tek bir alternatif bile yoktu. Ayrıca kaçarsa bir daha buraya dönemezdi. Bu riski almaya değeceğini düşünüp kaçma planı yaptığı sırada daire kapısı açıldı.

"Hala hazırlanmamışsın."

Ada arkasını dönüp kollarını bağlarken cam kenarına yaslandı. "Ne hazırlığı? Ayrıca neden sen geldin?"

"Dawson'ı şikâyet etmiştin. Şimdi bana onu istediğini mi söylüyorsun?" Ada ağzını açmışken Gavin elini salladı. "Cevabını beklediğim bir soru değil. Gidip üzerine beyaz olmayan bir şeyler giy lütfen. Kaiser'ın karşısına çıkacaksın."

"Geçen sefer karşısına çıktığımda kıyafetime pek dikkat etmiş gibi değildi," dedi Ada yatak odasına girerken.

"Çünkü kalabalıktı ve seninle çok fazla ilgilenemedi. Bugünse sadece altı belki yedi kişi olacağız." Ada'nın peşinden gidip özensizce seçtiği elbiseye iç geçirdi. "Bu toplantı için aşırı ciddi." Ellerini cebine soktu ve omzunu kapının kenarına yasladı.

Ada koyu kırmızı bir elbiseyi havaya kaldırdı. Gavin başını olumlu anlamda sallayınca elbiseyi yatağının üzerine bırakıp ayakkabı seçmeye girişti. Bir kral için yeterince iyi göründüğünü düşündüğünde gitmeye hazırdı.

Koridorlardan geçerken birkaç kişi durup ikisine selam vermişti. Ada zaman geldikçe daha fazla gerildiğini hissediyordu. "Bilmem gereken bir şey varsa şimdi söyle," dedi nefesini bırakarak.

"Ukala davranma yeter," dedi Gavin rahat bir tavırla.

"Ben ukala değilim."

"Ukala değilim derken bile ukalasın, kırmızılı."

Ada, Kaiser'ın önüne doğru yürürken tüm vücudunun alev aldığını hissetti. Tekli koltukta oturan Kaiser'ın sol tarafında beyazlar içinde Peratha vardı. Sağında ise Murat ayakta duruyordu. Murat'ın biraz ötesinde cama yakın duran Dawson kollarını önünde birleştirmiş, sakin bir şekilde etrafı süzüyordu. En azından Ada'nın son gördüğünden daha sakindi.

Gavin, Murat'ın yanına geçerken Ada Kaiser'ın önünde kaldı ve başını yavaşça eğerek selam verdi.

"Seni fazla tutmayacağım," dedi Kaiser hemen. "Programının oldukça yoğun olduğunu biliyorum. Üstelik seni çalıştıran Cellat'sa," deyip Dawson'a kısaca baktı. Dawson, Kaiser'a ifadesiz gözleriyle karşılık verdi. Ada o boşluğu sadece kendisine karşı kullanmadığını gördüğüne memnun olmuştu. Dawson'ın özel yeteneği, dikkatini verdiği insana istediği her kötü duyguyu hissettirebilmekti belki de. Bunu kusursuz bir şekilde yaptığına şüphe yoktu. "Her neyse," dedi Kaiser önüne dönerek. "Hafızanda bir gelişme olup olmadığını merak ediyorum."

"Üzgünüm. Hala aynı şeyleri hatırlıyorum."

"Bizim için bu konunun ne kadar önemli olduğunu kavradığını sanıyordum." Ada gözlerini kaçırmadan ona bakmaya devam etti. Arada bir istemsizce Dawson'a bakıyordu ve boğazına sarılıp yüzünü yumruklama isteğiyle mücadele ediyordu.

Ali'yi düşünürken bir yandan da Kaiser'ın konuşmasına odaklanmayı denedi. "Bu olay için hafızanın ne kadar değerli olduğunun farkında mısın?"

"Evet." Ada'nın sesi kontrollü, saygılı ama mesafeli çıkıyordu. Üstünlüğünü tam anlamıyla kabul etmeyen aynı zamanda kızabileceği kadar küçük düşürmeyen bir mesafeydi. "Merak ettiğim, neden diğer kurtulanlarla iletişime geçmediğiniz."

"Onlar yaşadıkları yerleri terk edip buraya gelmediler. Ya da Aleut evlerinin bulunduğu başka bölgelere. Sınırlarımıza girmeyen hiçbir insana dokunmayız. Remuslar bu kuralı aştı. Cezalandırılmalılar."

"Benim buraya gelmem sadece tesadüftü yani."

"Tesadüf diye bir şey yoktur. Sadece hesaplanmış ve çıkara dayalı planlar vardır. Teyzenin eşi Nicolas'ın yeni işinin bu bölgede olması gibi."

"Nicolas'ın buradan iş almasının sebebi siz misiniz?" Kaiser yavaşça başını salladı. "Yine de ormandaki sınırı aşmayabilirdim, ormanın içini merak etmeyebilirdim ya da en başından Türkiye'den ayrılmaya kalkmayabilirdim."

"Evinden ayrılmanı sağlamak sadece olay sonucuydu. Böyle olacağını tahmin etmiştik. Orman sınırını aşmana ihtiyacımız vardı ve bunun için bazı teşviklerde bulunduk. Murat seninle konuşurken sürekli patikayı aşmamanı söyledi, değil mi?" Ada başını sallayarak onayladı. "Bu sende patikayı aşma isteği uyandırdı. Merakı hemen körüklenen birisin. Bunu herkes başaramaz elbette ama Murat'ın psikoloji üzerine yoğun ilgisi var. Ayrıca polisle birlikte olduğun arabanın önüne çıkan kurt seni bu işe sokmamızı çabuklaştıran girişimlerden biriydi."

"Saldırılarla ilgili olan bağlantımı sadece bu odadakiler mi biliyor?" dedi Ada sessizce.

"Evet."

Ada arabanın önüne çıkan kurdu düşündü. Büyüktü, gözleri parlaktı ve simsiyahtı. Gözlerini hemen Gavin'e çevirdi. "Neredeyse ölüyorduk. Bu nasıl teşvik?"

"O sadece verilen emri yerine getirdi," dedi Kaiser basit bir şekilde. "Kurtlarımla böyle konuşmaya cüret etme ve gidip biraz dinlen. Berbat görünüyorsun."

Ada, Gavin'e diktiği gözlerini çekip kapıya yürürken Peratha'nın iğneleyici bir tonla konuştuğunu duydu. "İyi işti, baba." *En azından bu denklemdeki yanlışı fark eden biri var,* diye düşündü Ada biraz olsun rahatlayarak.

Dairesine girdiğinde yatak odasına geçip üzerini değiştirdi. Saçlarını toplarken tekrar salona dönmüştü. Neredeyse sönmek üzere olan şöminesinin karşısına geçip şakaklarını ovuştururken buradan iyiden iyiye gitmeyi düşünüyordu. Kaiser aklında her ne varsa sömürmeye kararlıydı, Murat arkadaşlık kurma bahanesiyle algılarıyla oynamıştı, Gavin'se Ali'nin arabasını patlatan kazayı tetiklemişti. Birbirlerine karşılıklı yardım edeceklerini sanması hataydı. Ada'dan alabildikleri her şeyi istiyorlar fakat hiçbir şey vaat etmiyorlardı.

Kapı tıklatıldı, Ada'nın isteksiz seslenmesiyle açıldı. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim." Gavin kendini beğenmiş değil, mahcup görünüyordu. Ada'nın tercih etmediği bir şeydi çünkü ona kızmak istiyordu. Kurda dönüştüğünü gördüğünde arabalarının önüne çıkanın Gavin olabileceğini hiç düşünmemişti. Farklı şekilde tanıdığı iki ayrı varlıktı sanki.

"Daha doğrusu, öğrenmemi istemezdin," dedi Ada hapşırarak. Burnunu çekip koltuğun kenarındaki battaniyeye sarıldı.

"Hasta olacak gibisin."

Ada, Gavin'in konuyu böylesine basitlikle değiştirmesine sinirlenince baş ağrısı artmıştı. "Buz gibi suda yıkanıp dışarıda antrenman yapıyorum. Dinlenmem gerek."

"Bak," dedi Gavin ona yaklaşarak. Koltuğun karşısına oturup öne eğildi. "Çakalları saymazsan ben bu piramit sistemindeki

en alt tabakadayım. Verilen emre itiraz etme gibi bir düşüncem olsa bile cezalandırılırım. Anlıyor musun?"

Ada tartışmak istiyordu ama hem bunu yapamayacak kadar yorgundu hem de ne yazık ki onu anlıyordu. Başını yavaşça sallayıp battaniyenin uçlarıyla oynadı. "Herkes arkamdan iş çeviriyor, bunu hissetmiyor muyum sanıyorsunuz? Bana ihtiyacınız var diye bu kadar zahmete giriyorsunuz. Yoksa size göre benim gereksiz ve aptalca olan intikam alma olayım umurunuzda bile değil. Kendinizi iyi taraf sanıyorsanız, bence bunu bir daha düşünün."

"Dawson gibi konuşuyorsun," dedi Gavin homurdanarak. "Sahiden ikiniz daha fazla yan yana olmamalısınız."

"Belki bu geceden sonra," dedi kapıyı açan Dawson. Gavin ve Ada aynı anda dönüp ona bakınca Dawson kaşlarını kaldırdı. "Merhaba."

"Bu gece ne var?" dedi Gavin.

"Güzel soru," diye ona katıldı Ada. Kendini sahiden hasta olacak gibi hissediyordu. Baş ağrısı şiddetlenmiş, kasları artık tek bir koşuyu bile kaldıramayacak hale gelmişti. Parmaklarını hareket ettirmekten dahi kaçınıyordu.

"Ada'ya ormanı gezdireceğim," dedi Dawson, Gavin'e dikkatle bakarak. "Belki sıkı bir yürüyüş hafızasına iyi gelir."

Ada inleyerek alnını dizlerine yasladı. Birden kaşlarını çatıp başını kaldırdı. "Kesinlikle iyi gelir," dedi boğazını temizleyip. Heyecanını belli etmemek için dizlerini kavradı.

Gavin ikisine tek tek baktıktan sonra oturduğu yerden kalktı. "Gün doğmadan dönmüş olun."

Yalnız kaldıklarında Ada, Dawson'ın karşısına geçti. "Biz..." Dawson susmasını işaret etti. Ardından işaret parmağıyla kulağına vurdu. Ada başını sallayıp rahat bir nefes alırken gülümsedi. Kurtların koku almaktan daha iyi yaptıkları bir şey varsa o da mükemmel derecede iyi duymaktı. Şartlar öylesine dengesizdi ki Ada bir şekilde seviyelerine çıkabileceğine

inanamıyordu. Bunu yapıp yapamayacağı da ayrı bir konuydu elbette. "Sana söylemek istediklerim var."

"Sonra. Üzerine kalın bir şeyler giy. Çabuk ol."

Ada, Dawson'ın amacını yanlış anlamamış olmanın verdiği sevinçle gülümsedi. Üzerine kot pantolonunu botlarını giyerken kilitli dolaptan kaçırdığı bıçağı da sıkıştırdı. Kalın kazaklardan birini giyip pelerinini üzerine attı. "Gidebiliriz."

"Elbette." Dawson onu baştan aşağıya incelerken yanına yürüdü. "Ama önce seni daha güvenli bir hale getirelim." Küçük bir çocukla uğraşıyormuş gibi iç geçirip eğildi. Ada'nın ayak bileklerine dokunup pantolonunun paçasını yukarı kaldırdı. Fazla tedbirsiz bir şekilde duran bıçağı alarak ayağa kalktı.

"Sen..."

"Bir dahakine daha ince bir bıçak dene. Gözden kaçması kolay olur." Dawson bıçağı kemerindeki kılıflardan birine yerleştirdi. Ada daha fazla itiraz etmek isterdi fakat Dawson kızmadığı için şansını zorlamaması gerektiğini kabullendi. Dawson önünde durup ona bakmaya devam ediyordu. "Şunu iyice kapatalım." Ada'nın kırmızı başlığını burnuna kadar indirdi. "Başını yerden kaldırma ve göz teması kurma."

"Anlaşıldı." Dışarı çıkarlarken Ada, Dawson'a yaklaşıp kısık sesle konuştu. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Kural ihlali zayıf noktam. Kafana takma."

"Onu anlamak zor değil ama neden bu kadar zahmete giriyorsun? Sadece merak ediyorum."

"Bu da senin zayıf noktan. Geç." Elini Ada'nın sırtına koyarak hızlanmasını ve önünden yürümesini sağladı. Gözleri geçtikleri her yerde zahmetsizce dolaşıyor, olmayan tehlikeleri arıyordu. "Remuslar'ın işlediği cinayetleri ben de araştırıyorum ama Gavin ve Murat gibi Kaiser'a bağlı bir şekilde değil. Onlar suçluları bulup nedenini öğrenmek istiyor, bense avlamak istiyorum. Aynı amaç, farklı sonuçların peşindeyiz."

"O zaman senin de hafızamdakilere ihtiyacın var. Öyle değil mi?"

Bu Ada'yı biraz tedirgin etmişti. Dawson'ı bunlardan uzak duran bir alan olarak kabullenmeye hazırdı. O Ada'nın zihninin içindekilerle kendi çıkarları için ilgilenmeyen biriydi ve öyle olarak kalmalıydı. Arkadaş olduklarından değil fakat böylesi Ada'nın akıl sağlığını koruyordu. Diğerleri Ada'ya denek gibi yaklaşırken Dawson'ın ona kırılgan bir cam küreymiş gibi davranmaması yeniden nefes almasını sağlamıştı.

"Ben onlar gibi tüm zamanımı Aleut'ta geçirmiyorum. Farklı kaynaklara sahibim ve eğer istersem insanlarla iyi iletişim kurabiliyorum."

"Bak sen. Neden bunu benim üzerimde denemedin?"

"İletişimimizin iyi olduğunu sanıyordum."

"Alınma Dawson ama iletişimimiz bok gibi."

"Eğer senin polis sağlamsa hiç durmadan geri dönüyoruz, anlaştık mı?"

"O benim polisim değil. Neden herkes böyle söylüyor? Zaten senden istediğim de buydu. Sadece iyi olduğunu göreyim yeter." Büyük demir kapıdan geçerlerken Ada başını iyice önüne eğdi. Dawson kapıdaki görevlilerle rahat rahat sohbet edip herhangi bir sorun var mı diye sordu. Ardından da daha kısık sesle bir şeyler konuştular. Dışarı çıktıklarında ve Aleut gözden kaybolurken Ada rahatladı. "Bizi duyabilirler mi?" Hala temkinle arkasına bakıyordu. Söz konusu kurtlar ve özellikleri olduğu zaman hiçbir şeyin garantisi yoktu.

"Arabaya binene kadar bekle." Dawson cebinden anahtarları çıkardı. Biraz daha yürüdükten sonra siyah Jeep'i gördü Ada. Dawson kapıyı açıp binmesini işaret etti. İçeri yerleşip kapıları çektiklerinde arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. "Konuşabilirsin." Klimayı açıp kullanmaya alışık olmadığı panelleri Ada'ya çevirdi.

"Bugün yanlış bir şey mi yaptım?" dedi Ada aslında söylemek istediği bu olmasa da aklına takılmıştı. "Elime pansuman yaparken öyle kaçar gibi gittin."

"Seninle bir alakası yok." Konunun açıldığına rahatsız olmuş gibiydi. Ada başka bir soru sormadı ama ortamdaki sessizlik Dawson'ın hoşuna gitmemişti. Sol elinin üzerine kadar gelen tişörtünü sıyırdı. "Bu dövme yapıldığından beri ten temasları beni rahatsız ediyor. Daha fazlası da var fakat işin temeli bu."

"Sırf bir Aleut öldürdüğün için bunca şeye katlanmak zorunda olman çok saçma," dedi Ada dövmeye bakarken. Dawson dövmenin üzerini örtüp omuz silkti. Onun için konu uzun zaman önce kapanmıştı. "Peki, temas yok. Başka ne gibi sorunlar var?" Dawson tuhaf tuhaf bakınca Ada açıklama yaptı. "Hata yapmamak için soruyorum. Seni rahatsız etmek istemem." Araba iyice ısınınca başlığını geriye itti.

"Bir insan olarak beni kızdırmak işine yaramaz. Bu kadarını bilsen yeter."

"Hiç açıklayıcı değilsin. Bu temaslar her tür için mi geçerli? Yani Remus, Aleut ya da insan fark etmiyor mu?"

"Aleutlar'ın yanında kendimi gergin hissediyorum. Bu da dövmenin getirilerinden biri. Onlardan birini öldürdüğüm için zihnim bana oyun oynuyor. Sanki hepsi aynı anda üzerime saldıracakmış gibi hissediyorum."

"Panik atak gibi."

Dawson düşünüp başını salladı. "Evet, sanırım. Ama çok güçlü değil. Onlardan korkmuyorum. Aksine bu duygu bana iyi geliyor. Böylece sürekli tetikte oluyorum. Asıl sorunu onlar yaşıyor. Benden çok daha kötü hissediyorlar."

"Eğer temaslar seni rahatsız ediyorsa senin... şey..." deyip elini salladı. Sormak istediği her şey etrafa kaçışmıştı. Dawson'la böyle konulara girmek hiç kolay olmuyor, hemen öfkeli duygular kendini gösteriyordu. "Sevgilin de olmuyor öyleyse."

"Her şeyi öğrenmen zaman alacak tabii."

"Yine yanlış bir şey söyledim." Ada gözlerini kapatarak iç geçirdi. Bu ne zaman sona erecek merak ediyordu. Muhtemelen kurtlar arasında dikkat çekmeden konuşabilecek kadar uzun süre bile yaşayamayacaktı. Her an ağzından çıkan kelimelerin yanlış bir kapıya çıkacağı tedirginliğini taşımak fazla yorucuydu.

"Hayır, önemli değil. Kısaca bahsetmem gerekirse bir kurt, avcı olma töreninden sonra kalbini mühürler. Mecazi anlamda değil. Belli konumdaki kişilerin duygularının işinin önüne geçmesi savaşla sonuçlanmıştır. Bu riski almamak için birkaç asır önce yapılmaya başlanan bir ritüel. Büyücüler tarafından direkt kalbe işleniyor."

"Büyücüler," dedi mırıldanarak. "Hafıza silme olayı nasıl oluyor peki?" Ada büyücülerin varlığını sindirmeye çalışırken önündeki yolu izliyordu. Kurtların hafıza silmekten bahsetmesine anlam verememişti ama büyülü güçleri olan insanlar gerçekse o zaman çok da zorlanmasalar gerekti.

"Bunu genellikle ruhbilim eğitimi alanlar yapar."

"Benim hafızamı Murat mı silecek?" Böyle bir sonuca ulaşmalarını asla istemezdi fakat çok da uzak ihtimal değildi doğrusu. Dawson'ın da söylediği gibi Gavin ve Murat, Kaiser'a bağlıydı. Onun herhangi bir istediğini geri çevirmemeleri gerekiyordu herhalde. Murat yaptıkları seansları kendi faydasına kullanabileceğinden bahsetmişti fakat Ada'nın zihin sağlığı ikinci plandaydı. Murat'ın amacı bu değildi. Neden olsundu ki? "Vay canına."

"Şimdi bunları düşünme, tamam mı? Yolumuz az kaldı."

Ada arkasına yaslanırken kollarını bağladı. Tüm şeyleri bir kenara itip Ali'yi düşündü. Onu ne halde bulacağını merak ediyordu. Bulup bulamayacağını da.

9

Duygular, düşünceler ve fikirlerden oluşuyorduk.
Ölüm kokusu yayılmaya başladığında kaçmak mümkün değildi.

"Neden durduk?" dedi Ada. Camdan karanlık caddelere bakıyordu. Bu şehrin her daim ıslak bir havası vardı. Kaldırımlardaki yağmur nemi son bulmuyor, güneş asla hükmedemiyordu. Rengârenk ışıklı bir tabelası olan mağazanın önündeydiler. "Ali burada değil."

"Hemen dönerim." Dawson arabayı durdurup anahtarı aldı. "Bilirsin, güvenlik için," deyip Ada'yı arabaya kilitledi. Ada gözlerini devirerek ellerini havaya kaldırdı. Nereye gittiğini göremediği Dawson çok geçmeden geri dönmüştü. Ada'nın kucağına küçük bir poşet bıraktı. "Baş ağrın ve soğuk algınlığına yakalanmaman için."

Ada kutulardan birini alıp kırmızı beyaz ışık dansının altında etiketine baktı. Fransızca yazıyordu ve bu yüzden Dawson'a inanmayı seçti. "Teşekkür ederim." Kapağı bastırarak açıp üç kutudan birer tane avucuna alıp torpido gözünde bulduğu suyla içti. Baş ağrısı günlerdir öylesine şiddetliydi ki reddedecek gücü yoktu. Ağrıları hissedemeyeceği bir şekilde uyuşurken soğuk algınlığına yakalanmamasının imkânsız olduğunu

düşündü. Şiddetli bir hastalık geçirmemeyi ummaktan başka bir çözüm göremiyordu.

"Bu kadar zorlandığını bilseydim önceden alırdım," dedi Dawson arabayı çalıştırarak. Direksiyonu kırarak yeniden yola çıktı ve birkaç dakika içerisinde gidebileceği en hızlı şekilde ilerliyordu. "Şimdi, tuttuğun günlükten bahsedelim."

"Senin bilmediğin hiçbir şey yok mu?" dedi Ada şişenin kapağını sertçe kapatırken. Dawson omuz silkince Ada, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp önüne döndü. "Bu da aramızdaki sırlardan biri olarak kalabilir mi?"

"Aleut'un gizliliğini korumak gibi bir derdim yok. Keyfine bak."

"Günlük tuttuğumu nasıl öğrendin?" Murat, bunu önerdiğini söylemiş olabilirdi, fakat belli ki Dawson'ın kastettiği Ada'nın günlüğün içine aldığı notlardı. Oraya Aleut'la ilgili ne öğrense, neyin farkına varsa yazıyordu. Her şeyi bir anda öğrenmenin mümkün olmadığının farkındaydı. Yavaş ilerlemek zorundaysa bunu düzgün bir şekilde yapmak istiyordu.

"İnsanları tanımak için psikoloji okumaya gerek yok. Dikkatli birisin ve her ne kadar beni iğnelesen de kontrolcüsün." Dawson yavaşlarken başını eğip ev numaralarına baktı. Ada onun adresi nasıl bulduğunu hiç sormamıştı. Şu anda önceliği de bu sayılmazdı zaten. "Sanırım geldik. Günlük konusundan kurtulmuş değilsin."

Dawson'dan herhangi bir şekilde kaçıp kurtulabileceğini sanmıyordu zaten. Tuhaftı fakat Kaiser'dan daha korkutucu olabiliyordu. Belki de kilit altında olan ruhu yüzündendi. Ada aşağıya inerken pelerinini çıkararak koltuğun üzerine bıraktı. Vücuduna çarpan soğuk, içindeki ateşle yüzleşiyordu. Üşümüyor, titremiyor sadece Ali'yi görmek istiyordu. Yanlış giden bir şeyler olduğuna emindi. Kanıtlaması gerekmiyordu, bunu biliyordu. "Işıklar yanmıyor." Dawson'ın peşinden giderek basamakları çıktı.

"Geride kal," dedi Dawson kapının aralık olduğunu gördüğünde.

"Sana yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söylemiştim."

"Seni tek parça olarak geri götürmeliyim, bu yüzden dikkatli ol."

İçeri girerlerken Ada nefesini tutmuş, sürekli dua ediyordu. Perdeler tamamen çekili olduğundan tek ışık kapıdan süzülenlerdi ve o da fazla bir yeri aydınlatmıyordu. Ada, Dawson'ı gözden kaybetmiş, ayak seslerini duyamaz olmuştu. Elini yavaşça öne uzatıp bir yere çarpma riskine girmeden ilerledi. Elektrik düğmesini ararken bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi. Eğer düşman -artık onlar her kimse- hala buradaysa kendilerini ifşa ediyor olabilirlerdi.

Ada bir adım daha attıktan sonra Dawson'ın hırıltılı ve keskin sesini duydu. "Olduğun yerde kal." Ama çok geçti. Ada ayağının dibindeki şeyi göremeden yürümeye devam ettiği için takılıp yere kapaklandı.

İki elini birden halıya bastırıp gözlerini sımsıkı kapadı. "Işıkları aç." Titreyen sesi kendi kulaklarına bile kesik kesik çarptı. Ne olduğunu tahmin edebilmenin nefreti içindeydi.

"Ada..."

"Lütfen, Dawson. Işıkları aç."

Düğmenin sesini duyduğunda Ada gözlerini yavaşça araladı ve Ali'nin cansız bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri ardına kadar açılırken ağzı da ona eşlik ediyordu. Sarsak hareketlerle kendini geri itti. Ellerine ve vücuduna bulaşan kana bakıp tekrar Ali'ye döndü. Boğazının parçalanmış hali Ada'nın canını yakıyordu. Yutkunurken dilinin üstünde cam kırıkları vardı sanki.

"Daha fazla izlemen onu diriltmez. Gidelim," dedi Dawson, Ada'yı yerden kaldırırken.

Arabaya bindiklerinde Ada hala ellerindeki kan damlalarının yuvarlanışını izliyordu. Ağzını kapatıp ellerini kucağına

indirdi. Sokak lambalarının hızla cama vurmasıyla gözlerini kıstı. Tekerleklerin sarsıntısı, hız ve parlak ışıklar, Ada'nın bilincini sürüklüyordu. Gözlerini sıkıca kapatıp acıyla inledi. Başındaki baskı saniyeler içinde arttığında dayanamayarak çığlık attı. Nefes almakta güçlük çekiyor, içinden çıkmak isteyen her ne varsa dışarı atmaya çabalıyordu.

"Ne oluyor?" Dawson ani bir frenle arabayı durdurdu. "Ada." Ona uzandı ama dokunmadan hemen önce durdu.

"Aynısıydı," diye mırıldandı Ada, iki büklüm bir halde. Hıçkırarak ağlamaya başladı ve sancıyan başını ellerinin arasına aldı.

Dawson arabadan inip diğer tarafa dolandı. Ada'nın kapısını açıp dizlerini tuttu ve dışarı çevirdi. "Nefes al." Ellerini çekerken yüzüne baktı ve ne yapacağını bilemez bir halde eliyle çenesini sıvazladı. Çıkmaya yüz tutmuş sakalları avucunu çiziyordu.

"Aynısıydı, Dawson." Kendi söylediklerini bile duymadan sürekli aynı şeyi tekrar etmeye başlamıştı.

"Başın ağrıyor."

Ada yanaklarında yaşlar parıldarken onun söylediğini onayladı. Gözleri tekrar kendiliğinden kapandı ve flaşlar ardı ardına patlarken büyük bir çığlık attı.

"Ada, bana bak." Ada dinlemeyince sözlerini tekrarladı hala bir işe yaramadığında uzanıp iki bileğini birden tuttu. "Beni dinle," dedi başparmaklarıyla bileklerine bastırarak. Nabzı süratle çarpıyordu. Ada kendini zorlayıp gözlerini açtı. "Saldırıdan sonra olanlar sana zorla unutturuldu. Şimdi geri geliyor. Ali'nin ölümü bunu tetiklemiş olmalı. Bahsettiğin aynı şey, Uludağ'daki hafızanı kızıştırdı. Arkadaşının ölmesi dışında bu iyi bir şey. Hafızana kavuşmaya başlayacaksın. Nefes al." Ada dediğini yaparken gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. "Tamam, devam et," dedi Dawson. Bir eliyle hala onun bileğini tutarken diğer eliyle tişörtünü parmaklarına kadar çekerek Ada'nın burnundan akan kanı sildi. "Daha iyi misin?"

Ada başını iki yana salladı. "Sormam aptalcaydı," diye mırıldandı Dawson. "Aleut'a dönelim. Biraz dinlen. Ardından olayın üstünden geçeriz."

Dawson tekrar eski yerine geçecekken Ada kanlı elleriyle onun bileklerini kavradı. Hareket etmesini engelleyerek yakınına çekti. Farkında olmadan istemsizce yaptığı bir hareketti ve Dawson şaşkınlığından yerinden kıpırdayamazken Ada nefes almayı deneyerek dudaklarını araladı. "Hiçbirine güvenmiyorum. Hepsi yalancı. Beni onlarla yalnız bırakma."

"Bunu benim için söylüyordun."

"Fikrimi değiştirdim, tamam mı?" dedi Ada çılgın gibi başını sallarken. Neden tam şu anda Dawson ona karşı geliyordu ki? "Sana da henüz güvenemem. Ama diğerleri bu ihtimali yok ettiler."

"Henüz yolun başındasın, Ada. Çok genç ve dinamiksin. Aleut'a girmeyi isteyerek seni yavaş yavaş yok etmelerine izin verdin."

"Ailemin intikamını almak için neleri göze alabileceğimi bilmiyorsun." Ada ağlamayı birden keserek dişlerini sıktı. Bunu başaramazsa bile Aleutlar'a yardım etmek için her yolu deneyecekti. Bir şekilde bu olayın içinde yer almak zorundaydı. "Şimdi listeye biri daha eklendi. Etrafımdaki herkes ölürken sahte bir hayatı yaşamamı bekleyemezsin. Ölümlerle baş etmek için güçlenmeye ihtiyacım var."

"Bunu yaptığıma beni pişman etme. Varman gereken en uç nokta Dişi Cellat'a dönüşmen olur. İnan bana, bunu istemezsin." Bileklerine tutunmuş ellere bakıp boğazını temizledi. Parmaklarını üzerinden ayırırken, "Buraya tutun," diyerek dizlerinin üzerine bıraktı. Ada titremesini engellemek için kendi bacaklarını sıkıca kavradı. Dawson, Ada'yı tekrar arabaya çevirip kapıyı kapattı. Sürücü kısmına geçerken -Ada'nın dokunduğu- karıncalanan bileklerini ovuşturup tişörtünü iyice aşağıya çekti.

Aleut'a vardıklarında gün yeni doğmuştu. Yolda ıssız bir yerde Dawson durup Ada'nın yalnız kalmasını sağlamıştı. Ada tek başına bir banka oturup durumla yüzleşmeye çalışırken ellerine ve kıyafetlerine bulaşan kanın bir kısmını temizlemişti. Ali'nin öldüğü gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Birini daha kaybettiğini, sırf var olduğu için etrafındakilerin öldüğünü kabullenmeliydi. Gizli gizli yayılan, çok geç olana kadar varlığı fark edilmeyen bir parazit gibiydi Ada.

"Sorun ne?" dedi Gavin daireye girerken.

Dawson, Aleut'a girdiklerinde arkadaşlarına haber vermişti. Bununla nasıl baş edeceğini bilemiyor, elindeki kısıtlı olasılıklarla çözüm arıyordu. Gavin'in arkasından Murat ve Peratha da gelmişti. Dawson'ın hayatı pahasına güvenebileceği üç kişinin hepsi buradaydı. "Ne olduğunu anlatacağım ama önce ısınmaya ihtiyacı var." Dawson arkasındaki koltukta oturan Ada'yı gösterdi. Şok ve Kanada'nın mevsimi vücuduna nazik davranmıyordu. "Hani bilirsiniz..." Elini Ada'ya doğru salladı. "Vücut ısısı olarak."

"İyi, biriniz halletsin de olaya geçelim," dedi Peratha kollarını bağlayarak koltuğa otururken. "Kim yapacak?" Üçü birden ona bakınca gözlerini ardına kadar açıp kaşlarını kaldırdı. "Ne var? Ben mi yapacağım?"

"En uygunu bu olur sanırım," dedi Murat. Peratha homurdanınca Murat iç geçirdi. "Konuyu çözmek istiyorsun, değil mi? O zaman onu rahatlatmaya bak."

Peratha ellerini açık saçlarından geçirip parmaklarıyla dizlerine vurdu. Yavaşça Ada'ya yaklaşıp elini omzuna koydu. Ada irkilip geri çekildi. "Sadece seni ısıtacağım. Bu üzerindeki battaniye işe yaramaz." Kollarını ona dolayıp yakınına çekti ve battaniyeyle iyice sardı. Ada gözlerini açmadan omzuna

yaslanırken mırıldanıyordu. "Ne dediğini anlamıyorum," dedi Peratha başını kaldırarak.

"Bahar gibi koktuğunu söylüyor," dedi Murat onlara yaklaşarak. "Annesi gibi."

Peratha rahatsız olsa da kıpırdamamaya çalıştı. Ada'ya bakarken battaniyenin üzerinden sırtında dolaşan eli yavaşlamıştı. "Bunu yaptığımı kimseye söylemeyeceksiniz. Bir insanla, özellikle hoşlanmadığım bir insanla ısımı paylaştığımı tek bir kişiden duyarsam Aleut'u sizin için çekilmez hale getiririm."

"Şimdikinden daha fazla mı?" dedi Gavin. Peratha gözlerini üzerine diktiğinde Gavin ellerini kaldırdı. "Demek istediğini anladım. Ne oldu peki?" Bu sefer Dawson'a dönmüştü.

"Ada polis olan arkadaşıyla konuşmak isteyince telefonla aramasına izin verdim. Ona ulaşamayınca endişendi ve iyi olduğunu görmek istedi. Biz de onu görmeye gittik. Boğazı parçalanmış." Yapabileceği en iyi ve hızlı özetti. Daha yola çıkarlarken sonucun ne olacağını hissetse de Ada'nın görmesi gerektiğini biliyordu. Eve girdiği an başka birinin daha olduğunu fark ederek arkaya yürümesiyle ihmalkârlık etmişti. Ada'nın söz dinleyerek bekleyeceğini varsaymamalıydı.

"Çok iyi iş Dawson." Piramit sistemine göre en alt sevideki Gavin olmasına rağmen Kaiser tarafından Ada'nın sorumluluğu ona verilmişti ve Dawson'ın davranışlarından hoşlanmadığını daha net belli edemezdi. "Birkaç saat içinde iki kural ihlali. Tabi bildiklerimiz dâhilinde."

"Dawson'ın doğmuş olması kural ihlali zaten." Peratha'nın sesi kısık çıkmış, muhtemelen duyulmamasını ummuştu.

"Ben kural ihlali değilim, Peratha." Kelimeleri sakin çıkıyor olmasına rağmen altında yatan öfkeyi hepsi fark edebiliyordu. "Bunu kaç kere açıklamam gerekecek?" Peratha tekrar konuşacakken Dawson daha yüksek sesle ekledi. "Ben. Melez. Değilim," dedi tane tane. "Ve ilgilenmemiz gereken konu da bu değil, anladınız mı?"

"Bunu seni aşağılamak için söylemedim," dedi Peratha ve kollarının altında kasılan Ada'ya baktıktan sonra gözlerini Dawson'a dikti. "Onu geriyorsun. Lütfen dışarı çık."

Dawson söylediğini yapmak üzere kapı koluna uzandı. Dışarı çıkmıştı ki Peratha'ya baktı. "Uyandığında gitmek isteyecektir. İzin vermeyin." Artık titremiyor olmasına rağmen hala tedirgin görünen Ada'ya göz attıktan sonra daireden ayrıldı.

Ada derin bir nefes alarak uyanırken ağırlaşan gözlerini güçlükle araladı. Yastığına iki eliyle birden sarılmış, yatakta bacaklarını kendine çekerek kıvrılmıştı. Buraya nasıl uzandığını bile hatırlamıyordu fakat şu anda önemli olan merakı değildi. Aleut'la işinin bittiğini söylemek için sabırsızlandığını düşündüğü Peratha rahat bir koltuğa oturmuş, Ada'yı seyrediyordu.

Burnuna yapış yapış kan kokusu geliyor, baş ağrısını daha da kötü bir hale sokuyordu. Soğuk algınlığının bitkinliği Ada'yı çoktan etkisi altına almıştı bile.

"Şu anda yapmak istediğin birçok şey vardır ama-"

"Sadece gitmek istiyorum," dedi Ada sözünü keserek. Ayakkabılarını giyip küçük çantasına kişisel birkaç eşyasını attı. Fermuarını çekerken hapşırarak elini karına yasladı. "Sorularınız var biliyorum ama şu anda bunlarla uğraşabilecek durumda değilim. Sizinle daha sonra şehir merkezinde buluşabilirim ya da olanları yazılı bir şekilde aktarırım."

"Dawson bize olanları anlattı," dedi Peratha yerinden kıpırdamadan sakin bir şekilde. "Kişisel nedenlerden ötürü gitmeni istiyorum ama burada benim isteklerimden daha öncelikli olan şeyler var. Bu durumu atlatman gibi. Arkadaşın bir şey yaptığından dolayı öldürülmüş. Tesadüfen değil. Kasti olarak."

"Sizin merak ettiğiniz bu mu yani? Benim..." Dudaklarını birbirine bastırarak sustu. Peratha'ya arkasını dönüp yatağın

kenarına oturdu. Çok daha farklı bir tepkiyle karşılaşacağını beklemişti.

"Sen ne sandın ki?"

Ada çantasını yere bırakırken yorgunluğu garip bir heyecana dönüşmüştü. Hem korku hem de şaşkınlığı barındıran kötü bir heyecandı. "Çıkarken kapıyı kapatırsın," diye seslendi yanından hızla geçerken.

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?" Peratha'nın sorusu hayal kırıklığı doluydu. Belli ki Ada'yı ikna edememeyi umuyordu. Ne yapıp vazgeçirdiğinden bile habersizdi.

"Senin adına üzüldüm."

"Evet, bir de bana sor," dedi Peratha nefesini bırakarak. Ada'nın buradan gitmesini sahiden istiyordu. Zamanla daha büyük yıkımlara sebep olacağını kafasının içinde izleyebiliyordu. Böyle insanları ayırt edebilirdi. Sadece farklılığı yaşamaz, aynı anda bunun bir parçası da olurlardı. Doğruluğuna inanmadıkları şeylere uyum sağlamak yerine onları değiştirmeyi hedefleyenlerdi ve niyeti ne kadar iyi olursa olsun, bu asla kan dökmeden sonuçlanmazdı.

Ada üst kata çıkıp tanıdık kapıdan içeri girdi. Kitap raflarında gözlerini dolaştırıp daha sakin adımlarla yatak odasına yürüdü. Haber vermediği için şimdi kendini biraz tuhaf hissediyordu. Tek başına bu daireye girmemesi konusunda Dawson kesin konuşmuştu ne de olsa. Göreceği şeyden emin değildi bu yüzden elini duvara koyarak içeri seslendi. "Müsait değilsen üzgünüm. Seninle konuşmak istiyorum."

Ada'nın sesini duyan Dawson balkondan çıktı. "Müsaidim ve sen uyanmışsın. Gitmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"İstedim," dedi Ada başını kaldırarak ona bakarken. Ellerini arkasında birleştirip boğazını temizledi. "Ben burada birçok şey öğrendim ama esas öğrenmek istediğim öldürme yöntemleri, bilirsin işte," dedi omuz silkerek.

Dawson yavaşça gülümsedi. "Evet, bilirim."

"Bunları bana başkaları da öğretebilir. Eminim iyi bir eğitmen bulabilirim. Gerçek bir eğitmen. Cellat değil."

"Haklısın."

Dawson arkasını dönüp yeniden balkona çıkarken Ada kovulmadığı için bunu davet olarak kabul edip peşinden gitti. Rahat sandalyelerde karşılıklı oturdular. Dawson konuksever sayılmazdı. Bu yüzden ona kendisinin içtiği şeyden vermeyi teklif etmedi. Ada bunu tuhaf bulmamıştı. Eğer insanları uzak tutan bir dövme taşıyorsanız bu sosyal becerilere birkaç darbe indirmiş olmalıydı.

Ada boğazını rahatlatmak için öksürüp bozuk sesiyle konuşmaya başladı. "Hani sana dün akşam, Ali'yi bulduktan hemen sonra... güvenmeye en yakın olduğum kişinin sen olduğunu söylemiştim ya?" Dawson sandalyesinin arkasındaki battaniyeyi ona uzattığında Ada minnettar olarak aldı. "Teşekkür ederim." Sahibinin kokusunu taşıyan ve hala vücut sıcaklığını barındıran battaniyeyi sırtına dolayarak sıkıca sarıldı.

"Güvenmekten vazgeçtin öyleyse."

"Hayır, demek istediğim artık güvenmeye en çok yaklaştığım kişi değilsin," dedi başını sallayarak. "Direkt olarak güvendiğim tek kişisin. Üstelik kurtsun. Bu biraz tuhaf." Kendi kendine içine düştüğü duruma şaşırıp kaşlarını çattı.

Dawson, "Neden bana güvenmeye karar verdin?" derken şaşırmış ve tedbirli görünüyordu. Sanki her an Ada onunla dalga geçtiğini söyleyecekmiş gibi. "Bu gerçekten yanlış bir karar."

"Hafızamın geri gelmeye başladığından Peratha'nın haberi yok. Bundan çıkardığım sonuç, diğerlerine de söylememişsin. Yani..." Yumruk yaptığı elini ağzına götürerek hırıltılı bir şekilde öksürdü. "Saklamışsın."

Dawson yüzünde neredeyse endişeli olarak adlandırılabilecek bir ifadeyle bakıyordu. Ada'nın hastalığı sıradan bir soğuk algınlığından fazlasına dönüşüyordu. "Sana bahsetmiştim,

Aleut'a bağlı çalışmıyorum. Bu yüzden düşüncelerinin ifşa edilmesi ilgi alanıma girmiyor."

"Hayatımın ifşa edilmesinde bir sakınca görmedin, hatta okudun ama."

"Popüler bir kaynaktı. İlgimi çekti."

Ada bu lafına bitkin bir halde gülerek arkasına yaslandı. Ağzından çıkan nefesi soğuk havayla buluşarak buhara dönüşüyordu. "Her ne kadar Aleut'a bağlı çalışmasan da burası senin evin. Murat, Gavin ve Peratha iki yüz bilmem kaç yıllık hayatını birlikte geçirdiğin kişiler. Onların çıkarları karşısında benimkiler vardı ve sen onları seçmedin."

"Seni de seçmedim."

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye mırıldandı. Dawson kaşlarını kaldırarak bir saniyeliğine gülümsediğinde Ada da şaşırmıştı. Onun daha önce böyle gülümsediğini görmemişti. "Aklımdakileri öğrendiklerinde beni atacaklar, Dawson. O yüzden onlar bunu yapmadan gitmek istedim."

Dawson masanın üzerine yaslayarak tuttuğu bardağı Ada'ya itti. "Biraz iç. Her şeyi hatırladın mı?"

"Pek sayılmaz." Ada bardağı alarak içindekine baktı. Koklamasına gerek kalmadan burnuna çarpan sıcacık kahvenin kokusu şimdiden gevşemesini sağlamıştı. Yarısının içilmiş olmasına aldırmadan büyük bir yudum aldı. "Birkaç fotoğraf karesi gibi. Birbirine ekleyip akıcı hale dönüştüremiyorum. Ama hep aynı görüntü. Parçalanmış boğaz. Sadece o öylesine net ki kokusunu alıyorum." Alnını kaşırken gözlerini bardaktan ayırmıyordu. "Görüntülerden çok duygularımı hatırlıyorum sanki. Soğuğu hissetmiyorum. Sadece kan kokusu var. O kadar keskin ki acı tadı damağımda."

"Kokuların tadı vardır." Dawson olduğu yerde dönerek kollarını masaya yasladı. "Boğazının parçalanmış olması doğru gelmiyor."

Ada yeniden hatırladığı kanın anısını üzerinden atmak için bardağına sığındı. Duygularını yatıştıran yudumlar içti. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu ama Ali'ye karşı daha çok mahcuptu, utanıyordu. İşaret parmağının ucunu bardağın ağız kısmında dolaştırırken elinin hareketini izliyordu. Düşünceleri güvenemeyeceği bir noktaya ulaşırsa kendisiyle nasıl ilgileneceğini bilmiyordu. Bu her şeyden daha berbattı. "Murat da aynısını söyledi. Kurtlar genellikle gövde bölgesine saldırırmış. Tercihen kalp, değil mi? Ama Kerim de Ali de aynı şekilde öldürüldü."

"Ailenin ölüm şeklini biliyor musun?"

"Hayır, detaylardan hiç bahsetmediler ama erkek kardeşimi görebilmiştim. Boğazında bir sorun yoktu."

"Hala gitmeyi planlıyor musun?"

Ada bunu düşünüyordu. Aleut'a geldiğinden beri yalnız olduğunu hissetmişti. Arkasında kimse yoktu ve herkes kendi çıkarının peşindeydi. Ama Dawson'la sırrını paylaşması Ada'ya bir şekilde güç veriyordu. Yalnızlık o kadar da etkili değildi artık. Belki bir şansı vardı.

Buradan gitmek isterse ve hatırladıklarını söylerse Gavin onu daha fazlası için bekletir, hafızası tamamen yerine geldiğinde bırakırdı. Muhtemelen anılarını silerek ve yarı ölü bir şekilde. Daha fazlasına ihtiyaçları varsa Ada'yı biraz daha tutmayı da düşünebilirlerdi. Belki her şey olup bittiğinde hafızasındakileri bırakırdı ama bu sefer de dışlanırdı. Aleut'tan dışlanmış bir şekilde Remus avlamak ne kadar mümkündü ki? Ada yeni olmasına rağmen bunun cevabının olumsuzluğunu görebiliyordu.

Hem söz vermişti. Ailesini, sevgilisini ve birkaç saat önce Ali'nin de eklenmesiyle kaybettiği iki arkadaşının intikamını almak zorundaydı. Bu sadece bir istek değil, sorumluluktu. Remuslar'ın kafasına göre öldürmesine göz yumamazdı. Aynı şeylerin başka insanların başına geldiğini düşünmek bile korkunçtu. Güzel anılarına sarılabilmesi ve kaybettiklerinin yasını daha rahat tutabilmesi için önce doğru şeyi yapması gerekiyordu.

Başını yavaşça eğip parmaklarıyla yüzüğüne dokundu. "Gidemem," dedi sadece. Son damlasına kadar içtiği bardağı masanın üzerine bırakırken Dawson ellerini geri çekerek tişörtünü parmaklarına kadar indirdi. Diğer dövmelerini onurla taşırken bunun onları gölgede bırakmasına öfkelendiği çok belliydi. Sadece bir hata, tüm hayatını altüst etmişti sanki.

"O kadar rahatsız oluyorsan neden eldiven takmıyorsun?"

"Aleut'un sınırları içinde bu dövmeyi saklamam yasak. Dışarı çıkınca eldiven takıyorum." Konunun bir an önce kapanmasını ister gibi hızlıca yanıtlamıştı. Ada'nınsa onu bu kadar çabuk rahat bırakmaya niyeti yoktu.

"Şu anda saklıyorsun."

"İşlediğim ilk suç bu olmaz, değil mi?"

"Ne zamandır bu dövmeyi taşıyorsun?"

"Sence de ilgilenmen gereken başka kişisel sorunların yok mu?"

"Bu işi soruya karşılık soruya yöneltmeyelim. Kafamı dağıtmama yardım et. Gözümün önünden kanlı bedenler çekilmiyor." Sesi yavaşça kaybolurken bakışları donuklaştı. "Kahretsin. Ben de delireceğim. Tıpkı kurtulan diğer çocuk gibi. Önce delireceğim, ardından da intihar edeceğim ve Remuslar katliam partisine devam edecek."

"Tamam tamam. Fazla gelişmiş bir paranoyaya sahipsin." Dawson yüzünü ovuşturarak sandalyesinde biraz aşağıya kaydı. Ayaklarından birini balkonunun demir parmaklarına yasladı. Söyleyeceği şeye kendi de inanamıyormuş gibi homurdandı. "Sana dövmeyi ne zaman aldığımı anlatacağım. Beni dinle."

Ada başını sallayıp ona baktı. "Dinliyorum."

"Dövme yapıldığında yirmi bir yaşındaydım ve aldığım ilk dövmeydi."

"O yaşta bir Aleut mu öldürdün? Neden herkesin senden korkmasına şaşırıyorsun ki? Durum ortada."

"Benden korkmalarına şaşırmıyorum. Kendi düşüncelerinle benimkileri karıştırma." Dinlemeye devam edip etmeyeceğini görmek için birkaç saniyeliğine bekledi. Ada bu kadar merak ettikten sonra sırf Azü'nün birini öldürdüğü için kaçıp gidecek değildi. Bu bir korku hikâyesi sayılmazdı. Ada için daha çok peri masalıydı. *Kurtlar ölüyor. Yaşasın!* Dawson çenesini kaşıyarak bir elini masaya yasladı. "Bir kurt ilk doğduğu zamanlarda insan bebeklerden çok da farksız değildir. Ergenliğe yaklaştıkça kendimizi daha güçlü hissetmeye başlarız. Benimki de bir nevi güç patlamasıydı."

"Güç patlaması yaşayanlar bir şeyleri devirirler, Dawson. Sürüdeki en üst, en güçlü rütbedeki kurtlardan birini öldürmez. Olayı bu kadar basite alma."

"Almıyorum ama sen çok fazla abartıyorsun. Azüler sandığın gibi çok da güçlü değiller. Onlardan daha güçlü tanıdığım Buky ile Vedeler var."

"Bu söylediğin duyulursa seni öldürürler," dedi Ada sessizce. Bu neden onu böylesine rahatsız ediyordu, emin değildi. Sonuçta Dawson da onlardan biriydi. "Başına dert alıyorsun. Peki, o kurdu neden öldürdün?"

"Kafanı yeterince dağıttım anlaşılan." Dawson hikâyenin bittiğini göstermek istercesine ayağa kalkıp yatak odasına girdi.

Ada battaniyeye sarılmaya devam ederek sandalyesini geri itti. "Devamını anlatmalısın. Bir de bunu düşünmek istemiyorum."

"Düşünme öyleyse." Kitaplığın yan tarafındaki duvara yaslı büyük bir büfenin üzerindeki şişeleri inceliyordu. O anki ruh haline en uygun olan içkiyi bulup elindeki bardağa doldurdu. "Kâbuslarının yetirince yoğun olduğunu düşünüyorum. Bunlara yenisini eklemeyelim. Benden..." derken Ada onun sırt kaslarının gerildiğini gördü. İnce tişörtün altında, olduğu gibi belirginlerdi. "Benden daha fazla korkmanı istemem."

"Öyle olsun," dedi Ada yanına giderken. "Ama bilmeni istediğim bir şey daha var. Azü öldürmen umurumda bile değil. Hatta dövmelerinin daha fazla olmasını dilerdim. Genellikle Remus tabii. Bu yüzden saklamana gerek yok." Dawson'ın parmaklarına kadar inen tişörtünü bileğine doğru ittirdi. "Dövmen o kadar da itici değil. Yani biraz çirkin ama daha çok sanatçı hatası gibi." Dawson kasılarak geri çekilirken kaşlarını çattı. "Affedersin," dedi Ada hemen. "Dokunmak yoktu. Unutmuşum."

"Bir daha unutma." Gözleri uğursuz bir ışıkla parlarken daha öncekiler gibi etkileyici değil, tamamen korkutucu görünüyordu. Dawson etrafa tehdit saçmak istediği zaman bunu çok da çaba harcamadan başarılı bir şekilde yerine getiriyordu. Ada gözlerini kaçırarak yutkundu. Dawson kızdırmaması gerekenler listesinde en üst sıradaydı. Sırlarını tutuyor olmasının tek sebebi Kaiser'ı ve Aleut'u umursamıyor olmasıydı ve bu denge her an değişmeye açıktı. Tek yudumda bitirdiği bardağı büfenin üzerine bırakıp yatak odasına döndü.

Ada odasına girdiğinde günlüğünü eline aldı. Koltuğa oturup battaniyenin içine kıvrılmadan önce sönmeye başlayan şömineyi tekrar alevlendirdi. Kaldığı yerden yazmaya ve dün gece hatırladığı şeyleri de eklemeye başladı.

Kerim'in beni bıraktığı yerden kamp alanına yürürken her adımımı bir öncekinden daha hızlı atıyordum. Karların arasında bata çıka yürüyor, yüzüme çarpan kar tanelerini hissetmiyordum. Çadırlar yerlerinden sökülerek yırtılmış, harap edilmişti. Etrafta dolaşan kurtlar sadece çadırlara değil, insanlara da aynı davranmıştı. Çığlıkların gittikçe azalmasının sebebi tehlikenin sona ermesi değil, insanların artık ses çıkaramayacak hale gelmeleriydi. Üzerime tonlarca ağırlık binmiş gibi hareketsiz kalırken etrafta koşturan kurtları izliyordum. Bakışlarım donuk, hissiz ve korkamayacak kadar şaşkındı. Bembeyaz kurtlardan bir tanesi önüme gelip bacaklarıma sürtünerek kokladı ve geldiği hızla geri dönerken tüm görüş alanım beyazla kaplandı.

Ada defteri kapatmadan önce Dawson'a bahsettiği duyguları ve görüntüleri de deftere aktarmayı ihmal etmedi. Gözünü her kapattığında gördüğü o kanlı boğaz muhtemelen Kerim'e aitti. Her şey gibi anıları da harap olmuştu. Ama o saldırı anında yaşayamadığı korku ve panik şimdi Ada'yı ele geçirmeye çalışıyordu. Derin bir nefes alarak defteri kapattı.

Kapının tıklatılmasıyla daha dik oturan Ada, defteri yastığın arkasına sakladı. İçeri girebileceğini söylediği kişi Murat'tı.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi Ada oturmasını işaret ederken. "Hemen halledelim mi? Evet, Ali'yi o şekilde görmek çok kötüydü. Neden öldürüldüğünü bilmemek ve onun bu şekilde mahvolmasını görmek beni... iyi hissettirmedi."

"İyi hissettirmedi." Murat koltuğun diğer ucuna otururak Ada'ya döndü. "Sen de psikologsun, biliyorsun. Herkes bu söylediklerinin yeterli gelmediğini anlayabilir."

"Benden duyabileceğin her şey bu," dedi Ada omuz silkerek.

Murat aralarındaki dengenin ve kurulmaya başlayan arkadaşlığın darbe aldığını düşünüyor, bunun nedenini de biliyordu. Teyzesinin evindeyken onu ormana yönelmeye telkin etmesi, Ada'ya tehlikeli bir dünyanın kapılarını açmıştı. Az sonra bahsedeceği şeylerin de yardımcı olmayacağı kesindi. "Ali'nin ölümü için üzgünüm, Ada. Belki de bunun için hazır olmanı sağlamalıydım."

"Beni böyle bir şeye nasıl ve neden hazırlayacaktın?" Murat önce dudaklarını araladı, ardından başını salladı. Ada susmasından hoşnut kalmayarak yüzünü döndü. Direkt olarak gözlerine bakıyor, onu zorluyordu. En azından böyle yaptığını düşünüyordu. "Derdin ne senin?"

Murat elini başının üzerinde dolaştırarak saçlarının havaya kalkmasına sebep olurken sıkıntılı bir halde nefesini bıraktı. Tıraşsız yanağını kaşırken Ada'nın sabırsız bakışlarını görmezden geliyordu. "Aleut'a gelirken Ali'nin kayıp düştüğünü hatırlıyorsundur. Patika dışına sürüklenmişti." Duraksadığında Ada

devam etmesi için başını salladı. "Remuslar'ın sınırını aştı. Bu yüzden senin yardım etmeni engelledim. Kural olarak sınırlarına giren her insana müdahale etme hakkına sahipler. Ali'yi öldüreceklerini düşünmemiştim. Yanılmışım."

"Bunu bana neden söylemedin?" Birden buz kesen ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. "Onu uyarabilirdik. Dikkatli olmasını sağlayabilirdik."

"Öldüreceklerini sanmıyordum. Buna gerek yoktu. Ali öğrenmemesi gereken bir bilgiye ulaşmış olabilir ya da seni korkutup kaçırmak istemişlerdir. Remuslar'ın farklı bir ahlak standardı var."

Ada birden ayağa kalktı. İleri geri yürüyüp saçlarını geriye iterken Murat'ın önüne geçti. "Beni korkutmak için Ali'yi mi öldürdüler? Bu nasıl sapkın bir düşünce?" Dişlerini sıkıp sinirle soludu. "Neden sadece sonucu bekledin? Neden herkes sadece kendi kıçını kurtarmanın peşinde?!"

Murat, Ali'yi korumak için elinden geldiğini yaptığından bahsetmedi. Bunu yapmakla Kaiser'ın emirlerinin ötesine geçmiş, Remuslar'ın hakkına karışmıştı. Ada'nın bunu bilmesini ve başka birine anlatma riskini göze almak istemiyordu. "Arkadaşın için gerçekten üzgünüm ama aylardır süren bu katliamı çözüme kavuşturmak için uğraşıyoruz. Bu yüzden..."

"Bir insanın ölüp gitmesi nedir ki?" dedi Ada kendine hâkim olamadan gülerek. Onlara güvenemeyeceği konusunda bu kadar çabuk haklı çıkmayı beklememişti. "Biliyor musun, bu çok fazla. Artık benden hiçbir şey saklamayacaksınız. Eğer en ufak bir sır hissedersem aklımdakileri unutun."

"Güzel tehdit."

"Pekâlâ, elimde sadece bu var!" dedi Ada kollarını iki yana açarak. Murat ondan tam olarak ne bekliyordu ki? Beynini öylece ortaya koymasını mı? Ada iyi bir insan olmak için çabalıyordu ama hayırseverlikle dolup taşmış da değildi. Karşılığını almadan böyle bir fedakârlık yapacak kadar Aleutlar'a güvenmiyor,

kendini ve amaçlarını garanti altına almak istiyordu. "Beni ciddiye almaya başlasanız çok iyi olur. Yoksa Remuslar'a istediklerini vermekten çekinmem."

"Onlar aileni katletti." Murat duyduklarına inanamadan Ada'nın karşısına dikildi.

"En azından aralarına sızabilirim. Sizle uğraşmaktan daha iyidir." Onu daha fazla görmeye katlanamadan göğsünden itip yolundan çekti. Kurt olmasa bile Murat kadar kalıplı bir adamı öylece geçemeyeceğini umursamamıştı. Ada'nın yeterince öfkeli olduğunu düşünen Murat kapının önünde durmadı.

Ada içgüdüsel bir hareketle antrenman odasına gitti. Yapmak istediğinin tam olarak bu olduğunu fark etti daha sonra. Özellikle şimdi Ali de yokken daha fazla çalışması gerektiğini biliyordu. En başından beri kurt saldırılarının basit bir avlanma eylemi olmadığına inanan Ali'nin böylesine bir nedenden dolayı ölmesini bir türlü sindiremiyordu.

Dawson ve Gavin'i gördüğünde çabucak yanlarına gitti. "Ali'nin ailesine haber vermem gerekiyor," dedi.

"Polisleri aradım." Dawson elleri cebinde arkasındaki ağır spor aletine yaslanıyordu. Her zamanki tavrı içerisinde soğuk ve samimiyetten bir dünya kadar uzaktı. "Soruşturma açılması beklenmiyor, kayıtlara hayvan saldırısı olarak geçecek. Birkaç gün içinde ülkesine götürülmüş olur. Ailesini bilgilendirmişlerdir."

"Evinde parçalanmış olarak bulundu ama hayvan saldırısı diyecekler, öyle mi?"

"Hatırladığın bir şey var mı?" Gavin'in ani sorusu, Ada'yı kırmızı anılardan uyandırdı. Başını kaldırdığında Gavin'in merak dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Hayır," dedi Ada hemen. "Neden olsun ki?"

"Bazı benzer travmalar insan hafızasını tetikler. Belki sende de işe yaramıştır diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Tek yakınım teyzem kaldı. O da hata yaptığı zaman ölecek mi diye beklersiniz artık."

"Bir insanla uğraşacağıma keşke çakal sürüsünün başına geçseymişim," diye söylenerek dışarı çıktı.

Dawson bir ayağını diğerinin önüne atarken başını yana eğmişti. "Gavin'e aldırma. Aslında kötü kalpli değildir. Hatta burada insan olmaya en yakın kişi o. Bundan haberi yok fakat."

"Belli oluyor," dedi Ada iç geçirirken. "İyi olabilir ama belli ki bu sadece kendi ırkına karşı. Murat'ın da iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama aklıma tehlikeli düşünceler sokup beni ormana yönlendiren ve Ali'nin hatasına göz yumup ölümünü bekleyen oydu. Gavin arabamızın karşısına çıktığında kaza geçirdiğimiz için az kalsın ölüyorduk. Sizin gibi dayanıklı olmadığımız aklınızdan uçup gidiyor."

"Alışkanlıklardan olsa gerek." Dawson ağır hareketlerle doğrularak ellerini cebinden çıkardı. Ada'ya biraz daha yaklaşıp dudaklarını araladı. "Bak..." Bir an durup nefesini tuttu, kaşlarını çatarak omzunun üzerinden dışarıya baktı.

"Ne oldu?"

"Remuslar," dedi Dawson kısık bir sesle. "Neden şimdi?"

"Buradalar mı yani?" dedi Ada nefesini içine çekerek. Dawson cevap vermeyince kolunu tuttu. Sonra hemen geri çekti. Ona dokunmaması gerektiğini bir şekilde hep unutuyordu.

Dawson belki de refleksle kapıya doğru birkaç adım attı sonra dönüp Ada'ya baktı. "Seni saklamam gerek," dedi işaret parmağını uzatarak. "Beni takip et." Bahçeye değil de koridora açılan kapıdan dışarı çıktı.

"Kalabalıklar mı?"

"Oldukça. Acele et, tüysüz."

Koridordan ikisi hızlıca giderken yalnız değillerdi. Savaşmak için dışarı koşturanlar ve saklanmak için acele eden bazı kadınlarla çocuklar vardı. Yanından geçen bir kadın omzuna

çarpınca Ada arkaya sendeledi. Ardından birinin daha çarpmasıyla duvara yapıştı.

"Gidip planı öğrenmem gerekiyor." Dawson kargaşa arasından Ada'nın kolunu yakalayıp çekti. Kendisiyle beraber yürümesini sağlarken tüm paniğe rağmen Dawson'dan uzak durmaya çalışan kurtlar ters yöne giderken onlara yol veriyordu. "Seni sığınağa götürecek birini bulana kadar yanımdan ayrılma."

Bahçeye açılan kapının hemen yanındaki odaya girmişlerdi. Dawson arkadaşlarını nerede bulacağını tam olarak biliyordu. Dawson, Gavin'le saldırının durumunu konuşurken Peratha, Murat'ı kenara çekmişti. "Remuslar gelmeye başladığında dışarıdaydım. Bana kalırsa Dawson'la Gavin'i dışarı çıkarmamamız gerekiyor," dedi Peratha sessizce.

"Kızıl Vahşet mi burada?"

"En ön sırada."

Murat tişörtünü çıkararak yere bırakırken göz ucuyla Ada'ya baktı. "Her Remus saldırısında bunu tartışıp duramayız, Peratha. İkisi de yetişkin. Sorunlarıyla baş etmeyi öğrensinler."

Peratha tek başına halledeceğini anlamıştı. Murat birkaç adımda dönüşüm geçirerek dışarı koşarken Ada hayretle bakakalmıştı. Toprağı andıran kahverengi tüyleriyle Murat kurtken de insan hali kadar dikkat çekici ve büyüktü.

"Dawson, sığınağa yerleşecek olanları, organize halinde tutacak birine ihtiyacımız var." Peratha sesini sakin, kontrollü ve otoriter tutmaya gayret ediyordu. Doğduğu andan itibaren Azüler'in tüm kurtlardan üstün olduğu gerçeğiyle büyümüştü. Bu kabullenilmiş bir gelenek halini almış, doğanın izin vermediği bir sıralama yaratmışlardı. Kurt olsun ya da olmasın bazıları yönetmeye bazıları ise yönetilmeye ihtiyaç duyardı. "Ayrıca yaralanan ve ilgilenilmesi gereken kurtlar olacak."

"Neden..." Dawson cümlesini tamamlamak yerine kollarını bağladı. Yüzü Ada'nın tanık olmak istemediği bir ifadeye bürünmüştü. Peratha'nın ne amaçladığını anlamış görünüyordu. "Deborah mı burada?"

"Av Dönencesi haricinde ilk defa Aleut'ta bu kadar uzun kaldın. Bu kurallarla belirlenmiş planlı bir av partisi değil. İşler çirkinleşecek."

"Harika. Tam da beklediğim şey," dedi Gavin gözlerini ovuşturarak.

Peratha yeniden konuşacakken Dawson ondan önce davrandı. "Bana emir mi veriyorsun yoksa ricada mı bulunuyorsun?"

"İçeride kal lütfen," dedi Peratha kısık bir sesle. Dawson dişlerini sıkarken emri yerine getireceğini göstererek başını öne eğdi. "Teşekkürler." Peratha rahatlamamış olsa da derin bir nefes aldı. "Gidip ne durumda olduğumuza bakacağım."

"Mahfer'i yanımda götürüyorum," dedi Gavin parmak uçlarını kullanarak ayakkabılarını çıkarırken. "Kaiser'ın isteği, Remuslar'ın arasından teşhis edebileceği kurtlar olup olmadığına bakmasını bekliyor."

Dawson'ın yüzü yeniden insan dışı bir görünüme bürünmeye başlamıştı. Tam olarak dönüştüğü söylenemezdi. Sadece kemikleri belirginleşiyor, gözleri büyüyüp renk değiştiriyordu. Arkasını dönüp dışarı çıkmadan önce Ada'ya baktı. "Dikkatli ol," deyip sığınaklara yönelmiş olan kurtları takip etti.

Bahçeye çıkarlarken Gavin şaşkın görünüyordu. "Sana dikkatli olmanı mı söyledi, yoksa ben stres altı bilinç bozukluğu mu yaşıyorum?"

"Ona stres kaynaklı tahlil yetersizliği derler ve evet, dikkatli olmamı söyledi. Nasıl becereceksem artık." Gavin soyunmaya başladığında Ada ne yapacağını bilemeden bir iki adım geriledi. Boğazını temizlerken, "Neden soyunduğunu sorabilir miyim?" dedi. Cevabı, daha cümlesi tamamlamamışken hatırladı. Kurtların arasında yaşamaya başlamasına rağmen zihni hala insan dünyasına sıkışıp kalmıştı. Bu durumdan derhal kurtulması gerekiyordu.

"Seni etkilemek gibi bir amacım yok. Tabii yine de seni etkilediğimi tahmin edebiliyorum. Kendini suçlama," dedi güleрek göz kırparken. Ada gözlerini devirip iç geçirdi. Kabul etmeliydi ki Gavin'in sahiden iyi bir vücudu vardı. Ama Gavin de

bilmeliydi ki Ada ondan *o şekilde* kesinlikle etkilenmiyordu. "Yanımdan ayrılmayacaksın. Sürekli seni gözetlemek istemiyorum."

"Anlaştık." Ada bir an ne yapacağını bilemediğinde hızla arkasını döndü. Gavin'i pantolonunu indirmeden hemen önce görüş alanından çıkarmayı başarmıştı. "Deborah kim?"

"İşlevsiz tavşan burnunu seni ilgilendirmeyen konulardan uzak tut."

"Tavşan... Ne?"

"Buraya neden geldiklerini tahmin edebiliyor musun, Mahfer?"

"Nedenmiş?"

"Senin yüzünden elbette." Sesi kalınlaşıp boğuk bir hal almıştı. Neredeyse dönüşmek üzereydi. Belki Remuslar belki de bahsettikleri kişi yüzünden Gavin normalden çok daha sinirli ve gergindi.

"Ben ne yaptım ki?"

"Onlara değil de bize geldiğin için öfkeliler."

"Ben sizi seçmedim. Siz, beni ve Ali'yi kaçırdınız."

"Detaylara takılıyorsun."

Ada duvara yansıyan insan gölgesinin dört ayaklı bir yaratığa dönüştüğünü fark ettiğinde arkasına baktı. Simsiyah kurdun gözleri loş odada fener gibi parlıyordu. Tüyleri kalın ve gürdü. Bu onun kurduyla ilk karşılaşması olmamasına rağmen şaşırmaktan daha azını yapamıyordu. "Vay canına. Harika görünüyorsun. İki ayaklı halinden bile daha iyi. Yani bir hayvan için." Gavin hırlayınca Ada geri çekildi. "İlk kez dönüştüğünde de söyleyecektim ama o zaman fazla... Biliyorsun işte," dedi Ada nasıl devam edeceğine karar veremeden. Gavin vakit kaybetmeden bahçeye koştuğunda Ada'nın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu.

10

Boşluk, yalnızlık ve karanlık...
Her zaman ürkmek mi lazımdı bu kelimelerden?

Bahçeye çıktığında her şey takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Ayırt etmeyi beceremediği Aleut ve Remuslar birbirlerine acımasızca saldırıyorlardı. Hayvanları insan bilinciyle çarpışırken izlemek tüyler ürperticiydi. İnsan gözleri olayların akışını yakalayamıyordu.

Remus olduğunu düşündüğü iki bozkurt yanına yaklaşırken eline tutuşturulan bıçağa daha sıkı sarıldı. Kendini savunmak için gereken şeyler hala eksikti. Aslında devasa bir boşluk demek daha mantıklıydı fakat iş bir kurda saldırmaya geldiği zaman Ada içindeki cesaretin korkuyu bastırdığını hissediyordu. Harekete geçmesine gerek kalmadan Gavin ve ak kurtlardan biri Ada'nın önüne geçip Remuslar'ı geri püskürttü.

Ada, Kaiser'ın söylediğini yapmaya çalışarak kurtlara tek tek baktı. Aralarında tanıdık bir tanesini bile görememişti. Birçoğu birbirine benzerken Uludağ'da gördüklerini nasıl tespit edeceğini bilmiyordu. Yine de kendini zorlayarak denedi. Bunu yapması gitgide zorlaşmıştı çünkü kurtlar daha da saldırganlaşmaya başlamıştı.

Çarpışan kurtların azalması ve aradan dakikaların geçmesiyle saldırının harareti diniyordu. Aleutlar'ın kendi bölgelerinde olmaları ve Remuslar'dan sayıca üstünlüğü, gerçek bir avantaj sağlıyordu. Ada'ya kalırsa Remuslar'ın amacı saldırıyı kazanmak değil, varlıklarını hatırlatmaktı. Oyunda olduklarını Kaiser'a duyurmak niyetindeydiler.

Ada tek parça olduğuna dua ederken dikkati dağıldı. Çünkü *onu* görmüştü. Patikadayken saldırmaya hazırlanan iki Remus'u korkutan ve neredeyse omzuna kadar ulaşacak kadar büyük olan kurdu. Şimdi etrafta koştururken rengini çözmeye çalışıyordu ama bir türlü başaramadı. Beyaz olmadığını görebiliyordu. Öyle olsaydı fark etmesi kolaylaşırdı. Siyah olamayacak kadar da açık renkliydi. Bir bozkurt ya da kızılkurttu.

Saldırı bittikten hemen sonra sağ kalan Remuslar ölen ve yaralıları yanlarına alıp uzaklaştılar. Ada bunun kadar tuhaf başka bir şey görmemişti.

Tüm Aleutlar kurt formundan iki ayaklıya dönüşürken Ada kaşlarını kaldırdı. Bunu öylesine rahat bir şekilde yapıyorlardı ki bambaşka bir kemik ve vücut yapısına dönüştüklerine inanmak zordu. Ada bakışlarını kurtarıcısına çevirdi. O da dönüşüm geçirmek üzereydi ama diğerleri gibi olduğu yerde durmak yerine yürüyordu. Savaş alanından uzaklaşırken bir an arkasına baktı ve Ada'yla göz göze geldi. Ada nefesini içine çekip tuttu. Hayatının hiçbir evresinde böyle güzel bir şey görmemişti. Bir daha da görebileceğini sanmıyordu. Heyecanlanarak ve biraz da korkarak ona doğru bir adım attı. Kurdun dişlerini gördü ve tahminine göre hırlıyordu da. Ada ona biraz daha yaklaşmışken kurt önüne döndü ve koşarak uzaklaştı. Ada iç geçirerek başını salladı. Ne zaman tanışacaklarını merak ediyordu.

Biraz sonra tüm kurtlar insan halini almıştı. Üzerlerinde hangi ırka ait olduklarını belli eden renkte pelerinler vardı.

Ada'nın dikkatini ilk çeken şey hemen önündeki kurdu saran beyaz pelerine bulaşan kan lekeleri oldu. Dizlerinin üstüne

çöküp yan yatan Peratha'nın başını kendine çevirdi. "Peratha?" dedi kızın solgun yüzüne dokunarak. Normalde de renk olmayan yüzünde şimdi kan lekeleri vardı.

"Ayağa kalkmama yardım et, tüysüz," dedi Peratha zorlukla duyulan bir sesle.

"İyisin," dedi Ada rahatlayarak. Peratha'yı bu kadar önemsediğini hiç düşünmemişti ama onu kanlar içinde görünce içindeki acımasız ağrının arttığını hissetmişti. Pelerinin önünü kapatıp ayağa kalkmasına yardım etti. "Yürüyebilecek misin?" Kolunu beline sarıp diğer eliyle karnına bastırdı. Kan en fazla oradan geliyordu.

"Beni odama götür." Çıktıkları her merdiven basamağı Peratha'nın yüzünü buruşturmasına sebep oluyordu. Katları geçerken etraflarındaki telaşlı kalabalık onlara yol verip yardım teklif ediyordu. Peratha hepsini elini sallayarak reddetti. "Burada kaldığın süre boyunca hayatını kurtardığımı sana hatırlatacağım."

"Kimse senden bunu istemedi."

"Rica ederim," dedi Peratha ona gözlerini dikerek. Dairesinin kapısını açıp ayağının ucuyla itti.

Ada onu banyoya götürüp geniş ve oldukça lüks görünen küvetinin kenarına oturmasını sağladı. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?" Peratha başını iki yana sallarken pelerinini çözüp yere attı. Ada ensesini kaşıyarak onun vücuduna bakmamaya gayret gösterdi. Kurtların çıplaklıkla ilgili bir sorunu yoktu. Sonuçta hayvan içgüdüleri daha ağır basıyordu ve onların doğasına göre normali buydu. Fakat zaman zaman Ada'nın insanlığını da unuttukları oluyordu. Ada kapıya kadar gerilemişken elini duvara yaslayıp Peratha'ya döndü. "Sana borçluyum. İstediğin bir şey olursa..." Peratha dudaklarını aralamışken Ada hızlıca ekledi. "Dawson'dan eğitim almamam haricinde, yapabileceğim her şeyi söyleyebilirsin." Somurtarak küvetin musluğunu

açan Peratha onu görmezden geldi. "Anlaştığımıza sevindim," dedi Ada gülümseyerek.

Kendi dairesinin olduğu kata giderken Aleut'un içindeki kargaşanın durulmaya başladığını hissetti. Ağrısını dindirmek için ensesini ovarken görüş alanına giren ayaklarla başını kaldırdı. Dawson'a bakıp yürümeye devam etti. "İyi görünüyorsun."

"Neden kötü görünecektim?" dedi Dawson onunla yürümeye başlayarak.

"Kadınları ve çocukları korumaya aldıktan sonra savaşa gelmeyecek miydin?"

"Güvene alma işi sandığımdan daha uzun sürdü."

"Bana aldığın ilaçlar nerede? Onlara ihtiyacım var."

"Odana bırakmıştım."

Ada dairenin önüne geldiklerinde kapının kolunu tutarak Dawson'a baktı. "Seni savaşırken görmek isterdim ama Remuslar'ı incelemekle meşguldüm." Omuz silkip kapıyı açtı. İçeri girerken Dawson'ı sessiz bir davetle kabul etmek adına kapıyı kapatmadı. İlk tanıştıklarında aralarında başlayan gerginliğin ve memnuniyetsizliğin yok olduğunu söyleyemezdi ama artık daha iyi durumda oldukları kesindi. İnsanları kendinden uzaklaştıran bir dövmeye sahipken Ada'nın bunu düşünmesi tuhaftı.

"Sana söyledim. Savaşmadım," dedi Dawson daireye girerken.

"Öyle mi?" Kurtlar hakkında birçok şeyi bilmediğini inkâr edemezdi fakat aptal yerine konmaktan da hoşlanmazdı. Arkasını dönüp Dawson'a yaklaştı. Elini uzattı, ona dokunmadan boynunu işaret etti. "Bu ne peki?"

"Ne?" dedi Dawson başını eğerek. Boynunu göremediği için gereksiz bir çabaydı.

Ada sabırsız bir halde parmaklarını sertçe boynunda kaydırdı. Dawson irkilse de hırlamaya falan kalkmamıştı. Ada eline bulaşan lekeyi gözünün önünde tuttu. "Savaşmışsın ve doğru düzgün temizlenmemişsin. Ayrıca tişörtünü de ters giymişsin."

Dawson önüne bakıp tişörtünün uçlarını tuttu. Kafasından çıkarıp çevirdi ve tekrar giydi. Yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı. "Bu aramızdaki sırlardan biri olabilir mi?"

"Kaiser'a söylemem," dedi Ada başını sallayarak. Bu sırada biriken sırların gittikçe yığıldığını düşünmeden edemedi. Bunun iletişimlerine faydası olmasına rağmen can sağlığını tehlikeli bir duruma soktuğunun da farkındaydı.

"Teşekkürler." Dawson elini boynunda dolaştırıp kalan lekeleri sildi. Toprak, kar ve kanın alacalı izleriydi. Hırpalanmış tişörtün yardımıyla kendini temizlerken masanın kenarına yaslandı. "Senin de fark ettiğin gibi Kaiser'la pek iyi anlaşamıyoruz. Kurallarını ihlal ettiğimi öğrenirse haklı bir kızgınlık elde edebilir."

"Şimdiki kızgınlığı haksız mı yani?"

Dawson bunu düşünür gibi yaptı, sonra omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Ada ikisi için de iyi geleceğini düşünerek su doldurdu. Soracağı soruya Dawson'ı hazırlamak için bir kasa dolusu içki sunmasının bile yeterli gelmeyeceğini biliyordu. "Şu Deborah kim? Gavin biraz gergin görünüyordu. Sen de öyle."

"Deborah." Dawson'ın ağzından çıkan isim birçok duygu barındırıyordu. Öyle yoğundu ki Ada ne hissettiğini anlayamadı bile. Öfkeli miydi yoksa özlem dolu mu? Ada'nın uzattığı bardağı olağan bir hareketle alıp hızlıca bitirdi ve belli ki zaman kazanmak adına yenisini doldurdu. "Hasar kontrolü için bahçede olmam bekleniyor sanırım."

"Sen buraya bağlı değilsin."

"Değilim," dedi Dawson. "Bir süredir bağımsızım."

Özel hayatla ilgili olan kısa fakat etkili konuşmalarını hatırladı. Dawson kelimenin basit anlamıyla kişisellikten hoşlanmıyordu. Aleut sınırlarını iş olarak gördüğü belliydi ve bunu böyle tutmaya çalışıyordu. Bir öğrencisinin olması fayda sağlamıyor olsa da bir sebepten ötürü arkasını dönüp gitmiyordu

da. Ada sebeplerini bilmiyordu. Dawson eğitim verirken asla durumdan memnun ya da istekli görünmemişti. Yaptığı şeyden hoşlanmasa bile eğitime devam etmişti. Buna Gavin söylediği için katlandığını iddia etse de Ada bir süredir ona inanmıyordu. Gavin strateji ve eğitim konusunda uzman olmasına rağmen bir Vede'ydi. Dawson ise Buky olarak ondan daha üstün bir konumdaydı. Aleut'tan bağımsız olduğunu defalarca hatırlatmasına rağmen Gavin'e karşı üstünlüğünü kullanabileceğini görmezden gelmişti. Ada bu düşüncelerinin doğruluğuna emindi. Sadece neden olduğunu bilmiyordu. Yani elinde bir yığın cevap vardı fakat doğru soruları bulamıyordu.

"Bağımsız olmak önemli mi?" dedi Ada koltuğa otururken.

"Eğer bağlı olduğun aileye güvenin tamsa o kadar da önemli değil. Senden istediği her pis işi yapmak zorunda kalırsın ama inandığın için umursamazsın da. Ama ailenin yaptıklarını beğenmiyorsan kendi başına yaşamak istersin."

"Bağımsız olmak kolay mı?" Dawson başını iki yana salladı. Ada'nın karşısına otururken onu dikkatle izledi. Ada masanın üstünde bulduğu ilaçlarını kucağında açıyordu. Koltuğun üzerine su bardağını bırakmıştı. "Nasıl bağımsız oldun?" dedi biraz çekinerek.

Dawson, "Şu gerçek isim meselesini hatırlıyor musun?" dediğinde Ada onun soruyu cevaplayacağını ama farklı bir yoldan gideceğini umarak başını salladı. "Sana ne kadar mahrem ve özel bir konu olduğunu anlatmıştım. Benim için sadece isim konusu değil, tüm hayatım mahrem ve özeldir."

Ada bunu duyacağını tahmin ettiğinden başka bir şey söylemedi. İlaçlarını alıp suyun tamamını bitirdi. Adrenalin etkisini yitirmeye başlamışken yorgunluk onu yakalamak istiyordu.

Dawson ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Camdan dışarı baktıktan bir süre sonra Ada'ya döndü. "Seni kim korudu?"

"Gavin ve Peratha."

"Hafıza olayını kimseye söyledin mi?" Ada başıyla reddetti. Bir an ne yapacağı konusunda kararsız kalmış gibi görünen Dawson, yeniden Ada'nın karşısına oturdu. Kollarını dizlerine yaslayarak öne eğildi. "Onlara üzerinde uğraşacakları bir şey vermezsen hafızanın kalıcı olarak silindiğini düşünebilirler. Belli bir parçayı paylaşırsan sana olan güvenleri ve ihtiyaçları artacaktır." Ada duydukları karşısında kaşlarını çattı. Aklındakileri ifşa etmesini tavsiye ediyordu ve bu tamamıyla rahatsızlık vericiydi. Dawson burnunu çekip doğruldu. "Uyan artık. İntikam alman kimsenin umurunda değil," dedi parmağıyla yüzüne işaret ederek.

Ada'nın gözleri büyürken yüzünün önündeki Dawson'ın eline vurdu. "Bu numarayı biliyorum ben."

"Ne?"

"İyi polis kötü polis olayı değil mi? Benimle sır paylaşıp beni onlara karşı korudun, şimdi de ağzımdan laf çıkmasını sağlayacaksın. Sana gerçekten inanabileceğimi düşünmüştüm," dedi Ada hayal kırıklığı içinde. Dawson'ın tüm kurtlardan farklı olduğunu daha onu gördüğü gün anlamıştı fakat en büyük hatası kendi tarafında yer alacağına bir an için bile inanmaktı. Burada iki asırlık bir geçmişi vardı. Öyle ya da böyle ait olduğu yer Aleut'tu. Neden kalkıp hiç tanımadığı yabancı bir insana yardım edecekti ki? "Ne kadar aptalım ama." Kendi salaklığına gülerken ayağa kalktı. Hızlı ve büyük adımlarla ileri geri yürümeye başladı. "Eminim aramızda geçen her konuşmadan Gavin'in haberi vardır. Yanılıyor muyum, Cellat?"

"Fena halde," dedi Dawson öfke içinde homurdanarak.

Sinirlenmek mi? Ada şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Dawson'ın sinirlenmesini değil, alttan almasını bekliyordu. En azından Ada'nın iyi polis kötü polis teorisine göre. Yine de düşüncelerinden hemen vazgeçmedi. "Hiçbirinize tek kelime bile anlatmayacağım. Bana insanları öldürmediğinizden bahsetmiştiniz. Bu iddianızı test etmek için iyi bir fırsat."

"Ben öyle bir söz vermedim." Dawson tüm soğukluğuyla unvanının hakkını veriyordu. Gözleri tehditkâr bakamayacak kadar boştu. Öylesine büyük ve karanlık boşluklardı ki Ada'yı dışarıdaki kar fırtınasından daha fazla ürpertiyordu. Bir insanın ya da kurdun içine baktığı zaman ruh değil de karanlık görmek sarsıcıydı.

Ada'nın yüzü bembeyaz olurken içinden küfürleri savurmaya başladı. Bir Cellat'a meydan mı okumuştu? Bunu neden yapmıştı ki? Boğazını temizleyip korktuğunu... Deli gibi korktuğunu belli etmeden konuşmaya çalıştı. "Bağımsız olduğunu ve aklımdakilere ihtiyacının olmadığını söylemiştin."

"Benim yok. Ama ben Aleut'un Cellat'ıyım ve Cellat olarak bazı sorumluluklarım var. Bana söylenen kişileri öldürmek gibi ve eğer seni öldürmeni emrederlerse..." Başını yavaşça yana eğdi. Kafasında dönüp duran hayallerde Ada'yı hangi yöntemle öldürebileceğini tasarlıyor gibiydi ve bunu Ada'nın da anlamasına izin verdi.

Ada dehşet içinde sırtı duvara değene kadar geriledi. "Bunun kendi isteğinle öldürmekten bir farkı yok. Zaten Cellat sensin. Herkesi öldürüyorsun. İnsan ya da kurt. Ne fark eder?"

Dawson hiç de neşeli olmayan bir şekilde gülümseyip Ada'ya yaklaştı. Aralarında birkaç metre vardı. "Haklısın tabii. Rahatla, Ada. Seni öldürecek falan değilim."

"Ama öldürmeni emrederlerse?"

"Kimse bunu istemeyecek. Hala sebebini çözemediğimiz bir şekilde değerlisin. Kanunumuza karşı gelmediğin sürece seni öldürmem. Verilen keyfi emirleri de geri çevirebilecek kadar konuşabiliyorum." Ada hala inanmadan ve anlamadan gözlerini kısınca Dawson sabırsız bir halde çenesini ovuşturdu. Doğrusu Ada'ya kızmaya hakkı yoktu. Eğer bu şüphelere sahip olmasa zekâsından şüphelenirdi. "Bağımsız olduğumdan bahsetmiştim."

"Yani beni öldürmeyeceksin."

"Hayır, seni öldürmeyeceğim." Bunu kesin bir şekilde anlaması için gözlerine baktı. Muhtemelen Ada'nın kâbuslarının ana konusuna dönüşecek bazı fikirleri vardı fakat bunları bilmesi gerekmiyordu. Birkaç kez de olsa Ada'yı öldürmeyi düşünmüş, hatta planlamıştı da. Bu gerçeği de sebepleriyle birlikte saklı tutmaya karar vermişti.

Ada nihayet nefesini bırakıp gözlerini kapadı. "Beni sahiden korkutuyorsun."

"Biliyorum. Genellikle bıraktığım bir izlenim." Olduğu şeyden nefret eder gibi bir hali vardı. Sürekli nefret edilmeyi kim isterdi ki? Sevilmeyi, hissedilmeyi özlediğine şüphe yoktu. Ada kendini onun yerine koyamıyordu bile. Belki de Dawson'ın gözlerinde gördüğü boşluk onun ruhunu değil, yalnızlığını işaret ediyordu.

"Dövme yüzünden mi?" dedi Ada kendini konuşmaya zorunlu hissederek. Dawson ona anlamadan bakınca Ada açıklık getirdi. "Herkesin senden korkması. Dövme yüzünde mi?"

Dawson dövmede parmaklarını dolaştırıp tişörtünü üzerini örtecek şekilde kapattı. "Bir kısmı," deyip arkasını döndü. "Aleutlar benden nefret ediyor, Remuslar ilgi çekici buluyor. İnsan konusu biraz karışık ama anlaşılan onlar da bana karşı hoş şeyler hissetmiyor."

"Ben senden nefret etmiyorum." Ağzından birden dökülen bu cümle ikisini de şaşkına çevirmişti. Dawson dönüp ona bakınca Ada tepeden tırnağa kızardı. "Bunu sesli söylemiş olamam," dedi gözlerini Dawson'dan ayıramadan. Başka bir yeri görmek için kendini zorluyor ama o boşluğa düşüyordu. Yüzünü buruşturup iç geçirdi. "Söyledim mi?"

"Söyledin. Ama benden korkuyorsun. Bu zamanla nefrete dönüşecek. Henüz çok yeni. Tanışmamız yani."

"Senden sadece bazen korkuyorum," diye düzeltti Ada. "Her zaman değil."

"Bak bu iyi bir şey." Sesinden anlaşıldığı kadarıyla bunu umursamıyordu. Onun için bu küçük zafer değersizdi. Ne de olsa Ada bir insandı. Aklındaki bu planlarla ne kadar yaşayacaktı? Birkaç ay daha mı? "Gidip yardım edilecek bir şey var mı bakayım. Sonra görüşürüz, tüysüz süvari," dedi kapıdan çıkmadan önce.

"Görüşürüz, Cellât."

Dawson, bahçeye çıkarken ellerini cebine sokmuş diğerlerinde olmayan bir rahatlıkla dolaşıyordu ya da ilgisizlikle. Karlara bulaşmış kan izlerini inceleyip onları koklarken ciğerlerinin açıldığını hissetti. Şu anda aynaya baksa gözlerini koyu sarı bir ışıltıyla parlarken bulacağına emindi. Kan onu her zaman tetikleyen şey olmuştu.

Yaşlı ağacın yanına gidip elini gövdesine koydu, daldan sarkan iki eski ipe baktı. Tıpkı bugün yaşanmış gibi iki asır önceki anılar zihnine üşüştü. Hiçbirini hatırlamak istemese de bir saat kadar önce burada durup savaşmış olan Deborah'ın kokusunu alırken unutmak imkânsız oluyordu.

Kokunun yoğunlaştığını hissederek ağacın yanından ayrıldı. Tuhaf savaşın döktüğü kan izlerinden biri Kızıl Vahşet lakaplı Deborah'ına aitti. Yere eğilip kana dokundu. Karla karışmaya başlayan kan açık pembe bir hal almıştı. Aleut'un bahçesi Remus kanıyla yıkanmıştı. Bu durumun Dawson'ı memnun etmesi gerekirken sadece endişe duyuyordu. Kan çoktu. Küçük bir sıyrıktan fazlasını almıştı.

"Bir sorun mu var?" dedi Gavin yanına gelirken.

"Deborah," dedi Dawson kan kaplı karı avuçlarken. "Onu giderken görmedim. Buradaki kan..."

"Sadece yaralandı. Ölümcül olduğunu sanmıyorum. Merak etme."

Dawson doğrulurken avucunda sıktığı kan parçalanıp erimeye başladı. "Umurumda değil." Gözleri donuk ve duygusuz bakıyordu. Tek bir maskesi vardı, o da bir hiçlikten ibaretti.

Elindeki kar kalıntılarını pantolonuna silerek arkasını döndü ve Gavin'in yanından uzaklaştı.

Dairesine girdiğinde oyalanmadan yatak odasına geçti. Kilitli çekmecesini aceleci bir ihtiyaçla açıp içinden siyah beyaz fotoğrafı çıkardı. "Aptalın tekisin. Hep öyleydin ve hep öyle kalacaksın," dedi.

Deborah'la ikisinin yan yana olduğu fotoğrafa bakarken derin bir nefes aldı. Onunla geçen zamanları gibi tasasız olmayı dilerdi. Ama o gittiğinden beri huzur da gitmişti. Beraberinde Dawson için mutluluk, umut, huzurlu düşünceler gibi tüm iyi şeyler karanlığa gömülmüştü.

Bir fotoğrafa ne kadar kötü bakılabilirse Dawson onu yapıyordu. Kendini kandırmaya çalıştığının öylesine farkındaydı ki en sonunda sinirlendiği yine kendisi oldu. Duyması gereken nefret hislerindeki sevgi, şefkat ve özleme karışıyordu.

"Biraz kişisel bir şey sorabilir miyim?" dedi Ada gözlerine düşen saçları geriye iterken.

Dawson başını salladı. Günün bu kısmının ne zaman geleceğini biliyordu ve bir an önce atlatmak derdindeydi. "Sen sor. Cevaplayıp cevaplamayacağıma bakarım." Ceza olarak koşu bandının hızını iki kat arttırdı. Bu kızı kişisel sorulardan vazgeçirmenin tek yolu kendinden geçene kadar yormaktan geçiyordu. Dawson da bir an önce bunu yapma derdindeydi. "Hala konuşabiliyorken başla."

Antrenmanlarını zorlaştırmak adına Ada bugün çıplak ayakla koşuyordu. Kesinlikle rahat ettiğini söyleyemezdi. Üstelik tırnakları morarmaya başlamışken. Ayaklarının altının kıpkırmızı olduğuna emindi. Dawson'ın koşu bandının hızıyla oynamasına alışkındı. Bu yüzden onun hareketlerine uyum sağlayarak adımlarını daha seri atmaya başladı. "Dövmen yüzünden

herkesin senden nefret ettiğini söyledin ama arkadaşların etmiyor. Hatta Peratha sana âşık."

"Bu biraz karışık ve Peratha bana âşık falan değil. Sadece gecikmiş bir ergenlik dönemi yaşıyor."

Ada gülmesine mani olmadı. "İki asır yaşında biri için komik bir laf."

"Bir kurt için iki asır hiç de yaşlı sayılmaz."

"İhtiyar," diye ağzının içinde mırıldandı.

Dawson onu duymazdan gelip yanından uzaklaşırken, "Koşmaya devam et!" dedi bağırarak. Ada bunun ne kadar gereksiz olduğuyla ilgili yakınmak istese de ağzını kapalı tuttu. Dawson'a göre kendini korumanın en önemli adımı kaçabilmekti ve bunun için de koşması gerekiyordu. Çok, çok iyi koşması. Dawson bir dakika olmadan tekrar Ada'nın yanına geldi. "Bunları karşı duvara fırlat." Ellerine beş tane ince uzun bıçak bıraktı. Ada ne yapacağını bilemeden bıçaklara baktıktan sonra hepsini tek eline aldı. Sonra sağdaki eline bir bıçak alıp duvara fırlattı. "Çok kötü," dedi Dawson bıçağın saplandığı yere bakarken. "Bir tane daha."

"Konuyu saptırmıyor musun?" dedi Ada ve Dawson'a olan öfkesinden dolayı attığı bıçak yumuşak duvarda derine saplandı.

"Fena değil. Sinirlenmen işe yarıyor ama abartmamaya çalış."

"Neden senden nefret etmiyorlar?" dedi Ada bir bıçak daha fırlatırken sorusunu tekrarladı.

"Ediyorlardı. Belki hala ediyorlar. Ama bunu bir şekilde aşmaya çalışıyorlar. Çünkü eski beni tanıyorlar. Daha hızlı fırlat şunları!"

Ada sinir dolu bir çığlık atıp kalan bıçakları seri hareketlerle fırlattı ve koşu bandını durdurup kenarlarına tutunarak soluklanmaya başladı. "İyi bir eğitmen olmayabilirsin ama çok yüksek motivasyon anlayışın var."

"Kişilerin duygularını yönlendirmek yaptığım kolay şeylerden biri. O kadar da büyük bir beceri gerektirmiyor." Ada'nın düzgün nefes alabilmesi için bir dakika beklediler. Başparmağını dudağının üstünde kaydıran Dawson çoktan başka planlar kurmaya başlamıştı bile. "Bıçakları topla."

Ada koşu bandından aşağıya atladığında soğuk zemine çarpan ayakları yüzünden inlememek için kendini zor tuttu. Dawson'ın bakışlarını üzerinde hissettiğinden boğazını temizleyip daha dik durdu. Bıçakların saplandığı kauçuk duvarda yukarı uzanırken tüm vücudu esneyip çatırdıyordu. En sondakini çekerken hapşırınca keskin bıçak elinden kayıp ayağının yanına düştü.

Küçük parmağının hemen yanından geçen bıçak ayağını sıyırmıştı. Artık ayakları üşümüyor, acıdan dolayı karıncalanırken sahte bir sıcaklık yayıyordu.

Dawson, Ada'nın sakarlığına iç geçirirken başını iki yana sallıyordu. "Gidip pansuman yaptır," derken dolapların olduğu koridora yönelmişti.

Ada bıçakları dolabın kenarına bıraktı ve Dawson duşa girmeden ona yetişebilmek için hızlı davrandı. "Bundan daha fazlasını öğrenmek istiyorum." Yürürken arkasında kanlı izler bırakmıştı.

"Daha bunu bile öğrenemedin ki," dedi Dawson söylediğine şaşırarak. Elini dolap kapağının üstüne yaslayıp Ada'ya baktı. "Bak, buradakilerin umurunda değilsin. Eğer beynini bir bilgisayara bağlayıp içindekileri görebilecekleri imkâna sahip olsalardı, Kaiser bunu anında yapardı. Ama bende bir sorun falan olmalı ki sana yardım etmeye çalışıyorum. Hiçbir şeyde olmasa bile bu konuda bana güven. Ne kadar zamanda ne öğreneceğine ben karar veririm."

"Bilgili olduğun konusunda şüphem yok ama bana kırıntılardan başka bir şey vermiyorsunuz," dedi Ada sinirlenerek. Ayağındaki acıyı unutarak Dawson'a biraz daha yaklaştı. Avucunu

hemen yanındaki dolabın metal yüzeyine yasladı. "Size inanmamı, doğru söylediğinizi düşünmemi ve saldırıları engelleyeceğinizi söyleyip duruyorsunuz ama burada gördüğüm şeyler aksini ispatlıyor. Beni bu kadar iterken size güvenmemi nasıl beklersiniz? Hakkında soru sormama bile izin vermiyorsun."

Dawson dolabı çarparak kapattı. "Benden kurtulmaya çalışıp aynı zamanda beni tanımak mı istiyorsun?"

"Gavin'e şikâyet ettiysem ne olmuş? Unvanının beni biraz olsun korkutmadığını söylersem bana inanır mıydın? Hepimizin kendi sorunları var ama ben buraya isteyerek çekilmedim. Mecbur bırakıldım!"

Ada arkasını dönmüşken Dawson kolunu yakalayıp onu çevirdi. Söyleyeceklerinin gerçekliğinden şüphe duymaması isteyerek eğilip gözlerine baktı. "Eğer ailenin ve arkadaşlarının katilini bulmak konusunda söylediğin kadar ciddiysen başına gelenleri kabul et. Ne olduğunu anla, unutma ama yoluna devam et. Acizliğini ve güçsüzlüğünü üzerinden atamazsan kaslarını geliştirmemiz hiçbir işe yaramayacak."

"Dawson." Ada'nın sesi biraz şaşkın biraz ürkek çıkmıştı. Başını eğip hemen sonra yeniden gözlerine baktı. "Bana dokunuyorsun. Bu seni rahatsız etmiyor mu?" dedi en sonunda.

Dawson, Ada'nın kolunu tuttuğunu fark ettiğinde kaşlarını çattı. Parmaklarını kıvırarak Ada'nın nemli tenine sürttü. Hemen ardından geri çekildi. Arkasını dönmüş uzaklaşırken sadece bir seferliğine omzunun üzerinden Ada'ya baktı. En az Ada kadar kafası karışık görünüyordu.

Ada huzursuzca kıpırdanarak sağ elini sol kolunun üzerine dolaştırdı. Aleut'un içi normal seviyede sıcak olurdu ama şimdi bahçe kapısı açıkken içerisi buz kesmişti. Ada'nın tüm vücudu soğuğa tepki verirken sadece kolundaki ısıyı hissedebiliyordu. Sanki Dawson'ın eli hala kolundaymış gibi sıcağı içine işlemişti.

Dövüş antrenmanı yapılırken kullanılan sargılardan birini alan Ada ayağına dolayarak kanamayı durdurmayı denedi.

Kafası öyle karmaşık şeylerle doluydu ki ne acısını ne de akan kanın yoğunluğunu fark edebildi. Ayakkabılarını alarak oradan ayrıldı. Odasına giderken yolda birkaç kişiyle konuşmuştu. Böylesi ona hala inanılmaz gibi görünse de Aleut'un içi de burada yaşayanlar da tanıdık gelmeye başlamıştı.

Dairesine girip ayakkabılarını girişe bıraktı. Kendi alanındaymışçasına rahat ve güçlü görünen Peratha tekli koltuğa kurulmuş şöminede kıvrılan ateşi izliyordu. Ada kapıyı kapatıp normal yürümeye çalışarak kendini koltuğa bıraktı. "Daha iyi görünüyorsun."

"Ben her zaman *daha iyi* görünürüm." Peratha, Ada'nın ayağındaki şeridi ve kenarlarından sızan kanı fark etti. "Antrenmanda bir sorun mu çıktı? Kaza mı yoksa..."

"Her şey yolunda." Hala kolunda hissettiği sıcaklığa dokundu. Uzun zamandır kafasındaki kanlı ve parçalanmış görüntüler daha farklı şeylere çekiliyordu. Bu Ada'yı sandığından daha fazla korkuttu. "Duş almam gerek."

"Banyonu hazırlattım." Peratha zarif bir hareketle ayağa kalktı. Her zamanki beyaz elbiselerinden birini giymişti. Kıyafetlerinin içinde narin bir kadın, aynı zamanda gerçek bir kurt gibi görünmeyi başarabiliyordu. "Bunu daha önce düşünmemiz gerekirdi sanırım. Ben bile bazen sıcak banyo istiyorum."

"Sıcak banyo mu?" dedi Ada duyduklarına inanamayarak. Yatak odasına girip banyonun kapısını açtı. Sımsıcak buhar yüzüne vurunca kaşlarını kaldırdı. Bir an gözlerini kapatıp derin nefes aldı. İçindeki buzların yağmura dönüştüğünü söyleyebilirdi. "Vay canına, Peratha. Teşekkür ederim."

"Senin için hizmetli ayarlamamı ister misin?"

Ada kaşlarını kaldırarak Peratha'ya döndü. "Hayır," dedi hemen. "Tabii ki hayır." Suyu bir derece bile soğutmamak adına saçlarındaki tokayı çekerek elini başında dolaştırdı. "Asit gibi görünmüyor. Sanırım bu gerçek su."

"Şüpheciliğini anlayışla karşılıyorum. Savaştan sonra yardımın için teşekkür etmek istemiştim sadece," dedi Peratha banyodan çıkarken. "Sen keyfine bak." Kapıyı ardından kapatıp sessizce daireden ayrıldı.

Ada üzerindekileri çıkarıp suya girerken soluğunu tutmuştu. Sıcakla buluşan teni karıncalanıp kısa süreliğine acı yayıyordu. Sadece bir haftadır sıcak sudan uzak kalsa da bu ona yıllar gibi gelmişti. Küvetin, yumuşak köpüklerin ve hoş kokunun tadını çıkarırken kesilen ayağını dışarıda tutuyordu. Başını arkasındaki pamuk havluya yaslamıştı. Peratha'nın kızları hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı doğrusu. Peratha'nın yerinde olup biraz olsun şımarmamak mümkün müydü?

Ada titreyerek gözlerini açtığında kısa süreliğine uyuyakaldığını ve suyun ılıklaştığını fark etti. Suyun damla seslerini çıkararak ayağa kalktı ve hemen uzanabileceği kadar yakın mesafeye konulmuş havluya sarıldı. Üzerine bulabildiği en kalın giysilerini geçirirken hapşırmaktan başına ağrılar girmişti. Birkaç saatliğine dinlenmek için yatağa girdi ve küvette başlayan uykusuna devam etti.

"Ne yaptın ona?" dedi Gavin, Peratha'ya kaşlarını çatarak.

"Hiçbir şey." Peratha'nın sesi fazla tiz ve savunmacı çıkmıştı. Anlaşamadıklarının bilinmesinden dolayı Ada bir zarara uğradı mı bakışların yöneltildiği ilk kişiydi. Gavin ve Murat'ın şüpheli gözlerini üzerinde hissederek iç geçirdi. "Yemin ederim. Sadece sıcak suyla banyo yapsın diye kızlardan küvetini hazırlamalarını istedim o kadar."

"Bence biraz abartıyorsunuz." Dawson kollarını bağlamış duvara yaslanıyordu. Her zamankinden daha sakin görünüyor, dikkatini Ada'nın üzerinden ayırmıyordu.

"Değil mi ama?" dedi Peratha elini sallayarak. "Alt tarafı uyuyor. Bırakalım devam etsin." Arkasını dönüp gidecekken Gavin kolunu tuttu. "Beni sinirlendirmek istemezsin, Gavin."

"Ah, öyle bir isterim ki." Gavin ondan daha öfkeli olduğunu belli etmekte sakınca görmese de elini üzerinden çekti. "Kıza canlı ve sağlam ihtiyacımız var. Ne bok yaptıysan düzelt."

"Hiçbir şey!" diye bağırdı Peratha. "Sizin akıl edemediğinizi düşündüm sadece. İnsanların soğuğa bizden daha az dayanıklı olduğunu bildiğimden sıcak su ayarladım. Ne var bunda?" Şimdi tamamen kafası karışık ve telaş içinde görünmeye başlamıştı. Yaptığı şeyin sahiden iyi olduğuna inanmıştı fakat artık emin değildi.

"Neden uyanmıyor o zaman?"

"Nereden bileyim ben?" dedi Peratha hırçın bir tavırla kollarını bağlarken.

"Soğuk almış olabilir mi?" dedi Murat. Buraya toplandıklarından beri ilk defa konuşuyordu. Ada'nın insan olduğunu göz ardı etmiş, sonuçlarını hesaplamamıştı. Haklı bir suçluluk içine yerleşirken bunu çözmeleri gerektiğini düşündü. Daha fazla soğuğa maruz kalacaksa en azından odasına girdiğinde sıcak bir yerde olmalıydı.

"Ne almış dedin?" dedi Gavin anlamadan. Bıkkın bir halde ellerini beline yasladı. Ada'ya düzeltilmesi gereken bir makine gibi sabırsızlıkla bakıyordu.

"Hasta olmuş yani," diye açıkladı Dawson

"İnsanlar beni delirtiyor," dedi Gavin homurdanarak.

Dawson duvardan ayrılıp Ada'nın yanına gitti. Yüzüne yaklaşınca bile Ada'dan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Yanakları kızarmış, göz altları kararmıştı. Dudakları kuruluktan ve soğuktan çatlamıştı. "Biriniz ona dokunup ateşi var mı diye baksın."

"Sanki birbirinize hiç dokunmuyorsunuz," dedi Peratha kısık bir sesle.

"Dokunuyor musunuz?" dedi Murat ve Gavin aynı anda Dawson'a bakarken.

"Samimi ilginize minnettarım ama öncellikle başka şeyleri halledelim. Biriniz buraya gelebilir mi?" derken sesi kalınlaşmış ve alçalmıştı. Peratha iç geçirip eteklerini iki eliyle tutup kaldırarak yanlarına gitti ve ne yapacağını söylemesi için Dawson'a baktı. "Alnına dokun," dedi Dawson.

Peratha parmaklarını kıpırdatırken eldivenini çıkardı ve elini Ada'nın alnına koydu. "Sıcak," dedi. "Bu iyi bir şey mi?"

"Neden olmasın?" dedi Gavin. "Hep soğuktan şikâyet ettiğine göre."

Dawson sıkıca yapıştığı yorganı kaldırdığında Ada inleyip yatakta kıvrıldı. "Onu banyoya taşıyıp soğuk suyun altına sok."

"Bu iyi bir fikirmiş gibi gelmiyor," dedi Peratha.

"Hastalıkları da insanlar gibi çelişkilerle dolu." Gavin ne sonuç alacaklarına emin olmadığından beklemek istemeyerek dışarı çıktı. Burada yapacağı işin bittiğini düşünen Murat da onun peşinden gitti.

Peratha, Ada'yı küvetin kenarına oturttu. "Bunu tek başıma mı yapacağım?" dedi, Dawson yardım için banyoya girmediğinde.

"Halledersin."

Ada'nın yarı baygın yüzüne bakan Peratha onun kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı. "Halledersin." Dawson'ı taklit ederken kibar ve ince sesi kaybolmuştu. "Evlenme teklifi ettiğimde bana bu kadar güvenmiyor ama," dedi Ada'ya.

"Seni duyamıyor ama benim kulaklarım hala yerinde," dedi Dawson yatak odasından.

Peratha gözlerini devirip musluğa uzandı. Boğuk öksürüklerle sarsılan Ada'nın vücudu soğuk suyla buluştuğunda yarı baygın hali kayboldu. Gözleri ardına kadar açılırken kendini

sudan kurtarmaya çalışıyordu. "Ne yapıyorsun?" dedi Peratha'nın eline tırnaklarını geçirerek. "Bırak beni."

"Bir insan için fazla sıcaksın. Sanırım yapılması gereken buymuş."

"Yapılması gereken şey ısıtma sistemi!" Ada elini yüzünde dolaştırıp saçlarını kulağının arkasına itti ve titreyerek öne eğildi. "Peratha lütfen." Boğazındaki acıyı dindirmek için sürekli yutkunuyor, her defasında daha çok ağrıya sebep oluyordu.

Peratha kapının arkasında asılı duran bornozu alarak giymesine yardımcı oldu. Yürümesine yardım edecekken Ada'nın başını sallamasıyla uzaklaştı. Yatak odasına döndüğünde yaptığı ilk şey kalın çoraplarını giymek oldu. Dolabından uygun kıyafetleri seçip banyoda giyindi. Kimseye dışarı çıkmasını söyleyecek kadar zahmete girmek istemiyordu.

Yeniden yatağa yürürken Dawson'a korkutucu olduğunu umduğu bir bakış attı. "Sanırım duş senin fikrindi. Bir de bana işkence yapmayacağını söylemiştin."

"Öldürmeyeceğimi söyledim. İkisi çok farklı." Ada yeniden örtülerin altına girdiğinde Dawson ateşinin düşmesi için biraz daha zaman gerekeceğini düşünüyordu. "Üzerini örtmemen gerekiyor." Yorganın ucunu kavrayarak çekti ve kendi isteğiyle bırakmasını bekledi. Onu yataktan aşağıya sürüklemek tedavi adımlarından biri değildi.

Ada gözlerini yavaş yavaş Dawson'a çevirdi. Sessiz ve tane tane konuştu. "Hemen yorganımı geri ver." Sesine katmak istediği tehditkâr ton, çenesinin titremesi yüzünden ve karşısındakinin Dawson oluşundan kaybolup gitti.

"Ateşin düşmeye başladığında ısınmana izin vereceğim," dedi Dawson ve bir sandalye çekip oturdu. Aşağıya doğru kayıp rahat bir halde kollarını bağladı.

"Bekleyecek misin yani?" Ada bir elini yastığın altına, diğerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Peratha dışarı çıkmadan önce

yanına uğrayıp saçları için havlu bırakmıştı. "Sen bilirsin ama ben burada üşüyorum."

"Acındırma numaraları bende işe yaramaz."

"Doğru. Çünkü senin kalbin mühürlü." Dawson başını sallayarak onayladı. Ada kaşlarını çatarken ona dikkatlice baktı. "Bu mühür tam olarak ne?" dedi uykulu bir sesle.

"Bahsetmiştim," dedi Dawson, Ada'nın duymaya alışkın olduğu bir yüzeysellikle. "Avcı olmaya karar veren kurtlara yapılır. Böylece karşındaki kurtla duygusal bir bağ kurup yanlış karar vermeni önler."

"Duygusal kararlar yanlış mı?"

"Benim için öyle."

"Neden?" Dawson iç geçirince Ada gözlerini kısaca kapayıp açtı. "Öldürmekten çekineceğin biri mi var?"

"Vardı. Artık yok."

"Kalbin mühürlendi diye mi? Çok saçma."

Dawson ona baksa da başka bir şey söylememişti. Ada konuşmanın ikisi için de sonlandığını anlayarak arkasını döndü. Bu kadar katı ve duygusuz olması Ada'yı sinirlendiriyor, diğer yandan bu yüzden onu suçlayamıyordu. Dawson'a kızgın kalmayı yeterince güçlü bir şekilde yerine getiremeden uykuya daldı.

11

Anıları ve kayıpları acısız kılan neydi?
Onları unutmak mı yoksa hatırladıklarımla gülümseyebilmek mi?

Gece yarısına doğru gözlerini kırpıştırarak açan Ada sırtüstü dönüp derin bir nefes aldı ve öksürdü. Yatakta doğrulurken kaşlarını çattı. "Sen hala burada mısın?" Artık üşümediğini ve üzerinin örtüldüğünü fark etti.

"Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu," dedi Dawson dikkatini okuduğu kitaptan ayırmadan.

"En azından yorganımı vermişsin." Ada bir daha alamayacağını göstermek isteyerek yorganı çenesinin altına kadar çekti. Dawson gülümsese de ona bakmamıştı. "Eğer benimle konuşmayacaksan daha fazla burada kalma," dedi Ada ve başını tekrar yastığa koydu. Gücünün büyük bir kısmını geri kazanmış olsa da vücudu hala ağrı içindeydi.

"Pazarlık," dedi Dawson kitabı birden kapatarak ve nihayet gözlerini Ada'ya çevirdi. "Ateşin düştü mü?"

"Sanırım. Kendimi yorgun hissediyorum. Ama çalışabilirim," diye ekledi hemen son cümleyi.

"Buna eminim." Kitabı yanındaki masanın üzerine bırakıp öne eğildi. Bir kolunu dizine yaslayarak oturduğu sandalyenin

altından iki tane kutu çıkardı. Biri orta boy diğeri ondan daha küçüktü. "Ali'yi bulduğumuz gece seni Aleut'a getirdikten sonra oraya geri döndüm. Güvenlik kameralarından bir şeyler çıkabileceğini düşündüm. Polis evlerinden birinde kalıyordu. Daha önce bahsetmek istedim fakat uygun bir zaman bulamadım." Kutuları Ada'ya uzattı. "Bunları senin için ayırmış. Mektup yazacakmış ve kutular da oradaydı. Kâğıdın üzerinde sadece adın yazılıydı. Sanırım başlamaya fırsat bulamadan katiliyle karşılaştı."

"Kerim'in eşyaları," dedi Ada heyecanla doğrularak. Kutuyu alırken elleri titremiş, kalbi düzensizce atmaya başlamıştı. "Bana bunları vereceğini söylemişti ama zaman yoktu." Kapağı yavaşça açtı. Gözüne çarpan ilk şey fotoğraflar olmuştu. Değişik yerlerde çekildikleri onlarca fotoğraf.

"Tüm Amerika'yı dolaştık, biliyor musun?" derken gülümsüyordu. Kerim'den bahsederken ilk kez kendini sadece kederli, suçlu ve yıpranmış değil, aynı zamanda huzurlu, keyifli ve onu tanımanın vermiş olduğu mutluluğu hissediyordu. Anıları teker teker geçerken içine sıcaklık yayılıyordu. Onu parçalanmış boğazıyla değil de arkadaşı ve nişanlısı olarak hatırlamaya başlamıştı. "Bana her yeri dolaştırdı. Sonra Türkiye'ye döndüğümüzde oraları da gezdik."

"Siz burada mı tanıştınız?" dedi Dawson onunla beraber fotoğraflara bakarken.

"Evet. Üniversiteyi Boston'da okudum. O da öyle." Sesi uzaktan ve kısık geliyordu. Dawson'la bilinçsizce konuşuyordu. Çoktan gördüğü resimlerin içine çekilmişti. Hepsine baktıktan sonra kutunun içine bırakıp diğerlerini kurcaladı. Birkaç uçak bileti, Ada'nın tek küpesi, diploma kurdelesi gibi ufak tefek şeylerdi.

Ada küçücük katlanmış bir kâğıdı açıp yazanları okudu. Gözlerine dolan yaşlara engel olamıyordu. "Ailesinin beni istemediğini öğrendiğim zaman ona çok kızmıştım. Kavga etmiştik ve birkaç günlüğüne ayrılmıştık. Sadece o kadar ayrı

kalabildik. İlk ve son ciddi kavgamızdı. Bana o birkaç gün içinde yazdığı bir mektup. Eğer onu terk edersem beni anlayacağını söylemiş ama kolayca pes etme niyetinde olmadığını da belirtmeyi ihmal etmemişti." Yanağına düşen gözyaşlarını sildi. "Ayrılsak bile mutlu olacağım kişiyi aramamı ve beni her zaman seveceğini yazmıştı. Ne kadar da kısa sürdü." Gülüşü kaybolmuştu. Kerim'in bunu hak etmediğini biliyordu. "Ailemi ya da onu kaybedersem yaşayamam sanmıştım. Ama yaşıyorum. Hala nefes alıyorum ve bu onlara haksızlık ediyormuşum gibi hissettiriyor."

"Hayatta kalma suçluluğu diye bir şey duymuş muydun?"

"Ben psikoloji okudum, unuttun mu?" dedi Ada burnunu çekerken.

"Senin mutlu olmanı istiyorlar, Ada. Eğer suçluluk hissediyorsan onların istediklerini yapmakla başla. Mutlu ol."

"Sen benim ne hissettiğimi anlıyorsun, bana yardım ediyorsun. Bu demek oluyor ki sen de kaybetmişsin. Mutlu musun peki?"

"Bu bilye ne?" dedi Dawson kutunun içini işaret ederek.

"Konuyu değiştir. Ne kadar olgun bir davranış." Cam bilyeyi alıp loş odada havaya tuttu. "İnanamıyorum. Bunu bile saklamış." Derin bir nefes alıp alt dudağını ısırarak gülümsedi. "Üniversitenin ilk senesinin ortalarındayken bu aptal bilyeye basıp düşmüştüm. Zaten yabancı bir yerdeyim diye tedirgindim, yere yapışmam her şeyi daha beter yapmıştı. Kerim beni yerden kaldırıp bilyeyi aldı ve benim yere düşmeme neden oldu diye onu azarladı. Rezil olmayı umursamadan tüm okulun önünde bir bilyeyle kavga etti. Sonra herkes ona gülmeye başladı ve beni unuttular. Neyse ki," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ona teşekkür etmek için kahve ısmarladım."

"Eğlenceli biriymiş."

"Öyleydi." Ada kutudaki yüzüğü alıp avucunda sıktı. Metalden gri bir yüzüktü. Sade ve çarpıcıydı, tıpkı Kerim gibi. "Son

zamanlarda çok kilo kaybettiğinden yüzüğünü takamıyordu. Bir zincir bulursam bunu boynumda taşımak istiyorum."

"Peratha'ya söylerim."

Diğer kutuda Kerim'in parfümü vardı. Yarısından azı kullanılmıştı. Ada'nın onunla geçirdiği son günlerden kalma bir kokuydu. Ada kullanmak istemeden ama ihtiyaç duyarak bileklerine sürdü. Koku güçlü bir anı tazeleyiciydi. Her şeyi geri getiriyordu.

"Zarif hastamız ne durumda?" dedi odaya giren Peratha. Ada'ya ve Dawson'a bakıp kaşlarını çattı. "Bu yoğunluk ne böyle? Çok boğucu." Elinde tuttuğu ince uzun bardakta turuncu bir sıvı vardı. Yatağın başucundaki komodine bırakıp geri çekilirken burnunu kırıştırdı.

Ada dediğinden bir şey anlamadan baktığında Dawson açıklamak zorunda kaldı. "Azüler insanlar ve kurtlar üzerindeki auraları görebiliyor."

"Gerçekten mi?" dedi Ada.

"Aynen öyle," dedi Peratha yaklaşarak. "Ve seninki genellikle kırmızı ama şu anda... Bilemiyorum. Fazla karmaşık ve yoğun. Siyaha bulanmış bir parlaklık var."

"Ah, kusura bakma. Auramla seni sıkmak istemezdim."

"Bu kıza derhal bir Azü'yle nasıl konuşması gerektiğini öğret," dedi Peratha hırçın bir sesle Dawson'a. Odadan çıkmadan hemen önce Ada'ya göz ucuyla baktı. "Seni merak edip buraya gelmem aptal durumuna düşmemi hak ettiriyor tabii. Bazen nasıl davranmam gerektiğini unutuyorum," dedi geldiği hızla kaybolurken.

Ada kapıya bakarken gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını çatıp başını öne eğdi. "Mutlu olmamı mı söylemiştin? Gerçekten iyi tavsiyeymiş."

"Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama Peratha seni umursuyor."

"Benim için ölür," dedi Ada sahte bir ciddiyetle. Dawson'ın işaret etmesiyle bardağı aldı. Hafifçe kokladı fakat tanıdık bir şeye benzemiyordu. Yardımcı olacağını ummaktan başka bir çaresi yoktu. Bu yüzden tek seferde hepsini içerek kurtuldu.

"Hayır, ciddiyim. Seni ısıtmaya çalıştığı geceyi hatırlıyor musun?" Ada başını sağa sola sallarken söyleyeceklerini bekledi. "Ona annen gibi koktuğundan bahsettin." Dawson Ada'nın tavrındaki değişikliği hemen fark edebilmişti. Sempatisi de öfkesi gibi hızlı çarpıyordu. "Bugün bazı şeyleri yanlış anlıyorsun. Ateşinden kaynaklanıyor olabilir ve belli ki biraz daha dinlenmeye ihtiyacın var." Bir elini üzerlerinde tuttuğu kutuları Ada'dan geri aldı. Parmak uçları birbirine sürttüğünde Ada çığlık atıp elini çekti. Dawson şaşkın bir halde donup kaldı. "Ne var?"

"Beni çarptın." Ada karıncalanan ve ısınan elini ovuşturdu. "Gidip enerjini falan boşalt bence."

"Çarptım mı?" dedi Dawson gülerek. Ada gözlerini kısarken Dawson dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam, haklısın. Buna gülmemem gerekiyordu."

"Doğru bildin."

Dawson arkasını dönerek sessizliğe bürünürken Ada da konuşmuyordu. Halletmesi gereken bir yığın sorunu vardı ve soracağı hiçbir soru Dawson'ı cevaba ulaştıracak gibi görünmüyordu. Ada'nın kendine faydası yoktu. Bunu biliyordu ve kimsenin derdine bulaşmak istemiyordu fakat Dawson için yapabileceği bir şey olsaydı denemeden duramazdı.

İnce tişörtünün altında sırt kaslarının nasıl gerildiği belli oluyordu. Göğsünü dolduran derin bir nefes alıp Ada'ya baktı ve yanına oturdu. "Bir daha dokun," dedi elini uzatarak.

"Şaka mı yapıyorsun? Saçlarım bile elektriklendi," derken havaya kalkan saçlarını yatıştırdı.

"Bak, bu bir gelişme olabilir. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, daha önce böyle bir şey olmamıştı. Bu tamamen yeni."

Ada'nın tereddüdünü anlayarak dövmenin üzerine parmaklarıyla bastırdı. "Bu aramızda kalsın, olur mu?"

Ada başını onaylayarak söz verirken, "Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu. "Dövmenin etkisinin geçmesi yani."

"Bilmiyorum."

Dawson omuzlarını dikleştirerek tişörtünü indirdi. Dövmesini yeniden görünmez yapmıştı. Odadan ayrılmak üzere ayağa kalkmışken Ada elini yakalayarak onu yeniden oturttu. Avucunu yatağa batırmasını sağlamadan önce tişörtünü bileğine kadar sıyırdı. Dawson'ın bir şey söylemesine fırsat kalmadan Ada parmaklarını birleştirdi. Önce parmak uçları birbirine temas etmiş, ardından da elinin üstüne doğru tırmanmıştı. İkisi de nefesini tutarak bekledi. Ada'nın hissettiği şey, her yanını saran eşsiz bir sıcaklıktı. Elektrik hala vardı, fakat yoğun değildi.

"Elektrik acıtacak kadar değil ve çok sıcaksın. Hepiniz sıcaksınız."

Dawson'ın alnında ve şakaklarında terler birikmeye başlarken gözleri hafifçe kapandı ve tekrar açıldı. Esmer teni solgunlaşmış, gözlerindeki bakış değişmişti. Dudaklarındaki kan bile yerini cansız bir renge bırakmıştı.

"Ben değil sen bir şey hissediyorsun. Hatta bir şey oluyor. Ne oluyor?" dedi korkarak. Dawson öksürmeye başladı ve öne eğilirken ağzından kan boşaldı. Ada fırlayarak yataktan kalktı. Ellerini yumruk yapıp Dawson'ın önüne diz çöktü. Öksürükleri son bulmuş olmasına rağmen doğrulmaması Ada'yı endişelendirmişti. Omuzlarını tutarken başını eğdi. "Dawson, ne oluyor?"

"Ellerini... çek," dedi Dawson zar zor duyulan bir sesle.

Ada önce ne demek istediğini anlamadı, hemen ardından ellerini çekti. Gözleri ardına kadar açılırken duvara kadar gerilemişti. "Bunu sana ben mi yaptım?" dedi dehşet içinde. Uzaklaşmaya başladığı ilk saniye Dawson'ın rengi düzelmeye başlamıştı. Hızlı çekimde izlemek gibiydi. Elini yatağın kenarına bastırarak ayağa kalkmaya çalışırken Ada refleksle adım attı.

"Yardım edeyim." Dawson kaşlarını çatınca Ada olduğu yerde durdu. "Ya da sanırım bensiz daha iyi idare edersin."

"Sanırım."

Ada bir saniye önce Dawson'ı izliyorken bir saniye sonra boşluğa bakıyordu. Akıl almaz hızına şaşırarak nefesini içine çekerken arkasındaki duvara tutundu. "Başıma ne dertler açtım böyle?" diye geç kalınmış bir soru sordu kendine.

Hava alması gerektiğini düşünerek botlarını giydi ve pelerinini giyerken dışarı çıktı. Adımlarını gelişigüzel attığını zannediyordu fakat sonunda ulaştığı yer yaşlı ağaç olmuştu. Dawson için bu ağacın önemli olduğunu biliyor ve kendisi için de bir parça önem taşımaya başladığını hissediyordu. Bu tuhaf, dahası nedenini bile anlayamadığı bir duyguydu.

Aleut'u sol tarafına ormanı sağ tarafına alarak yere oturdu ve sırtını ağaca yasladı. Binanın içindeki ışıklar bahçeyi yeterince aydınlatıyor, karın ve ayın parlaklığı gecenin perdesini kırıyordu. Gölge olarak seçebildiği birkaç kişi dışarıda dolaşıyordu. Arkasında duyduğu çıtırtıyla nefes almayı bıraktı. Ayak sesleri daha da yaklaştı ve birden kesildi. Ada yavaş ve sessizce ağacın yanında kafasını uzattı ve Dawson'ı gördü. Hemen önüne dönüp gözlerini kapatarak yüzünü buruşturdu. Sırtı ona dönük bir şekilde tıpkı Ada gibi ağaca yaslanmış oturuyordu. Ada tekrar, bu sefer daha sakin ona baktı.

Tek bacağını kırmış, kolunu dizinin üstüne koymuştu. Diğer bacağını öne uzatmıştı. Başını ağaca yaslamış yukarı bakıyordu. Ada onun baktığı yeri görmek için başını kaldırdı. Dawson ağaçtan sarkan ipleri izliyordu. Ada bu ağacın sırrını öğrenmeyi deli gibi istiyordu. Ardında kırıcı bir hikâye olduğuna öylesine emindi ki.

Başını eğdiğinde Dawson'la göz göze geldi. Arkaya doğru bakıyor, Ada'yı izliyordu. Ada çığlık atıp gözlerini kaparken geri sıçradı ve elini kalbine bastırdı. "Bunu yapmaktan vazgeç!" dedi bağırarak.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Oturuyorum." Dawson kaşlarını çatınca Ada omuz silkti. "Sen ne yapıyorsun?"

"Sence beni sorgulayacak konumda mısın?" Ada cevabı ortada olan soruya cevap vermedi. "Hala hasta olduğunu unutmuş gibisin." Dawson yere basan ayağından destek alarak bir kurdun çevikliğiyle doğruldu. Ada ağaca tutunarak kalkarken aynı esneklik ve zarafete sahip olmadığının farkındaydı.

"Biraz dolaşmak istedim." Bahçede yürümeye başladıklarında Ada pelerinin başlığını geriye itip saçlarını düzeltti. Konuyu açmak için uygun bir an olmadığını bildiği halde sorusunu bir anda dile getirdi. "Sana şu isim meselesiyle ilgili bir şeyden bahsedebilir miyim?"

"Neyi merak ediyorsun?"

"Dawson'dan önceki adın neydi?"

"Radolph." Ellerini cebine sıkıştırmış sanki kumsalda yürür gibi rahat bir hali vardı. Ada'ysa içten dıştan titriyor, yine de bahçede olmak hoşuna gidiyordu. "Kızılkurt demek," diye açıklama yaptı Dawson.

"Ondan önceki."

Biraz düşündükten sonra, "Leonard," dedi.

"İsimlerini sen mi seçiyorsun yoksa bunun da bir ritüeli falan var mı?"

"Yok. İsimleri insanların arasında uyum sağlamak için de seçiyoruz. Buradaki birçok kişiye sadece unvanıyla hitap edilir. Bizde gerçek isimler önemlidir. Bu yüzden çağa uyum sağlayan sahte isimlerimiz ve unvanlarımız vardır."

"Peki bir ismi ne kadar uzun süre kullanıyorsunuz?"

"Bulunduğun konuma göre değişir. Gavin yaklaşık seksen yıldır aynı isimle. Değiştirme ihtiyacı yok."

"Sen ne zamandır Dawson'sın?"

Dawson gözlerini kısarak düşündü. "On beş yıldır sanırım. Diğerlerine oranla daha sık isim değiştiriyorum."

"Bir dahaki ismini ne zaman alacaksın?"

"Yirmi, belki otuz yıl sonra." Cevaplarken Ada'ya bakıyordu. "Neden bu kadar ilgilisin?"

"Seni Leonard olarak düşünemiyorum," dedi Ada onun sorusunu duymazdan gelerek. Kollarını kavuşturup ellerinin ısınmasını sağlarken biraz daha düşündü ve başını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle Leonard değilsin."

Dawson gülümseyip elini salladı. "Sence hangi isimim?"

"Bir düşünelim." Ada ilgili ve merak dolu gözlerini onun üzerinde tutarak yürümeye devam etti. Dawson sessiz biriydi. Eğer hoşlanmadığı bir konu varsa homurdanmaktan öteye geçmiyordu bile. Ama Ada bundan daha fazlasını görmüştü. Tıpkı şimdi olduğu gibi biri onunla yargılamadan ya da rahatsızlık duymadan konuşursa Dawson da bir süre sonra kendini sohbete kaptırabiliyordu. Ada ister istemez diplomasını kullandığını ve psikologluk yaptığını düşündü. Dawson bunu fark etmediği sürece sorun yoktu. Aynı zamanda kurtlar arasında bir arkadaş seçecekse bu Dawson'dan başkası olmazdı. Ada için korkutucu, şaşırtıcı aynı zamanda güven vericiydi. Tamamen kendine saklayacağı, hatta zaman zaman kabullenemediği bir duyguydu. Dawson'la aralarındaki arkadaşlık ilişkisi, Ada'nın diplomasından çok daha fazlasına dayanıyordu. "Dorian mesela," dedi Ada düşüncelerini dindirerek. "Evet, sende kesinlikle Dorian havası var. Bilirsin, bazı isimler kişiye özel türemiş gibidir."

Dawson ormana doğru yönelmiş bir grup kurdu gözleriyle takip ederken, "Pekâlâ," dedi. "Bir dahaki isim alma zamanımda sana danışacağım."

"Otuz yıl sonra mı?" dedi Ada kaşlarını kaldırarak. "Kusura bakma ama elli üç yaşındayken senin ne isim alacağını umursayacağımı sanmam."

Dawson bir an durduktan sonra yürümeye devam etti. "Umursayacağın tek şey çocuklarının düğünü, mezuniyet töreni ya da onun gibi şeyler olur sanırım."

"Çocuklar mı?" Ada gülerek başını salladı. "Hiç sanmıyorum." Dawson ona devam etmesini bekleyerek bakınca açıklama gereği hissetti. Konuşmaların çift yönlü olması bazen can sıkıcı olabiliyordu. "Çocuklarını doğuracağım bir adamı bulacağımı sanmıyorum. Bir kere buldum ve kaybettim. Tekrar aramak gibi bir niyetim de yok. Ayrıca, çok uzun yaşayacağımı da düşünmüyorum."

"Neden?"

"Kurtların dünyasına daldığım için olabilir mi? Av Dönencesi geldiğinde ölüp giderim. Yanımda ne kadar kurt götürürsem o kadar kâr. Tercihen Uludağ'dakileri."

"Fazla karamsarsın."

Ada kahkaha atarken kollarını karnına doladı. "Bunu sen mi söylüyorsun? Kalbi mühürlenmiş bir Cellat mı? Sahiden tuhafsınız." Dawson kaşlarını çatarak arkasına bir bakış attı. Ada yanından ayrıldıkları ağaca baktığını görünce iç geçirdi. "Ömrüm boyunca ormanda tur atacağım, sadece şu ağacın olayını anlat." Dawson'ın boğazından tekinsiz bir hırıltı yükseldiğinde Ada geri çekildi ve yüzüne bakarken aklına başka bir şey geldi. "Sana dokunduğum için üzgünüm."

"Senin suçun değildi," dedi Dawson önüne dönerek.

"Başka birine dokunmayı denedin mi? Belki de insanım diye..." Ada yanaklarını şişirerek ofladı. "Bilmiyorum, işte. Onun gibi bir şey."

Dawson gülümseyip başını salladı. "Başka birine dokunmadım ama deneyeceğim. Aslında insanlarla temasım daha güvenlidir. Ama son zamanlarda bir şeyler oluyor."

"Ne gibi?" Kurtlar ve hala varlıklarını sindirmeye çalıştığı büyücüler bambaşka bir evrenin canavarları, sır dolu karmaşasıydı.

Bunların tam içinde yer alan Dawson'sa kendi dünyasının sınırlarını zorlayacak kadar gölgelerle sarılıydı.

"Hiçbir fikrim yok. Dün Gavin'in bacağını kırdım."

"Ne?" dedi Ada gözleri büyürken. "Bacağını mı kırdın? Öylece?"

"Öylece değil. Tekmeyle," dedi Dawson gözlerini kırpıştırarak. "Bir şeyi yok şimdi. İyileşti zaten. Sadece biraz kızgın o kadar."

"Bacağı kırılan her insan gibi mi?" Dawson iç geçirince Ada gülüşünü bastırmaya çalıştı. Gavin'in ne kadar sinirlenmiş ve şaşırmış olabileceğini tahmin edebiliyordu. Kolunu ovuştururken yerinde zıpladı. "İçeri girmemiz gerek. Çok üşüdüm." Hafifçe aksayarak koşmaya başladı.

"Ayağındaki yara çok mu ciddi?" dedi Dawson antrenman odasının sürgülü cam kapısını kapatırken. Soğuğun ıslığı ve ormanın vızıltısı boğuklaştı.

"Sanmıyorum." Ayakkabısının ardını görebilecek gibi ayağına baktı. Kesildiğinden beri ağrısı hiç geçmemiş, fakat rahatsız etmeyecek kadar azalmıştı.

"Gel, kontrol edelim." Dawson oturmasını işaret ederken ilk yardım malzemelerinin olduğu dolabı açıyordu. Ada eliyle arkasını işaret edip geri geri yürümeye başladığında Dawson konuşmasını engelledi. "Eğer enfeksiyon kaparsa iyileşmek için eğitimden uzak kalman gerekir. Bunu ister misin?" Ada hemen reddetti. "Doğru cevap."

Ada demir sandalyelerden birine oturdu. Yanındaki masaya dirseğini yaslayarak saçlarını geriye itti. "Bana dokunamazsın. Lütfen bana dokunma. Kimseye o şekilde zarar vermek istemiyorum."

Daha alçak bir sandalyeye oturan Dawson malzemeleri masanın üzerine açmaya başladı. "Ne olduğunu bilmiyorsun, ben de bilmiyorum. Olabildiğince az temas edeceğiz, tamam mı?" Cevabı umursamadığı öylesine belliydi ki Ada konuşmadan

sadece omuz silkti. Dawson küçük şişelerdeki etiketlere bakarak aradığını bulduğunda hızlıca salladı. "Eğitiminin çok başındasın. Bir yerlerinin kesilmesine alışman gerekiyor ve bu konuda oldukça iyi gidiyorsun. Fakat yaralanmamaya çalışmak ya da bunu kaldırabilmek yeterli değildir. Aynı zamanda nasıl baş edeceğini öğrenmen lazım. Ayakkabını çıkar."

"Sen bu pansuman işinden iyi anlıyorsun, değil mi? Sanki biraz da hoşuna gidiyor gibi." Ada ay ışığının loşluğundan faydalanırken ayağını olabildiğince kendine yaklaştırdı. Botun bağcıklarını gevşetip diğer ayağının yardımıyla topuktan itti ve çorabını sıyırdı.

"Babam öğretmişti." Dawson eliyle dizine vurduğunda Ada anlamadan ona baktı. Hala elinde tuttuğu küçük şişeyi havaya kaldıran Dawson sabırsız bir halde kapağını açarak masanın üzerine attı. "Tüm işlerimin arasında senin yaralarınla ilgilenmek gibi bir hobim yok. Anlayacağın vaktim kısıtlı. O yüzden..." deyip yeniden dizine vurdu.

Ada bacağını kaldırdı ve yüzünü buruşturarak ayağını Dawson'ın dizine koydu. "Bu senin unvanına büyük bir darbe indirecek."

"Unvanımı kurt öldürerek kazandım. Hiçbir şey buna darbe indiremez." Ada'nın beceriksizce doladığı bandajı çekti. Kurumuş kan açık yaranın kenarlarına yapışmıştı. Teninden yavaşça ayırırsa daha fazla acı çekeceğini bildiğinden Dawson diğer yolu seçti. Ada göğsünü dolduran titrek bir nefes alırken tırnaklarını sandalyenin kenarlarına geçirdi. "Görmezden gelmek senin en büyük zaafın," dedi Dawson. Şişedeki sıvının büyük bir kısmının yaranın etrafına püskürttü.

Acı birden dağılıp yerini karıncalanmaya bıraktığında Ada dimdik durmaktan vazgeçerek arkasına yaslandı. "Ne demek istedin?" diye sordu kalp atışları normale dönerken.

"Eğer bir sorunun varsa onun etrafından dolaşmazsın. Tam üstüne gider, gerekirse daha da derinleşmesine sebep olur ama

mutlaka onunla yaşamayı öğrenirsin. İyileştiremiyorsan yapabileceğin en doğru şey budur."

"O zaman neden sen arkadaşlarından uzaklaşıyorsun? Dövmenin kontrolüne neden izin veriyorsun?"

"Bana verilen cezayı ve kalp mührünü kabul ettim. Bazı yaraları iyileştiremezsin."

"Sen Remus öldürüyorsun. Sakın kirli bir şey yaptığını düşünme." Dawson göz ucuyla elinin üzerindeki dövmeye baktı. Ada ona doğru uzandı, hemen sonra elini çekti. Onu teselli etmek istiyor ama dokunursa daha fazla acı vereceğinden korkuyordu. "O farklı."

"Kaza olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Dawson ona sessizce bakarken. Ada kararsızlıkla başını aşağı yukarı salladı. Aklına gelen ihtimallerden biri buydu. "Değildi. İsteyerek yaptım."

Ada derin bir nefes aldı. Dudaklarını ıslatırken gülümsedi. "Ne söylersen söyle bir kurdu öldürdüğün için senden nefret etmem."

Dawson kan lekelerini temizleyip yarayı tamamen açığa çıkarırken Ada'nın söylediği karşısında sessiz kaldı. Kendisi de yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu. Öldürdüğü ilk kurt bir Aleut'tu, Cellat'tı ve bir Azü'ydü. Öldürmemesi için sağlam üç sebep. Fakat tam tersi için daha güçlü nedenleri olmuştu ve her birine değerdi. Bugün olsa, yine aynı kararları alacağını biliyordu.

Attığı dört dikişi bitirdikten sonra iğneyi ve makası masanın üzerine bırakan Dawson başını kaldırdı. İçerisi karanlık olmasına rağmen gözlerini mükemmel derecede iyi görebiliyordu. Merak dolu, yıpranmış ve bal rengindeki insan gözleri. *Çok fazla insan,* diye düşünüyordu Dawson. "İşin yanlış tarafını mı görmen gerekiyor? Şuna ne dersin, onu öldürmekten duyduğum tek pişmanlık bunu tekrar yapamayacak olmam. Yüzyıllar önce ölüp gitti. Acısı iki dakika sürdü, belki beş. Ben bunun sonuçlarıyla yaşamak durumundayken o artık hiçbir şey hissetmiyor ama ben hissediyorum. Cezayı hangimize verdim

bilmiyorum." Gazlı bezin bulunduğu şeffaf poşeti dişlerini kullanarak açtı. "Ayağını sabit tut."

Ada öne eğilip titremesi için elini bacağına yasladı. "Söylediğin şeylere rağmen hala senden nefret ediyor sayılmam. Öldürdüğün kişiyi savunmayacağım, sana *ama* ile başlayan cümleler de kurmayacağım. Eğer öldürmüşsen haklı sebeplerin olduğuna güveniyorum. Onların neler yapabildiğini gördüm. İnsanlıktan uzak, vahşice avlanmalarını seyrettim. Hiçbir kurt için sempati duymamı sağlayamazsın."

Bezi ayağına sarmaya başladığında Dawson derin bir nefes aldı. Ellerinin hareketleri yavaşlarken bir kez daha soludu. Rahatsız olarak sırtını dikleştirirken, "Saçlarını topla," dedi.

Ada bilinçsizce ne kadar eğildiğini fark ettiğinde kızararak geri çekildi. Saçlarını sırtına bıraktı ve Dawson'ın hızlı hareketlerle işini bitirmesini seyretti. Ayakkabısını giyip pelerinini düzeltti. "Kameralardan ne buldun?"

Malzemeleri dolaba yerleştirmekle meşgul olan Dawson omzu üzerinden ona bakıp önüne döndü. "Ne kamerası?"

"Ali'nin dairesine bu yüzden gittiğini söylemiştin. Katilinin kim olduğunu öğrenebildin mi?"

"Güvenlik sistemiyle birlikte devre dışı bırakılmış."

"Kurtlar teknoloji dostu yani, öyle mi?"

"Gayet basit ve etkili bir yol kullanmışlar, tüysüz. Güvenlik panelini ve kameralarını yerinden söküp diskleri toplamışlar."

"Pekâlâ, bu daha mantıklı." Ada iç geçirip masanın üzerindeki çöpleri topladı. Yerdeki sargı bezini de alıp çöpe attı ve gergin bir sessizlik içinde oradan ayrıldılar.

Dawson dairesine gitmek için merdivenlere yönelmişken Ada yeniden bahçeye çıkmıştı. Ayağındaki uyuşukluk yüzünden hantallaşmıştı. Basamakları çıkarken ayağını sürüklememek için kendini zorlaması gerekiyordu. Son basamağa çıkarken

başı dönünce tutunmak zorunda kaldı. Derin bir nefes alıp başını salladı ve gözlerini açtığında olduğu yerde sıçradı.

"Arkanda boşluk var. Yuvarlanacaksın," dedi karşısındaki kurt onun kolunu yakalayarak. "İyi misin?"

"Beni korkuttun." Kolunu çekip koridora doğru büyük bir adım attı. "Teşekkür ederim." Sesi tereddütlü ve kararsız çıkmıştı. "Beni tanıyor gibi bakıyorsun."

"Aleut'un içinde insan soyundan gelen tek kişisin. Elbette seni tanıyorum." Ada devam etmesini bekleyerek kaşlarını kaldırdığında kurdun genç yüzü aydınlandı. "Teodors ben. Teo diyebilirsin."

Ada başını sallarken onu inceledi. Otuzlarında görünüyordu. İnceydi, fakat cılız değildi. Buradaki hiçbir kurt zayıf görünmüyordu. Sadece bakışlarındaki bir şey bile etraflarına güç yaymalarına sebep oluyordu. "Sanırım bir Buky'sin," dedi Ada onun renginden anladığı kadarıyla. Teo'nun saçları koyu bir kahverengiydi. Duvarlarda titreyerek yanan cılız lambalar yüzünden gözleri simsiyah görünüyordu.

"Aynı zamanda Vede. Bozkurt ve kara kurt meleziyim."

Aynı yöne yürümeye başladıklarında Ada, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz beş."

"Göründüğün yaşı sormuyorum. Gerçekten kaç yaşındasın?"

"Gerçek yaşım da otuz beş," dedi Teo gülerek. Ada ona bakınca biraz daha güldü. "Burada ilk tanıştıklarının hepsi tecrübeliydi. Anlarsın işte," dedi omuz silkerken. "Aslında aramızda gençler çoktur. Burada eğitiliriz, ardından isteyenler çalışmaya ya da kalmaya devam eder. Diğerleri ise kendi hayatlarını kurar."

"Benim yerime geldik." Ada elini kapı koluna yaslayarak Teo'ya döndü. "Tanıştığıma memnun oldum. Büyükbabamla daha çok ortak konuları olacak kişiler dışında da birileriyle tanışmak gerçekten hoşuma gitti."

Teo, Ada'nın hemen karşı çaprazındaki bir kapıya yürürken kahkaha atıyordu. "Ne zaman istersen yaşlılar hakkındaki şikâyetlerini dinleyebilirim. İnan bana, bunu biz de sık sık yapıyoruz. Seni bir ara arkadaşlarımla tanıştırayım." Ceplerini yoklayarak anahtarlarını çıkardı. "Onları çok seversin. Buraya geldiğinden beri seni konuşuyoruz."

"Öyle mi?"

"Hatta arkadaşlarımdan biri senden çok etkilendi ama yanına gelmeye çekiniyor." Kapısını açtığında içeri girerek yeniden Ada'ya baktı. "İyi geceler ve Cellat'la kolay gelsin. Senin için dua edeceğiz."

Ada bir kez daha Dawson'ın diğer kurtlar üzerindeki etkisine tanık oldu. Herkesin ondan bu kadar korkması adaletsizlikti. Sadece bir Aleut öldürdüğü için katlandıkları inanılmazdı. Ada'nın her türlü haksızlığa karşı öfkesi vardı ama Dawson'a yapılanlar sınırı oldukça aşmış görünüyordu. Belki de öldürdüğü Aleut, Azü olduğu içindi.

Ada odasına girerken Peratha'nın Dawson'a nasıl baktığını hatırladı. O neredeyse dövmeden hiç etkilenmemiş gibiydi. Bir insandan hem büyülü bir şekilde nefret edip hem de âşık olabilmek mümkünse, eh Peratha bunu layıkıyla yerine getiriyordu. Ada ona karşı artık daha farklı bir saygı duyuyordu. Her ne kadar şımarık ve patavatsız olsa da âşıktı. Ada bunu anlıyordu.

Odasına girip Dawson'ın Ali'nin dairesinden getirdiği kutuyu açtı ve kendi aşığına baktı. Artık ölü olan aşığına. Boğazı düğümlenirken görüşü bulanıklaşmıştı. Kendine doğru çektiği dizlerine çenesini yaslarken ailesini düşündü. İçinden bağırıp ve etrafındaki her sağlam şeyi kırıp ağlamak geliyordu. Ama ruhuna yapışan bu uyuşukluğu üstünden atamıyordu. Sanki Uludağ'da tüm sevdikleri ölürken kalbi buzla kaplanmıştı. Hipotermiye girmiş ama vücudu kurtulurken o ölmüştü. Ada'nın inandığı ve hissettiği buydu.

"Affedersin," dedi Gavin kafası karışık bir halde elini kaldırarak. "Sana dokunmamı mı söyledin?"

Dawson iki yüz yaş daha genç olsaydı gözlerini devireceğini düşündü. "Her şeyi iki kere söyletmek zorunda bırakman sinirlerimi bozuyor."

"Sen de benim sinirlerimi bozuyorsun. Üstelik varlığınla. Bir şey yapmana da gerek kalmıyor."

"Dövme yüzünden."

Gavin kahkaha atıp elini salladı. "Yanılıyorsun dostum. Dövme olmadan da sinirlerimi bozuyordun. Ama yine de arkadaşımsın işte. Çok yumuşak kalpliyim, değil mi?"

"Kolunu uzat." Dawson tişörtünü koluna çekip acele etmesi için elini salladı.

"Dawson bu hissi sevmiyorum. Başka birinde denesen?"

"Kimde? Peratha'da mı?"

Gavin homurdanırken kolunu uzattı. "Tabii, kullanın bakalım alt tabakayı."

Daha fazla abartıp büyütmesine izin vermeden bileğini tuttu ve sadece yüzüne baktı. Gözleri Gavin'in üzerinde olmasına rağmen kendini dinliyordu. Kalp atışları normaldi, terlemiyor, başına vurulduğunu hissetmiyor ya da nefessiz kalmıyordu. Dawson gözlerini kapatarak geriledi. "Bir şey olmadı."

"Bok olmadı," dedi Gavin öksürerek öne eğilirken.

"Kendimi kastediyorum. Ada'ya dokunduğum gibi ciğerlerimin patladığını hissetmedim." Elini havada iki yana çevirip inceliyordu. Yüzünde terler biriken Gavin başını kaldırarak Dawson'a baktı. "Ne var?" dedi Dawson.

"Yine mi dokundun?" Gavin öksürmeyi unutmuş, bir elini göğsüne yaslamıştı. Parmaklarıyla bastırarak kontrolden çıkan kalbini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Yanlışlıkla olmuştu."

"Onu öldürebilirdin!" dedi Gavin hayretler içinde. "Bunu sana söylemiştim. Yaşamasına ihtiyacımız var, komaya girmesine değil. Dikkatli olacağını sanıyordum."

"Ölüm tehlikesi atlatan o değil bendim. Anlamıyor musun? İlk dokunduğumda sadece çarpıldı, o kadar."

"Sen de devam etmeye karar verdin yani. Defol git, Dawson," dedi elini sallayarak. Diğer elini karnına dolamış, oturacak bir yer arıyordu. Dawson ona yardım edecekken hırlayarak uzaklaştı. "Onun yanındayken eldiven tak," dedi oturduğunda. Dawson bahçeye açılan kapılardan henüz çıkmıştı ki koridordan Ada içeri girdi. Gavin dizinden destek alarak ayağa kalktı. "Gidip ısınmaya başla. Hemen döneceğim." Ada'nın cevap vermesine fırsat tanımadan duş kısmına yürüdü. Lavabonun karşısına geçip yüzüne soğuk su çarptı. Islak ellerini kıvırcık saçlarının arasından geçirip havluya uzandı. Geri döndüğünde Ada'yı hala bıraktığı yerde görünce ellerini kaldırdı. "Affedersin. Sanırım lütfen demeyi unuttuğum için kollarını bağlamış bekliyorsun."

"Seninle mi çalışacağım?"

"Dawson'ın işi var." Ada dudaklarını aralamışken Gavin parmağını kaldırdı. "Tek bir soru sorma. Buradan," dedi kolunu uzatarak minderlerin ve halat iplerinin olduğu kısmı göstererek. Ada iç geçirip önünden yürüyüp geçtiğinde Gavin başını salladı. "Fark ettin mi, emirleri dinleyince gayet iyi anlaşıyoruz?"

"Asla iyi anlaşamayacağız."

"Ah, lütfen ama en iyi arkadaşım olacağını ummuştum," dedi Gavin buz gibi bir sesle. Ada gözlerini üzerine diktiğinde Gavin gülümsemekle yetindi. Kesinlikle Ada'yı rahatlatan bir gülümseme değildi. Bir tırmanma duvarının önünde durdular. Gavin güvenlik kemerine ulaşırken ilgisizce ne yapacağını anlatıyordu. "Çıkıntıları görüyor musun?" dedi yüzüne bakmadan.

"Evet."

"Bas, tutun, kendini yukarı it."

"Mükemmel bir eğitmensin."

"Biliyorum." Gavin kemeri beline bağlayıp tokasını sertçe çektiğinde Ada öne savruldu ama dengesini korumayı başardı. Halata bağlı metal kancalardan birini alan Gavin kemerin önündeki halkaya bağlayarak sağlamlığını kontrol etti. "Çatışmalarımız genellikle dağlık alanda olur. Bu alıştırma senin kondisyonunu arttıracak." Geri çekilip başını sallayarak başlamasının işaretini verdi.

Ada omuz hizasındaki çıkıntılara tutunarak ayaklarını alttakilere yerleştirdi ve tedbirli adımlarla tırmanmaya başladı. Gavin'le her zamankinden kötü bir hale gelmişlerdi. Normalde de pek anlaştıkları söylenemezdi fakat Gavin çoğu zaman neşeli ve umursamaz olurdu. Eğer eğitmenliği sırasında büründüğü bir ruh haliyse Ada diğer yeni kurtların durumunu düşünemiyordu. Tabii Gavin'in huysuzluğu Ada'ya karşı da olabilirdi. Ne de olsa insanlardan hoşlandığı söylenemezdi. Kendi ifadesiyle insanları tembel, işlevsiz burunlu ve yavaş buluyordu.

"Acele et! Bu yüzyıl içinde birkaç işimi halletmek istiyorum."

"Neden Dawson değil de seninle çalışıyorum?" Ada olabildiğince hızlandı fakat düşmek istemiyordu. Yükseklik korkusu yoktu ve bu halatın onu taşıyacağına emindi, yine de Gavin'in karşısında başarısız duruma düşmek kâbustan farksızdı.

"Seni öldürmemesi için uğraşıyorum." Ayağı boşlukta savrulunca Ada iki eliyle çıkıntılara tutundu. "Dikkatli ol, Mahfer!" diye bağırdı Gavin başını kaldırarak.

Ada omzunun üzerinden aşağıya bakıp Gavin'e kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor? Beni öldürmez ki." Bu kadar net konuşmaması gerekiyordu belki, ne de olsa Dawson hayatını bu şekilde geçiriyordu. Hiçbir dayanağı ve kanıtı olmamasına rağmen Dawson'ın söylediklerine inanmayı seçmişti ve Ada inandıklarından kolay vazgeçen biri değildi.

"Belki isteyerek değil. Ama çok kızdırırsan isteyerek de yapar tabii. Sana dövme olayını anlatmıştır. Bu yüzden bizlerle fazla... temasa geçmez. Aleut'ta yaşamamasının bir diğer nedeni de bu. Sen insan olduğun için daha zayıfsın. Seni kötü etkiliyor ve bu da ona yansıyor."

"Saçmalık!" Yüzeye çıkan öfkesini engelleyemiyordu. Son zamanlarda tüm kötü duygularına hâkim olan tek şey bu öfkeydi. Yüzüne düşen saçları üfledi ve aşağıya inmeye başladı.

"Beni deli ediyorsun. Aklındakileri açığa çıkardıktan sonra defolup gideceğin gün, gökyüzünün gece boyunca havai fişeklerle aydınlatıldığından emin olacağım."

Ada yere atlayarak nefesini bıraktı ve Gavin'e baktı. "Seni yalancı koyun," dedi kemerini çözerken.

"Sen bana koyun mu dedin?" dedi Gavin gözlerini kısarak şaşkın bir surat ifadesiyle.

"Ne zaman?" Ada burnunu kıvırarak yanından ayrıldı. Gavin arkasından hırladı ama Ada durup bakmadı. Üç kat yukarı çıktıktan sonra çekinerek Dawson'ın daire kapısını çaldı. Daha doğrusu kitap yuvasının.

"Evet?" Ada kapıyı açıp içeri girdi. Kitapların yanından ilerleyip okuma koltuğunun olduğu yere geçti. Bir elini çerçeveye yaslamışken telefonla konuşan Dawson'ı gördü. Beklemesi için parmağını kaldırıp yeniden önüne döndü. "Hayır," dedi telefondaki kişiye. "Sadece bir kez daha. Deborah'layken." Kısa bir sessizlikte Dawson arkasına bakmıştı. Ada kitaplarla ilgileniyormuş gibi yaparak onu dinliyordu. Dawson parmaklarını sertçe çenesinde dolaştırdı. Aldığı derin nefes camda buhar oluşturdu. "Yarın Aleut'tan ayrılacağım. Yanına uğrarım. İstediğin bir şey var mı? Papatya mı? Bu mevsimde papatyaları nerede bulacağımı sormuyorum da acaba onlarla ne yapacaksın?" Kısa bir sessizlik daha oldu. "Hayır, hanımefendi. Tamam tamam, özür dilerim. Kapatıyorum." Karşı tarafın cevap

vermesini beklemeden aramayı sonlandırdı. Arkasını dönerek pencere kenarına yaslandı. "Gavin'le çalışman çabuk bitmiş."

"Çalışmadığımız için," dedi Ada gözlerini kitaplardan ayırmadan. "Aslında biraz tırmandım ama devam etmedim."

"Karşındaki kişinin seni ciddiye almasını istiyorsan konuşurken gözlerine bakmalısın."

Ada yanağını ısırıp gözlerini onunla buluşturdu. "Gavin beni öldürmemek için çalışmaya katılmadığını söyledi. Bunlarla bir ilgisi var mı?" Dawson'ın çoktan takmış olduğu eldivenlerini gösterdi. Ada'nın olayın peşine düşüp buraya kadar geleceğini tahmin etmişti. Ada yavaşça gülümsedi. "Bundan sonra Gavin'le mi çalışacağım?" Dawson bir şey söylemedi. "Dövmen beni ölümcül derecede etkilemiyor." Dawson bu konudan sıkıldığını belli ederek iç geçirdi. Ada uzanıp Dawson'ın elini tuttu.

"İntihar etmek istiyorsun," dedi Dawson ama elini çekmedi.

"Son bir kez daha deneyebilir miyiz?" dedi ve Dawson'ın sessizliğini onay kabul ederek dövmeli elindeki eldiveni çekip çıkardı. "Buna bakınca... Bilmiyorum," dedi dudaklarını ısırarak. "Sanki kendimi hiç olmadığım kadar kederli hissediyorum."

"Amacı da bu zaten," dedi Dawson. "Lanetliyim."

Ada çok yavaşça Dawson'ın elini iki avucunun arasına aldı. Aynı elektriği tüm etkisiyle tekrar hissetti ama canını acıtacak kadar değildi. "Bir sorun var mı?" dedi fısıltıyla.

"Şu anda yok," dedi Dawson şaşkın bir halde.

"Bu dövmenin açma kapama düğmesi falan mı var?" dedi Ada başını kaldırarak gülümserken. Dawson'ın gözleri gözlerine kilitlenince nefesi kesildi. Bir an ona bakakaldı, sonra biraz daha yakınlaşıp daha dikkatli baktı. Dawson tam ağzını açıp ne halt ettiğini soracaktı ki Ada iki elini birden çekip gözlerini kırpıştırdı. "Sen osun." dedi hayretler içinde.

"Efendim?"

"Sensin!" dedi neredeyse telaşla. "Beni ormanda patikada tutan ve Remus saldırısında gördüğüm kurt. O sensin. Neden bir şey söylemedin? Buraya geldiğimden beri herkesi incelemeye çalışıyorum. Ama senmişsin."

"Rica ederim tabii." Ada yumruğunu omzuna geçirdiğinde Dawson sinirlenmekten çok şaşırmıştı. "Bileğini büküyorsun ve ayağından destek almıyorsun. Tekrar dene." Ada gözlerini kısarak elini kaldırmışken Dawson, "Kum torbasında," diye belirtti.

"Keyfimi nasıl bozacağını biliyorsun."

"Birkaç gün burada olmayacağım. Gavin'le bol şans."

Ada nereye gittiğini sormak istiyordu fakat onun bu kadar özeline girmesinin doğru olmadığının fazlasıyla farkındaydı. Üstelik Dawson bunu yapmamasını defalarca ve üstüne basarak belli etmişken. "Gavin benden pek hoşlanmıyor ve duygularımız karşılıklı."

"Şu işe bak." Dawson kaşlarını çatıp başını çevirdi. "Şimdi sen benimle çalışmanın daha iyi olduğunu çünkü Gavin'le birbirinizden hoşlanmadığınızı mı söylüyorsun?" Ada mırıldanarak onayladığında Dawson sersemlemiş bir halde arkasını döndü. "Hayatımda neler oluyor böyle?" Cevabını aramadığı soruyu sorduktan sonra yatak odasına girerek kapıyı arkasından kapattı. Ada Dawson'ın vedalaşma tarzına alıştığından bunu garip bulmayarak daireden ayrıldı.

12

Değişim zorunluluk muydu yoksa tercih ettiklerimiz mi?
Biraz daha zorladığımda cevabı bulmuş olacağım.

"Bu çok güzel." Ada tanıştığı yeni arkadaşlarının aksine battaniyelere sarılmıştı. Ellerinin arasına tutuşturulmuş olan sıcak çikolatanın dumanı yüzüne vururken gözlerini televizyondan ayırmıyordu. Gavin'le olan çalışması bitip dairesine girmek üzereyken Teo onu yakalamıştı. Film izleyeceklerini ve şömineyi yaktıklarını söylemesi Ada için yeterince ikna ediciydi. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Arada bir kendimiz için de yakıyoruz," dedi Hilary koltuğun tepesine yasladığı çıplak ayaklarını sallayarak. Konuşuyor olmalarına rağmen dikkatleri filmden ayrılmıyordu. "Birkaç gündür Gavin'le çalışıyorsun değil mi? Değerlendirme yapman gerekirse sence hangisi daha kötü, Dawson mı yoksa Gavin mi?"

"Bundan bahsetmek istediğimden emin değilim."

Teo gülerek ellerini birbirine vurdu. "Ben kazandım. Cellat, değil mi? En kötü olan o."

Thomas ayaklarını masanın üzerinden indirerek doğruldu. Ada onu Aleut'a geldiği ilk gün görmüştü. Gavin, Ali ve Ada için Aleut turu düzenlerken Thomas o sırada antrenmandaydı.

Rakibine düzgün şekilde karşılık veremediğinde Gavin tarafından azarlanmıştı. O gün olduğu gibi yine dikkatini Ada'ya verdi. "Aslında üçümüz iddiaya girdik. Hilary, Gavin'in üzerine bahis koydu. Teo ve ben Dawson'a. Hangimiz kazandık?"

"İkisi de iyi eğitmen ama kişisel nedenlerden dolayı Gavin'le daha az anlaşıyorum."

"Hah!" Hilary kazandığını ilan ederek parmağını salladı. "Ben bildim. Evet." Ada'nın üzerinden uzanarak elini yaklaştırdı. Teo ve Thomas ceplerinden çıkardıkları paraları karıştırıp Hilary'nin avucuna çarparak bıraktı.

"Burada paraya ihtiyacınız oluyor mu ki? Ayrıca bahis konusu olmaktan hiç hoşlanmadım," dedi Ada. Yine de onları sevmeye başlamıştı, bu yüzden daha az sorun etmeye çalıştı. Teo, Thomas ve Hilary hemen hemen aynı yaşlardaydı ve üçü de bu dairede kalıyordu. Thomas karanlıkta fark edilecek kadar saf bir kızılkurttu. Ateş gibi saçları, masmavi gözleri ve beyaz teninin üzerinde sevimli çilleri vardı. Hilary ise karanlıkta asla fark edilmeyecek bir Vede'ydi. Kömür gibi saçları beline kadar dümdüz iniyordu. Aynı renk gözleriyle dikkat çekici bir güzelliği vardı. Ayrıca Ada'nın şimdiye kadar gördüğü en neşeli kurttu. Fazla ağırbaşlı, ölümle iç içe geçmiş ve sorumlulukla çevrilmiş kurtlardan sonra akran sayıldığı kişilerle birlikte olmak iyi gelmişti.

"Zaman zaman merkeze iniyoruz," dedi Hilary paraları katlayıp arka cebine sıkıştırırken. "Eğitim görmemiz asker kadar ciddi kalmamızı sağlamıyor. Neyse ki." Gözlerini devirip masanın üzerindeki şişeye uzandı.

"Eğitim görüyorsunuz. Gavin'den," dedi Ada emin olmak için.

"Herkes ondan eğitim görüyor," dedi Teo. "Yardımcıları var fakat eğitim alanlar olarak çok kalabalık değiliz. Bu yüzden büyük bir özen, azim ve itinayla bizimle ilgilenir. Kendisine sonsuz minnettarız."

Ada gülerek başını salladı. "Size eziyet ediyor, değil mi?"

"Çok fazla," dedi Teo yüzündeki sahte neşe yerini korkuya bırakırken.

Film bitene kadar bir daha konuşmamışlardı. İçinde fazlaca aşk sahnesi geçen epik filmin sonuna geldiklerinde Ada yavaşça doğruldu. Battaniyeyi üzerinden sıyırıp koltuğun üzerine bıraktı. "Beni çağırdığınız için teşekkür ederim. Muhtemelen yatağın içine girip günlüğümü yazarken uyuyakalacaktım."

"İyi geceler," dedi Hilary elini sallayarak.

"Size de."

Dairesine girdiğinde adımlarını şaşırarak kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsunuz burada?" dedi gözlerini kısarak. Peratha, Gavin ve Murat'ın ardından pencerenin yanındaki Dawson'ı gördü. Her zamanki gibi diğerlerinden uzakta duruyordu. "Dönmüşsün." Sesinin fazla rahatlamış çıkmasına aldırmamıştı. Gavin gözlerini devirirken Ada omuz silkti. "Kusura bakma ama bana başına atılmış bir Remus gibi davranıyorsun ve şimdi de Dawson döndü diye memnun olmama mı sinirleniyorsun?"

"Beni yanlış anladın," dedi Gavin abartı bir nezaketle elini göğsüne bastırarak. "Kesinlikle senden kurtulduğum için memnunum. Bunu yeterince belli edemediğim için özürlerimi kabul et," derken sesi kalınlaşarak yüzü ciddiyete büründü.

"Buraya toplanma sebebimizden bahsetmemi isteyen var mı?" dedi Murat ikisi arasındaki tartışmaya son vermek için. Kimse konuşmayınca başını salladı. "Teşekkürler." Ada'ya oturmasını işaret ederek masaya yaslandı. Gavin'den en uzak yere geçen Ada koltuğun koluna oturarak beklemeye başladı. "Görünüşe bakılırsa Ada burada sandığımızdan daha uzun süre kalacak. Bugün Kaiser'la konuştum. Seanslara devam etmemizi, bu arada eğer isterse Ada'nın eğitimini sürdürmemizi emretti."

"Yeni bir şey var mı?" dedi Ada esnemesini bastırarak. Sabah çok erken kalkmıştı ve saat gecenin iki buçuğuydu.

"Sağlığın için uygun bir yerde kalman gerektiğini düşünüyorum," diye konuşmayı sürdürdü Murat. "Kötü bir hastalık

geçirdin ve tedbir almazsak aynısı tekrarlanacak. Seni daha dayanıklı kılmak zorundayız. Bu yüzden ısınan bir yerde kalman daha iyi olacaktır." Gözlerini Dawson'a çevirdi. "Deborah'ın odasını düzenleyebiliriz."

Dawson, Peratha ve Gavin aynı anda "Hayır," dedi.

"Deborah'ın Remus olduğunu sanıyordum," dedi Ada kaşlarını çatarak. "Hani buraya saldırdıklarında gelmişti. Başka bir Deborah daha mı var?"

"Kaç tane olduğu önemli değil." Dawson dişlerini sıkarak ve Ada'ya bakmadan konuşmuştu. "Odası kapalı kalacak."

"Aklına başka bir fikir geliyor mu?" Murat ona dönerek fikir belirtmesi için bekledi. "Herhangi biriniz daha mantıklı bir çözüm söylerse onu uygularız," dedi omuz silkerek.

"Mahfer için odasının açılmasından hoşlanmıyorum ama Murat haklı," dedi Gavin biraz düşündükten sonra.

"Evinden gidip gelsin işte," dedi Peratha. "Kendini daha iyi hisseder, kimsenin odasını işgal etmez ve aradığı sıcaklığa kavuşur."

"Hasta olmasını engellemeye çalışıyoruz." Gavin, Peratha'ya bakıp büyük bir sabırla konuştu. "Her gün karların arasından geçip bir saat yol yürürse bunu başaramayız değil mi?"

"O kadar da kötü görünmüyor," diye mırıldandı Ada. Bir çözüm bulmaktan çok, bu tartışmanın sona ermesini istiyordu. Hiçbir zaman sorun gibi görünmekten hoşlanmazdı. "Yol yürümek yani. Deborah kimse hepiniz için önemli gibi. Odasında kalıp anılarını zedelemek istemem."

"Çok iyi edersin," dedi Dawson hırıltılı boğuk sesiyle. Yaslandığı duvardan doğrulup Murat'a bir kez daha baktıktan sonra yanlarından ayrıldı.

"Bu dairede devam edeceğim sanırım." Ada konunun daha fazla uzamasını istemiyordu. Deborah'ın anılarını korumak Ada'nın sağlığından daha önemli görülüyorsa üstlerine gitmek

faydasız olacaktı. "Şömineyle idare edebilirim. Biraz dinlensem iyi olacak." Yatak odasına girerek kapıyı arkasından kapattı.

Ertesi sabah güneş henüz aydınlatıcı yüzünü göstermemişken Ada yataktan kalkıp aşağıya indi. Dün geceki konuşmalar aklından geçerken Dawson'ı ne kadar kızdırmış olduğunu düşündü. Üstelik bu sefer hiçbir şey yapması bile gerekmemişti.

Spor salonuna girdiklerinde kurtların henüz yeni yeni çalışmaya geldiğini fark etti. Bir köşede konuşan Hilary ve Gavin'i, Thomas'ın tuttuğu kum torbasını yumruklayan Teo'yu fark etti. Onlar haricinde yüzlerine aşina olduğu fakat tanışmadığı birkaç kişi daha vardı.

Hilary, Ada'yı görünce el salladı. Gülümsemesi sabahın bu vaktine rağmen neşe saçıyordu. "Hala uyanamamış gibisin," dedi Ada'nın durumunu anlayarak. "Bir iki tur yüzmek iyi gelir." Başparmağıyla arkasındaki havuzu gösterdi.

"Deneyeceğim."

Gavin, Ada'nın yanına yürürken tartışmaya hazırlıklı görünüyordu. "Dawson'ın döndüğünü biliyorum ama bugün de beraber çalışacağız ve eğer-"

"Nereden başlıyoruz?" oldu Ada'nın cümlesi. Gavin son günlerdeki gibi memnuniyetsizlik beklediğinden şüpheyle kaşlarını çattı. Ada gülümseyerek bileğindeki lastiği çekti ve saçlarını toplamaya başladı. "Sanırım sana alışmaya başlıyorum. Daha fazla batamayacağımı düşünürken üstelik."

"Hayır, sen sadece Dawson'ın çıkışına tepki gösteriyorsun. Benimle bir alakası yok." Ada dudaklarını aralamışken Gavin elini salladı ve koşu bandını gösterdi. "Nefesini boşa harcama. Eski zamandan kalma bir anı yığınını, senin rahatlığına tercih etmesine kırılma hakkın var. Dawson'ın sınırlarına yaklaşınca seni ne kadar kolay itebildiğine şaşırırsın."

"Sizi itememiş ama." Ada koşu bandına çıkıp çabucak hızını arttırdı. Kasları ısınmadan antrenmana başlayamayacaklarını biliyordu. Bu yüzden ikisi için de durumu kolaylaştırmak

istedi. Antrenmanlarının çoğu koşmaktan oluşuyordu, bundan sıkılmıştı da fakat önemini kavrayabiliyordu. Günlerdir tüm vücudundaki değişikliği hissedebiliyordu. Üstelik bunun büyük bir kısmını koşarak kazanmıştı.

"Biz arkadaşız. Çocukluk arkadaşı. Şuna bir bakalım." Başını eğip Ada'nın hangi hızda koştuğunu kontrol etti ve gördüğü rakamlar hoşuna gitmeyince arttırmaya başladı.

"Deborah'ın odasını korumak istediği için ona kırılmadım. Sadece anlam veremiyorum, hepsi bu." Ada söylediklerinde dürüst olduğunu düşündü. Dawson'a ya da şiddetle itiraz eden Peratha'ya kırılması mümkün değildi. Yaklaşık iki haftadır Aleut'taydı ve muhtemelen yıllardır tanıdıkları birine karşı kendisini tercih edeceklerini umacak kadar saçmalamazdı. Yalnızca daha mantıklı davranacaklarını, kızsalar hatta onaylamasalar bile Murat'ın fikrini değerlendireceklerini sanmıştı. "Ortadan kaybolduğu birkaç günde Dawson'ın nereye gittiğini biliyor musun?"

"Burada senin daha iyi olmanı sağlamak için kendi zamanımdan harcıyorum. Bana ekstra iş gücü yaratıyorsun ama bunun değerini bilmek yerine saçma sapan şeylerden bahsediyorsun. Aleut düzenini ve kurtları öğrenmen için soru sormanı söylerken kastettiğim bu değildi."

"Dawson da bir kurt, değil mi? Kulağa senin tavsiyeni dinlemişim gibi geliyor."

"Lavina'nın yanına gitti. Konuşma artık."

"Lavina kim?"

Gavin işaret ve ortaparmağını dudaklarının üzerinde kaydırırken Ada'ya bakıyordu. Oldukça dikkatli. Ada adımlarını şaşırmamak için konsantre olmak zorunda kaldı. Birden elini indirerek gülümseyen Gavin topukları üzerinde sallandı. Bandı kırmızı düğmeye basarak birden durduğunda Ada dengesini sağlamaya çalışarak ön panelden destek aldı. Gavin elini

uzattığında Ada daha çok şaşkınlıktan elini tuttu ve onu aşağıya indirip minderlerin olduğu kısma götürmesine izin verdi.

"Bana atabildiğin her yumrukta bir soru sorma hakkın var." Karşısına geçerek ayakkabılarını çıkardı ve minderin dışına bıraktı. "Madem sorularını sormaktan vazgeçmeyeceksin bunu verimli bir yönteme çevirelim. Soru mu sormak istiyorsun, Mahfer?" Düzgün beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Önce bunu hak etmen gerekecek."

"Sadece yumruk mu?" Ada önce kazağını ardından da ayakkabılarını çıkardı. Anlaşmadan memnun kalmıştı. Böylece alacağı cevapların dürüst olacağına da güvenebilirdi. Gavin bu konuda söz vermemişti fakat ona bu konuda inanıyordu.

Gavin biraz şaşırıp biraz da etkilenerek, "Fark etmez," dedi. "Yüzüğünü ters çevir. Yanağımın pırlanta yüzünden yaralanmasını istemiyorum."

"Yakut," diye düzeltti Ada onu ve yüzüğünün tepesini içe doğru çevirdi. Gavin önemsemediğini belli edercesine elini salladı ve karşılıklı olarak durup pozisyonlarını aldılar.

"Gavin," dedi koşturarak yanlarına gelen Hilary. "Bu yaptığın ne kadar uygun sence? Kız hala insan. Kemiklerini kırdığında ertesi gün kendini toparlamış olmayacak."

"Ağırlıkların seni bekliyor, tatlım," dedi Gavin elini halterlerin olduğu kısmı göstererek. "Biraz güçlenmen iyi olur."

Hilary gözlerini kısıp işaret parmağını yüzüne doğrulttu. "Seni teyzeme şikâyet edeceğim." Tehdidine rağmen Gavin'in söylediğine uyup ağırlık çalışmaya gitti.

"Bunu aklından bile geçirme!" dedi Gavin arkasından. Hilary onu duymamış gibi yaptı.

Ada'nın aklının karıştığını anlayan Teo kulağına doğru eğilerek "Hilary, Gavin'in kuzeni," dedi. "Gavin'in annesi biraz fazla otoriterdir. Genellikle onun işine karışmaz ama Gavin'e sürekli tavsiye vermeyi de ihmal etmez. Hilary'yi de çok sever."

"Defol Teo." Gavin gözlerini üzerine diktiğinde Ada onun anında ortadan kaybolduğunu fark etti. Gözlerini Ada'ya çeviren Gavin parmaklarını esneterek kollarını havaya kaldırdı. "Başla."

İlk beş dakikada Ada direncini sağlam bir şekilde korudu ama Gavin'e tek bir darbe indirememişti. Ona zarar vermeyi bir kenara bırak, terletememişti bile. Bu duruma sinirlenmekle meşgulken gelen hareketi fark edememiş, sonu minderi boylamak olmuştu. Gavin tüm gücünü kullanmıyor, aksine eğleniyordu.

Ada, Gavin'i hafife almamıştı. Bunu yapamayacağı açık bir şekilde ortadaydı, fakat görünen o ki gereken kadar da endişelenmemişti. Ona yumruk attığı ya da herhangi bir şekilde vurabileceği değil de ayaklarının üzerinde durduğu saniye başına soru sorabilecek olsa bile Ada'ya yeterli gelmezdi.

Bir kez daha yerden kalkarken ağzından akan kan yere bulaştı. Gavin'in tam arkasında Thomas'ı ve ter içinde kalmış Hilary'yi gördü. Hilary, Ada'ya göz kırparken Thomas onu ileri itmiş ve kızın Gavin'e çarpmasına neden olmuştu. Aynı saniye içinde Ada vakit kaybetmeden yüzüğünü öne çevirip Gavin'in yanağına sağlam bir yumruk indirdi ve bu kadar sıkı çalıştırdığı için Dawson'a sessizce teşekkürlerini iletti.

"Sizi hilebaz fareler." Gavin önce arkasına, ardından da önüne bakarken yanağına dokundu. "Sana yüzüğünü-" Ada onun sözünü yeni bir yumrukla kesti ve bu Hilary'nin kahkaha atmasına, Gavin'inse küfretmesine neden oldu. Ada tekrar vuracakken Gavin yumruğunu tutup geriye kıvırdı. Yanağındaki iki farklı yaradan kan akarken parlayan kömür gözleriyle Ada'nın yüzüne eğildi. "Eğer bir anlamı olduğunu bilmeseydim yüzüğün şimdi toza dönmüş olurdu. Sana onu çevirmeni söylemiştim."

Ada bileğinin acısıyla dişlerini sıkarken inlememeye çalışıyordu. "Dövüşürken dönmüş olmalı. Son zamanlarda biraz kilo kaybettim de." Normal antrenmanda yüzüğünü takmazdı bile.

Bugünün neden farklı olduğunu bilmiyordu fakat işine yaradığını da inkâr edemezdi.

Gavin elini bırakarak arkasındaki çocuklara döndü. Thomas'ın yüzündeki sırıtış ve Hilary'nin kahkahası anında durdu. "Ceza alacağınız için bu kadar sevineceğinizi tahmin etmemiştim." Hilary konuşacakken Gavin elini kaldırarak onu susturdu. "Eğer beni yine annemle tehdit etmeye kalkarsan başın sahiden belaya girer." Hilary homurdanıp surat astı. "Dışarı. Hepiniz."

Thomas ve Hilary dışarı çıkarken Teo da onları takip etti. Ada'nın yanından geçerken omzuna yavaşça vurdu. "Bol şans."

"Sağ ol," diye mırıldandı Ada sessizce ve Gavin'e bakıp gülümsedi. "Sorulara geçelim mi?"

"Hile yapmış olsan da, tamam. İki soru hakkın var."

"Hiç gerçek adını söylemek istediğin biriyle karşılaştın mı?" Gerçek isim konusunun bu kadar önemli olduğuna ilk başta inanamamıştı, ama sonra düşününce bir hayli tehlikeli ve ürkütücü görünmüştü Ada'ya. Aşk gibi.

Gavin'in gözleri ardına kadar açılırken, Ada ilk defa onu bu kadar şaşkın görüyordu. Boğazını temizleyip kaşlarını çattı. "Dawson'la ilgili soracağını sanmıştım."

"Hangi sorular soracağım konusunda kural koymadık. Lütfen sorumu cevaplar mısın?"

Gavin iç geçirdi ve "Evet, oldu," dedi.

Ada kim olduğunu merak etti ama soru hakkını harcamak istemiyordu. "Dawson neden Lavina'nın yanına gitti?"

Gavin konunun kendisinden uzaklaştığına rahatlamış görünüyordu. Bu yüzden belki, bir sorudan fazlasını yanıtladı. "Lavina bir büyücü. Güçlülerinden. Dawson belli aralıklarla ona gitmek zorunda. Önemli dövmeler onun tarafından yapılır. Dawson'ın *Aleut Katili* dövmesini de o yaptı."

"Neden gitmek zorunda?"

"Bilmiyorum. Hiç sormadım. O dövmeyi ne zaman görsem ya da hakkında konuşsam kötü hissediyorum. Herkese aynı şey oluyor. Bu yüzden konuyu burada kapatalım." Üzerindeki tişörtü çıkarıp yanağını silerken, "Lanet yüzük izi," diye söyleniyordu.

Ada nedense dövme hakkında konuşurken kendini kötü yerine meraklı hissediyordu. Dawson, dövmenin asıl amacının Aleutlar'ın onu dışlaması için işlediğini söylemişti. Belki bu yüzden Ada bir Aleut olmadığından dövme ona işlemiyordu. Büyük bir olasılıktı ve muhtemelen de doğruydu.

"Tırmanmaya geçelim. Bu sefer en tepeye çıkmadan bırakmayı aklından bile geçirme."

Ada başını sallayarak Gavin'le beraber tırmanma duvarına yürüdü.

O günün akşamında Ada yatağın üstüne serdiği kitapları karıştırıyordu. Hemen yanında da Dawson'ın verdiği bilgisayar açıktı. Aradığı şeyi bulana kadar saatler harcamıştı. Kitaptaki yazıların solukluğu da pek yardımcı olmamıştı.

Aleut kurtlarının onur ve utanç sembolleri Beş Kız Kardeş'e aittir. En güçlülerinden olan Lavina sadece en önemli sembolleri işler. Diğerlerini kız kardeşlerine bırakır.

Ada bu kısımları atlayıp merak ettiği bölümlere geldi.

Lavina'nın işlemekle yükümlü olduğu Aleut Katili dövmesi yaptığı en nadir dövmedir. Tek sorumluluğu dövmeyi yapmak değildir. Aynı zamanda dövme yapacağı kişinin bunu hak ettiğine de emin olur.

"Onun yaptığı kötü değildi," dedi Ada, kitaba karşı Dawson'ı savunurken. Bu yaptığı aptallığa şaşırıp okumaya devam etti.

Sembolün vücuda tam kazınması bir yıl sürer. Bu süre boyunca dövmenin sahibi olan kurt yaşadığının en büyük işkence olduğunu zannedebilir. Ama asıl ceza dövmenin tam olarak işlenmesinden sonra başlar. Kendi soyu ona sırt çevirmeye başlar. Ona kendini değersiz hissettirirler. Zamanla dövmeyi taşıyan kurt ya intihar eder ya da daha kötü bir hale sürüklenir. Avcı olmayı seçerse duygularıyla karar

almasını önlemek için kalbi mühürlenir. Farkında olmasa da en büyük cezası bu olur. Aşksızlık...

Ada yutkunurken kitabı sertçe kapattı. Kimsenin böyle bir cezayı hak ettiğini düşünmüyordu. Yüzünü avuçlarının arasına alıp derin derin solurken Lavina'yı düşündü. Zihninde çarpıcı fakat tehlikeli bir kadın görüntüsü oluştu.

Dairenin kapısı tıklatılırken Ada suçüstü yakalanmış gibi ayağa fırladı. Kendi kendini sakinleştirmeye çalışırken yaptığının yasak olmadığını hatırlattı. Sonuçta bu kaynakları ona Gavin ve Dawson vermişti. Yatak odasından çıkıp kapıyı hafifçe araladı. "Evet?"

"Benimle gel," dedi Dawson başını koridora doğru eğerek.

"Uyumak üzereydim. Başka zamana erteleyelim mi?"

"Soru sormadım, tüysüz. Rica da etmedim."

"Senden emir almıyorum."

"Öyle mi sanıyorsun?" Dawson elleri cebinde orada durmaya devam etti. Sorusuna cevap beklemediği açıktı fakat geri adım atma niyeti de yoktu. Ada nefesini bırakarak botlarını giydi. Pelerinine uzanmışken Dawson başını salladı. "Ona ihtiyacın yok. Dışarı çıkmayacağız." Ada dışarı adım atarken Dawson kenara çekildi ve birlikte merdivenlere yöneldiler. "Dünkü tartışmaya şahit olmanı istemezdim. Murat'ın önce bizimle konuşması gerekiyordu."

"Sorun yok." Ada üşüyen parmaklarını ısıtmak için ellerini pantolonunun arka ceplerine sıkıştırdı. "Lavina'yla iyi vakit geçirdiniz mi?"

Dawson tuhaf bir şekilde gülümsedi ve Lavina'yı nereden öğrendiğini sormak yerine başını salladı. "Bir büyücüyle iyi vakit geçiremezsin. Lavina bana bakınca ürkmeyen ya da intihar etmek istemeyen nadir kişilerden." Dairesinin kapısını itip içeri girdiklerinde Dawson eliyle koltuğu gösterdi. "Burada bekle."

Ada kitapların önünde yürüyüp parmağını üstlerinde dolaştırdı. Çeşit çeşit kitap farklı dillerdeydi. Kurtların gerçek kökeninden mitolojideki hikâyelere kadar her kaynağı toplamıştı. Ada rastgele bir kitabı alıp içindeki yazıların hangi dilde olduğunu anlamaya çalışırken Dawson'ın bunları okuyup okumadığını merak etti. Bir kurt için bile bu kadar farklı dil öğrenmek kolay olmasa gerekti.

"Bu senin." Dawson eski model kapaklı bir telefonu Ada'ya verdi. "Kameralı telefonlar için yetkili değilsin. Bununla idare etmen gerekecek. Beş dakikanın üzerindeki konuşmaların kaydedildiğini biliyorsun. Söylememe gerek olduğunu sanmıyorum ama kimse bu telefonu bilmeyecek. Eğer yakalanırsan bir yerden çaldığını falan anlat. Başımı derde sokma."

"Teşekkür ederim," dedi Ada. Telefonu alırken parmak uçları avucuna sürtse de yoğun bir titreşimden başka bir şey hissedemedi. Deri eldivenler aralarında güçlü bariyer oluşturmuştu. "Merak etme, asla ceza almanı istemem."

Dawson umursamadan başını salladı. Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "İnternetin şifresi. Altta yazan kod güvenlik duvarı oluşturuyor. Ne zaman tarayıcını açarsan önce kodu gireceksin. Bu internette dolaştığın sitelerin görünmez olmasını sağlar."

"İnternet ağıda mı izleniyor?"

"Burada her şey izlenir. Şifre de aramızda kalsın." Bu sefer elindeki anahtarlıklara baktı. Yavaşça kurcalıktan sonra onu da Ada'ya uzattı. "Bu yeni odanın anahtarları."

Ada anahtarları alırken ne söyleyeceğini bilemedi. "Nasıl?" dedi gözlerini kırpıştırarak.

"Deborah'ın odası ve hemen şurada." Kitaplığın diğer tarafındaki kapıyı gösterdi. İkinci anahtar benim odamı açıyor ve acil durumlar için. Altını çizerek söylüyorum, sadece acil durumlar."

"Anladım," dedi Ada onun gibi yavaşça ve vurgulayarak.

"Emin olmak istedim."

İkisi de Ada'nın merakını bildiğinden böyle düşünmesi çok da şaşırtıcı değildi. Ada aldığı hediyelerle öylesine mutluydu ki buna aldırmadı bile. "Deborah'ın odasının... Bilirsin işte, başka bir dairede olacağını sanmıştım. Bu senin için sorun olmayacak mı?"

Dawson sorusunu duymazdan gelerek kitaplığın etrafından dolaştı ve bahsettiği odaya yürüdü. "Odada ısıtma sistemi var. Ama ihtiyacın olan her şeyin olduğundan şüpheliyim. Yaklaşık iki asırdır kullanılmıyor." Kapıyı açtıklarında içeri girdiler. "Haliyle tozlu da," dedi kısa bir nefes alırken.

Ada odaya göz gezdirdiğinde baştan aşağıya irkildi. Her şey o kadar güzel, aynı zamanda eskiydi ki bunların yıpranmasına göz yumulması iç acıtıcıydı. Ada yatağın başucundaki küçük masada duran çerçeveyi eline aldı. Üzerindeki tozu sildiğinde Dawson'ı ve Deborah olduğunu düşündüğü kadını gördü.

Çerçeveyi bırakıp dalgın dalgın odaya bakan Dawson'a döndü. "Bunu yapamam. Senin için bu kadar önemli olan birinin odasında kalamam. Kaç asırdır saklıyken neden şimdi bozulacak? Fikrini neden değiştirdin? Murat bunu söylediğinde çok kızmıştın."

"Odanın işe yaramasını istiyorum."

"Sen sadece yalnızlıktan sıkılmışsın. Bu odayı dolduracak birini arıyorsun. Ben ya da başka biri fark etmez."

"Yalnızlıktan sıkıldığım doğru ama ona uyum sağlıyorum. Eğer kalmak istemiyorsan," deyip omuz silkti. "Sorun değil. Soğuk dairene dönebilirsin."

Ada çerçeveyi bırakırken iç geçirerek odaya baktı. "Burayı düzenleyebilirim ama sanırım önce içindeki eşyalar gitmeli. Onlara bile dokunmamışsın." Geniş tahta dolabı açtı. İçinde günlük kıyafetlerin haricinde yığınla elbise vardı. Kapılarını kapatırken arkasını döndü.

"Hepsini atabilirsin. Temizlik sana kalmış. Yardım istersen Peratha sana uygun birkaç kişi bulur."

"Nasıl sadece bu odada ısıtma sistemi olur?"

"Büyü sayesinde. Duvarlar ve yerdeki sıcaklığı hissedebilirsin. Suların derecesi de ayarlanabiliyor."

"Neden..." Ada gözlerini kırpıştırarak boşluğa baktı. Daha sorusunu bitirmeden Dawson ortadan kaybolmuştu. "Anlaşılan cevaplamak istemiyorsun," dedi salona doğru. Dawson'ın onu duyduğuna emindi fakat yine de karşılık alamayacağını biliyordu. Geri çekilip kapıyı sessizce kapattı ve yeni odasında gözlerini dolaştırdı.

"Bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama artık bitirebilir miyiz?" dedi Ada bir elini göğsünün altına bastırarak ayağa kalkarken. Dawson tarafından hedef tahtası olarak belirlenmiş gibi darbe üstüne darbe alıyordu. İncinen bileğini sallarken tırnağının kırılmış olduğunu gördü.

Dawson saatini kontrol ettiğinde uzun zamandır çalıştıklarını gördü. "Yarım saat mola öyleyse."

Ada bugünlük tamamen bitirmekten bahsediyordu fakat ona verileni de kabul edecekti. Spor aletlerinden birinin üstüne attığı küçük havluyu alıp arkasını döndüğünde Peratha'nın öfke yığını olarak yanlarına yürüdüğünü fark etti. "Bununla sen ilgilenir misin?" dedi Dawson'a.

"Sanırım biraz geç kaldın."

Peratha çoktan hedefini gözüne kestirmişti bile. "Orada uyumanı istemiyorum. Bu kadarı çok fazla!"

"Oda benim sorumluluğumda," dedi Dawson, Peratha'nın tam tersi bir sakinlikle. "Bu yüzden kararı da ben veririm. Verdim de."

"Deborah'ın kim olduğunu bilmesem de bir zamanlar Aleut, şimdilerde ise Remus olduğunun farkındayım," dedi Ada,

Peratha'yı şaşırtarak konuşurken. Direkt olarak onun elektriklenmiş mavi gözlerine bakıyordu. "Söylesene, baban Remus olan birinin anısını bu kadar şiddetle korumana bir şey söylemiyor mu?"

"Bu ne cüret!" dedi Peratha, Ada'nın kulaklarını kapatmasını isteyecek kadar yüksek sesle. "Neden bunu tuhaf bulan tek kişiyim? Böyle bir şeye izin vereceğini asla tahmin etmezdim," derken bu sefer Dawson'ı hedef almıştı.

Dawson cevap verme zahmetine bile girmezken Ada yere bıraktığı kazağını alıp kapıya döndü. Peratha kolunu yakalayıp düzgün tırnaklarını tenine geçirdiğinde Ada için sınırı geçmişti. Peratha'nın yeni bir kıskançlık krizine tutulmasına izin vermeden kolunu parmaklarının arasından kurtardı. "Yeter! Tamam mı? Yeter. Ben tüm ailemi, sevdiğim adamı ve iki arkadaşımı kaybettim ama sizin derdiniz iki asırdır kullanılmayan bir oda. Vay canına! Ne kadar da ince düşüncelisiniz."

"Konuyu saptırıyorsun," dedi Peratha gözlerini kırpıştırırken.

Ada onu incittiğini anlamıştı. Belki de kimse tavırlarına bu şekilde karşı çıkmıyordu ama Ada geri adım atmadı. "Ne var biliyor musun? O odada kalacağım ve sen bana karışamayacaksın. Buradaki kurtların prensesi olabilirsin ama benim gözümde şımarık bir kız çocuğundan öteye geçemeyeceksin." Omzunun üzerinden Dawson'a bakıp Peratha'ya döndü. "Ayrıca tüm bu öfken Dawson'la aynı dairede kalacağım diyeyse rahatlayabilirsin, prenses. Çünkü ben insanlardan hoşlanıyorum. Pençeleri olan, uluyan, şekil değiştiren ve süper güçleri olan köpeklerden değil."

Dışarı çıktığında herkesten uzaklaşmak için ağaçların arasına girdi. Defalarca tur attığı ve dağları siper alan ormanda dolaşırken dalların çıkardığı sesleri, rüzgârın ritmini dinliyordu. Kabukları soyulmuş görkemli bir ağacın önünde durdu. Bir zamanlar gövdesine kazınmış olan şekillerde parmaklarını dolaştırdı.

"Keşfe çıkmışsın."

Ada birden arkasını döndüğünde Kaiser'la yüz yüze geldi. Buraya kabul edildiğini ilan eden gece haricinde odasından başka bir yerde görmediği Kaiser ormanın ortasındaydı. "Ben..." Düzgün bir cümle kuramadan dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sorgulanmıyorsun, Ada. Biraz yürüyelim mi?" Sorudan çok bir emirdi. Koyu renk pantolonu ve dirseklerine kadar kıvırdığı gömleğiyle olduğundan çok daha genç görünüyordu. Ada uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken Kaiser omuzlarına kadar ulaşan beyaza dönük sarı saçlarını geriye itti. "Seanslarının iyi gittiğini fakat hafızanda bir gelişme olmadığını öğrendim. Senden beklentimi yüksek tuttum sanırım."

"Ben bunu kontrol edemiyorum."

"Biliyorum," dedi Kaiser nefesini bırakarak. Adımlarını yavaşlattı ve Ada'nın önüne geçerek yüzüne yaklaştı. "Hatıralarında ufak çatlaklar oluşmaya başlarsa benden saklamazsın, öyle değil mi Ada?"

"Hayır."

Kaiser tedirgin eden bir süre boyunca Ada'yı inceledikten sonra başını sallayıp gülümsedi ve yeniden yürümeye başladı. "Dawson'la olan çalışmalarından memnun musun?"

"Fena değil." Ada aslında iyi anlaştıklarını söylemek istiyordu fakat Kaiser'ın gereğinden fazla dikkatini çekmek hiç de hoş olmazdı. Ne Ada ne de Dawson açısından. "Aslında şu anda molam bitti. Benim geri dönmem gerekiyor. Tabii izin verirseniz," diye aceleyle ekledi son cümleyi. Tüm bu lider olayına alışması sandığından uzun sürmüştü. Özellikle Kaiser'ı böylesine nadir anlarda gördüğü için.

"Git bakalım," dedi Kaiser ona bakmadan yürümeyi sürdürürken.

Ada olduğu yerde kalıp uzaklaşmasını seyretti. Kaiser'ın duruşu, konuşmaları ve görünüşü bir lider olduğunu haykırıyordu.

Aleut'a girmek üzereyken normalden daha farklı kıyafetler içinde olan Gavin'le karşılaştı. Eşofman ve tişört yerine kot

pantolonla kazak giymişti. Üşümediklerini bildiği için elinde tuttuğu cekete de anlam verememişti. Saçları her zamanki dağınıklığındaydı fakat kıyafetinin düzgünlüğü yüzünden dikkat çekmiyordu. "Neden böyle giyindin sen?"

"Alan testi yapacağız. Acele et." Takip etmesini işaret edip merdivenleri çıkmaya başladı. Ada hala kıyafetlerinin olduğu dairesine girip Gavin'in itmesiyle yatak odasına girdi. Üzerini değiştirirken Gavin kapının arkasından konuşmaya devam ediyordu. "Şimdiye kadar öğrendiklerinin üzerinden geçmek için merkeze gidiyoruz. Bir saatten uzun sürmeyecek ve yanında durmasak da tam anlamıyla yalnız kalmayacaksın."

Ada kazağını başının üzerinden çekip çıkarırken kolyesi tıkırdadı. Dawson, Lavina'nın yanına gitmeden önce ona incecik gümüş bir zincir vermişti. Kerim'in yüzüğünü ve çoğu zaman kendi yüzüğünü asmak için kullanıyordu. "Ne giyeceğim önemli mi? Ve biz derken kimi kastediyorsun?"

"Dawson ve ben. İstediğini giyebilirsin. Dikkat çekmemeye çalışman gerekecek, bu yüzden siyahı tercih edebilirsin."

"Bana sürekli siyah giydirmeye çalışıyorsun. Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," dedi Gavin'in neşeli sesi.

Ada iç geçirerek dolabını açarken maalesef bunun doğru olduğunu kabul etti. Anlaşamadıkları ortadaydı ve çıkarları çok fazla çatışıyordu ama Gavin'in kıvırcık saçlarına, haylaz gözlerine ve çocuk gibi gülümsemesine bakıp kızgın kalmak çok zordu. Neden bilmiyordu fakat tavsiyesine uyup baştan sona siyah giyindi. Antrenman yapmayacaklarına güvenerek kalın kazaklardan birini ve dizlerine kadar ulaşan çizmelerini seçti. Kıyafetlerinin tamamı Peratha tarafından ayarlanmıştı ve bir zamanlar modaya düşkün olan Ada onun harika bir zevke sahip olduğunu söyleyebilirdi.

Salona döndüğünde pelerinini sandalyenin üzerine bırakıp cebine sıkıştırdığı eldivenlerini giymeye başladı.

Kapıyı çalma zahmetine girmeyen Dawson daireye girdi ve Gavin'e bakarak, "Arabayı hazırladıklarından emin olur musun?" dedi.

"Buraya gelmeden önce senin yapman gerektiği gibi mi?" Gavin iğneleyici sorusuna rağmen başını sallayıp dışarı çıktı. Dawson'ın onu kibarca da olsa dışarı yollamasından pek hoşlanmamıştı.

"Gavin ne yapacağını anlattı mı?" dedi Dawson kapıyı arkasından kapatırken.

"Tam olarak değil. Alan testini nasıl gerçekleştireceğim?"

"Kritik anlarda hayatını kurtarmana yardımcı olacak yönünü geliştirmeye çalışıyoruz. Burada sadece fiziksel değil, zihnen de eğitilmeni sağlamak zorundayız ve hangi düzeyde olduğunu öğreneceğiz. Merkeze gidip gözlem yapacaksın. İnsanları -büyük harflerle söylüyorum- belli etmeden inceleyeceksin ve kurt adam olup olmadıklarını anlayacaksın. Eğer daha da dikkatliysen Remus ve Aleut farkını da yapabilirsin. Gerçi bazıları soyunu çok iyi saklar. Onlara denk gelirsen görmezden geliriz."

Ada dudaklarını ısırırken parmaklarıyla sandalyenin tepesine vuruyor, bakışlarını Dawson'a çevirmiyordu. "Kolay görünüyor. Dikkatli olurum," dedi.

"Neden dalgınsın?" Dawson karşısına doğru büyük bir adım attı.

Ada içini rahatlatmayan derin nefesler alarak yüzüne baktı. "Peratha'ya söylediklerime şahit olmanı istemezdim." Bir kez daha gözlerini kaçırdı. "Sana köpek demek istemedim."

"Daha kötü şeyler söyleyenleri de duydum. Buna kafayı taktığımı düşünmüyorsun herhalde."

"Hayır," dedi Ada hemen. "Hayır elbette. Neden takacaksın ki?" Heyecanı söndü ve bir kez daha kaşlarını çattı.

"Ada, bana bak." Ada önemli olmadığını belli etmek istercesine omuz silkti ama Dawson işin ucunu bırakmadı. "Tüysüz,"

diye ısrar edince Ada başını kaldırıp ona baktı. "Buradaki hiç kimsenin kayıplarını anlamasını bekleme. Herkes kayıplar yaşar ama az ya da çok hepsinin ailesinden bir parça yanlarında."

"Neden bu söylediğine kendini de dâhil etmiyorsun?"

"Dikkatin çabuk dağılıyor. Bu büyük bir eksiklilik."

"Senin hakkında az şey bilmek beni rahatsız ediyor. Kimseyle bu kadar çok vakit geçirmemiştim. Sadece uyurken seni görmüyorum, o da en fazla beş saat sürüyor," dedi ağırlığını diğer ayağına verirken.

"Eğer bundan şikayetçiysen..."

"Beni hep yanlış anlıyorsun." Ada soğuk yüzünden sürekli sızlayan dudaklarını parmaklarıyla ovuşturdu. "İşin aslı şu ki, sen olmasaydın, Aleut'ta bu kadar uzun süre kalamazdım. Beni anlıyorsun çünkü sen de aileni kaybetmişsin." Aslında emin olamadan söylemişti ve ondan bir cevap bekliyordu.

"Ailemi kaybettim. Hem de seninkiler gibi boktan bir sebeple."

"Üzgünüm." Ona uzandı ve bir kez daha elini geri çekti. Eldivenleri ikisinden birinin zarar görmesini engellese bile Dawson teselli edilecek biri değildi. Etrafına karşı yükselttiği duvarlar bunu imkânsız kılıyordu.

"Saçmalama," dedi Dawson başını sallarken. "Tabii ki üzgün değilsin. Onları tanımıyordun bile."

"Ben seni kastetmiştim," dedi Ada gözlerini kırpıştırarak. Dawson ufak bir ses çıkarıp dudaklarını araladı. Söylemesi gereken kelimeleri arıyor gibiydi. Garip sessizlik ikisini de rahatsız edince aşağıya inmeye karar verdiler. Demir kapıların arkasında cipe yaslı duran Gavin'i gördüğünde Ada onun yanına gitmeden son bir şeyden bahsetmek istedi. "Kaiser bana herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı sordu."

"Yalan söylemedin, değil mi?"

"Söyledim aslında."

Dawson birden durduğunda Ada şaşırarak birkaç adım daha attı. "Sana Azüler'in aura renklerini görebildiklerini söylemiştim. Yalan söylediğinde muhtemelen bunu fener gibi etrafa yaymışsındır. Senin için sürpriz olabilir ama pek de iyi rol yapamıyorsun."

"Şu anda seni boğazlamak istediğimi yüzüme yansıtmadığımdan eminim. Bence rol konusunda gayet başarılıyım," dedi Ada cümlelerinin aksine sakin bir ses tonuyla. Dawson dişlerini sıkarken çene kasları gözle görülür şekilde oynamıştı. Kimsenin duymaması için Ada ona biraz daha yaklaşıp başını yüzüne doğru kaldırdı. "Duyguların renklerini görebilmeleriyle yalan sensörlüğü aynı şey değildir. Uyarmadığın bir konuda hata yaptığım için sinirlenemezsin."

"Yalan ve doğru arasında çok büyük bir duygu farkı vardır. Psikolog diplomanı neden kullanmadığını böylece anlamış olduk."

Ada karşılık vermek için ağzını açmışken Dawson dönüp gitti. Bahçedeki kişilerden birkaçının dikkatini çekmiş olduklarını fark ederek kelimeleri yutmak zorunda kaldı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve arabaya yürürken pelerinini almayı unuttuğunu fark etti.

13

Her şeyimi kaybettiğim yerde bana her şeyi vereni buldum.
Başlangıç ve bitişin aynı çizgide olduğunu böyle keşfetmiştim.

Ada arka koltukta oturmuş, ön camda gidip gelen sileceklerı izliyordu. Kâğıt parçaları gibi yağan kar yüzünden dışarıyı zorlukla görebilse de Dawson arabayı kontrollü kullanıyordu. İki koltuğun arasına kayıp klimayı açtığında Gavin iç geçirdi fakat Ada'nın ısınmak istemesine ses çıkarmadı. "Eğer başarısız olursam Aleut'tan atılır mıyım?" dedi kolunu Gavin'in oturduğu koltuğun üstüne yaslayarak.

"Tüm bu eğitim olayı sadece senin kafanda. Bunu bildiğini sanıyordum," dedi Gavin. Buhar yapan camda parmağını dolaştırarak spiral çizdi.

"Neden alan testine gidiyoruz peki?"

"Çünkü eğlenceli."

"Çünkü yaptığım işi ciddiye alıyorum," diye düzeltti Dawson kısaca Gavin'e bakarak. Gözlerini uzun süre yoldan ayırmamak için başını çevirdi. "Bundan hoşlansan da hoşlanmasan da kurtlar arasındaki dengede Ada önemli konumda, Gavin. Güçlenmesi kimsenin zararına olmaz."

"Bu yüzden mi uğraşıyorum yani?" dedi Ada. "Güçlenmemin zararı olmayacağı için mi?"

Dawson başını kaldırdığında dikiz aynasından göz göze geldiler. "Evet," dedi. "Daha fazlası için hazır değilsin. Gerçekçi olmak önemli. Seni hayatta tutar ve önceliğinin bu olduğunu sanıyorum."

Gavin arkaya dönüp parmağını şaklatarak Ada'nın dikkatini çekti. "Her şey kas kuvveti demek değildir. Sen savaş alanında öne sürülen bir asker sayılmazsın. Biz öyleyiz. Tüm bu oyunun kurallarını öğrendiğin zaman nasıl kontrol edeceğini de anlayacaksın. Takip edebiliyor musun?"

"Politik davranmam gerekiyor."

"Aynen öyle." Gavin önüne dönecekken dudaklarını ıslatarak duraksadı. Daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Fakat yine de konuştu. "Bak, bir sebepten dolayı Kaiser seni henüz kullanmak istemiyor. Bu iyi bir şey. Remuslar'ın avı oldun ve kurtların doğa kanunlarına göre onlara aitsin. Ali ve sen bir grup beceriksiz tarafından kaçırılıp Aleut'a getirildiğinde Kaiser da işin içine girdi ve bir güç oyunu başladı. Kaiser seni öylece teslim ederse bu onun statüsünü zedeler ama aynı zamanda Remuslar'a ait olduğunun da farkında. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kimseye ait olmak istemiyorum," dedi Ada yüzünü buruşturarak. Gözlerini kapatıp burun kemerini sıktı. "Ama evet, anlıyorum. Peki, Kaiser neden *işte aradığınız oyuncak burada* diyerek beni Remuslar'ın önüne sallamıyor?"

"Söylediğim gibi, henüz bilmiyoruz. Bu tamamen Kaiser'a zıt bir durum. Güç gösterilerine bayılır ama bir şeyi bekliyor olmalı."

"Aleut'taki varlığını görmezden gelmesi senin yararına," dedi Dawson. "Bir süre daha böyle kalmasını umalım."

Gittikçe kalabalıklaşan sokaklardan geçip daha sakin bir yere park ettiklerinde aşağıya indiler. Dawson arabanın anahtarlarını

elinde döndürerek birkaç adım attı. Etrafını izliyor, Ada ve Gavin'in ulaşamadığı soruların cevaplarını arıyordu.

Ada ne olduğunu soracakken Gavin, "Biri kırmızı pelerinini almayı ihmal etmiş," dedi. "Dudakların bu yüzden mi morarıyor?"

"Aceleyle çıktık ve üşüyorum, tamam mı? Biraz centilmen olup ceketini vermeye ne dersin?" Gavin bunu yeni fark ederek hemen üzerindekini çıkarıp Ada'nın giymesi için tuttu. "Teşekkür ederim," dedi Ada cekete sarılırken. "Dawson?" Onun hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken birden durduğunu gördüler. Gözlerini sokağın karşısındaki birine sabitlemişti.

Ada onu neredeyse tanıyamayacaktı. Bu yüzyıl içindeki kıyafetlerle resimlerde olduğundan daha güzel ve çarpıcı görünüyordu.

Arkasında duran Gavin'in düşük sesle mırıldandığını duydu. "Kahretsin, Deborah."

"Selam." Deborah'ın sesi kendinden emin ve olmaması gerektiği kadar neşeli çıkıyordu. Ada onun lakabını -Kızıl Vahşet'i- sonuna kadar hak ettiğini düşündü. Ateş kızılı saçları rüzgârda savrulurken mermer gibi suratıyla kalemle çizilmiş kadar mükemmel görünüyordu.

"Kaleden inemediğini sanıyordum," dedi Dawson soğuk bir ciddiyetle.

"İnebildiğimi biliyorsun," dedi Deborah. "Her ne kadar seslenişlerime karşılık vermesen de beni duyabildiğine eminim." Ada geceler boyu süren ulumaları düşündü. Hepsi bu ayaklı felaket gibi görünen kızdan mı gelmişti yani? Deborah avına dönen aslan gibi kafasını Ada'ya çevirdi. "Düşündüğümden daha iyi görünüyorsun." Gözlerini yarım bir şekilde kısmış, dudaklarını kapatırken Gavin ve Dawson onun ne yapmaya hazırlandığını anladı.

İlk konuşan Gavin oldu. "Sakın onu koklama," dedi ama geç kalmıştı.

Deborah derin bir soluk alıp parıldayan gözlerini açtı. "Sorun değil, Akrep. Onu ormanın *bizim* tarafına girmek üzereyken de koklamıştım."

Ada onun bizim lafını özellikle vurguladığını ve bunu söylerken Dawson'a baktığını fark etti. Dawson'a acı çektirmek ya da kıvrandırmak niyetinde olabilirdi fakat tam tersi etki gösteriyordu. Elleri iki yanda yumruk olurken öfkesinin hedefi Deborah'tı. Yine de Ada bir sınıra kadar kendine hâkim olduğunu görebiliyordu. Gavin'de de durum pek farklı değildi. Ada daha önce onu bu kadar karmaşık tavırlar içinde görmemişti. Yine de kontrolünü çabuk toparlayıp korumacı bir tavır takındı.

"İnsanlar ilk kapanındır. Sonradan görenin değil." Deborah ellerini dizlerine kadar inen önü açık montunun cebine soktu. Peratha'yla aynı zarafeti taşıyordu.

Gavin, "Katliam yaptığınız yer sizin bölgeniz değildi," dese de Deborah ona bakmamıştı.

"O sürüde sen de var mıydın?" dedi Dawson konuya bambaşka bir şekilde yaklaşarak.

"Umurunda mı?"

Dawson hırlamaya başladı ve Gavin'in uyarmasına fırsat kalmadan Ada uzanıp kolunu tuttu. "O yoktu," dedi ve birden gözleri kararıp başı döndüğünde sendeledi. Eldivenlerinin ve Dawson'ın üzerindeki kıyafetlerin güvenli alan oluşturacağını düşünmekle hata etmişti.

Dawson hızlı bir dönüşle onu iki kolundan kavradığında Ada daha kötü bir hale geldi ve yüzü bembeyaz oldu. Temaslarının Ada'yı kötü etkilediğini biliyor, diğer yandan düşecek diye bırakamıyordu. "Tut onu," dedi Gavin'e.

Gavin zaten buna hazırladığından aceleyle kolunu Ada'nın beline sardı. Dawson düşmeyeceğinden emin olunca ellerini çekti. Temas kesilir kesilmez Ada kendini daha iyi hissetmeye başlayıp gözlerini araladı.

Yavaşça Ada'nın kulağına eğilen Gavin, "Sana ona dokunmaman konusunda daha kaç kere uyarı yapmam gerek?" dedi.

"Hiç bu kadar kötü olmamıştı."

"Şu anda sinirli ve her zaman olduğundan daha fazla Cellât. Ayakta durabilecek misin?" Ada başıyla onaylarken bile öne yalpaladı. "Her neyse," diye iç geçiren Gavin, onu daha sıkı tuttu ve bırakmadı.

"Deborah'ın orada olmadığını nereden biliyorsun?"

Soru Dawson'dan gelmiş olduğu için Ada cevaplamak zorunda hissetti. Sersemlemiş bir halde başını kaldırırken Gavin'in kazağına sıkıca tutunmuştu. "Hiç kızılkurt yoktu. Bundan eminim."

Deborah onlara biraz daha yaklaştı ve daha farklı bir yolla yaklaşmayı denedi. Ellerini önünde birleştirip derin bir nefes aldı. "Lanetin umurumda değil, Dawson. Remus olduğumdan beri beni etkilemiyor. Benimle gel. Onlarla daha fazla yaşama."

"Çekip giden sendin," dedi Gavin.

Deborah gözlerini Dawson'dan ayırmadan dişlerini sıktı. Kazanmaya çalıştığı sakinlik ve iyi niyet kaybolmuştu. "Sen bu işe karışma!" diye hırladı. Dawson'ın ona yaklaşmayacağını anlayınca daha da öfkelendi. Gavin'e bakarak konuştu. "Gitmemin bir sebebi varsa o Dawson'dı. Onu affetmeye hazırdım. Annemle babamın ölümüne neden oldu. Yine de affedecektim," dedi ve Dawson hemen yanında değilmiş gibi konuşmaya devam etti. "Ama o ne yaptı? Annemle babamın katilleriyle aynı evde yaşamaya devam etti. Beni Remuslar'a iten sizdiniz. Gitmeyi ben istemedim. Yalnız değil."

"Gitmemen için sana yalvardım," dedi Dawson hırlayarak. Etrafı uğursuz bir enerjiyle kaplanmaya başlarken Ada onun dalgalanan sırt kaslarını gördü. "Gittiğinde bile seni geri getirmek için her şeyi yaptım. Kaiser seni öldürmemi emrettiğinde bağımsız olmak için yıllarımı harcadım. Sırf seni öldürmemek için."

"Bana iyilik yapmışsın gibi konuşma, Dawson. Cellât olmanı ben istemedim. Belki Remuslar'ın Cellat'ı olup Aleutlar'ı öldürmeliydin ama sen tam tersini tercih ettin."

"Tüm Remuslar'ı öldürene kadar Cellat olmaya devam edeceğim."

"Hepsini mi?" dedi Deborah sessiz bir fısıltıyla hafifçe gülerek.

Dawson, "Deborah!" diye bağırırken Gavin onun kolunu yakaladı.

"Kendine gel." Gavin bir yandan Ada'ya destek olurken diğer yandan Dawson'ın dönüşümünü durdurmaya çalışıyordu. "Avcı dövmen onun kardeşin olmasından daha önemli değil. Seni kontrol etmesine izin verme."

"Bunu denediğime bile inanamıyorum." Deborah üçünün üzerine şimşek gibi bir hızla gelip Ada'yı sokağın diğer ucundaki binaya savurdu ve gözden kayboldu.

Gavin olduğu yerde donup kalmışken Ada'nın yanına Dawson gitti. Artık insan ve kurt arasına sıkışmış gibi hissetmiyordu. Dönüşümü de öfkesi de kontrol altındaydı. Her Remus gördüğünde harekete geçen avcı dövmesi sakinleşmişti. Yarım açık gözleriyle başını kaldıran Ada, Dawson'ı görünce geri çekildi. Dawson başını salladı. "Sorun yok," dedi. "Sakinim. Güven bana." Tutması için iki elini birden uzattı.

Ada yumruk yaptığı ellerini çözdü. "Bana verdiğin bıçak hala yanımda."

"Bu iyi," dedi Dawson gülümseyerek. "İnsan herkese karşı kendini korumalı. Kendine bile," derken ellerini uzatmaya devam ediyordu.

Dawson'dan destek aldığında birlikte ayağa kalktı. Elektriğin yoğun ve karmaşıklığı gitmiş yerini hafif titreşimlere bırakmıştı. Dawson bir elini Ada'nın ensesine koyarken sarılmak ister gibi yaklaştı. Başını omzundan sırtına doğru eğdi. Ada şaşkınlıkla dudaklarını aralamışken Dawson, "Sırtına bakayım,"

demesiyle başını salladı. Böylesi daha mantıklıydı elbette. Dawson korumacı olabilirdi ama kalp mührü şefkatli ve sevgi dolu olmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Gavin'in ceketini sonra da Ada'nın kazağını sıyırdı. Sırtına vuran esintiyle ürperen Ada kendini birkaç saniyeliğine tuttuktan sonra geri çekildi.

Ada, "Deborah kardeşin mi?" diye sorarken her şeyin solduğunu fark etti. Gözlerinin önünde kar olmayacak kadar renkli noktalar uçuşuyor, midesi bulanıyordu. "Ne oluyor?"

"Bayılacaksın sanırım. Üzgünüm. Keşke bana dokunmasaydın." Daha cümlesini tamamlayamadan Ada'nın dizleri çözüldü. Yere düşmekten korkarken Dawson'ın onu yakaladığını hissedemedi. "Tuttum seni." Dawson eğilerek Ada'yı kucağına aldı.

Arabaya yaklaştıklarında Gavin kendini toplamaya çalışarak başını iki yana sallıyordu. "İyi mi?" dedi kapıyı açarken.

"Bayıldı sadece." Dawson onunla birlikte arka koltuğa geçip düşmemesi için yanında oturdu.

Gavin arabayı çalıştırdı. Yola çıkmadan önce ellerini direksiyona koyup dikiz aynasından Dawson'a baktı. "Deborah sana uluyor muydu?"

Dawson, Ada'nın yüzüne düşen saçları geriye iterken, "Evet," dedi.

"Hiç karşılık verdin mi?"

"Hayır." Ada'nın hala baygınken gülümsediğini görünce şaşırarak başını eğdi. Huzurlu bir hayalin içinde sırtının koltuğa sürtünmesiyle kaşlarını çatan Ada yan dönüp başını Dawson'ın omzuna yasladı. Onu uyandırıp uyandırmamak konusunda kararsız kalsa da, "Tüysüz," diye seslendi. Dövmenin büyüsü yüzünden kötü etkilenip bayıldıktan sonra hangi hayal onu gülümsetebilirdi ki?

Ada yüzünü yavaşça kıpırdattı ve Türkçe konuştu. "Ben de seni seviyorum." Dawson tuttuğu soluğunu bırakırken doğruldu ve önüne döndü.

Ada yatağında uyandığında gözlerini açmadan komodine uzanıp ilaçlarını el yordamıyla aradı. Eli abajura çarpınca tek gözünü araladı ve yabancı bir yerde olduğunu gördü. Sersemlikten kurtulmaya çalışırken sakinleşti. Burayı kendi düzenlemişti. Hem de tamamen. Yabancı değildi, sadece ilk kez burada uyumuştu. Deborah'ın odasında. Büyük yataktan ayaklarını sarkıttığında ayakları yere ulaşmadı. Yatağın bu kadar yüksek olduğuna daha önce dikkat etmemişti.

Aşağıya atlayıp çıplak ayaklarıyla dışarı çıktı. Tavana kadar uzanan kitaplığın arasından geçip okuma kısmına ulaştı. Dawson'ın yatak odası kapısını açık görünce yavaşça oraya yürüdü.

"Merhaba." Bir an için camdan gelen tıkırtıyla başını çevirdi. Sonra esen rüzgârla önüne döndü ve Dawson'la burun buruna geldi. Yerinde sıçrarken elini göğsüne bastırdı. "Neden dairemde değilim?"

"Dairenin artık burası olduğunu sanmıştım. Bu yüzden seni odana taşıdım."

"Taşıdın mı?" dedi Ada kaşlarını kaldırarak. Avucunu alnına bastırıp parmaklarını karmakarışık olmuş saçlarının arasından geçirdi. "Doğru, tamam. Senin eski sevgilin, belki karın sandığım kişi aslında kız kardeşin çıkmıştı."

"Karım mı? Kim karısıyla farklı odaları paylaşır ki?"

Ada arkasına bakıp önüne döndü. Kafasını bu kadar meşgul eden şeylerin basit açıklamaları onu rahatlatmalıydı fakat aksine sinirlerini bozuyordu. "Haklısın," diyebildi sonunda. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Pek sayılmaz." Dawson bileğini kaldırarak saatini gösterdi. Neredeyse sekiz olmuştu. "Çok fazla uyudun. Kahvaltını yap. Hemen başlayacağız."

"Bugün Murat'la seansımız var. Dokuza kadar bitmiş olur." Dawson odasına geri dönecekken Ada peşinden birkaç adım atıp durdu. "Bir şey daha var," dedi sessizce. Dönüp ona baktığında elini boş masaya doğru salladı. "Kahvaltı yapmam için bundan daha fazlası gerekiyor. Mutfağın yerini bilmiyorum ve kimseye emir veremem."

"Sana her gün düzenli olarak yemek getirmelerini söylerim."

"Teşekkür ederim."

Ada odasına girip üzerindekileri çıkardı, küveti sıcak suyla doldurmak için musluğu açtı. Çekmecelerden birine sakladığı telefonu aldı. Sırtını görebilmek için aynada omzunun üzerinden baktı. Sağ kürek kemiğinin üstü siyah ve mor karışımı çürüklerle doluydu. Hafifçe oynatmayı denediğinde burnunu kırıştırdı.

Çeşmeden dökülen en yüksek sıcaklıkla doldurduğu küvetin içine girdiğinde telefonu elindeydi. Başını arkaya yaslayıp teyzesinin numarasını tuşladı. Aramayı başlatmadan önce saniyeler boyunca ekrana baktı. Yapması gereken şeyi bir an önce aradan çıkarmak istiyordu ama bunun için uygun kelimeler yoktu. Biraz daha aşağıya kayıp kendini sıcağa bırakırken telefonu kulağına götürdü. Daha ilk çalışta açılması Ada'yı hazırlıksız yakalamıştı.

"Teyze, benim."

"Ada." Melisa'nın sesinden anlık rahatlaması belli oluyordu. "Bana daha sık haber vermelisin. Ne kadar merak ettiğimi biliyorsun. Senin için endişeleniyorum."

"Tamam tamam, beni dinle."

"Hayır. Bir seferlik sen dinle. Ali'nin öldüğünü biliyorum ve beni ne kadar endişelendirdiğinden haberin dahi yok. O günden beri gitmediğim yer kalmadı. Telefon edebiliyorken beni aramaman nasıl bir-"

"Arıyorum işte."

"Sözümü kesme."

"Peki."

Melisa derin bir nefes alıp kaldığı yerden devam etti. "Sorumsuzsun. Yeterince büyük olduğunu biliyorum ama seni buraya getiren bendim. Telefon her çaldığında, kapıya her vurulduğunda ölü haberini alacağım diye korkudan aklımı kaçırıyorum. Başın dertte, değil mi?" Cümlelerini soluk soluğa bitirdi.

"Onun gibi bir şey." Dudağının üstünde biriken buharı sildi. "Türkiye'ye dönmeni istiyorum. Kalıcı olarak. Bugün avukatımla görüşüp tüm mirasımı sana aktaracağım. Düzenini bozduğum için üzgünüm. Lütfen, senin için bunu yapmama izin ver."

"Yardım edebilirim." Melisa yavaşça ve Ada'yı ikna etmeye çalışarak temkinli bir şekilde konuşuyordu. "Yalnız kalmak zorunda değilsin. Her neyse bana anlat."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama söz veriyorum, bunun kurt saldırısıyla bir ilgisi yok. Yani... Senin sandığın gibi bir ilgisi yok. İyi olmamı istiyorsan, aileni Türkiye'de kur. Yapabildiğim ilk fırsatta seni ziyaret edeceğim."

"Bu hoşuma gitmiyor."

"Herkesin iyiliği için en güvenli yol bu. Doğru düzgün bir açıklama yapamadığımın farkındayım." Telefonu indirip kaç dakikadır konuştuklarına baktı. Sadece beş dakika konuşmaları gerektiğini biliyordu. "Söylediklerimi dinleyeceğine inanıyorum. Hamile olduğunu unutma. Artık sadece ikiniz yoksunuz. Düşünmen gereken bir ailen var. Seni ilk fırsatta tekrar arayacağım."

"Gideceğim," dedi Melisa gönülsüz bir kabullenmeyle. Ada sesinden yayılan üzüntüyü duymazdan gelmeye çalıştı. "Belki ihtiyacın olur diye bu evin kirasını ödemeye devam ederim. Hiç değilse bu kadarını yapayım."

"Kendine dikkat et."

Ada daha fazla riske atmak istemeden aramayı sonlandırdı. Kapağını kapattığı telefonu yere bırakarak gözlerini tavana çevirdi. Teyzesinin kafası karışık olabilirdi, belki korkuyordu da ama en azından hayatına devam ediyor olacaktı. Ada başka bir kapıyı araladığında onun ölüsünü bulmak istemiyordu.

Su sıcaklığını kaybettiğinde banyo keyfini sonlandırdı. Saçlarını tarayıp kuruması için açık bıraktı. Kat kat giyinmek zorunda olmadığına memnun bir halde spor bir taytla tişört seçti. Antrenmandan önce Murat'ı göreceği için tişörtünün üzerine kırmızı kazağını geçirdi. Ayakkabılarının bağcıklarıyla uğraşırken gözü odada dolaşıyordu. Büyük ve yüksek yatağı, antika dolabı ve gittikçe çoğalmaya başlayan eşyalarını koyduğu komodini vardı. Pencerenin kenarında oturabileceği kadar geniş olan girintiye battaniye serip birkaç küçük yastık koymuştu. Dağ manzaralı bir balkonu da olmasına rağmen henüz orada vakit geçirme fırsatı bulamamıştı.

Odadan çıkıp kitapların arasından yürüdü. Kokuları takip etmesi de yeterliydi. "Bunların hepsi benim için mi?"

Dawson masanın diğer ucuna oturmuş kitap okuyordu. Önünde sadece kahve vardı. "Evet ama biraz soğudular." Sayfa değiştirirken başını hafifçe kaldırdı. Islak saçlarını gördüğünde, "Bir saattir banyo mu yapıyorsun?" diye sordu.

Ada masaya otururken başını salladı. "Sıcak suyu özlemişim."

"Sıcaktan çok kaynardı sanırım. Kıpkırmızı olmuşsun."

Ada çeşit çeşit yiyeceğe bakıp tabağını doldurmaya başladı. Kahvaltıda kahve içmeye alışık olmasa da bu konuda bir şey söylemedi. "Gerçekten soğuk suyla duş almak berbattı."

"Biliyorum. Ben de sıcak suyu tercih ediyorum."

"Sadece Deborah'ın değil, senin odanda da mı ısıtma sistemi var?" Dawson mırıldanarak onaylarken gözleri kitap cümlelerinde dolaşıyordu. "Neden sadece bu daireye özel? Söylediğine göre doğan kurt bebekler insanlardan farklı olmuyor. Onlar için

sıcak su gerekmiyor mu?" Ada bunu daha önce, Dawson daireyi ilk gösterdiğinde de, sormuş olmasına rağmen cevap alamamıştı.

"Uzun hikâye."

"Vaktimiz bol. Aynı daireyi paylaştığımıza göre."

Dawson kitabı kapatıp masanın kenarına koydu. Kahvesinden büyük bir yudum alırken gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. "Aleut birkaç yüz yıl önce okul gibiydi. Yeni yetme kurtlar buraya gelir ve eğitmenler onları normal hayata uyum sağlamayı öğretip gerçek bir kurt gibi yetiştirirlerdi. O zamanlarda burada hiç bebek doğmamıştı. Aslında şimdilerde de doğmaz. Deborah sadece küçük bir istisnaydı."

Ada hiçbir zaman Dawson'ı şimdiki gibi görmemişti. Bir anıyı ya da kuralları anlatmasını istediği zaman surat asıp aceleyle açıklardı. Şimdiyse sürekli anlatmak istiyor gibiydi.

"Nasıl oldu?" dedi Ada kahvaltısına devam ederken. Kahveden şikâyet edebilirdi fakat geri kalan her şey müthişti. İştahının bu kadar yerinde olmasına Dawson da şaşırmış görünüyordu.

"Annem ve babam ben doğduktan birkaç sene sonra buraya taşınmışlar. Sonra da Deborah oldu işte," dedi omuz silkerek. "Bebeklerinin olacağını öğrenen aileler genellikle buradan ayrılır, sonra çocuğu ilk dönüşeceği zaman geri gelir. Ama babam burada eğitmendi. Annemse casus. En iyilerinden." Anlatırken onunla gurur duyduğu çok belliydi. Sesi her zamanki umursamazlık yerine derin ve içten geliyordu. "Remuslar ondan fena korkardı. Aynı şekilde Aleutlar da ama saygı da duyarlardı. Bu yüzden Deborah'ın burada doğmasına herkes çok sevindi. Peratha'yla hemen hemen aynı zamanda doğdular. Çok yakın arkadaştılar. Tabii babası izin verdiği zamanlarda. Deborah doğmadan hemen önce benim odama ısıtma sistemi kurdular. Lavina'nın büyüsü yardımcı oldu."

Ada başparmağıyla arkasını işaret etti. "Orası senin odan mıydı?"

"Evet. Ailem burada kalırdı," derken şimdi kullandığı odayı işaret etti. "Deborah'la ikimiz orada kalmaya başladık. Onunla sürekli ilgilenirdim ve hep erkek kardeşim olmasını istediğim için onun biraz sert yetişmesine neden oldum."

Ada, "Gerçekten sertti," dedi sırtını kıpırdatarak. Küvete ilk girdiğinde sırtının nasıl yandığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

"Seni savurması tamamen aptallıktı. Gavin'i kıskanmış olmalı."

Ada neredeyse boğuluyordu. Önündeki sudan iki büyük yudum alıp Dawson'a baktı. "Deborah ve Gavin mi? İkisi sevgili miydi?"

"Yakın arkadaşlarımdan biri olduğu için bundan rahatsızlık duysam da bir süre sonra onların önüne geçemedim. Çocukluktan beri birbirlerine âşıklar. Şimdilerde durum ne bilmiyorum. Belki o zamanlar daha fazlasını yaşayacaklardı fakat Deborah henüz yetişkin bir kurt olmadan önce Aleut'tan ayrılmıştı."

"Gavin'in gerçek adını söylemek istediği kız Deborah mıydı?" Ada hala sersem hissederek arkasına yaslandı. "Her şeyi nasıl da yanlış anlamışım."

"Gavin'in sana bahsetmesine şaşırdım. Genellikle bu konuda konuşmaktan hoşlanmaz." Ayağa kalkarken bardağını aldı. Kitabı raftaki yerine koyup kalan kahvesini bitirdi. "Dokuzda aşağıda ol. Geç kalırsan-"

"Evet, evet. Beni korkuttun say," dedi Ada elini sallayarak. Tabağına eğilip yumurtadan büyük bir çatal aldı. Dawson'ın arkasında kıpırdamadan durduğunu hissedince yutkunarak ona baktı. "Üzgünüm."

"İyi," dedi Dawson sadece. Bardağı tabağının yanına biraz sertçe bırakıp dışarı çıktı. Daireden ayrıldığında bile Ada bir süre nefesini tutmaya devam etmişti. Sıcak su ve mükemmel kahvaltı Ada'yı intihara meyilli hale getiriyordu.

Kahvaltısını tamamladıktan sonra Murat'ın ofisine giderken boynunda gümüş zincire asılı duran yüzüklerle oynuyordu. Seanslar eğitiminin zorunlu ve en sevmediği parçasıydı. Günlüğünü düzenli olarak yazamıyordu, hafızasında ufak tefek detaylar haricinde bir gelişme yoktu ve kendini daha az sorumlu hissediyor da değildi. Hala onların öldüğü, kendisinin de yaşadığı gerçeğine saplanıp kalmıştı. Aldığı her nefesi ailesine ve arkadaşlarına borçluydu. Bir psikolog olarak bunun doğru olmadığının farkındaydı fakat umurunda değildi. Zaten hiçbir zaman mesleğini yapmak istememişti. Omuz silkerek kapıyı tıklattı.

Murat girmesini için seslendiğinde kolyeyi kazağından içeri attı. Kapıyı açtığında Murat'ı sandalyesinde sağa sola sallanırken buldu. "Sonunda gelebildin." Masaya tutunarak kendini durdurdu.

"Canın sıkıldı anlaşılan." Murat'la konuşmasının en rahatlatıcı yanı psikolog olması değil, aynı dili paylaşmalarıydı.

Murat oturmasını işaret etti. Defterini alarak kucağına açtı. Sayfalarını karıştırırken, "Bugün senden bahsetmeyeceğiz," dedi.

"Diplomanı nereden aldım demiştin?" Ada rahat koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı.

"Pekâlâ." Murat ona neşesizce gülümseyip kalemini tepesine basarak açtı. "Daha önce de bahsettiğim gibi burada tanıştığın kişilere değineceğiz. Dawson'la başlayalım."

"Neden onunla başlıyoruz?"

"Üzerinde en çok etkisi olan o."

Ada iç geçirip başını salladı. "Evet, etkisi büyük," derken fena halde ağrıyan sırtını koltuğa sürttü. "Senin hakkında kiminle konuşacağım?"

"Benimle." Kaleminin ucunu deftere vururken gözlerini kıstı. "Benimle ilgili mi konuşmak istiyorsun?"

"Kesinlikle. Hayatında merak ettiğim şeyler var. Mesela tüm bu yabancıların arasında ne arıyorsun? Saldırıyı anlatırken

neden benim kadar etkilenmiş görünüyorsun? Bu basit bir empatiden daha fazlası. Benzer bir şeyler yaşamışız."

Murat kolunu bacağına yaslayarak öne eğildi. "Ada burada hasta olarak bulunuyorsun. Tam tersi değil. Beni analiz etmeyi bırakman gerekiyor."

"Elimde değil. Özür dilerim," diye mırıldandı. Kapıya güçlü bir şekilde vurulduğunda Murat gözlerini Ada'dan ayırmadan içeri girebileceğini söyledi.

"Affedersiniz." Dawson ileri doğru birkaç adım attı. "Bölmek istemezdim fakat bilgisayarına ihtiyacım var."

"Seninkine ne oldu?"

"Bilgisayarları bilirsin," dedi Dawson omuzlarını kaldırarak. "Bozulmak içindirler."

Murat başını yana yatırarak ona bakakaldı. "Öyle olsun. İstediğin gibi kullanabilirsin."

Dawson, Murat'ın yanında geçti ve bir kez bile Ada'ya bakmadan masanın arkasındaki sandalyeye oturup bilgisayarı açtı.

"O buradayken nasıl hakkında konuşabilirim ki?" dedi Ada.

"Nasılsa seni anlayamaz, değil mi? İsmi yerine Cellât diyebilirsin." Ada derin bir nefes alıp Dawson'a göz attı. Yaptığı işle gerçekten meşgul görünüyordu. Murat yerinde kıpırdanıp parmaklarının ucundaki kalemi çevirdi. "Başlayalım."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Bu hala uygunsuz geliyordu. Dawson tamamen bilgisayara odaklanmışken anlayabileceği dilde konuşsalar bile duymayacakmış gibi görünüyordu. Yine de zaten hoşlanmadığı seansları daha berbat hale getiriyordu.

"Sana nasıl davrandığıyla başla."

"Şey, normal davranıyor. Aslında iyi. Yani bazen." Dawson'a bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Kafan karışık."

"Aynen öyle." Nefesini bırakarak ayağını yere indirdi. "Ben onun ne kadar korkutucu ya da ölümcül olduğunu görebiliyorum. Belki böyle olmasının sebebi o dövmedir, belki de yaşadığı şeyler ama ona yardım edemiyorum."

"Yardım etmek istiyor musun?"

"Elbette. O durumda olan herkese yardım etmek isterim. Arkadaşlığı denedim ama bu imkânsız görünüyor. Duygularıyla düşünceleri arasına kesin sınırlar koyuyor. Bu konuda bir şey yapmayı denedin mi?"

Murat başka bir psikologa psikologluk yapmanın verdiği tuhaflıkla, "Haklı olduğun yerler var," dedi. Ada için işlerin daha kolay olmasını dilerdi. "Ama bunu yapmasını sağlayan şey dövme."

"Biliyorum ve sizin aksinize ondan delice korkup nefret etmiyorum. Aleut içinde beni anlayan tek kişi olduğunu düşünüyorum ve o olmasaydı ne yapardım hiçbir fikrim yok."

Murat göz ucuyla Dawson'a bakarken kaşlarını çattı ve ajandasına notlar aldı. "Ona güveniyor musun?"

"Bazı konularda, evet." Kendi sınırlarını aşmadan konuşmaya devam etmeleri gerektiğini bildiği halde sormadan edemedi. "Tüm bu şeylerin ve kardeşinin gitme kaynağının bahçedeki yaşlı ağaç olduğunu düşünüyordum. Doğru muyum?"

"Bunu sana anlatma yetkim yok."

"Kimin neye yetkisi var ki?!" diye çıkıştı Ada oturduğu yerde öne kayarak. Dawson'ın ona baktığını gördü ama karşılık vermedi. "Size bildiğim her bir detayı anlatmamı bekliyorsunuz ama bana hiçbir şey anlatmıyorsunuz."

"Ağaç bu olayların neredesinde?"

"Hiçbir yerinde olmayabilir ama merak ediyorum."

"Yeterli değil."

"Hadi oradan." Zaten zar zor tahammül ettiği konuşmayı orada sonlandırmak için iyi bir fırsat yakaladığını düşünerek oradan ayrıldı.

Murat sandalyesini çevirirken defterine son notları aldı. "Kişisel bozukluk yatkınlığı, uyku problemi ve sorunları görmezden gelme." Defteri kapatıp kalemi masanın üzerine attı. "Hala yol alamamamız ne kadar da güzel." Dawson'ın güldüğünü duyunca ona döndü. "İtiraf et hadi. Ne zamandır dilimizi biliyorsun?" Aldığı tepkiyle şüpheleri doğrulanmıştı. Sırf bu yüzden Ada'nın çıkıp gitmesine sesini çıkarmamıştı. Ne olursa olsun bir hastasıyla başka birinin yanında konuşmazdı.

Dawson sandalyede geriye yaslanıp omuz silkti. "Bir süredir," dedi.

"Neden öğrendin peki?"

"Hikâyesi şu," deyip zaten kullanmadığı bilgisayarı kapattı. "Ada buraya ilk geldiğinde ikiniz bilmediğim bir dilde konuştuğunuz için rahatsız olmuştum. Bunu ona söyledim ve o da bana kendi rahatsızlığımı kendi başıma çözmem gerektiğini ve eğer bu kadar rahatsız oluyorsam dilinizi öğrenmemi söyledi."

"Ve sen de öğrendin, öyle mi?" dedi Murat kaşlarını kaldırarak.

Dawson önemsizce elini salladı. "Evet. Çok zor olmadı."

"Konuşabiliyor musun bari?"

"Hayır. Sadece anlayabiliyorum. Önce gerçek anlamda öğrenmeye çalıştım, biraz başardım da ama fazla karışıktı. Ben de Lavina'ya danışmak zorunda kaldım. Ufak bir büyüyle bu konuyu halletti."

"Ada'yla bugün konuşacağımı nereden biliyordun?" Dawson hiçbir şey söylemeden ve gözlerini Murat'tan ayırmadan bilgisayarın yanında duran defteri öne itti. Açık bir şekilde duran defterde randevular ve birkaç cümleyle açıklamalar yazılıydı. "Demek bilgi hırsızlığı yaptın," dedi Murat. İkisinin arasında tuhaf ilişkiyi çözmek isteyerek ayağa kalktı. Belki Ada'nın insan

olması ve Dawson'la hemen hemen aynı şeyleri kaybetmeleri onları yakınlaştırmıştı. Dövme insanları Aleutlar kadar etkilemiyorsa da yine de işlevsiz kalmıyordu ve Murat bunun nasıl üstünden geldiklerini merak ediyordu. "Ada'nın senin hakkındaki düşünceleri neden umurunda?"

"Bana benden korkmadığını söylemişti. Doğru söylediğini düşünüyordum fakat neden böyle hissettiğini öğrenmeliydim."

"Ona sormayı da deneyebilirdin. Bana anlattıkları tamamen doğru muydu? Herkes senden korkar." Hastalarının yalan söylemesi ve kendilerini olmak istedikleri kişiler gibi sunmaları yeni bir olay değildi. Ada'da da böyle bir durumla karşılaştığını sanmıştı.

Dawson bir kez daha omuz silkti. "O öyle söylüyor ve sana da yalan söylemesi için bir neden göremiyorum." Bu durum ikisini de şaşkına uğratmıştı.

14

Güven, birini yeterince iyi tanımakla ilgili değildi.
Bildiğiniz her şeye rağmen güvenmeyi seçiyorsanız,
işte o gerçek olandı.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi Ada antrenmanın sonuna geldiklerinde. Köşeye bırakmış olduğu kazağını alarak çevirdi.

"Elbette vardır." Dawson bıçakların olduğu masaya yaslanmış elindeki kâğıtları okuyordu. "Sor hadi."

"Deborah neden gitmek zorunda kaldı?"

"Bunu duyduğunu sanıyordum." Ada bir kez daha dövme enerjisinin aralarında kıvrıldığını hissetti ama sinir bozucu büyüyü görmezden geldi.

"Duyduğum şey senin yüzünden gittiğiydi. Sen sormadan söyleyeyim, hayır, inanmadım. Ona değer verdiğin çok belli."

"Çok belli," diye tekrar etti Dawson elindeki kâğıtları kurcalamaya devam ederken. "Onun gitmesine neden olduğum doğru. Bunu inkâr edecek değilim. Gitmemesi için her şeyi yaptım ama beni dinlemedi."

"Dövme yüzünden derin bağlar hissedemediğini sanıyordum. Deborah istisna mı?"

"Derin ya da değil, o benim küçük kardeşim ve ondan sorumluyum. Remus olması bunu değiştirmiyor." Kâğıtları katlayarak doğruldu ve dolapların olduğu kısma yürüdü. "Kendi hayatında yeterince sorun yokmuş gibi benimkilerle uğraşmaktan vazgeç."

Ada, Dawson'ı sinirlendirmekten nefret ediyordu. Onun sakin ve normal anları öylesine azdı ki Ada bunları söndürdüğünü görmekten hiç hoşlanmıyordu. Kazağının kollarını düzeltip üzerine geçirdi. Saçlarını kurtarırken adımlarının Dawson'ı takip ettiğini çok sonra fark etti. Bilinçsizce içgüdülerini izlemekten bazen nefret ediyordu.

"Normalde ben insanları kaçırırdım. Tam tersi değil. Sende doğuştan gelen katil dövmesi var." Dawson dolabını açmış içini kurcalıyordu. Ada onun cümlelerinin hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlayamamıştı. Yine de burada fazla kalmayacaktı. Onunla fazlaca zaman geçirdiğinden ve artık gündelik hayatları rutine dönüştüğünden biliyordu ki Dawson duşa girmek için soyunmak üzereydi.

"Bana birçok şey söylüyorsun." dedi Ada. Kollarını bağlayıp sıra sıra dizilmiş metal dolaplardan birine yaslandı. "Dün olanlar için bahsetmek istediğim bir şey var."

"Deborah konusunu kapatabilir miyiz artık? Sahiden sıkıldım," derken kapağı sertçe çarptı. Üzerindeki tişörtü çıkarıp dolabına tıkmış, içinden aldığı kısa havluyu çıplak omzuna atmıştı. Ada'ya arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Beklesene," dedi Ada arkasından giderken. "Söylemek istediğim şey Deborah'la ilgili değildi. Eğer kızmasaydın konuşmaya devam etmek isterdim elbette ama bu başka bir şey."

"Ne?" Aniden ona dönünce aralarındaki bir metrelik mesafe Ada'nın şaşkınlıkla yürümeye devam etmesiyle kapanmıştı.

"Bir daha hatırlamak istemediğim şekilde bayıldığımda beni arabaya taşıdın ve dönüş yolunda bir şeyler oldu. Uzun zamandır rüya görmüyordum. Belki dövmenin büyülü etkisi

yüzündendi ama..." Birden susup dudaklarını birbirine bastırdı. Bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordu ama aklına takılmıştı ve söylemekten kendini geri alamadı. Yanağını içten ısırıp derin bir nefes aldı. Dawson'a bakabilmek için başını geri attı. "Orada olduğun ve beni tuttuğun için teşekkür ederim. Kötü bitse de bir bakıma rahatlatıcıydı. Rüya yani," diye ekledi hemen yüzü ısınırken.

"Rüyanda ne gördün?" Dawson, Ada'nın *ben de seni seviyorum*, derken keyifle gülümsemesini hala hatırlıyordu.

Ada boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı. "Sanırım bu Murat'ın incelemesi gereken bir konu."

"O zaman bir daha bana soru sorduğunda ben de gidip cevabı Murat'a veririm."

"Öyle söylemek istemedim." Soruları önemliydi. Buradaki tek çıkış yoluydu. Cevap alma şansını kaybetmek istemiyordu. Gitmesini engellemek için Dawson'ın kolunu tutacakken son anda kendini engelleyip rahatladı. "Rüyamda Kerim'i gördüm," dedi Ada, Dawson ona bakmaya devam ederken. Rahatsızca kıpırdanıp terli saçlarını geriye itti ve kısaca anlatmaya çalıştı. "Yüzüğümü bana vermesinden birkaç gün önceydi sanırım. Rüyadan çok anı gibiydi aslında. Konuşuyorduk. Her zamanki şeylerdi. Sonra deprem oluyormuş gibi sallanmaya başladık. Ben ayağa kalkıp tekrar baktığımda o artık Kerim değildi."

"İlgimi çekmeye başladı, tüysüz." Dawson kollarını bağlayıp beton kolonlardan birine yaslandı. "Hadi devam et. Kerim nasıl birine dönüştü?"

"Koyu sarı saçları daha da koyulmuştu. Gözleri de uzay kadar sonsuz, karanlık ve ürkütücü görünüyordu." Tarif ederken gözlerini Dawson'dan ayırmıyordu. "Normalde de yapılı olan vücudu doping almış gibi bir anda iki katına çıkmış gibiydi. Daha bronzlaşmıştı ve kollarında bir sürü sembolik dövmeler vardı. Tanıdık geldi mi?"

"Aynaya bakarsam belki," dedi mırıldanarak. "Demek rüyandaki kötü kurt ben oldum, ha?"

"Kelime oyununun sırası mı şimdi? Sana teşekkür etmeme bile izin vermiyorsun." Dawson'la hiçbir şey kolay olmuyordu. Yapabilecekleri en basit şeyi bile çıkmaza sürüklemeyi başarabiliyorlardı. Sadece orada durup Ada'yı dinlemeli ve teşekkürünü kabul etmeliydi. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Rüyanda seni korkutmuşum, bu yüzden mi teşekkür ediyorsun?"

"Seni tanımadım ki," dedi Ada onun konuya bambaşka bir noktadan yaklaşmasına şaşırarak. "Sadece birden... Ben sandım ki senin gözlerin... o kadar korkutucu görünüyordu ki."

"Mantıklı bir cümle kurabilecek misin?"

"Ne var biliyor musun? Boş ver!" Ada elini sallayarak sesini düşürmeye çalıştı. Birdenbire sinirlenmeye başlaması hiç sağlıklı görünmüyordu. Murat'ın buna dikkat etmemiş olmasını umdu. "Sadece rüya görmeme sebep olacak kadar derin uyumamı sağladığın için sana ve lanet dövmene teşekkür etmek istemiştim. Hepsi bu." Arkasını dönerken bir kez daha ellerini saçlarına daldırdı. "Neden uğraşıyorsam..." diye söylenirken aniden nefesi kesildi.

Dawson'ın onu tutup çevirmesiyle ikisi de donup kalmıştı. Aradan bir saniye geçmeden ikisi de farklı yönlere savruldu. Ada sırtını koşu bandının kenarına çaptığında durabilmişti. Dawson fazla uzağa savrulmamış, metal dolaplarla omzu buluşunca ayakları yere basmıştı.

"Kahretsin!" Dawson içe yamulan dolaplardan kendini ayırıp koştu. Kendine öylesine öfkelenmişti ki yeni bir enerji dalgası etrafını sardı. Tek dizinin üstüne çöküp başını eğdi. Ona dokunmaması gerektiğini defalarca içinden tekrarlıyordu ve her defasında bunu unutuyordu. Ada gözlerini açmayınca Dawson derin bir nefes aldı. "Lanet olsun, Ada. Özür dilerim." Kızın tenine temas etmeyen tek parçası olan saçlarını özenle tutup

arkaya ittirdi. Ada'nın gözlerinin titreştiğini ve dudaklarının aralandığını görünce rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı. "Ada?"

Ada dilini dudaklarında dolaştırırken inledi ve gözlerini araladı. "Ne oldu öyle?" dedi kısık bir sesle.

"Sana dokundum."

Ada anında doğrulup ona baktı. Elini öne uzatmıştı ama sarsıntı yüzünden gözlerini odaklayamıyor, bulanık görüyordu. "Sen iyi misin?"

Dawson yere oturup kaşlarını çattı. "Bu bana laf sokmanın farklı bir yolu mu? Kendinden geçen ben değilim."

"Bana dokunduğun geçen sefer ağzından kanlar çıkan da ben değildim."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Dawson iç geçirerek. "Nasılsın?"

Ada tutunabileceği ilk yere asılıp kendini ayağa kalkmaya zorladı. Omuzlarını geriye hareket ettirmeyi denediğinde nefesi kesildi. Bundan nefret ediyordu. Hasar alan bir yerinin iyileşmeden tekrar tekrar darbeye maruz kalması kokuşmuş kötü bir şaka gibiydi. "Sırtım..." Elini kaldırarak başparmağıyla arkasını gösterdi.

"Bakayım." Dawson işaret ettiğinde Ada hala tuttuğu demiri bırakmadan arkasını döndü ve kazağıyla tişörtünü sıyırdı. "Pekâlâ, sana karşı dürüst olacağım," dedi Dawson yüzünü buruşturarak. Ada'nın bunu görmemiş olmasından memnundu. "Yakın zamanda yüzmen ve kum torbasında çalışman yasak. Sırtın tamamen iyileşene kadar bacaklarına ağırlık vereceğiz. Kötü haber şu ki bir partiye falan katılman gerekirse elbiseni dikkatli seçmen gerekecek. Buna katlanabilir misin?"

"Dünyanın işgale uğraması kadar nadir zamanlarda ortaya çıkan espri anlayışın kendimi daha iyi hissetmem için mi?"

"Özür dilemeyi başaramıyorum sanırım."

"Senin suçun değil." Ada bileğindeki tokayı çekip saçlarını topladı. "Kardeşin ve sen sırtımdan nefret ediyorsunuz." Dawson gözlerini kısınca Ada elini sallayarak yanından yürüyüp geçti. Bu sefer kötü bakışlarını görmek için arkasına bakmadı.

O akşam gece yarısından sonra yatağından kalkan Ada odanın içinde ileri geri yürüyordu. Bir türlü uyumayı başaramamıştı. Odasında en beğendiği yer olan pencerenin kenarında oturdu, balkonda üşüdü, banyo yaparak rahatlamayı bile denedikten sonra okurken uyuyakalacağı bir kitap bulmak için dışarı çıktı. Dairenin ana ışıkları kapanmıştı. Kitaplığın arkasından yayılan yumuşak renkli aydınlatma haricinde salon karanlıktı. Ada o masa lambasını bilerek açık bırakıyordu.

Kitapları kurcalarken kâğıt seslerini duyduğunda başını rafın kenarından uzattı. Dawson tekli koltuğa oturmuş dizine yasladığı kalın bir dosyayı okuyordu. Dirseğini kolçağa yaslayarak elini havaya kaldırmış, parmakları arasındaki kalemi çeviriyordu. Ayağını dizine koyarak dosyayı bacağının üstüne bırakmıştı. "Ne var?" dedi birden.

Başını hareket bile ettirmeden konuşması, Ada'nın irkilmesine neden oldu. "Okuyacak bir şeyler arıyordum."

"Hayır," dedi Dawson yavaşça. "Beni izliyorsun."

"Seni hiç burada oturmuş bir şeyler... çalışırken görmemiştim." Onun çaprazında kalan ikili koltuğa oturdu. "Neden bilmiyorum ama uyuyamadım. Biraz burada durup kitap okuyabilirim, değil mi?" Cevabı beklemeden rastgele almış olduğu bir kitabı açıp ayaklarını koltuğun diğer ucuna uzattı.

"Tabii. Rahatına bak."

Ada onun kuru ve renksiz sesine aldırmadı. "Cellât olmanın anlamı birilerini öldürmek sanıyordum. Yoksa verdiğin savaş kitap kelimelerine karşı ve en büyük silahında parmağında çevirdiğin kalem mi?"

"Öldüreceğim kişinin suçlu olduğunu garantilemek için bu dosya işlerini yapmak zorundayım ve bu kalem dâhil herhangi

bir şeyi silahım haline getirmeyi başarabilirim. Şimdi, çeneni kapa. İşimi yapmaya çalışıyorum."

Ada yan dönerek Dawson'a baktı. "Gerçekten bunu yapabilir misin? Herhangi bir şeyi, ne olursa, silaha çevirebilir misin?" Dawson mırıldanarak onayladığında Ada heyecanlandığını hissetti. "Bana da öğretir misin?"

"İki saniye içinde susarsan sana bir kurdu nasıl kıvrandıracağını bile öğretebilirim."

"Buna inanamı-"

Dawson gözlerini kaldırarak kirpiklerinin arasından ona baktığında Ada birden susup önüne döndü. Kendi kendine gülümserken kitabın ilk satırlarını okumaya başladı. Tamamen konuya kapılmadan önce Dawson'a sessizce teşekkürlerini yolladı. Yaptığı tüm bu şeylerin karşılığını verememekten korkuyordu. Diğer yandan, Dawson gibi birine onda olmayan ne sağlayabileceğini bilmiyordu. Ada'nın yapacağı herhangi kişisel bir şeye tenezzülü ya da tahammülü yoktu.

Dosyanın son sayfalarını okuyan Dawson kahvesine uzandı. Hafifliğini hissedip içine baktığında boş olduğunu gördü. Bu gecelik yeterince çalıştığına karar vermişti, fakat bilgilerin tamamını okumadan bırakmak istemiyordu. Yeni sayfaya geçerken Ada'nın uzun süredir sesinin çıkmadığını düşünerek şaşırdı. Ne okuduğunu görmek için başını eğdi. Oldukça sessiz ve rahatsız bir şekilde uyuyakalmıştı. Sabah uyandığında boyun ağrısı çekeceğine şüphe yoktu.

Arkasına yaslanarak kucağına bıraktığı kalemi eline alan Dawson onun inlediğini duydu. Rüya görmediğini söyleyen birine göre oldukça aktif bir hayal dünyası vardı. Hırıltılı bir nefes alıp yutkununca Dawson onun kâbuslarla boğuştuğunu anlamıştı. Uyandırmak için seslenecekken Ada bacaklarını kendine doğru çekip kitabı yere düşürdü. Çıkan gürültüyle birlikte uyanmıştı.

"Uyuyakalmışım," dedi Ada dudaklarını ıslatarak. Eğilip kitabı alırken esniyordu. "Görev başarıyla tamamlandı."

"İyi misin?"

"Evet." Kitabı göğsüne bastırarak ona döndü. "Sen nasılsın?"

Uyku mahmuru, dağınık saçlarıyla sorduğu soru Dawson'ı neredeyse gülümsetecekti. "İyiyim," dedi sessizce. Kaşlarını çatıp dosyayı kapattı. "Biraz rahatsız görünüyordun. Rüya mı gördün?"

"Hayır. Aslında en iyi uykularımdan biriydi. Bu kitabı saklayacağım," dedi elindekini sallayarak. "O kadar sıkıcı ki uyumaktan başka yolun kalmıyor."

Dawson onun doğruyu söylediğini fark ettiğinde şaşırarak duraksadı. Sahiden rüya görmediğine inanıyordu. Zihninin içinde olup bitenleri Ada'dan daha iyi bilmesi, Dawson'ı biraz rahatsız etmişti.

"İyi geceler."

"Evet, tabii."

Ada onun cevabına gülüp başını salladı. Odasına geri dönüp yatağa girdiğinde kaldığı yerden devam etti. Sabah uyandığında hatırlayamayacağı rüyaları onu bekliyordu.

Duyduğu tıkırtılarla gözlerini sadece ışığını yansıtan güneşe açan Ada yavaşça doğruldu. Başucunda duran saat, altıyı gösteriyordu. Bu kadar erken kalkmaktan nefret ediyordu fakat anlaşılan Dawson çoktan güne başlamıştı.

Üzerini giyinip dışarı çıktığında Dawson'ı rafları karıştırırken buldu. "Gerçekten son zamanlarda çok meşgulsün, değil mi?"

"Yardım etmek ister misin?"

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Nasıl günaydın demen gerektiğini biliyorsun," dedi yanından ayrılırken. Dün gece kitapların arasında dolaşırken Dawson'a bahsetmesi gereken şeyi hatırlamıştı. Şimdi yine

kitaplarla çevriliyken söylemek için uygun bir an olduğunu düşünüp geri döndü. "Madem konusu açıldı, sana bir şey söyleyeceğim. Dövmeyle ilgili..."

"Dövmenin konusu açılmadı." Dawson aldığı kitaplardan ikisinin sırtlarına bakarak isimlerini okuduktan sonra birini geri koydu.

"Bana böyle davranman yeterince açıyor. Her neyse bak." Raftan çektiği kalın ve ağır kitabı iki eliyle tuttu. "Bunu bana Gavin getirmişti. Buradan aldığını düşündüğüm için odaya taşındığımda rafa yerleştirmiştim." Dawson ona cevap vermeden işine devam ederken Ada akıntıya karşı yüzüyormuş gibi hissediyordu. Karşılaştığı ve nefret ettiği kayıtsızlığa rağmen konuşmayı sürdürdü. Bir yerden sonra Dawson'ın sıkılıp fikirlerine dâhil olacağını umuyordu. "Senin dövmelerini araştırıyordum. Aslında genel olarak dövmeleri araştırmam gerekti. Ne de olsa birçok dövme taşıyorsun."

"Neden bunlarla uğraşıyorsun?"

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey bulmak için uğraşıyorum. Hem daha fazla bilgi edinmiş oluyorum, hem de antrenmandan kalan zamanı dolduruyorum."

"Seni bu kadar boş bıraktığımı bilseydim daha fazla çalıştırırdım," dedi Dawson ama ilgisini çekmişe benziyordu. "Boşuna araştırıyorsun, ben bu kitapları defalarca okudum."

"Evet, kafana doldurulmuş bir sürü saçmalıkla. Ama benim beynim bu olaylara tamamen yeni. Olayları olduğu gibi görebiliyorum. Aklıma herhangi başka bir şey gelmeden."

"Denemeye değer. Ne buldun?"

"Harika." Birlikte okuma kısmına yürüyüp masaya oturdular. Kitabı açıp daha önceden işaretlediği sayfaları buldu. "Burada yazana göre sana bu dövmeyi yapan..." deyip Dawson'ın elinin üzerinde tüm ürkütücülüğüyle varlığını göze sokan sembolü işaret etti. "Yani Lavina, senin suçlu olduğuna inanmak zorundaymış."

"Peşinde olduğun şey ne? Suçlu olduğuma inanmış olabilir."

"Olabilir diyorsun. Emin değilsin."

"Büyüdün mü sen?" dedi Dawson kaşlarını çatarak.

Ada gülümserken kızardığını hissetti. Yazan satırları aynen okudu. *"Beş Kız Kardeş'in en güçlüsü olan Lavina yaptığı büyünün gerçekliğine ve bunu alan kişinin suçluluğuna inanma mecburiyetindedir,"* dedi. "Bu demek oluyor ki eğer senin suçlu olduğuna inanmamışsa dövme tam olarak etkilememiştir."

Gözlerini ovuşturarak arkasına yaslanan Dawson iç geçirdi. Ada'nın bulacağı şeyin daha sağlam çıkmasını bekliyor gibiydi. "Tüm kurtlar benden nefret ediyor. Saygı duyuyorlar ve korkuyorlar ama nefret ediyorlar. Büyü yanlış değil."

"Yanlış," diye ısrar etti Ada tüm inancıyla. "Ben Peratha'da ne gördüğümü biliyorum Dawson. Sende gördüklerimi de biliyorum. Saptırılmış olarak yorumlamış olmama imkân yok. Bu dövmeyi aldıktan sonra avcılığı seçtiğini düşünüyorum." Dawson başını sallayarak onayladı. "Önce Cellât mı oldun, avcı mı?"

Dawson bunu düşündü. "Sanırım Cellât."

"Emin olamıyor musun?"

"Her şey çok karmaşık."

"Belki anlatırsan..."

Dawson elini kaldırarak zaman vermesini istediğinde Ada önüne döndü. Ona önemli gelen ve bir çıkış kapısı vereceğine inandığı satırları tekrar tekrar okudu. Bazı satırlarda kelimelerin anlamlarını çözmek zorlaşıyordu. Kehanetten alıntı yapılan yerlerde Ada tamamen kayboluyordu. Kâhinlerin kendilerine ait dilleri var gibiydi. Öylesine karmaşık ve sembolizm ağırlıklı anlatımları vardı ki açıklama olmadan anlaşılması imkânsızdı.

"Cellât," dedi Dawson. Yaşadıklarını Ada'ya anlatıp fikrini almaktansa kendi çözmeyi tercih etmişti. Ada için çok da büyük bir sürpriz değildi. "Önce Cellât oldum. Çok geçmeden de avcı. Ama ilk önce avcılık yaptım."

"Kafam karıştı."

Dawson onun önündeki kitabı çekip sertçe kapattı. "Azü'yü öldürüp utanç sembolünü aldıktan sonra avcı olmak istedim. Hak eden her suçluyu öldürme isteğiyle dolmuştum. Avcı dövmesine sahip olduktan sonra bu içgüdü daha da yoğunlaştı."

"Cellât unvanını ne zaman aldın?"

"Azü'yü öldürdüğümde." Ada yavaşça kaşlarını çattı. Dawson açıklamaya çalıştı. "Her dönemde tek bir Cellât yaşar. Ben gençliğimdeki Cellât olan Azü'yü öldürüp unvanını aldım. Aynı zamanda hem Cellât hem de Aleut Katili oldum. Söylediğim gibi Cellât olduktan sonra suç işleyen Aleutlar'ı öldürme hakkım vardı. Tabii Kaiser'ın emriyle. Ama herhangi bir Aleut'u öldürmeden önce avcılığı istediğime karar verdim ve kalbimin mühürlenmesini beyan ettim."

Hayatının karmaşıklığı karşısında derin bir nefes alan Ada, bilgileri uygun yerlere oturtmaya çalıştı. Tüm bunlar olup biterken Dawson'ın sadece yirmi bir yaşında olduğuna inanmak zordu. "Her Cellât öldüren Aleut Katili dövmesini alır mı?"

"Hayır. Ben o dövmeyi aldım çünkü öldürdüğüm Cellât'ın... nasıl desem, görev süresi dolmamıştı. Ayrıca eğer bir Cellât'ın yerini almak istiyorsan önceden haber verip karşılaşmaya çağırman gerekir. Benim gibi bir anda ve arkadan saldırmak onurlu bir davranış değil."

"Cellât'ı neden öldürdün?" Dawson önemsizmiş gibi omuz silkti ama Ada önemli olduğunu biliyordu. Henüz güçlerini yeni yeni kazandığı bir zamanda Cellat olan Azü'yü öldürmüştü. Aklına bir sürü sebep geliyor fakat hiçbirinden emin olamıyordu. Merak ettiği soruları sonraya saklayarak bir elini kitabın üzerine koydu. Şimdi asıl ilgilenmeleri gereken konu dövmenin kendisiydi. "İlk birkaç kere sana dokunduğumda sadece elektrik ve sıcaklık hissetmiştim. Sonra diğer etkiler başladı. Neden bu kadar değişken?"

"Ruh hali etkiliyor. Fazla heyecan, öfke ya da diğer kırmızı duygular bunu tetikler."

"Kırmızı duygular mı?"

"Aura ışıkları. Kırmızı en yoğun olanıdır. Öfke, aşk, heyecan gibi güçlü duygulardan beslenir."

"Peratha genelde kırmızı olduğumu söylemişti."

"Öylesin."

Ada onun söylediği bu tek kelimeye önce bir anlam yükleyemedi. Ardından beynini kemiren şeyi fark etti. Başını kaldırıp ona baktı. "Sense demiştin ki, Azüler auraları görebilir. Bunun anlamı diğer kurtların göremediği. Sen neden benim kırmızı olduğumu sürekli görüyormuş gibi konuştun?"

"Kırmızı olduğunu bilmek için auranı görmeme gerek yok, tüysüz," dedi Dawson arkasına yaslanırken. "Âşık, heyecanlı, öfkeli ve intikam hırsıyla dolu olduğunu biliyorum. Aşk hariç diğerlerini ben uzun yıllar taşıdım. Bunlar zamanla emilen, yok olan duygular. Eğer sen yapmazsan onlar seni emip yok eder."

"Neden sürekli böyle şeyler söylemek zorundasın?"

"Nasıl şeyler?"

"Uykusuz kalmama ve kişiliğimi sorgulamama neden olacak şeyler."

"Ada." Dawson kendini geri itip yavaşça ayağa kalkarken iç geçirdi. "Son iki yüz yılım içinde tüm rutinimi bozan tek şeysin. Bazen diğerlerinden farklı olmamanı diliyorum."

"Diğerlerinden farklı olduğuma memnunum," dedi Ada. İşinin bitmediğini ve pes etmeyeceğini gösterircesine kitabı alıp okuma koltuklarından birine geçti.

"Ben de öyle," dedi Dawson ama Ada onu duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Uzun bir süredir arkadaşlarıyla arasına öyle mesafeler koymak zorunda kalmıştı ki gerekli olmadıkça konuşmanın anlamını yitirmişti. Ada'yla ise hiçbir konuşmaları basit ya da

öylesine olmuyordu. Son dövmeyi aldığından beri kimseyle bu kadar uzun ve aralıksız iletişim kurmamıştı. Onu lanetlemeyi amaçlayan dövme sayesinde zamanla daha az konuşur olmuştu. Büyüyü ve görevini yerine getirmeye çalışan, laneti umursamayan Ada ise Dawson'ı daha farklı birine dönüştürdüğünden habersizdi. Dahası, Dawson'ın kendisi bile bunun farkında değildi.

Kahvaltısını getiren kız masayı kurmaya başlamışken içeri Murat girdi. "Teyzenle konuştum," dedi koltuğun kenarına yaslanırken. "İstanbul'a geri dönüyorlarmış. Nasıl olduğunu bilmiyorum fakat bir noktadan sonra seni bana emanet etti. Konuşmanın kontrolünü kaybettim."

"Sen psikologsun."

"O da hormonları zirveye ulaşmış endişeli bir kadın. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Ada kucağındaki kitabı kapatıp önlerindeki masaya bıraktı. Bir yığın kâğıt kitabın ağırlığıyla ezildi. "Hala arkadaş olduğunuzu mu sanıyor?"

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Murat ellerini cebine sokarak.

"Sence şu anda umurumdaymış gibi görünüyor muyum?"

Dawson gülünce Murat ona baktı. "İkinizin huyları birbirine benzemeye başladı." Odadan çıkmak üzere yürümeye başladı. Her zamanki gibi Dawson'ın yanında ve dairesinde birkaç saniyeden fazla kalmanın sonuçları olarak gerildiğini hissediyordu. "Belki onu öldürüp yeni Cellât olursun. Ne de olsa zamanı dolmak üzere."

"Sırası gelen görevi benden alabilir," dedi Dawson. "Düzenin bozulmasını istemem." Gözleri parlayarak öyle bir gülümsemişti ki Ada onun bir düzenden değil de kural ihlalinden bahsettiğini anladı. Yerini devretmeye hiç de meyilli değildi.

"Yeni Cellât gelirse sen ölecek misin?" dedi Ada sessizce. Kahvaltılıkları yerleştirmeyi bitirmiş olan kız bir hayalet gibi geldiği şekilde kayboldu.

"Karma yüklü, değil mi? Eğer Cellât olmak istiyorsan önce görevde bulunan Cellât'ı öldürmelisin. İşte," dedi omuz silkerken. "O kadar Aleut öldürmenin cezası bir şekilde başka bir Aleut'un eliyle alınmalı. Bunun için de en uygun yol yeni Cellât adayının yapması."

Kahvaltı için masaya oturduklarında bile Ada gözlerini Dawson'dan ayırmamıştı. Şimdiye kadar Dawson'ın ölebileceğini ya da ölürse bunu ne kadar umursayacağını hiç düşünmemişti doğrusu. Boğazındaki yanmayı geçirmek için yutkunurken başını çevirdi. Tabağını doldurmaya başlamışken Dawson da kahvesini içiyor, masanın boş tarafına serdiği kâğıtları karıştırıyordu.

"Ölümü yeterince hak ettiğine karar verdin mi?" Sesinin doğru düzgün çıkabilmesine memnun bir halde nefesini bıraktı.

"Kimin?"

"Dosyasını okuduğun adamın."

"Kadının," diye düzeltti Dawson. "Ve evet, yargılanacak." Aradığı şeyi bulduğunda ayağa kalkıp Ada'ya yakın olan sandalyeye geçti. Birbirine zımbalanmış üç küçük kâğıdı önüne koydu. "Şunu tercüme edebilir misin? Dilinizin biraz daha eski haline benziyor."

Ada kâğıtlara baktı. Ağzı dolu olduğu için başını salladı. Suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra konuştu. "En az altmış yıllık." Ellerindeki kırıntıları silkip kâğıtları eline aldı. "Türk efsanelerinden bahsediyor. Kurtların soyumuzdaki yeri falan."

Dağıttığı her şeyi toplayıp bardağını aldı. "Kahvaltına devam et. Bugün çok yoğun olacaksın."

"Neden?"

"Remuslar'ın buraya saldırmasından sonra yaşlılar onları sorgulamıştı. Şimdi sıra bizde."

Ada yaşlıları kurtların kökenini araştırırken öğrenmişti. Büyük Ayrılma'nın ardından kurtlar Remus ve Aleut olarak

bölündüğünde bir grup tarafsız kalmayı seçmişti. O zamanlardan beri kendilerine Tarafsız diyen grubu yöneten kişiler ise yaşlılardı. Ada onların kaç kişi olduklarını bilmiyordu ve kitaplardan öğrendikleri de sınırlıydı.

"Saldırılan taraf bizdik. Yani sizdiniz," diye değiştirdi hemen. Aklının karışmasına engel olamıyordu. Hem de hiçbir konuda. "Neden sorgulanıyorsunuz?"

"Aslında yaptıkları şey bir davet verilmesine sebep olmak. Böylece içimizde neler olduğunu görebilecekler. Resmî bir sorguya izinleri yok."

"Davet mi? Bana smokin giyeceğini söyleme." Rahatsızlığı yerini meraka bırakırken gülümsemeden duramamıştı. Dawson'ı sadece bir kez, katıldığı partide, resmî kıyafetler içinde görmüştü. Kot pantolonları haricinde hiçbir şeyden hoşlanmıyor gibiydi.

"Hayır, " dedi Dawson kaşlarını çatarken. Ada bugün de onun günü olmadığını anladı. Bazı zamanlar olduğu gibi olayın eğlenceli tarafını göremiyordu. Elindeki kâğıtları katlayıp iç cebine sıkıştırdı. "Takım elbise giyeceğim. Sen de üzerine beyaz olmayan bir şey giy ve ne olursa olsun yaşlılardan herhangi birinin seninle iletişim kurmasına izin verme."

"Nasıl yapacağım onu?"

"Aklını kullan."

"Tamam, bir fikrim var."

Dawson dönüp ona baktı. "Bu kadar çabuk mu? Muciz-eler bitmiyor."

"Çok eğlencelisin," dedi Ada gözlerini devirerek. Her ne kadar Dawson'ın karakterine alışkın olsa da bu sinirlenmediği anlamına gelmiyordu. Çoğu zaman saklasa da gözlerinden öfke kıvılcımları saçtığını biliyordu ve böyle anlarda Dawson daha da sinirlenmesini sağlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Şu andaki gibi ondan bir şey isteyeceği zamanlarda ise Ada sakinleşmek zorunda kalıyordu. "Davete beni eşin olarak götür."

"Yapamam," dedi Dawson. Ada onu öylesine nadir anlarda şaşırtmayı başarıyordu ki Dawson'ın kafası karışık yüz ifadesi neredeyse sevimliydi. Bunu kesinlikle yüksek sesle söylemezdi elbette. "Benim için sorun yok ama sen..."

"Ne var?" dedi Ada küçük zaferinin parıltısını kaybederek. "Söyle hadi."

Dawson dudaklarını ıslatırken elini sandalyenin üzerine yasladı. "Aslında bu iyi bir fikir. Kimse yanımda olmaya tahammül edemiyor. Yaşlılar bile. Böylece seni de rahat bırakmış olurlar."

"Sorun ne o zaman?"

"Sorun unvanım. Cellât'ın, birlikte göründüğü kişilere genellikle bağlandığı sanılır. Özellikle siyah giyersen."

"Siyah mı?" Ada ayağa kalkıp karşısına geçti. İlk davete gittiğinde sırf siyah bir elbise giydi diye oluşan kargaşayı düşündü. "Siyahın özelliği ne?"

"Eski bir gelenek sadece. Tabii benim için geçerli değil ama..."

"Ne?" diye söylemesi için ısrar etti Ada.

"Böyle davetlerde ya da toplantılarda Cellât olan kişi siyah giyen kurtların arasından kendine eş seçme hakkına sahiptir. Eğer Cellât'ın katıldığı bir davette siyah giyiyorsan onu... arzuladığını belirtmiş olursun." Ada donup kalırken Dawson kaşlarını kaldırdı. "Sen bilmiyordun tabii. Dert etmene gerek yok."

"Evet, siyah giymiştim ve ne Murat ne de Gavin beni uyardı!"

"Onları suçlama. Bu kalenin içinde eğlenceli şeyler bulmaları çok zor."

"En azından senin bundan bahsetmen gerekiyordu."

"Kaiser bizi bekliyor. Gidelim mi?"

Dawson dışarı çıkarken Ada kendine gelmeye çalışarak başını salladı. Üzerindeki kazağın kollarını çekiştirerek koridora çıktı. Kaiser'la buluşmak için büyük salonun olduğu kata çıkarlarken Murat ve Gavin'le karşılaştılar. İkisi de Ada'nın bakışlarını fark etmelerine rağmen nedenini sormadılar. Şu anlık

doğru bir karardı. Kaiser'ın duyabileceği mesafede bağırmak istemiyordu.

"Karmen seni uyarmamı istedi." Gavin gözünün kenarını kaşıyarak Ada'ya yaklaştı. "Yaşlıları düzgün bir şekilde karşılamamız önemli. Kaiser buna dikkat eder. O yüzden şimdiki görüşme bir ön hazırlık gibi olacak. Düzgün bir şekilde konuşmazsan Kaiser davete girmeni yasaklayabilir. Saygılı ol ve sana doğrudan hitap edilmedikçe dâhil olmamaya çalış. Bir sorun var mı?"

"Evet. Karmen de kim?"

Gavin iç geçirip gözlerini ovuşturdu. Ada'ya tahammül edebilmek için sahiden çabalıyordu. Gözlerini yirmi üç yaşında açmış bir bebeğe dünyayı tanıtmak yorucu bir işti. Üstelik bu bebek bambaşka bir dünyadan geliyorsa. "Kaiser'ın danışmanlarından biri. Söz sahibidir. Biraz dikkatli davranmak zorundasın. Düşünmeden konuşman ve inatçı olman Kaiser'ın hoşuna gitmiyor," dedi sabırsız bir şekilde. "Ve onun hoşuna gitmeyen bir şey çok fazla yaşayamaz."

"Buna inanmıyorum." İkisi de gözleri ona dikerken kendi gibi düşünen Dawson'la göz göze geldi. "Dawson yaşıyor," dedi gülümseyerek.

"Kendini benimle bir mi tutuyorsun?" Dawson başını hafifçe eğerek ve kısık bir sesle konuşmuştu. Bir günde ikinci kez Ada tarafından şaşırtılıyordu.

"Sadece bazı açılardan," dedi Ada hemen. "Şu davette beni başka neler bekliyor?"

"Çok uzun sürmez," dedi Dawson. "Gece yarısında başlayıp üç olmadan biter. Tek amaçları dans ya da sohbet etme bahanesiyle bilgi toplamak. Bunu böyle bir ortamda yapıyorlar çünkü şaraplar, kalabalık ve mutluluk insanın çenesini gevşetiyor," derken Ada'ya uyaran bir bakış attı. Ona belirgin bir mesaj gönderiyordu. *Canını seviyorsan sakın ağzını açma.*

"Anladım." Ada gözlerini ondan ayırmadan başını salladı. "Bu yaşlılar kaç kişi?"

"Toplam on yedi kişiden oluşuyorlar fakat buraya sadece üç kişi gelecek." Murat yanlarından geçen birinin omzuna vurarak selam verirken konuşmaya devam ediyordu. "Tanışmak istediği ilk kişilerden biri sen olacaksın. Muhtemelen Remuslar durumundan bahsetmiştir. Bu yüzden nasıl biri olduğunu merak ediyorlar."

Ada doğaüstü varlıkların arasında daha ne kadar çok sıkılabileceğini düşünürken odaya giriş yapıyorlardı. Kaiser tek başınaydı. Ada, Peratha'nın yokluğunu hissetmişti ama olmadığı için çok da üzülmemişti. Deborah'ın odasına yerleştiğini öğrenip üzerine saldırdığından beri onu görmemişti aslında. Bu durum onu Ada'nın tahmin ettiğinden daha fazla etkiliyordu.

"Bu gece yaşlılar adına davet düzenlenecek," diye konuya girdi Kaiser hiç beklemeden. "Özellikle dördünüzün de katılmasını istiyorum. Yaşlılar sizinle konuşmak için burada olacak." Soluk mavi gözlerini Ada'ya çevirdi. İçlerindeki hayat uzun yıllar önce ölmüştü. Bomboş birer camdan ibaretti sanki. "Onlar bizim atamızdır. Bu yüzden sonsuz saygıyı hak ederler. Ne demek istediğimi anlamışsındır." Oturduğu koltuktan bir kurt çevikliğiyle kalkıp Ada'nın karşısına yürüdü. Ellerini arkada birleştirirken öne eğilip gözlerini aynı hizaya getirdi. Dümdüz saçları yüzünün iki yanına düştü. "Hafızan için ufak bir dokunuşta bulunacaklar."

Ada, Kaiser'ın yakınlığından nefret ediyordu. Çok soğuk ve ölüm kokuyordu. Yüzü katı ve ruhsuzdu. "Bana ne yapacaklar?" Gözleri kısa bir an için Dawson'a kaymıştı. O da bu durumdan hoşnut görünmüyordu.

Kaiser ikisinin bakışmasını yakalamıştı. Yine de yüzündeki sabit gülümseme bozulmadı. "Yaşlıların birçok özelliği vardır. Sana kusursuz bir hafıza verip tüm detayları hatırlamanı sağlayacaklar."

"Her şeyi mi?" dedi Ada, kendinden çıktığına sinir olduğu zayıf sesiyle.

"Her şeyi. En ince ayrıntılarıyla. Hazırlanman için seni serbest bırakayım." deyip arkasını döndü ve koltuğuna oturdu.

Ada yerinden kıpırdayamadan donup kaldıktan sonra derin bir nefes aldı. Tam dudaklarını aralamıştı ki Gavin'in parlayan gözlerini ve hızla başını iki yana sallamasını gördü. Tüm diyeceklerini kendine saklayarak oradan ayrıldı. Konuşsa bile nasıl itiraz edeceğini bilemiyordu. Kaiser fikrini almamış, sadece olacakları söylemişti. Amacı Ada'nın düşüncelerini öğrenmek değil, onu korkutmaktı ve başarılı olduğunu kesinlikle kanıtlayabilirdi.

Daireye girmeden hemen önce Dawson ona yetişmişti. "Beni harabeye çevirecekler," dedi Ada. Kelimeler bir anda patlayıvermiş olsa da sesini alçak tutmayı başarmıştı. Kaiser'ın soğuk bakışları hala üzerindeymiş gibi titriyordu. "Beynimdekileri alıp beni boş bir kabuk gibi bırakacaklar."

"Öyle bir şey olmayacak." Dawson dairenin kapısını açıp Ada'yı içeri soktu ve kütüphanenin arkasında kalan odayı işaret etti. "Gidip kendini toparla. Ardından davette giyeceğin kıyafete göre hangi silahları taşıyabileceğine bakacağız. Yeterince vaktimiz var. Yaşlılar hakkında bilgi sahibi olacak ve gereken diğer şeylerin üzerinden de geçeceğiz." Alacağı herhangi bir cevabı beklemeden kendi odasına yürüdü.

Ada itiraz etmeyi düşünmedi bile. "Silahlar için ne tür bir kıyafet giyeceğim önemli mi?"

"Hayır. Siyah bir şeyler giy yeter," deyip odasına girdi ve kapıyı çarparak kapadı.

15

Hayat muhteşem ve korku dolu anların toplamından ibaret.
Ve ben, ikicisinden payıma düşeni fazlasıyla almak üzereyim.

Dawson masaya oturmuş önündeki bilgisayarın ekranına dikkatle bakıyordu. Parmaklarını çenesinde kaydırırken gözlerini kısmıştı. Ada'nın yaklaştığını duymamış gibi görünüyordu fakat hemen yanında duran sandalyeyi ayağıyla iterek, "Otur," dedi. Kitaplardan en üstte duranı alıp işaretli kısmı açtı. "Son kısmı oku." Ayağa kalkarak yatak odasına girdi.

Ada kitabı önüne çekti ve okumaya başladı.

Kurt ırkı aralarında Aleut ve Remus olmak üzere ikiye ayrılmadan öncesinde bile var olan yaşlılar, tarafsız olmalarıyla tanınmışlardır. Eski usul mahkeme oluşturan yaşlılar, dönemin Cellat'ı için halkın arasındaki suçluları yargılardı.

Kurtlar Aleut ve Remus olarak ayrıldıktan sonra tarafsızlıklarını korumak isteyen yaşlılara baskı yapılmamıştır. Irkın en yaşlılarından oluşur ve kendi evlerine sahiptirler. Aileleriyle birlikte 2010 kayıtlarına göre iki yüz kişiyi aşmışlardır.

"Yaşlıların biraz daha az olduğunu sanıyordum. Burada iki yüz kişiyi aştıkları söyleniyor."

Kapısı açık olan odasında dolaşan Dawson kendini göstermeden cevap verdi. "O sayı çocukları ve onların ailelerini temsil ediyor. Yaşlılar değişmez."

"Öldürülebilirler mi?"

"Sesini alçalt, tüysüz."

"Affedersin," dedi Ada hemen önüne dönerek. Soyunun sahibi olan kurtların öldürülüp öldürülemeyeceğini sorduğuna inanamıyordu.

"Benim için sorun değil." Kolunun altında taşıdığı bir kutuyla eski yerine oturdu. "Ama başka biri duyarsa senin hakkında iyi düşünmezler."

"Soyunu oluşturan kurtların öldürülmesinin düşünülmesi senin için sorun değil mi yani? Tabii öyle bir planım olduğundan değil. Sadece merak ediyorum."

Dawson gülümserken başını salladı. "Onları öldürme planının olduğunu düşünmedim zaten. Ve hayır, benim için sorun değil. Yaşlılar yüz elli yıl öncesine kadar on sekiz kişiydi. İlk kurulduklarında da yirmi kişi oldukları söyleniyor."

"Ne oldu peki?"

"Birini ben öldürdüm. Geri kalanından haberim yok." Elindeki kâğıtlardan birini uzattı. "Bunları da okumayı ihmal etme ve bildiklerini göstermekten sakın. Aptal rolü oynamak her zaman daha iyidir. Bu düşmanının beklentilerini düşük tutar. Yaşlılar arasında Remus ve Aleutlar'ı destekleyen kişiler olduğunu düşünüyorum. Buraya gelenlerden birinin de Remus taraftarı olduğu bir gerçek." Ada kıpırdamadan ona bakınca Dawson kaşlarını çatıp sustu. "Beni dinliyor musun?"

Ada gözlerini kırpıştırıp yavaşça elini kaldırdı. "Sen yaşlılardan birini mi öldürdün?"

"Ondan sonra dediğim hiçbir şeyi dinlemedin, öyle değil mi?" Ada dudaklarını aralamışken Dawson elini sallayarak onu susturdu. Kutudan çıkardığı bıçağı kılıfından ayırarak keskin

yerinde parmaklarını dolaştırdı. Yeniden kılıfa yerleştirip masanın üzerine koydu. Ada ilgisini çektiği için kitaptaki konuya geri dönmüşken Dawson onu inceliyordu. Başını eğip bacaklarına baktı. "Silah bandı taşıyabilir misin?"

"Daha önce denemedim," dedi Ada başını kitaptan kaldırmadan. "Bacaklarıma bakmayı kes."

Dawson boğazını temizleyip gözlerini çevirdi. "Sadece silah taşıma potansiyelini tespit ediyordum."

"Senin yerine ben yaparım, sağ ol." Elini sayfanın üzerine koyarak arkasına yaslandı. "Söylesene siyah giydim diye üzerime kaç kişi atlayacak?"

"Peratha hariç buradaki hiçbir kadın bana ilgi duymaz. Tüm kurtlar gibi onlar da benden korkuyor."

"Peki, bu dövmeye sahip olduğundan beri hiç sevgilin olmadı mı?"

"Yine özel konulara mı kayıyoruz, tüysüz?" Ada kendine hâkim olamadığını söylercesine omuz silkti. Bıçağı masanın üstünden ona doğru iten Dawson öne eğildi. "Seni bilgilendirmek ve hazırlamak için yeterince vaktimiz var, fakat sen sürekli benim geçmişimle ilgili sorular yöneltip duracaksan zamanımızı boşa harcamış olacağız. Bu tamamen senin zararına. Şimdi," derken bıçağı hafifçe masaya vurdu. "Bunu bacağında taşıyacağın kayışa tak ve sakın ama sakın kaybetme."

Ada, Dawson'ın tereddütlü parmaklarının altından bıçağı alıp kılıfından çıkardı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu oyuncak mı?" Başparmağını geniş yüzüne bastırdı.

"Kurt dişinden." Ada elini birden çekince parmağında ufak bir kesik oluştu. "Bir kurda zarar verebilecek şeyler sınırlıdır. Bu da onlardan biri. Öldürmez fakat metal ya da gümüş bıçaktan daha zararlı olacağı kesin. Kaybetme," dedi bir kez daha.

"Neden bu kadar önemli?" Kabzasını incelerken sırt tarafına kazınmış harfleri fark etti. Acemi bir elin yaptığı belli olan oymada *D&D* yazıyordu. "Bu sen ve Deborah mı?" Dawson

başıyla onaylarken Ada parmağını oymanın pürüzlü yüzeyinde dolaştırıyordu. "Küçükken yapmışsın. İsmini değiştirdiğini sanıyordum."

"Neyse ki D harfi ile başlayan başka bir isim seçmeme izin veriyorlar. Tanrı Aleut'u korusun."

"Benimle dalga geçiyorsun." Ada burnundan soluyarak bıçağı biraz sertçe kılıfına itti. Tüm sinirine rağmen merakını dindirememişti. "İlk ismin neydi peki?"

"Darren. Şuna bak." Kutudan çıkardığı küçücük bir şişeyi baş ve işaret parmağı arasında tutarak havaya kaldırdı. Ada, Dawson'ın ilk ismininin bir çocuk için mükemmel olduğunu düşünürken minicik cam şişeye bakıyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dawson'ın gözleri çok kısa bir süreliğine Ada'nın üzerinde dolaştı. "Nasıl taşırsın bilmiyorum fakat kıymetli bir zehirdir. Kapağının yanlışlıkla açılmamasına dikkat et."

Ada şişeyi bombaymış gibi yavaşça kavradı. Kapsül ilaçlar kadar küçüktü. "Bu zehri nereden buldun?"

"Gavin'den. Esas konuda kalalım." Parmağıyla kitabı dürttü. "Yaşlılar seni gayriresmî bir şekilde de olsa sorguya çekecekler. Mümkün olduğunca yalan söylememen gerekiyor."

"Bana hafızamın durumunu sorduklarında nasıl dürüst olabilirim ki?"

Dawson bilgisayarın ekranını kapatırken Ada'ya bakmaya devam ediyordu. "Eğer hafızanda bir gelişme olup olmadığını sorarlarsa onlara hala zorluk çektiğini, elinden geldiğince uğraştığını ve bunun için gerçekten çabaladığını söyleyeceksin. Gördün mü? Hem dürüst hem saklı."

"Vay canına. Bunda iyisin."

"Bir diğer konu, rengin. Sürekli kırmızısın ve çok çabuk sinirleniyorsun. Kendini kontrol altında tutman gerekiyor. Sıkıcı, vurdumduymaz ve gereksiz neşeli görün. Sarı gibi."

"Kabasın."

"Şok oldum," dedi Dawson karakteriyle bütünleşen umursamazlıkla.

Ada onun rengini göremiyordu fakat bir Azü'yle iddiaya girebilirdi ki Dawson siyahtı. *Hayır, sadece siyah değil,* diye düşündü hemen sonra. *Hem siyah hem kırmızı.* Kendini mükemmel derecede kontrol altında tutmayı başarıyordu, tıpkı şimdiki gibi, ama Ada onun çatlaklarını görmüştü. Dawson'ın da coşkulu ve zaman zaman ortaya çıkan neşeli bir yanı vardı. Başka birine bunu anlatamazdı ama Dawson bazen eğlenceli olabiliyordu.

"Thomas bir kızılkurt." Ada kitapta yasaklarla ilgili kısma geldiğinde bunu söylemeden duramamıştı.

"Tanımıyorum."

"Saçları alev gibi, gözleri masmavi ve yüzünde çilleri var. Aynı şekilde Deborah'ı da böyle tarif edebilirim. Genel olarak gördüğüm kızılkurtların tanımı bu. Sen hariç."

"Melez değilim."

"Bunu kanıtlayamam ama tam bir kızılkurt olduğun da söylenemez. Hem artık melezlerin doğması yasak değilmiş. Tabii senin doğduğun zaman yasaktı muhtemelen."

"Vaktimizi düzgün kullanacağız ve daha önce beni dinlemezken söylediğim gibi, çok fazla şey öğrendiğini belli etme." Ada kaşlarını kaldırarak şaşkın bir halde güldüğünde, "Ne var?" dedi Dawson.

"Bana tavsiye veriyorsun. Üstelik kendi ırkına karşılık. Bu senin idam edilmen ya da ölümcül sonsuz bir eziyete mahkûmiyetin gibi bir şeyle sonuçlanmaz mı?"

"Negatifsin.

"Senin de çiçekler açtığın söylemez."

Saat gece yarısına yaklaşırken Ada dolabın önündeydi. Saçlarını kurutarak açık bırakmış, koyu renk bir makyaj yapmıştı. Dawson'ın vermiş olduğu kemeri bacağına sarıp bıçağı yerleştirdi

ve zehir için mükemmel yeri bulmaya çalıştı. Dolabın dibindeki kutuda bulduğu eldivenleri giymeden önce yüzüğünü çıkarıp boynundaki zincire astı. Kolyenin ucunda sallanan iki yüzük elbisesinin altında kaybolmuştu. İncecik gümüş zincir teninden yansıyordu. Siyah elbisesinin gövde kısmı tam oturuyor belinden itibaren bollaşıyordu. Koşması gerekirse diye işini kolaylaştırmak istemişti.

Aynada gördüğü kişiyi uzun zamandır ilk defa tanıyor gibiydi. Süslenmiş, makyaj yapmış ve vücudundan akan mükemmel bir elbise giymişti. Ada iç geçirirken başını salladı. Bu insanı tanımıyordu. Yastığın altında duran defteri alıp kenarına sıkıştırmış olduğu kalemi çekti. Bir sayfanın tamamını dolduracak kadar büyük harflerle ve titreyen elleriyle hayatta kalmasının kendi suçu olmadığını yazdı.

"Evet," dedi kalemini kapatırken. "İyi görünüyor."

Defteri yerine koyup ayakkabılarını giydikten sonra odadan ayrıldı. Dawson üzerinde kitapların yığıldığı masaya yaslanmış kollarını bağlamıştı. Yere bakan gözleri odaklanmıştı. Ada yanına doğru yürürken onu incelemeden duramadı. "Kravat mı taktın sen?"

"Mecburen," dedi Dawson. Başını kaldırdığında Ada'yı baştan aşağıya süzdü. Biraz fazla uzun baktığını fark edince gözlerini kaçırdı. "Bıçağı ve zehri düzgün yerleştirdiğini umuyorum."

"Güvendeler."

Dawson bıçağın nerede olduğunu bildiğinden, "Zehri nereye sakladın?" diye sordu. Ada saçlarını geri çekip başını çevirdi. Halka küpesini şişenin mantar kapağından geçirmişti. Ölümcül küçük şişe bir süs gibi kulağından sarkıyordu. Yakından bakan biri bile bunun aksesuar olmadığını iddia edemezdi. "İyi iş çıkarmışsın."

"Biliyorum. Ayrıca kullanmak istersem tek yapmam gereken dikkatli bir şekilde aşağıya çekmek. Gösterirdim fakat... işte, zehrin bulaşmasını istemeyiz."

"Yerinde kalsın tabii." Cebinden çıkardığı demir yüzüğü gösterdi. "Bunun içinde de zehir var. Ne zaman kullanman gerektiğini bilirsen oldukça etkilidir." Yüzüğün üstü kare şeklindeydi. Oldukça zarif bir tasarımı vardı ve Ada dikkatle bakmasına rağmen zehri nasıl kullanabileceğini anlayamadı. Dawson kare kısmını baş ve işaret parmağı arasına alıp hafifçe bastırdı. Keskin bir sesle tepesinden iki santim uzunluğunda iğne çıktı. "Bunu direkt batırman yeterli. Eğer kalbi hedef alırsan daha fazla zarar verirsin."

"Böyle oyuncakları nereden buluyorsun?" Ada yüzüğü memnuniyetle kabul etti ve genişliğinden dolayı sadece başparmağına takabildi. Gösterişsiz, sade ve tehlikeliydi.

"Sadece tek seferlik kullanabilirsin," dedi Dawson sorusuna cevap vermek yerine. "Bu yüzden akıllıca davran."

Beraberce dışarı çıkıp güney tarafına yürüdüler. Ada'nın Aleut içinde gördüğü yerler, görmediği yerlerden daha azdı. Bir kapıdan geçiyorlar, başka bir yerin genişliğiyle karşılaşıyorlardı. Aylar geçse bile Aleut'un her yanını ezberleyebileceğinden emin değildi.

Davetin verildiği salona yaklaştıklarında kalabalığın gürültüsü onları karşılamıştı. Ardına kadar açık çift kapıların iki yanında korumalar bekliyordu. İçeride yeni doğan kurtlardan yönetimdekilere kadar herkes vardı. Ada gözünün korkmasına izin vermeden omuzlarını dikleştirdi.

"Belki yürümelisin," dedi Dawson kulağına eğilerek. Ada durduğunun farkında bile değildi. Kolunu ona sunduğunda ne yapması gerektiğini şaşırmış gibi bakakaldı. Ellerini yumruk yapıp gevşettikten sonra koluna girdi. Dawson nefesini bırakıp elini ceketinin üzerinde kaydırdı. "Eldiven giymen akıllıca olmuş."

"Sağlığımızı düşünüyorum," dedi Ada.

Davete Dawson'ın geleceği bilindiğinden siyah giyen tek bir kadın bile yoktu. Ada hariç elbette. Peratha'nın keskin bakışlarını

üzerinde hissederken Gavin, Murat ve diğer arkadaşlarının da şaşkınlığına yol açmıştı. Üzerlerine dikili bakışlarla yürüdüler. Murat ve Gavin'in bulunduğu masaya geldiklerinde Ada gözlerini onlardan kaçırdı.

"Ne tür bir oyun oynuyorsunuz?" Murat bir elini masaya koyarak eğilmişti. "Her şey yeterince gergin değilmiş gibi durumu daha da zorlaştırmaya mı karar verdiniz?"

"Sonra açıklarım," dedi Dawson sadece. Ada ilk defa Dawson'ın kısa, net ve bilgilendirmeden yoksun cümlelerine minnettar kalarak omuz silkti.

"Anlaşılan dünyamızın eğlenceli taraflarını keşfe çıkmışsın," dedi arkalarından gelen buz gibi ses. Peratha tek kaşını kaldırırken saçlarını omzundan geriye yolladı. Gelinleri kıskandıracak kadar parlak beyaz bir elbise giymişti. Ada'yla yan yana durduklarında birbirlerine tamamen zıt görünüyorlardı. Öfkelenen ve bunu saklama niyetinde olmayan Peratha ellerini önünde birleştirerek omuzlarını geri attı. "Sağlığına zararlı bir meyveye uzanıyorsun. Zehirlenmekten korkmadın mı?"

"Yanlış anladın," dedi Gavin araya girerek. "Zehirli olan benim, Dawson sadece lanetli."

"Kapa çeneni, Gavin," dedi Peratha gözlerini Ada'dan ayırmadan. "Yapabileceğin her şey varken bunu seçmen egonu tatmin ediyor. Bunu görebiliyorum. O kadar kırmızısın ki..." Kendini kontrol altına almak ister gibi burnundan derin bir nefes aldı. "Tüm bu ateşin sebebinin intikam arzun olduğunu mu düşünmemiz gerekiyor?"

"Konuşalım, olur mu?" Ada'nın hararetli karşılığı yerine beklenmedik önerisini duyan Peratha şaşırmıştı. "Bak, kırmızı olduğum ve siyah giydiğim için özür dileyemem ama bunu sana açıklayabilirim. Yalnızca benden bunu bekliyorsan saygı göstermeye başla."

"Karşılamam gereken kişiler var. Tarafsızlar ve babam yerine geçtiğinde bahçede konuşalım." Elbisesinin kalabalık ipek kumaşını avuçlayarak yanlarından ayrıldı.

Ada eldivenin içinde uyuşan parmaklarını ovuştururken önüne döndü. Ona bakakalmış üç kurt karşısında ne yapacağını bilemeden bardağa uzandı. "Ne var?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bunu nasıl yaptığını bana öğretmen gerekiyor," dedi Gavin. "Bazı zamanlar Peratha'yı susturabiliyorum ama asla yeterince kısa sürede olmuyor."

Müzik daha yavaş ve sessiz bir ritme kavuştuğunda herkesin gözü kapıya çevrildi. Yaşlılardan önce kadın olan içeri girdi. Bembeyaz ışıltılı saçı duvak gibiydi. Ellerini önünde birleştirmiş, donuk bakışlarıyla yürümeye başladığında herkes kenara çekildi. Onlar için kurulmuş yüksek platforma giderken kısa bir an için Dawson'a baktı. Platformdaki dört koltuktan üçü yüksekte bir tanesi daha alçaktaydı. Yüksektekilerden birine oturduğunda bu sefer yaşlılardan diğer ikisi geldi. Erkeklerdi ve bir tanesinin saçı kadın olanı aratmayacak şekilde uzun ve gürdü. Onlar da platformdaki yerlerini aldıktan sonra kolunda Peratha'yla Kaiser geldi.

Ada her şeyin çok resmî, çok sıkıcı ve çok yavaş olduğuna karar vermişti. Neredeyse herkes platformun etrafına toplanıp sakince konuşmaya başladılar. Onlara dileklerini, iyi niyetlerini ve şikâyetlerini sunuyorlardı.

"Kavgadaki kadar hızlı olmanızı isteyecek durumdayım," dedi Ada iç geçirerek önüne dönerken.

Dawson masadaki bardağı aldı. "Aynı fikirdeyim."

"Sıkıcı şeylere katlanabilen bir görüntün var." Ada kollarını masaya yaslamış, loş ışığın altında onu izliyordu. Dawson bardağı dudaklarına götürmek yerine tekrar masaya bırakınca Ada açıklamaya çalıştı. "Yani sana bakınca insan yaşlı olduğunu hissediyor. Büyükbabamdan bile daha ağırbaşlısın."

"Tanrım," dedi Dawson sahte bir şaşkınlıkla. "Bu zamana kadar aldığım en büyük hakaret."

Ada gülerek başını salladı. "Eminim daha kötülerini duymuşsundur," dedi.

"Tamam haklısın. Çok daha kötülerini duydum."

Herkes dans etmeye başladığında ortamın ışıkları biraz daha kısılmıştı. Müzik artmış, diğer sesler azalmıştı. Ada, Gavin'in Peratha'yla dans ettiğini gördü. Birçok kişi bu duruma şaşırmış fakat Gavin'in karakterinden olsa gerek kimse müdahale etmeye kalkışmamıştı. Davette onur konuğu gibi süzülen Azüler Peratha'nın bir Vede'yle dans etmesini aşağılayıcı bulmuştu. Ada'nın onlarda gördüğü uyuma göre bunu ilk kez yapmıyorlardı.

"Gavin'in dans edebildiğini hiç sanmazdım," dedi Ada. "Birlikte güzel görünüyorlar." Garson tarafından tazelenen bardağına bakıp hafifçe kokladı. Kurtların içkilerinin onlara uygun olarak daha sert ve yoğun olduğunu fark etmişti. Bu yüzden olabildiğince yavaş ve az içiyordu. Bardağı iki elinin arasında döndürürken dirseğini masaya yasladı. Murat'ı da dans edenlerin arasında gördüğünde gözleri ardına kadar açıldı. Kendisinin yarısı kadar olan kızı çevirdiğinde Ada başıyla onları işaret etti. "Hilary'yle ne işi var?"

"Gavin'e kalsa hiçbir işi yok."

Ada keyifli bir halde gülümsedi. Gavin'in kuzenini kıskanan biri olması nedense hoşuna gitmişti. Dans edişlerine bakılırsa oldukça da eğleniyor olmalılardı. Hilary ufak tefek biri sayılmazdı fakat Murat'ın yanında kız çocuğu gibi görünüyordu. Ada onun neşesinin Murat'a iyi geleceğini düşündü. Thomas'la göz göze gelince hafifçe gülümseyip başını salladı. Şu anda dans etmeyen nadir kurtlardandı.

"Önümüzde zorlu bir test var. Buna ne dersin?" Dawson onun elindeki bardağı alarak kendininkinin yanına bıraktı. "Yaşlılardan biri gelip seninle konuşmak üzere ve çift olarak

geldiğimiz için burada durup etrafımızdaki kişileri incelememiz biraz... dikkat çekiyor. Ayak uydurmaya çalış." Elini tutarak onu dans edenlerin arasına çektiğinde Ada'nın gözleri ardına kadar açıldı. "Tamam," dedi Dawson. "Yavaşça hareket et." Dans figürlerini değil, dokunuşları kastediyordu.

Ada boşta kalan elini Dawson'ın omzuna koydu. "Dans etmeyi biliyor sayılırım ama burada olan şey..." Fazlasıyla kendine hâkim ve emin adımlarla müziğin ritmine kapılan kurtlarda gözlerini dolaştırdı. "Vals mi bu? Olduğumuz yerde durup iki yana sallanmaya ne dersin?"

"Gözleri üzerimize toplamasak yeter."

"İkimiz de zifir gibi giyinmişken mi? Buradaki herkes çok canlı."

"O zaman neyse ki aydınlatmayı loş yapmışlar." Ada yüzünü buruşturarak iç geçirdiğinde Dawson başını iki yana salladı. Dudaklarını ıslatıp birkaç saniyeliğine hareket etmeyi bıraktı. "Adımlarımı takip et yeter. Taştan oyulmuş gibi durma." Onu kavrayıp kendine çektiğinde Ada'nın nefesi kesildi ve öylece bakakaldı. Dawson gözlerini Ada'nın gözlerine dikerek tüm kurtlarla aynı anda ayaklarını yerden kesti, kendi etrafında döndürüp bıraktığında kolunu gevşetti.

"Demek dans edebiliyorsun," dedi Ada ve bundan keyif aldığını saklama gereği duymadı. "Söylesene, hiç gizli göreve çıkıp öldürmen gereken bir kurda bu şekilde yaklaştığın oldu mu?"

"Annemin zorla öğrettiği bir şeydi, tüysüz, hala hatırladığımın bile farkında değildim. Hayal dünyanı kontrol altında tut."

"Dans etmeyi severim. Benimle pratik yapabilirsin."

"Tabii. Programımızda hangi kısma eklemek istersin? Ölüm metotları ve yorgunluktan bayılma dersleri arasında beş dakikalık boşluğun var sanırım."

"Neşen beni öldürüyor," dedi Ada ifadesiz bir yüzle. Müzik ani bir vuruşla sona erdiğinde Dawson elini omzuna götürerek Ada'nın parmaklarını kavradı. Başını hafifçe eğdikten sonra

yanından ayrıldı. Ada onun uzaklaşmasını izleyip önüne döndüğünde Peratha'nın gözleriyle karşılaştı. Konuşmaları gereken anın geldiğini hissederek yürüdü ve birlikte balkona çıktılar. Kalabalığın gürültüsü alçalırken Ada rahatlamıştı. Peratha'nın karşısında durup bir elini balkon demirlerine yasladı. "Bu elbise tamamen kalkan amaçlı," dedi onun konuşmasına fırsat vermeden. "Dawson'la senin hoşlanmayacağın kadar çok vakit geçirdiğimin farkındayım ama inan bana, kırmızı duygularım senin hissettiklerinin yakınından bile geçmez."

"Ama yanındayken rahatsın, değil mi? Birlikte dans ederken sizi gördüm. Ona güveniyorsun."

"Bunu bana kanıtladığı için. Unvanını ya da lanetini umursamıyorum. Tıpkı senin gibi ama ben ona âşık değilim. Nişanlımı dört ay önce kaybettim, Peratha. Dört ay." Gözlerini sıkıca kapatıp rahatlatıcı olmasını umduğu derin nefesler aldı. "Bir gün yeniden âşık olur muyum bilmiyorum. Bunu düşünmek için bile henüz çok erken ve eğer hayatımı geçireceğim adamı bulursam, tam zamanlı bir insan isterim. Ruhunun bir parçasının kurt olmasını değil."

Peratha başını iki yana sallarken gülümsedi. "Ada," dedi yumuşak bir sesle. Neredeyse onun için üzüldüğünü düşünecekti. "Bir adamı sevmekle onu sevmeyi sevmek çok farklı şeylerdir. Bir kâhin değilim ama en iyi bildiğim şey Dawson'a âşık olmaktır. Bu yüzden geleceğin ne getireceğini görebiliyorum. Dawson'ı seveceksin. Bundan hoşlanmayacaksın ama kabullenmek zorunda kalacaksın." Elbisesinin eteğini titreyen eliyle hafifçe topladı. "Şu anda sana saldırmamamın tek sebebi aranızda kalp mührü denen o canavarın olduğunu bilmemdir. Yine de senin için üzülüyorum. Kolay bir yol seçmedin."

Konuşmak için dudaklarını araladığında Ada çoktan yalnız kalmıştı. Peratha'nın kendisinin de söylediği gibi bir kâhin değildi, fakat yine de bu gerçeğin Ada'yı sarsmasını engellememişti. Uçsuz bucaksız bembeyaz ormanı izlerken elbisesinin

altından çekiştirerek çıkardığı kolyesini avucunun arasına hapsetti. İki yüzüğün yaydığı ısı ona yeterli gelmiyordu. Peratha'nın bahsettiği olasılığı düşünmenin suçluluğu Kerim'in yüzüne bürünmüştü. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini aklı almıyordu. Henüz hayatına devam edip kendisiyle ilgilenmeye başlamamıştı bile. Bunu yapmaya fırsatı olup olmayacağını bilmiyordu.

İçeri dönecek kadar kendini topladığında kolyeyi yerine gönderdi. Arkasını döndüğünde tüm sessizliğiyle onu izleyen adamı gördü. Salondan sızan ışık tanınmasını güçleştiriyordu fakat her ne kadar en normal görüneni olsa da Ada'nın dahî bir yaşlıyı ayırt etmesi zor değildi.

"Tanıştırılmadık." Ada'ya doğru birkaç adım atıp karşısında durdu. "Ben Khons," derken yüzünde çalışılmış gibi oluşturulan bir gülümseme vardı.

"İzninizle içeri dönmem gerek." Kabalık ettiğini umursamadan kapıya yöneldi. Antika ve ağır görünen kadife perdelerin arasından geçmek üzereydi.

"Sadece birkaç dakikanızı alırım." Ada'yı yerinden sıçratacak kadar hızlı bir şekilde önünde belirivermişti. Zaten hep oradaymış gibi tek bir saç teli bile kıpırdamıyordu. Sanki hava onun etrafında olmak istemiyordu. "Kaiser benden ufak bir iyilik istedi. Sanırım hafızan konusunda bir sıkıntı varmış."

"Yapılan psikolojik seansların olumlu etkilerinin olacağını düşünüyorum," dedi Ada soğukkanlılığını korumaya çalışırken. İşin aslı sıkı sıkıya yapışmaya çalıştığı soğukkanlılığı arkasına bakmadan koşmaya başlamış ve kendini Ada'nın onu bir daha bulamayacağı bir yere hapsetmişti. Dawson'ın ona tüm gün boyunca öğrettiği şeyler hızla aklına yığılıyordu. *Sakın yalan söyleme, gerçeğe bağlı kal ve sinirlenme.* Ada seçeceği duygu konusunda kararsız değildi. Khons'un karşısında sadece korku hissedebilirdi.

Khons gülümserken tuhaf bir ses çıkardı. "Eminim yaraya-caktır ama zaman kaybı hepimizin zararına olur, öyle değil mi?"

"Zamandan bol neyiniz var ki?" Bu cümlenin ağzından çıkması bir an için ikisini de duraksatmıştı. *Saygılı ol, dikkat çekme.* Başka bir tavsiyeydi ve görünen o ki çoktan başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Beni yanlış anladın, hayatım." Khons rahatsız edecek kadar yakınına sokuldu. Ada onun ateş külü gibi kokusunu alınca yerinden kıpırdayamadı. Gözleri sapsarı parlarken yine ruhsuz gülümsemelerinden birini takındı. "Zaman kaybetmemesi gereken sensin. Ne de olsa fazla kırılgansın. Bir insan için bile."

"Endişeniz göz yaşartıcı, Efendi Khons." Ada, Dawson'ın sesini duyduğunda tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı. Bir Cellât'ın arkasından sinsice yaklaşmasını rahatlatıcı bulmasını asla sesli bir şekilde dile getirmezdi. Dawson, onlara katılırken konuşmaya devam etti. "Eşimi koruma görevini bizzat üstlendim. Eğer güvenliği konusunda şüpheye düşersem, eminim ki ilk başvuracağım kişi siz olacaksınız."

"Biriyle İsim Töreni yapacak son kişinin sen olacağını düşünmüştüm," dedi Khons.

"Henüz ilişkimiz çok taze." Dawson sanki kişisel şeylerden konuşmaktan hoşlanan biri gibi samimi görünüyordu. "Öyle değil mi?"

Ada sorunun kendisine yöneltildiğini üzerine dikilen bakışlardan anladı. Hemen başını salladı. "Öyle," dedi. "Kesinlikle öyle. İsim Töreni için çok erken." Kısa cümleler kurup Dawson'ın oyununa katılırken İsim Töreni'nin ne olduğunu düşünüyordu. Herhalde gerçek isimlerle ilgili bir ritüeldi.

"Hafızayla ilgili Kaiser'la aynı fikirde değil misin?"

"Hayır," dedi Dawson çekinmeden ve kararlılığını göstermek için Ada'nın elini tuttu. Sıcacık eli Ada'nın tüm vücudunun soğuğunu emmeye yetmiş, onun korkusunu ağır bir taşla ezmişti. "Bir daha bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Belki duymuşsundur." Khons geri çekildiğinin işareti olarak gözlerini ormanda dolaştırdı. "Cellât'lara her zaman saygım

vardır. Bu süre boyunca şiddetle aksini iddia ettiğin bir şeyi yapmayız." Her ne kadar yalan söylemesi için hiçbir çekincesi olmasa da sözlerinin güvenirliliği tartışılırdı. "Cellât'lık dönemin boyunca Ada'ya dokunmayacağız. Bunu ne kadar içten bir şekilde istediğin belli. Görev sürenin sonuna yaklaşıyor olman büyük talihsizlik." Sözleri bir cadının ağzından dökülen lanet gibi aralarında sallanırken salona geri döndü.

"Yaşlılardan biri seninle konuştuğuna göre Kaiser davetten ayrılmana aldırmaz. Yine de daireye dönene kadar dikkatli ol."

"Tamam." Ada'nın sesi boğuk bir fısıltıdan farksızdı. Yeterince nefes alamadığında elini karnına bastırdı. Dawson biraz geç kalmış olsaydı, Khons'un daha ileri gitmekten çekinmeyeceğini biliyordu. Her şeyi ona tek seferde geri verecekti. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Dawson hala onun elini tuttuğunu fark ettiğinde yavaşça geri çekildi. Nefesini bırakarak arkasındaki demirlere yaslanan Ada gözlerini kapadı. Burada ne işi vardı? Kurtların arasına girdiğinden beri inancı ilk defa darbe almıştı. Khons karşısına çıkacak olan güçlerden sadece ilkiydi. Kaiser'dan bile daha kötüydü üstelik.

Dawson onun ağzından çıkan nefesi buhar halinde görebildiğinden ceketini çıkarıp omuzlarına bıraktı ve yakalarını önünde birleştirerek başını eğdi. Gözlerini yakaladığında cesaret vermek için gülümsedi. "İyi idare ettin," dedi ellerini ceketin üstünden alırken.

"Bana sürekli ceketlerini verip duruyorsun."

"Üzerindeki kıyafetler bir kurt için tasarlandığından. Yeterince sıcak tutmadığına eminim." Kravatını gevşetip ilk düğmesini açtıktan sonra ellerini cebine soktu. "Khons'un söylediklerini ciddiye alma."

"Hangi kısmını?" Sunulan her sıcağı kabul etmek adına ceketi tamamen giydi. Ada'nın duyumsamaya alıştığı fakat asla birkaç saniyeden fazla hissetmediği Dawson'ın kokusu etrafına

hakim olan tek şeydi. "Tam olarak hangi kısmını ciddiye almayacağım? Beni tehdit etmesini mi, insan olduğumu altını çizerek söylemesini mi yoksa yakında senin öleceğinden bahsetmesini mi?" Dawson'ın yüzündeki mimikler çok hafif bir değişim geçirmişti. Dikkatli bakmayan kimse farkına varamazdı fakat Ada onun sinirlendiğini görebiliyordu. Perdelerin arasından geçip kalabalığa karışmalarından hemen önce Ada kolunu tutarak yüzüne bakmasını sağladı. "Ölecek misin sahiden?"

"Tüysüz," dedi Dawson kaşlarını çatarak gülümserken. "Kurtlar ölümsüz değildir. Kesinlikle, ben de değilim. Hemen şu anda boğazımı yırtmak isteyen onlarca kişi, içerideki salonda. Senin anlayacağın ölümün beni meşgul etmesine izin vermem. Cellât olan benim. Asıl ölümü meşgul etmek benim işim."

"Bundan nefret ediyorum."

"Bir de ortak noktamız olmadığından bahsediyordun."

"Efendi Khons, Ada'nın beynini çözemedi diye Kaiser çok sinirli," dedi Murat. Saat sabahın dördüydü ve herkes davet sonrası yataklarına çekilmek üzereyken Kaiser'ın toplantı çağrısını almışlardı. Şimdilik odada sadece Gavin'le Murat vardı. "Ada'nın gözden kaybolması onun için iyi olmadı."

"Dawson için de," diye söylendi Gavin. "Kıza olan düşkünlüğüne anlam veremiyorum. Tamam, belki kendi hayatına benzediği için biraz yakınlık hissediyor olabilir ama onu yaşlılardan kaçırması sınırı aştı."

"Dawson ne zaman kurallara uymayı ilke edindi ki?" dedi Murat odada ileri geri yürürken. "Ayrıca onu sahte sevgilisi olarak tanıtmasına memnun oldum. Böylece kızın aklı sağlam kaldı."

"En son baktığımda asıl amacımız katliamların nedenini çözmekti. Mahfer'in beyin sağlığı değil."

Murat umursamaz cümlelerini içten bulmadığını söyleyen bir bakış attı. "İkimiz de biliyoruz ki sen de ondan hoşlanıyorsun. Yoksa şimdiye kadar çoktan buradan kaçmasına neden olurdun."

"Tüm kasveti ve kafama fırlattığı sözlerine rağmen eğlenceli biri. Normal bir zamanda onunla arkadaş olurdum ama içinde bulunduğumuz koşulların farkındayım," dedi Gavin oturduğu yerde arkasına yaslanırken. "Hem onun Dawson'ın sahte sevgilisi olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalıyorsun," dedi Murat sadece.

Dawson açık kapılardan odaya girip yanlarına yürürken meraklı gözlerle arkadaşlarını izliyordu. "Ne zamandır dedikodu yapıyorsunuz?" Koridora girdiğinde Gavin'in Ada'yla ilgili yorumunu duymuş ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Tüm yaşamı boyunca arkadaş diyebildiği kişiler sınırlıydı. Küçük listede ilk iki sırada olanlar da Murat ve Gavin'di. Onların arkasından konuşması kabul edilebilir değildi.

Gavin eliyle destek alarak ayağa kalktı. Davette giydiği takım elbise hala üzerinde sayılırdı. Ceketi kaybolmuştu, kravatı pantolonun cebinden sarkıyordu ve gömleğinin iki düğmesi açıktı. "Görev sürenin sonuna geldiğinin farkındasın değil mi? Bir insana yardım etmen Kaiser'ın gözünde daha iyi bir hale gelmene yardım etmeyecek."

"Ne zaman Kaiser'ın onayını almaya çalıştığımı gördün ki? Ada'ya yardım ediyorum çünkü bunu benden istedi ve ben de kabul ettim. Tüm bu bokluğun içinde olmayı hak etmiyor, Gavin. Onun yanında duran sadece ben olmamalıyım," derken ikisine de tek tek baktı.

"Hayır." Gavin parmağını kaldırarak devam etmesini engelledi. "Aklını kaçırmış bir insan için iki yüzyıldır başardığım şeyleri yok sayamam. Buraya gelmek için hepinizden daha fazla çabaladım. Kaiser'ın kıçını öpmüyor olabilirim ama arkasından iş çevirmeyi de kabul etmiyorum."

"Yaptığın ilk ihlal olmaz," dedi Murat sessizce.

Gavin dişlerini sıkarken koridora bakıp yalnız olduklarını garantiledi. "Lanet olsun. Aziz olduğumu iddia etmedim," dedi fısıltıyla. "Birkaç suç işlemişsem ne olmuş?"

Dawson, "Dosyanı raftan indirmeme sebep olan şeyler mi?" diye sorsa da ciddi değildi. Gavin ya da Murat'ın işlediği suçları kanıtlamak yerine ortadan kaldırmaya alışkındı. Ayrıca yaptıkları şeyleri birbirlerinden saklamaz ve genellikle üçü de olaya dâhil olurdu. Gavin'in söylediği gibi aziz değillerdi fakat şeytani de sayılmazlardı. Dawson'ın idam ettiği kurtların hiçbirinden daha ağır bir suç işlememişlerdi. Kuralları yıkmamışlar, sadece boşluklarından yararlanmışlardı.

Beş dakikalık sessizliğin ardından Murat omuz silkti. "Ben psikologum ve ikiniz de benim hastam sayılırsınız. Bu yüzden sakladığım şeyler hasta doktor gizliliğine girer."

"Hastaların gizliliğine ne kadar önem verdiğini biliyoruz," dedi Dawson içtenlikle. "Özellikle kadınların tüm *gizliliğini* bilmek istersin."

"Hey!" Bu sefer parmağını uzatan Murat'tı. "Birlikte olduğum hiçbir kadın benim hastam değildi. Yani... sonrasında ya da öncesinde."

"Evet, ne demek istediğini anladık doktor." Gavin gözlerini kısarak ellerini cebine soktu. "Geçen yıl buradan ayrılan hastanın adı neydi? Meav mi? Onun *gizliliğini* sahiden merak ediyordum."

Murat birkaç saniyesini ayırıp kızı hatırladıktan sonra kaşlarını kaldırarak nefesini bıraktı ve sessizce konuştu. "Meav'in çok farklı romantizm anlayışı vardı. Hala birkaç iz taşıdığımdan eminim."

"Hasta herifler," dedi Dawson iç geçirerek başını sallarken.

"Kusura bakma," dedi Gavin. "Hepimiz Amona tarafından arzulanıyor değiliz. Bu zavallıların da birkaç parçaya ihtiyacı var. Tanrım o kadın..."

"Amona'yla hala görüşüyor musun?"

Kaiser'ın koridora girdiğini duyduklarında Murat'ın sorusu yanıtsız kaldı. Üçü de konuşmadan beklediler. Babasının arkasından yürüyen Peratha, uykusuzluğu yüzünden huysuzdu. Tüm gece uğraştığı politik davetten nefret etmişti. Prenses olmaya bu kadar uygun fakat bundan böylesine nefret eden başka bir kurt yoktu. Oyununu çok iyi oynar, mükemmel görünür, yine de yaptığı şeyin zorunluluğundan hoşlanmazdı.

Kaiser koltuğuna kurulup karşısındakilere baktı. Davette giydiği kıyafetlerin çoğunu çıkarmış, sadece pantolonu ve ayakkabıları kalmıştı. "Biri bana hemen bu rezaleti anlatmaya başlasın."

"Baba..."

"Sen değil Peratha!" Kaiser'ın gözleri kızı harici hepsine bakıyordu. Bir lider olarak bile her şeye hâkimiyet kuramayacağının farkındaydı. Tüm ayrıntıları bilmesine imkân yoktu. Yine de yaşlıların önünde rezil olmayı kaldıramazdı. Dawson simsiyah giyinmiş Ada'yla birlikte davet salonunda dans ederken yaşlılardan hiçbiri Kaiser'a bir şey söylememişti fakat bakışları yine de her şeyi ortaya seriyordu. Olaylar kontrolünden çıkmaya başlamıştı. Kesinlikle Kaiser'a ima ettikleri buydu ve içlerinde bir yer edinmeye çalışan Kaiser için iyi bir hamle sayılmazdı. "Tüm bu zaman boyunca Ada'yla ne yaptığınızla ilgilenmedim. Seninle yaptıkları hariç," dedi Murat'a. Sonra gözlerini Gavin ve Dawson'a doğru kaydırdı. "Ama görüyorum ki onunla duygusal bir bağ kurmuşsunuz. Bir insanla," dedi kısaca iç geçirerek. Açık bir şekilde bunu anlamsız ve tiksindirici buluyordu. Boğazını temizleyip tek kaşını havaya kaldırdı. "Artık sabrımın sonuna geliyorum. Bu yüzden Khons'dan yardım istedim. Buraya sorgulama için geldiğini anlamışsınızdır. Kızın hatıralarına ulaşmasını rica ettim. Ama bilin bakalım ne oldu?" Sesi tehditkâr bir şekilde kısılmıştı. "Lanet bir kurt tüm Aleut ve yaşlılardan üç kişinin gözü önünde onu eşi ilan etti!" dedi neredeyse haykırarak. Daha cümlesi bitmeden ayağa

fırlamış ve aynı saniye içinde Dawson'ın burnunun dibine gelmişti. Kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Amacının ne olduğunu bilmiyorum, Cellât, ama işimi batırmana izin vermeyeceğim. Neden onu korumak istiyorsun?"

"Ben öldürürüm. Hayatta tutmam," dedi Dawson gözlerini bile kırpmadan.

"Aynen öyle! Peki, kızı neden koruyorsun? Yoksa yaşadıklarından dolayı onu kendini yakın mı hissediyorsun?"

Kaiser bunları söylerken Murat, Peratha ve Gavin huzursuzca bakıştılar. Bu konuya her değinildiğinde olacağı gibi Dawson'ın etrafındaki hava değişmeye başlamıştı. Bundan en çok etkilenen de iliklerine kadar Aleut olan Kaiser'dı ama yine en çok direnç gösteren de oydu.

"Görev süren dolduğunda lanetinin de beraberinde gideceği için ne kadar memnun olduğumu anlatamam," dedi Kaiser iğrenerek burnunu kıvırırken.

"Hepimiz öyle."

"Sorumsuzluğun yüzünden cezalandırılacaksın."

Dawson başını hafifçe öne eğerek kabul ettiğini gösterdi. Aldığı ilk ceza değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Böyle davranarak Dawson'ın gözünü korkutabileceğini sanıyorsa, Kaiser şimdiye kadar çoktan bunun işe yaramayacağını bilmeliydi. Hiçbir ceza Dawson'ın kendisine verdiğinden daha ağır olamazdı. Kalbinin üzerinde taşıdığı kilit onu her geçen gün yavaşça öldürüyor, duygularını asla ulaşamayacağı bir yere itiyordu.

Belki görev süresinin dolmak üzere olduğundandı fakat son günlerde Dawson kalp mührünü daha fazla hissediyor, onun yükünü daha çok taşıyordu. Bu durum, Cellât olmak isteyen kişiyle karşılaşmayı sabırsızlıkla beklemesine sebep oluyordu.

16

Korkmak kolay işti. Bir yırtıcıdan, katilden ya da gelecekten...
Fakat en kötüsü insanın kendinden kuşkulanmasıydı.

Banyodan çıktıktan sonra sıcak pijamalarının içinde rahatlayan Ada havanın neredeyse aydınlanmak üzere olduğunu fark etti. Davet birkaç saat önce bitmişti ve Ada hala sağlam bir şekilde atlattığına inanamıyordu. Yatağın kenarından sarkan battaniyeye sarılıp kararsız adımlarla dışarı çıktı. Dawson'ın geldiğini duymamıştı fakat istediği zaman hayalet kadar sessiz olabiliyordu.

Salonda masa lambasından başka ışık yoktu. Orada biraz oyalandıktan sonra nereden yakaladığını bilmediği cesaretle yatak odasına yürüdü. Kapı kapalı olsaydı yaklaşmamayı tercih ederdi. Hasar kontrolü yapmak için sabaha kadar bekleyemeyeceğine karar vermişti. Kaiser'ın ne kadar sinirli olduğunu ve bunun ne kadarından Dawson'ı sorumlu tuttuğunu merak ediyordu.

Su sesi duymadığı için balkonda olduğunu tahmin ederken yine de içeri girmeden önce seslenmeyi tercih etti. Bozulmamış yatakta ve karanlık odada gözlerini dolaştırdı. Cevap alamadığı için arkasını dönecekken Kaiser'ın sesini duydu. Bunu

hayal etmiş olabileceğini düşünerek kaşlarını çattı fakat ne söylendiğini anlamasa da Kaiser konuşmaya devam ediyordu. Ne olduğunu anlamak için balkona çıktı. Dawson'ın dairesi binanın doğu tarafının en uç kısmındaydı. Balkon manzarası da bahçenin sonu, ormanın başlangıcına bakıyordu. Toplanan ufak kalabalık tam oradaydı. Kaiser ve danışmanları hepsinin önünde duruyordu. Ada geniş balkonun diğer kısmına yürüdüğünde kalabalığın örttüğü Dawson'ı ve hemen yanındaki kadını gördü. Kadın dizleri üzerindeydi. Kolları arkadan bağlanmıştı.

Battaniyesine daha sıkı sarılırken kulağına çarpan nefes seslerini dindirerek konuşulanları dinledi.

"Savunmanı yapacak mısın yoksa verilen cezayı kabul ediyor musun?" dedi danışmanlardan kadın olan. Gavin'in Ada'ya bahsettiği aynı kişiyse kadının adı Karmen'di. Dizlerinin üzerinde olan kurt, başını salladığında Karmen ayağa kalkmasını işaret etti. Dawson güçten düşmüş olan suçlunun koluna yapışıp ayaklarının üzerinde durmasını sağladı.

"Sahipli bir kurdu elde etmeye çalıştığım gerçeğini inkâr etmiyorum," dedi kadın. Darmadağın saçlarını baş savurmasıyla geri itti. "Fakat yaptığım şey tek yönlü değildi ve idam cezası gerektirmiyor. Büyücülükle ilgilendiğim kısım tamamen uydurma," derken gözlerini bu sefer Dawson'a çevirmişti.

"Kanıtlarını sunacak mısın?" dedi Karmen.

Dawson kalabalığın içindeki adam ve kadına öne çıkmasını işaret etti. Bir kurt için bile fazlasıyla genç görünen çift tedirgin haldeydi. Adam yanından ayrılmayan kadına kolunu sararken suçlanan kurda bakarak konuştu. "Bo'yla arkadaşlığımız evliliğimden öncesine kadar uzanıyor. Kendisi karımla da arkadaş. Buna rağmen evliliğimizi hiçbir zaman kabullenemedi. Söylediğinin aksine çabaları tamamen tek yönlüydü ve fazla ileri gittiğini fark edip şikâyet etmemin sebebi ise bir büyücüden yardım istediğiyle ilgili bana itirafta bulunmasıdır."

Bo hırlayarak adama saldırmak üzereyken Dawson boynuna yapışarak kadını geri çekti. "Duruma büyücülerden biri karışmamış olsaydı bu yargılama Nava ve Bo arasında bir karşılaşmayla çözülebilirdi," diye devam etti Dawson. Her an vahşileşmeye hazır kadına bakarken rakibine üzülebilirdi fakat Nava, kocasının yanında sessizliğini korusa da gözlerindeki ateş Ada'ya kadar ulaşıyordu. "Yine de Nava isterse Bo'ya saldırma hakkının olduğunu düşünüyorum."

Kurtların eşlerini ve bölgelerini korumakta ne kadar katı kuralları olduğuna bir kez daha şahit olan Ada, nefes almayı unutarak öne eğildi. Kararı merak ediyordu. Bo'nun sorumsuzluğuna yönelik ceza almasında önemli adımları atan adam değil, kadındı. Her ne kadar Bo adamı baştan çıkarmaya çalışsa da bu en çok Nava'yı öfkelendirmişti ve Ada bir insan olarak bile durumu fazlasıyla iyi anlayabiliyordu.

Nava başını kaldırarak kocasına baktıktan sonra dudaklarını ısırarak yutkundu. "Diğer seçenek ne?"

"Büyücülerle iş birliği ihanet suçudur," dedi Kaiser. "İdam edilecek."

"Hiçbir büyü gerçekleştirmedim ben!" Bo yabanıl bakışlarını Kaiser'a çevirmişti. "Hiç değilse bu yüzden hayatımı korumam için bana şans vermek zorundasınız."

Ada bunu kabul etmeyeceğine eminken Kaiser başını sallayarak onu şaşırttı. "Pekâlâ," dedi. Geri çekilip alan açmaları için elini salladı. Tüm kurtlar belli bir mesafeye kadar geriledi. "Başlayın."

Dawson, Bo'nun ellerini çözüp kadına can sıkıntısıymış gibi baktı. İşini çabucak sonlandırıp yatağına dönmesini bu kadar erteleidiği için sinirlenmiş görünüyordu.

"Ne?" dedi Bo şaşkınlıkla gülerek. "Onunla mı dövüşeceğim? Bana fırsat verdiğini sanıyordum."

Ada dudaklarını kıvırarak kadına bol şans diledi. Bo'nun canı pahasına dövüşeceği kişi Dawson'dı. İtirazının bir işe

yaramayacağının kendisi de farkındaydı. Oraya çıkmıştı, idam edilecekti ve Kaiser, Bo'yu öldürmeden önce belki de son bir eğlence için ayaklarını kestiği avın kaçmasına izin veriyordu.

İnsan olarak dövüşmeye başladıktan sadece iki dakika sonra Dawson rakibinin omzuyla boynunun birleştiği yeri ısırmıştı. Bo'nun başı geri düştü. Ay ışığının yansıdığı gözleri Ada'nın görebileceği kadar parlaktı. Boğazı parçalanıp hayatı elinden alınırken göğsü titriyor, eli refleksle kasılıyordu. Gözlerindeki hareket sona erdiğinde ve tamamen durgunlaştığında Dawson başını kaldırdı. Hala iki ayaklıydı fakat tamamen insan olduğu söylenemezdi. Dişleri keskin, yüzündeki kemikler daha net, gözleri daha farklıydı. Ayağa kalkarken bir Cellât'a ait gözleri, Ada'yla buluştu. Balkonunda durmasına şaşırmamış görünüyordu fakat Ada bunun için azarlanacağına emindi. Başparmağının tersiyle çenesine bulaşan kanı silen Dawson, Kaiser'a döndü. Sonuçta merhametli ve hızlı bir ölüm olmuştu. Bunu garanti altına alarak boğazına saldırmıştı. Dawson, Kaiser'ın umduğu gibi avı oyalamamış, ona kurtulabileceğine dair ümit vermemişti. Kaiser'a net bir mesaj yolluyordu. *Ben Cellât'ım, gösteri malzemesi değil.*

Ada onu ilk defa Cellât olarak görmüştü. Bundan rahatsızlık duymamış fakat hissetmediği şeylerden dolayı endişelenmişti. Kadın için üzülmesi gerekmiyor muydu? Bir kurt olsa bile. Masum birinde aynı boşlukla mücadele etmeyeceğini düşünüyordu. Bunu kendi içinde dahi tartışması mide bulandırıcıydı.

Gözleri acıyla kapanırken eli balkon demirinden kaydı. Aşağıdaki konuşmalar devam ederken Ada'nın kulağında yoğun bir çınlama vardı. Burnuna soğuğun keskin kokusu dolarken sandalyeye oturmaya çalıştı. Tutmaktan vazgeçtiği battaniyesi yere düşmüştü. İçi o an hissetmemesi gereken duygularla doldu. Korku, öfke ve şaşkınlık. Bu üçünü birden öylesine yoğun yaşıyordu ki başı çatlayacak gibiydi. Çığlık atmamak için başını dizlerine doğru eğdi. Midesinde berbat bir ağırlık vardı.

Sıcak gözyaşları aşağıya akarken nefes nefese bir halde orada kaldı. Titremeleri son bulana kadar bekledikten sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Odasına girdiğinde yeni doğan güneşi tamamen boğan kalın perdeleri çekip yorganın içinde kayboldu.

Ada'nın uyumayı başarabildiği erken saatlerde Dawson daireye girmişti. Kapıyı kapatıp elini başının üzerinde kaydırırken gözlerini içerde dolaştırdı. Üzerinde hala davette giydiği takım elbise vardı. Ceketi Ada'ya verdikten sonra geri almamıştı ve kravatını da bir yerden sonra kaybettiğine memnundu. Yatak odasına girip duraksamadan balkona yürüdü. Yamuk bir şekilde duran masayı, çekilmiş sandalyeyi ve battaniyeyi gördü. Yere eğilip battaniyeyi yavaşça aldı. Ellerinin arasında özensiz bir şekilde katlarken kitaplığı aşıp Ada'nın odasının önüne kadar geldi. Kapıyı çalacakken muhtemelen uyuduğunu düşündü. Ne yaptığına emin olamadan hala kapının önünde dikilirken sesleri duydu. Bir kâbusun yankılarını tanırdı ve Dawson'ın aşağıda yaptıklarını izlemesi, hayal dünyasında gökkuşağı açtırmamıştı muhtemelen.

"Sana odamdan uzak durmanı söylemiştim," diye onu sessizce azarlayıp geri döndü. Battaniyeyi koltuğun üzerine atıp kendini de yanına bıraktı. Ellerini başının altında birleştirip tavanı izledi. Yorgun, huzursuz ve sinirliydi. Bo'nun infazının ardından Kaiser'ın verdiği cezayı alması gerekiyordu, buraya gelmesi değil.

Başını yana yatırıp güneşin her dakika daha güçlü bir şekilde yaydığı ışığı izledi. Saatini kontrol edip derin bir nefes aldı. Burnuna dolan kokuyla masum bir şekilde yanına kıvrılmış olan battaniyeye büyük bir nefretle baktı. Son haftalarda en çok aldığı kokunun hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi. İki eliyle topladığı battaniyeyi diğer koltuğa fırlattı. Çocuk sayıldığı yaşlardan itibaren tek başına yaşamayı öğrenmişti ve aradan günler geçmesine rağmen hala bir kapı ötesinde başka birinin uyuduğunu kabullenmekte sıkıntı çekiyordu.

Saatler sonra kapının açılıp kapandığını duyarken ayağa kalkıyordu. Karmakarışık olmuş saçlarından elini geçiren Ada esneyerek kitaplığın arkasından çıktı. Dawson'ı gördüğünde olduğu yerde durup kolunu indirdi. "Günaydın... sanırım," deyip saati görmeye çalışarak masaya baktı. "Yeni mi geldin?"

"Ne?"

"Hala aynı kıyafet içindesin. Bo'nun ölüm sonrası işlemlerini de mi sen hallettin?"

"Evet. Evet, yeni geldim."

Ada dairenin kapısını açtığında tekerlekli bir masanın üzerindeki kahvaltı tepsisini gördü. Çalışanlar içeri girmekten çekindiği zaman bunu yapıyordu. Tepsiyi alıp kapıyı ayağıyla kapattı. Demliğe elini yasladığında hala içilebilecek kadar sıcak olduğunu fark etti. Sandalyeyi çekip otururken, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Birkaç günlüğüne Gavin'le çalışacaksın. Eğer o süre içinde birbirinizi öldürmemiş olursanız kaldığımız yerden devam ederiz."

"Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Cezalıyım." İki elini birden sandalyenin tepesine koyup Ada'ya baktı. "Dün odamda ne arıyordun?"

Ada onun ceza almasına şaşırmamıştı doğrusu. Bardağını doldurup tabağını önüne çekti. "Davette olanlardan sonra Kaiser'ın ne tepki verdiğini merak etmiştim –cevabımı aldım bu arada. Seninle konuşmak istedim ama odada yoktun ve aşağıdan gelen sesleri duyunca..." Dawson yüzünde Ada'nın tanımlayamadığı bir ifadeyle bakıyordu. Sinirlendiğini söyleyemezdi fakat ne hissettiğinden de emin olamıyordu. "Kızdın mı?"

"Hayır, fakat bir daha bunu yapma." Ada kahvaltısına dönerken Dawson da odasına girmek için yanından ayrıldı. Huzursuz bir gerginlikle çenesini kaşıyıp omzunun üzerinden baktı. "Rahat uyuyabildin mi?"

"Her zamanki gibiydi," dedi Ada ağzı dolu dolu.

"Doğru söylüyorsun."

"Yalan söylemem için bir sebep yok ve dürüst cevap vermeme neden bu kadar şaşırdın?"

Dawson dalgın bir halde kaşlarını çatıp başını çevirdi. Üzerini değiştirip bir an önce cezasına başlamak istiyordu. Gömleğini pantolonunun içinden çıkarmak için çekiştirirken banyoya girmek üzereydi. Gözlerini kapatıp yorgunluğun onu sinirlendirmesine izin vermemek için derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. "Ne var?"

Odasının kapısında kararsızca duran Ada, "Özür dilerim," dedi. "Böyle olmasını istemezdim. Benim yüzümden ceza aldın."

"Bu doğru." Ada yüzünü buruşturmuşken Dawson elini sallayıp düğmelerini çözmeye başladı. "Bak, birçok sebepten dolayı Kaiser'ın sınırlarını zorlamayı ve nasıl tepki verdiğini görmeyi seviyorum. Küçük zevkleri var diye kimseyi yargılayamazsın, değil mi? Üstelik siyah giymen benim fikrimdi. Beni hiçbir şeye zorlamış değilsin."

"Seni herhangi bir şey için zorlayacağımı sanmıyorum zaten. Kaiser'la birbirinizden neden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Bu kaçak bağlanma seansları için çok ama çok erken bir saat. Geceyi uykusuz geçirdiğim düşünülürse aynı zamanda sinir bozucu. Gidip kahvaltını yap ve Gavin'le iyi anlaşmaya çalış." Ada dudaklarını aralamışken Dawson hırlamaya benzer şekilde homurdandı. "Sana fikrini sormadım. Ben söylerim, sen yaparsın. Aramızdaki dinamik bu şekilde işliyor."

"Öyle diyorsan," diye mırıldandı Ada odadan çıkarken.

Dawson dişlerini sıkarak banyoya geçti. Kıyafetlerini çıkarıp suyun altına girdiğinde yumruk halindeki elini duvara indirdi. Yaptığı ve yapacağı şeyler yolundan öylesine çıkmıştı ki nasıl düzelteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha en başından beri kontrolü sağlayabilmiş miydi ondan bile emin değildi. İlk defa Lavina'nın haklı olmasından korktu. Dawson'a söylediği

kehanet gerçekleşiyor olabilir miydi? Bunun ihtimali Dawson'ı aklını kaçırtabileceği kadar endişelendiriyordu. Varlığına alışmadığı duygular son zamanlarda hissettiği şeylerden ibaretti.

Ada kahvaltısını bitirip üzerini giydikten sonra odasını toplamakla zaman harcadı. Cesur olduğunu söylemek isterdi fakat Gavin'le başlayacak çalışmalarını ne kadar geciktirebileceğini test ediyordu.

Taytının üzerine kazağını geçirip spor ayakkabılarının bağcıklarını sıktı. Bileğinden çektiği tokayla saçlarını toplarken odasından çıkıyordu. Dawson'ın çoktan gittiğini derin sessizlikten anlayabilmişti. Ne kulağını dolduran bir gürültü ne de tüylerini havaya diken bir elektrik vardı.

Spor salonuna girip birkaç kişinin yanından yürüdü. Gavin'in karşısına geçip kollarını bağlarken yüzünde sahte bir gülümseme bile yoktu.

"Sahiden çok neşelisin. Bunu neye borçluyuz?" dedi Gavin aynı memnuniyetsiz ifadeyle. "Bugün havuzla başlayacağız. Isınmak için iyi bir yol değil ama mükemmel olan ne var ki?"

Artık kesinleşmişti. Kesinlikle Gavin'le birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Ada yanaklarını şişirerek iç geçirdi. "Deborah'la müthiş karşılaşmamız ve sonrasında Dawson'ın lanetinin beni metrelerce öteye fırlatmasının sonucu olarak sırtım birazcık hassas. İyileşene kadar kol çalışmam ve yüzmem yasak."

"Bunlar Dawson'ın yasakları. Benim değil ve bugün benim kurallarıma göre oynuyoruz. Havuza gir." Bir masanın üzerine oturmuş, başka biri yapsa neşeli sayılabilecek şekilde ayaklarını sallıyordu. Dikkati elindeki halat ipindeydi. Sıkı bir düğümü tek eliyle çözmeye çalışıyordu. Dudaklarının arasından kısık bir küfür savurup başını kaldırdı. "Hala bekliyorsun."

"Gidip üstümü değiştireyim öyleyse."

"Dâhice."

Ada gözlerini kapatıp dolapların olduğu kısma yürüdü. Burada kalıcı bir şekilde çalışmaya başladığından beri kendisinin

de dolabı vardı. İçinde yedek kıyafetleri, kişisel temizlik malzemeleri, havlu, mayo ve bir çift ayakkabı bulunuyordu. Şifreyi girip kilidi biraz sertçe çekti. Söylenerek mayosunu alırken yanına gelen kişinin farkına varmamıştı.

Islak saçlarını havlunun arasına kıstıran Hilary gülümseyerek omzunu dolaplardan birine yasladı. "Nasılsın?"

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Koridorun sonunda bulunan kabinlere yürümeye başladı. Hilary, Ada'nın insanlarda da tanık olduğu bir şekilde iç geçirdi. "Yapma ama," dedi Ada yüzünü buruşturarak. "Dawson'la olan şey bir oyundan ibaret. Eminim Gavin sana söylemiştir."

"Dedikodu yapmaktan nefret eder. Sahiden bir oyun mu? *Tamamen.*" Kaşlarını havaya kaldırarak gözlerini kocaman açmıştı. Eğer zihin kontrolü gibi bir şey deniyorsa pek başarılı olamayacaktı.

"Tamamen," dedi Ada onun yüz ifadesini taklit ederek. Hilary gözlerini devirerek kabinin dışında kaldı fakat uzaklaşmadı. Ada kıyafetlerini mayoyla değiştirirken kapıyı kilitlediğine emin olmuştu. Kurtların çıplaklığa aldırdığı söylenemezdi ve bir şekilde insanların tam tersi düşünmesini umursamıyorlardı. "Film gecesi harikaydı," dedi konuyu değiştirmek umuduyla. "Birkaç gün Gavin'le çalışmak zorundayım. Yani eminim ikimizden biri sinir krizi geçirdiğinde -inan bana, uzun zaman almıyor- yeniden toplanıp bir şeyler izleyebiliriz."

"Bu sefer benim seçmeme izin verirseniz. Aksiyon komedi tarzında bir şeyler izlemek istiyorum."

Ada kıyafetlerini ve ayakkabılarını tek elinde tutup dışarı çıktı. "Beni Gavin'in kendine has işkence yöntemlerinden uzaklaştırdığın sürece her ne istersen izleyebiliriz. Biliyorum, o buna eğitim diyor ama cehennemin ön gösterimi gibi. Kuzen olduğunuza emin misiniz? Çünkü seni sevmeye başladığıma eminim ve aynı kanı taşıdığınıza inanmakta zorlanıyorum."

Hilary neşeli bir kahkaha atarak kolunu Ada'nın omuzlarına doladı. Eşyaları kilitli dolaba bırakıp havuza doğru yürürlerken bilerek adımlarını yavaşlatmıştı. "Uygun bir zaman mı bilmiyorum ama Dawson'la olan *o şeyin* sahteliği konusunda ısrar ettiğin için sana söyleyebilirim sanırım." Başını yana eğip sessizce konuştu. "Thomas'ı hatırlıyor musun?"

"Kızılkurt olan. Teo'yla aynı gruptaydınız."

"Senden hoşlanıyor. Demek istediğim gerçekten hoşlanıyor. Tam anlamıyla sana çarpılmış durumda ve sabah akşam bundan bahsediyor. Biraz midemiz bulanıyor. Sakın alınma," derken elini Ada'ya uzattı. "Bu seninle alakalı değil. Onun tam bir aşk sarhoşuna dönüşmesinden bıkmış durumdayız."

"Ne diyeceğimden emin değilim. Geçmiş olsun?"

Hilary başını sallayarak güldü. "Sahiden emin değilmişsin. Sorun bu mu?" Ciddileşirken Ada'nın boynundaki yüzüğü gösterdi.

"Yüzüğüm bir sebep, Hilary, sorun değil."

"Özür dilerim. Çizgiyi aştım, değil mi?"

"Bu konu yeniden açılmadığı sürece sorunumuz yok." Gavin'in bakışlarını üzerlerinde hissettiklerinde ikisi de daha fazla konuşmadan farklı yönlere yürüdü. Ada, Gavin'den hoşlanmıyor olabilirdi ama bu kesinlikle ondan korkmamasını sağlamıyordu. "Kaç tur yüzmemi istiyorsun?" Havuzun kenarına yürüdü. Çıplak ayaklarına vuran su soğuktu.

"Yüzmekle ilgili bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesini olabildiğince kontrol altında tutmasına rağmen öfkeden ve ayaklarına vuran şaka derecesinde soğuk su yüzünden titriyordu. "Havuzdan başlayacağımı söyledin."

"Bunda senin yüzeceğinle alakalı bir emir yok, değil mi?"

"Yok," dedi Ada, bugün kaçıncı kez olduğunu bilmeden dişlerini sıkarken.

Gavin ayakkabılarını ve tişörtünü çıkarıp havuza atladığında üzerine sıçrayan suya küfretti. Tenine saplanan buz sarkıtları gibiydi. Başını suyun yüzeyine çıkaran Gavin artık dümdüz olan saçlarını geri itti. Ada tüm öfkesine rağmen ne kadar çekici göründüğünü düşünmeden edemedi. Onunla aynı fikirde olan birkaç öğrenci de gözlerini havuza çevirmişti. Burnunu çekerek elini sallayan Gavin, "Atla!" diye bağırdı.

"Gavin." Ada'nın tatlı sesi kurdun gözlerini kısmasına sebep oldu. Ellerini birleştirerek hafifçe öne eğilen Ada gülümsedi. "Bunu en kibar şekilde nasıl açıklarım?" Zorlanıyormuş gibi kaşlarını çattıktan bir an sonra yeniden gülümseyip dudaklarını ıslattı. "Senden nefret ediyorum. İkimiz de bu gerçeği kavrayıp yolumuza devam etsek nasıl olur? Sen başka kurtlara işkence etmeyi, pardon, eğitim vermeyi sürdür, ben de kendime sadist olmayan bir eğitmen bulayım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Senden bahsediyorum!" Ada'nın yüzü gerçek duygularını yansıtarak öfkeye büründü. "Senin yerine bir Cellât'la çalışmak için dua ediyorum. Bu sana ne kadar kötü olduğunla ilgili birkaç fikir veriyor mu?"

"Mahfer." Gavin iç geçirerek duraksadı. "Bu, bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey. İlerleme kaydediyoruz, hımm?" Yüzü öylesine gerçekçi bir neşeyle kaplıydı ki Ada kurt dişinden yapılma bir bıçağı gözüne saplamak istedi. Gavin kendi işlerine dönmelerini hatırlatmak için öğrencilere göz attıktan sonra Ada'ya baktı. "Atla ve bunu bana üçüncü defa söyletme."

Ada şoka girmemeyi umarak nefesini tuttu ve kaçınılmazı geciktirmemek için havuza atladı. Çığlık atmadığı için kendiyle gurur duyuyordu. Soğuk tüm vücudunu uyuştururken sudan çıkıp başını geri attı. Titreyen dudakları arasından soluklanırken Gavin'in elini hissetti. Omzunu kavrayıp onu yeniden suyun altına soktu ve çıkmasına izin vermeden öylece tuttu. Ada ayaklarını savurdu, bileğini tırmaladı fakat sonuç değişmiyordu

Artık daha fazla nefesini tutamadığında gözünün önünden kaçışan balonculukları izledi. Göğsü sıkışırken Gavin onu dışarı çekerek başını yukarı tutması için destekledi. Öksürerek kendine gelen Ada omzuna vurup uzaklaştı. "Beni öldürmek istediğini biliyordum! Zaten buraya gelmeme hiç memnun kalmamıştın. Sorumlulukların çok mu fazla, Akrep?"

"Bana ne dedin?"

"Lakabın bu değil mi? Hiç şaşırmadım doğrusu." Havuzun kenarına yüzmeye başladığında Gavin ayağını yakalayıp çekti. "Kahretsin. Tekrar olmaz." İtirazlarının işe yaramayacağını tahmin etmesi gerekiyordu tabii.

Peratha'nın beyaz bir bulut gibi spor salonundan girdiğini gören Gavin ona bakıyordu. Ada'yı tek eliyle suyun altında tutmaya devam ederken, "Bir sorun mu var?" dedi. Peratha çok nadir öğrencilerin arasına inerdi ve buraya gelme sebebi her zaman için Gavin olurdu.

"Ada'yı arıyordum," dedi Peratha. Ellerini beline yaslayıp havuzdan olabildiğince uzak durdu. Yere sıçramış suların üstüne basmak istemiyordu.

Gavin, "Buralarda değil," derken elini suya biraz daha bastırdı. Aksini bilen öğrenciler göz ucuyla Gavin'e baksa da kimse sesini çıkarmadı. Ada ellerini suyun yüzeyine çıkarmış, Gavin'in bilekleri etrafına sarmıştı. Ne kadar çekmeye çalışsa da Gavin'i kıpırdatamamıştı bile. "Belki bahçeye bakmalısın," dedi Gavin.

"Teşekkürler," dedi Peratha yavaşça. Bir süre için daha gözlerini üzerinde tutsa da dışarı çıktı.

Gavin elini gevşettiğinde Ada yüzeye fırladı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Henüz değil."

Ada arkasını dönmüşken parmağını uzattı. "Sakın beni çekme. Bu sefer dışarı çıkacağım."

"Şu anda öyle görünmüyor olabilir ama senin yararın için uğraşıyorum. Kurtlar nefes kontrolü konusunda çok iyidir. Kalp atışlarımızı bir kurdun bile fark edemeyeceği kadar yavaşlatabiliyoruz. Eğer biraz olsun bize yetişmek istiyorsan nefesini altmış saniye gibi zavallı bir süreden daha fazla tutman gerekiyor."

Ada iğneleyici sözleri ve sevilmemeyi kabul edebilirdi fakat gururuna yapılan bir saldırı söz konusuydu. Bu yüzden havuzda kalıp şoka girme sınırına gelene kadar Gavin'in onu boğma antrenmanlarına izin verdi. Bundan keyif almadığını söylemişti, yine de Ada yemin edebilirdi ki Gavin her bir saniyenin tadını çıkarıyordu.

Eğitim adını verdiği eğlencesine son verdiğinde Ada üzerinden sular sıçratarak yanından ayrıldı. Bir an önce kaynar suyun içine girecek, kırışıklarla dolana kadar orada kalacaktı. Kontrolünü güçlükle sağladığı elini kilide uzanıp dolabını açarken tırnaklarının morardığını fark etti. Yumuşak ve kalın havluyu üstüne sarıp saçlarını altından kurtardı.

Gavin hemen yanındaki dolabı açtığında dudaklarının arasından alayla soludu. Komşu olabilecekleri kimin aklına gelirdi. Gavin küçük bir havluyu saçlarında hızlıca dolaştırırken karmakarışık dolabında giyebileceği kuru bir şey arıyordu. "Havuzdayken Peratha seni arıyordu. Burada olmadığını söyledim. Rica ederim."

"Teşekkür edeceğimi nereden çıkardın?"

"Küçük bir varsayım. Nerede bu?" diye söylenirken başını dolaba soktu. "Sevdiği adam senin yüzünden cezalandırıldı. Ne diyebilirim ki? Bazıları buna sinirlenebiliyor."

Ada koluna astığı kıyafetlerle dolabını tekrar kilitledi. Suyun altında olduğuna şahitlik edebilecek o kadar öğrenci varken kimsenin sesini çıkarmaması Gavin'den bir parça daha korkmasına sebep oldu. Parmak uçlarında kabinlere yürürken, "Tam olarak kaç gün cezalı kalacak?" diye sordu.

"Sorun çıkartmazsa iki ve sorun çıkartacağına emin olabilirsin. Bu yüzden en az dört gün beraberiz. Fazla heyecanlı görünmemeye çalış," dedi Gavin Ada iç geçirerek kapıyı çarparken. Üzerini giyinip yeniden dışarı çıktığında Gavin havluyu omzuna atmış onu bekliyordu. "Bisiklet turuyla devam edebilirsin. Bugünün tamamını içeride geçireceksin."

"Minnettarım." Islak kıyafetlerini dolabının kilidine asıp spor salonuna geri döndü. Saçlarını yapabildiği kadar havluyla kurutmuş, atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. İçeride kimsenin olmadığını fark ederken bisiklete çıkıyordu. "Öğle yemeği arası falan mı?"

"Molada sayılırlar ve henüz bir saat önce uyandığın için aynı şey senin için geçerli değil."

Gavin uzaklaşıp etrafta dolaşırken Ada sadece yapacak başka bir şeyi olmadığından onu izliyordu. Pedal çevirmek, olduğun yerde duruyorsan sahiden sıkıcıydı. Gavin bıçakları düzeltmeye başladığı sırada Ada boğucu sessizliğe daha fazla dayanamamıştı. "Deborah'ı biliyorum."

"Merkezdeyken birlikte karşılaşmıştık. Bilmen normal." Arkasını dönüp minderleri olması gereken yere çekti. Ada'nın iki eliyle zorlanarak sürüklediği minderleri tek eliyle çifter çifter taşıması moral bozucuydu.

"Seninle olan ilişkisini kastetmiştim," dedi Ada ve hızlıca ekledi. "Dawson söyledi."

"Elbette söyler." Sinirlerinin patlamasına birkaç adım kalmış gibiydi. "Kendi hakkında ağzını açmaz ama başkaları hakkında dilini tutamıyor, öyle mi?"

"Öyle değil. Deborah hakkında konuşuyorduk. Onun neden buradan gittiğini merak ettim ve..."

"Ve konu aşk hayatına kaydı."

"Bunda öfkelenecek bir şey yok." Gavin onu haklı bulmuş olacak ki bir şey söylemedi. Ada bu yüzden konuşmaya devam

etti. "Merkezde karşılaştığımızda aranızda olan şey çok tuhaftı. Hala seviyor musun?"

Gavin avucunu çenesinde kaydırarak Ada'nın yanına yürüdü. Gözlerinde çok farklı bir ateş vardı. Sadece Deborah'ı düşünürken sahip olduğu bir ruh hali. Ada onun samimi bir yanına tanık olduğunu hissetti. "Deborah gittiğinden itibaren üç yıl boyunca Dawson onu geri getirmek için uğraştı. Sonra bıraktı. Bir anda, öylece bıraktı. Bir daha adını bile ağzına aldığını duymadım. Defalarca konuşmaya çalıştım ama beni hep tersledi. Ama seninle aşk hayatına kadar konuşabiliyor. Bunu nasıl yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım," dedi Ada samimiyetle. "Deborah yaptı. Karşınıza çıktı. Dawson'ın kız kardeşini tekrar düşünmesini sağlayan şey onu görmesiydi. Bunu anlayamıyor musun yani?"

Gavin konuşmadan gözlerine baktı. Kurtların bağlılıklarının bu kadar derin olmasına şaşıran Ada pedal çevirmeyi bırakmıştı. Elini yumruk yaparak yavaşça bisikletin üzerine vuran Gavin başını çevirdi. "Dünden dolayı yorgunsun. Benim de yapacak şeylerim var. Yarın erkenden burada ol."

Aynı saniye içinde spor salonunda yalnız kaldığında aşağıya atladı. Dairesine gitmeden önce kum torbasında ve ağırlıklarda çalıştı. Sıcak odasına adım attığında üzerinden buhar çıkmasını bekliyordu. Küveti suyla doldururken kıyafetlerini çıkarıp aynaya sırtını döndü. Morlukların rengi açılmış, sarıya dönük soluk şekiller halini almıştı.

Kendini sıcaklığa bırakırken bugün neredeyse hiçbir şey yapmadığını düşündü. Evet, üşümüştü fakat yorgun değildi. Deborah'ın konusunu açmak konusunda hata yaptığının farkındaydı. Gavin belli ki çalışmamaları gereken sebeplere bir yenisini ekleyerek ortadan kaybolmayı tercih etmişti. Zaman zaman Gavin'i uzaklaştırmak istediği oluyordu, fakat bu şekilde gitmesi ona sempati duymasını sağlıyordu.

"Eğer burada tek olduğu konusunda yanılmışsan seni mahvedeceğim."

Ada derinden gelen erkek sesini duyduğunda hafifçe doğruldu. Saçlarını topuz yaparak bornozuna uzandığında iki kişinin ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Önünü kapatıp kuşağını bağlarken odanın kapısına yürüdü. Hafif aralıktan başını uzattı. Meraklı ve tedirgin gözlerle etrafa bakan Hilary'yi ve arkasından gelen Teo'yu gördü.

"İşte buradasın," diye rahat bir nefes verdi Hilary. "Yalnızsın, değil mi?"

"Evet. Neler oluyor?"

"Güneş tutulmasını bekliyoruz. Aşağıda ufak bir kalabalık var. Seni almaya geldik." Ada tereddüt edince Hilary kitapları karıştıran Teo'yu orada bırakarak yanına geldi. "Beraber bir şeyler yapmamızı isteyen sendin. Biliyorum, film olayından bir hayli farklı ama daha çok eğleneceğimize söz veriyorum. Ayrıca Teo'nun da benim de Thomas konusunu açmayacağımıza yemin ediyorum. Zaten ikisi de sizi sahiden sevgili zannediyor, hiçbir şey söylemedim."

Ada'nın çok fazla düşünmesine gerek kalmadı. Biraz eğlenmesinden zarar gelmezdi. Ayrıca Hilary'nin yanında gerçekten keyifli hissediyordu. Tanıdığı en neşeli ve sevimli kurttu. "Bana beş dakika ver." Kapıyı kapatacakken yeniden ona baktı. "Hiçbir şeyi karıştırmayın. Dawson bundan nefret ediyor."

"Sen merak etme. Hadi git!" dedi ellerini sallayarak onu kovarken.

Ada saçlarını kurutup serbest bıraktı. Her zamanki kıyafetlerinden pantolon, çizme ve kazağını seçip boynuna kalın bir atkı doladı. Montunu alıp cebine eldivenleri sıkıştırdıktan sonra gitmeye hazırdı. Aşağı indiklerinde Ada onlara beklemelerini söyleyip koşturarak spor salonuna geçti. Gavin'i şınav çekmeye çalışan bir çocuğun sırtına ayağıyla bastırırken buldu. "Sana soracaktım ama araya bazı şeyler girdi," dedi Ada. Deborah'ın

konusunu açmak Gavin'in pek hoşuna gitmemişti. İşi olduğunu söylerken belli ki öğrencilerini kastediyordu.

"Ne var?" dedi Gavin ona bakmadan. Zorlanarak kollarını dikleştirmeye çalışan çocuğa biraz daha baskı uygulayıp yere düşmesine sebep oldu. "Tekrar." Çocuk yüzünde biriken terleri silip avuçlarını yeniden bastırırken Gavin başını kaldırdı. "Hala bekliyorsun."

"Dawson'ın ne ceza aldığını merak ediyorum."

"Ben de senin ne zaman defolup gideceğini merak ediyorum ama her istediğimizi öylece öğrenemiyoruz, değil mi?"

"Fiziksel bir ceza mı yoksa daha..."

"Kemiklerini kırmamı istemiyorsan hemen düzelt şu kollarını!"

"Gavin, ne olduğunu söyle bana."

"Kalk, gidip kum torbasında çalış." Kurtulduğu gerçeğini kabullenen çocuk aceleyle yanlarından ayrıldı. Gavin ellerini beline yaslayarak Ada'ya döndü. "Aleut'un altında zindanlarımız var. Sadece bir kişinin zorlukla sığabileceği kadar küçük alana yerleştirilirsin. Dönüşemezsin ve bazen hava boşluklarından sıcak hava üfler. Gününe renk katmak için gitmek isteyeceğin bir yer değil yani. Soruların cevaplandı mı?"

"Su bile vermiyorlar mı?"

"Ne sanıyorsun? Dawson, Yaşlılara karşı geldi. Kaiser'a değil. Birkaç gün zindanda kalması alabileceği en hafif karşılık."

Ada başını sallayıp spor salonundan ayrıldı. Hilary ve Teo'nun yanına gittiğinde bahçeye çıkıp ormana girdiler. Ormanın, güneş tutulmasını izlemek için iyi bir yer olmadığını düşünmesine rağmen sesini çıkarmadı. İki yanında yürüyen Teo ve Hilary durmadan konuşuyor, Ada'ya Aleut hakkındaki her şeyi bir anda yüklemeye çalışıyorlardı. Ada elinden geldiğince dinlemeye çalışsa da bahsettikleri çoğu şeyi aklında

tutmayacağından emindi. O kadar çok isim sıralamışlardı ki karıştırmaması imkânsızdı.

Bir nehre yaklaştıklarında Hilary kolunu uzattı. "Sarıl bana," dedi. Ada ne olursa olsun diye karar verip Hilary'ye sarıldı. "Kızım, çok güzel kokuyorsun."

"Senin Murat'la ilgilendiğini sanıyordum."

Hilary coşkulu bir hızla nehrin üzerinden geçerken sendelemesine rağmen ikisini de karşı tarafa ıslanmadan taşımayı başardı. İki saniyeden daha uzun sürmemişti. Kömür karası saçlarını omzundan geriye atan Hilary kazağını aşağıya çekerek düzeltti. "Bu konu hakkında ne biliyorsun?" dedi sakin kalmaya çalışarak. "Murat'a ilgim olduğunu kimden duydun? O, sana söylemiş olabilir mi?"

"Davette sizi dans ederken gördüm ve ona sahiden çok içten bakıyordun."

"Dev'in çocuklarla ilgilenmemesi ne kötü," dedi Teo gülerek. Yeniden yürümeye başlamışlardı. Ağaçlar seyrelmiş, dağ manzarası daha da yakınlaşmıştı.

"Ben çocuk değilim," diye çıkıştı Hilary. Ada'ya dönerek ekledi. "Elli dört yaşındayım ve Murat'ın yanında ufak bir dilim gibi kaldığıma eminim ama o, hayatımın aşkı olabilir. Sonuçta farklı yüzyıllarda doğmuş olmamızın bir önemi yok, değil mi?"

Ada kendisi kadar genç görünen Hilary'ye bakarken elli dört yaşında olmasını kabul edemiyordu. Parlak saçlara, bir çocukla yarışabilecek canlılığa ve sonsuz bir enerjiye sahipti. Ağaçların seyreldiği alana yaklaşırken Hilary biraz daha durulmuştu. Ada onu sadece izlerken bile yoruluyordu.

Bir dağın eteklerine yığılmış kalabalığı gördüğünde Ada nefesini tuttu. Yüz kişiden fazlaydılar. Ellerinde bardaklarla gruplar halinde ya da ikişerli bir şekilde yere oturmuşlardı.

Hilary arkadaşlarına el sallayıp geldiklerini haber verdi. Kısa süreliğine ortadan kaybolduğunda Ada tanıdığı tek kişiye doğru yaklaştı. Montunun cebinden eldivenlerini çıkarırken,

"Aleut'ta bu kadar genç kurt olduğunu bilmiyordum," dedi. "Tabi genç olduklarını tahmin ediyorum."

"Öyleler," dedi Teo. "Aslında biraz daha kalabalığız ve birkaç dakika içinde yarısı eğitime geri dönmek zorunda."

Ada yüzden fazla kişiyle aynı yerde yaşadığına inanamıyordu. Kendi yaşına yakın olabilecek sadece üç kurt tanımıştı ve daha fazlasının olduğunu bilmek bir derece rahatlatıcıydı. Dawson, Gavin ya da Murat'ın otuzlu yaşlarında olmadığını unutmak kolaydı. Sonra içlerinden biri konuşmaya başlıyordu ve Ada onların ne kadar bilgili ve hayatla yıpranmış olduklarına tanıklık ediyordu. Gavin hasarlarını eğlence maskesinin altına sıkıştırmıştı, Murat konuşmayı kendinden uzaklaştırma konusunda iyiydi, Dawson'sa... Ada onun hakkında ne düşündüğüne emin değildi. Dawson'a sadece uzun yıllar yaşamış biri diyemiyordu. O aynı zamanda eskiydi. Sadece dış görünüşü sağlam kalmış, geri kalan her şey çürümüştü sanki. Ada birbirlerini yeterince tanımıyor olmalarına rağmen onun için üzülüyordu. Yaşadığı hiçbir şeyi anlatmasa da altından çıkacak berbat anıların kokusunu alabiliyordu.

"Bunlar senin." Hilary kaybolduğu hızla yanında belirdi. Ellerine buz gibi bir şişeyle gözlük tutuşturdu. "Tutulma sırasında gözlüğe ihtiyacımız yok fakat birkaç kişi takıyor. Sanırım sen de takmak zorundasın."

Ada gözlüğü cebine sıkıştırırken şişeyi burnuna yaklaştırıp kokladı. Tatlı ve ekşiydi. "Bu sizin özel içkilerinizden mi?"

"Evet ama tamamen alkolsüz. Kimse gün ortasında sarhoş olmayı, Gavin'in cezalarından daha fazla sevmiyor. O yüzden her şeyi kontrol altında tutuyoruz," dedi büyük bir özenle ellerini kaldırarak.

Ada, Hilary'yi sevdiğine emindi. Ona bakıp surat asmak ya da hüzünlenmek mümkün değildi. Deri eldivenleri sayesinde parmakları uyuşmadan tutabildiği şişeden küçük bir yudum aldı. Her şey neredeyse normaldi. Güneş tutulmasını izlediler,

şarkı söyleyenler oldu ve zaman geçtikçe sayıları azaldı. Uzun zamandır eğlenmeye yakın yaptığı tek şey buydu. Hilary onu bir sürü kişiyle tanıştırmıştı. Kimsenin kaba bir yorumda bulunmaması ya da soru sormamasına bakılırsa önceden uyarılmışlardı. Sadece bunun için bile Hilary'ye teşekkür edebilirdi. Orada, içlerindeyken sadece Ada'ydı. Tüm sevdiklerini kaybetmiş kız değil. Bir bakıma rahatlatıcıydı ve bu rahatlamadan utanç duymasaydı daha iyi sonuçlanabilirdi.

"İyi misin?" dedi Teo bir kütüğün üzerindeki karları temizlerken.

"İç sesimle kavga ediyoruz. Teşekkür ederim." Kısmen karlardan arınmış kütüğe oturup ellerini kucağında birleştirdi. Birkaç metre ötelerinde Hilary ve Thomas duruyordu. "Bu çok güzeldi."

"Belki de seninle bu konuda konuşması gereken son kişiyim ama ölü taklidi yapmaya devam edemezsin, Ada. Yaşıyorsun ve bunu sindirip yoluna devam etmen lazım."

"Tartışmam sandığım kadar iç sesimle değilmiş sanırım. Düşüncelerimi mi okudun?" derken gözlerini kısarak ona şüpheyle baktı.

Teo gülümseyerek kollarını dizlerine yasladı, sorusunu cevaplamamış olması, Ada'yı nedense huzursuz etmemişti.

17

Amacın için her şeyi göze almaya hazır olduğunda,
Bir parça rahatlık, korku ve yeni bir heyecan seni bulmuştur.

Kulağımı dolduran çiğneme sesleriyle başımı çevirdiğimde güçlükle yutkundum. Derinliklerime kadar hissettiğim korku ve şok, öfkeye dönüşürken koşmaya başlamıştım. Lezzetli bir atıştırmalıkmış gibi Kerim'in karnını dişleyen kurda koşuyordum. Buluştuğumuzda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçimde usulca uyuyan ve varlığından haberimin olmadığı bir canavar başını kaldırıp şöyle bir silkelenmişti sanki. Kollarım iki yanımda öne arkaya giderken gittikçe hızlanıyordum, arkamda bir kar bulutu bıraktığıma emindim. Gittikçe yaklaşırken aynı zamanda bağırdığımı, kurt dikkat kesilince fark ettim. Üzerime saldırabilirdi ve bunu yaparsa nasıl tepki vereceğimden emin değildim. İlk defa cesur halimle yüz yüzeydim. Sonradan düşündüğümde bunun hem korkutucu hem de baş döndürücü bir deneyim olduğunu fark etmiştim.

Kurt saldırmadı. Buz mavisi gözlerini bana dikti, kulakları kıpırdandı ve arkasını dönerek beyazlığın içinde kayboldu. Ayaklarım kayarak durduğumda kar parçaları yüzüme sıçramıştı. Dizlerimin üzerine inip elimi bastırabileceğim bir yara aradım fakat iki elimi kullansam

bile kanamayı durdurmam mümkün değildi. Sadece bir pençe ya da diş izinden ibaret değildi. Karnı oyulmuştu.

"Ada..." Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum. Kerim'in acı içinde kıvranması mı yoksa gözlerinin tamamen bir ölüye ait olması mı? Elini kavrayıp kucağıma doğru çektim. Üzerine eğildiğimde avucumla yanağını kavrayıp başını bana çevirmesinde yardımcı oldum. Gözleri bana odaklandığında nefes alışları rahatladı, yüzü gevşedi. Sadece buna tanık olmak bile kalbimi eziyordu.

"Buradayım, yanımdayım." Sesim öylesine titriyordu ki kelimeler güçlükle çıkmıştı. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken alnımı yüzüne yasladım. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kerim dudaklarını aralayarak başını yukarı ittiğinde doğruldum fakat o bana gözlerini kırpıştırarak, "Yaklaş,"dedi. Söylemesi gereken her neyse duymak için başımı eğdiğimde kan içinde kalmış dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu. Yüzünü buruşturarak acı içinde inledikten sonra kelimeler yolunu buldu.

Ada defteri kapatıp duvara fırlattı. Yazdığı son satırlar aklında dönüp duruyordu. Kalemi sıkmaktan parmaklarındaki tüm kan çekilmişti. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın Kerim'in ona ne söylediğini hatırlayamıyordu. Sakinleşmeye çalışarak ayağa kalktı. Ayaklarının kaybolduğu tüylü halının üzerinde ileri geri yürürken gözlerini kapatmıştı. Nefeslerini kontrol altına aldı ve hatırladığı anıların adımlarını teker teker yeniden attı. Düşünmesi hiçbir işe yaramıyordu. Daha iki saniye önce gördüğünü bildiği, onda kötü duygular uyandıran ve gözlerini açtığına sevindiği bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibiydi. Ne olduğunu bilmiyordu. Bunun hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama kusurlu bir duyguyla yıkandığına emindi.

Salondan gelen sesleri duyduğunda avucunu başının üzerinde kaydırıp dışarı çıktı. Dairenin aralık kapısından içeri girmiş olan kurt, Ada'yı sersemletmişti. Daha önce iki kez Dawson'ı kurt halinde görmüştü ve ikisinde de o olduğundan habersizdi. Dawson'la aralarında aşılmaz sınırlar vardı fakat bir şekilde

kurduyla bağlantı kurduna emindi. O patikada kurtarıcısı rolüne büründüğündendi belki de.

"Selam," dedi huzursuz bir şekilde ellerini ovuştururken.

Tahmin edilebileceği gibi kurt orada durmadı. Yatak odasına girdiğinde gözden kayboldu fakat Ada onun gölgesini hala görebiliyordu. Her adım attığında gölge uzadı, genişledi ve insan formuna dönüşürken omuzlarından akan pelerin vücudunu sardı. Kişilikten ve yüzden arınmış bir şekilde sadece gölge halinde bu mucizeyi görmek Ada'yı farklı şekilde etkilemişti.

Orada durup Dawson'ın görünür olmasını bekledi. Altına aceleyle kot pantolon geçirmiş olan Dawson salona döndü. Üzerinde toprak lekeleri vardı. "Ben gittiğimden beri..." Durup etrafına baktı. "Kaç gün geçti?"

"Beş," dedi Ada bir çırpıda. Gerektiği kadar kayıtsız durmaya çalışıyor ama ne kadarını başardığını bilemiyordu.

"Neler yaptın?" Masanın üzerine kurulmuş olan kahvaltıya göz atıp ekmek kopardı. Ağzına atıp çiğnerken konuşması için elini salladı.

"Evet. Gavin beni boğmaya kalkıştı. Tamamen eğitim amaçlı olduğunu söylüyor ama bu konuda şüphelerim var." Dawson bir an duraksayıp göz ucuyla baksa da ayakta durup kahvaltılıkları eşelemeye devam etti. Ada da yanına giderken beş gün boyunca yaptığı şeyleri özetledi. "Omzum yeterince iyileşti. Bu yüzden kol çalışmalarına geri döndüm ve Gavin bana bıçaklarla dövüşmeyi öğretiyor. Parmaklarımın arasında nasıl kısa bıçaklar tutacağımı gösterdi. Buna insan pençesi yöntemi diyor. Daha o anda bulmasına rağmen gayet başarılıydı. Başka?" Ayağını yere vurarak omuzlarını kaldırdı. "Koşmayı sürdürüyorum ve soğuğa biraz daha alıştığımı keşfettik. Güneş tutulmasını izledim. Hilary, Teo ve Thomas dışında birkaç arkadaş daha edindim ve saldırıyla ilgili yeni bir ayrıntı hatırladım." Dawson, geri döndüğünden beri ilk kez dikkatini tam anlamıyla ona vererek baktı. "Aslında sen gelmeden hemen önce

yazıyordum ve bu hatırlama işi cezalandırıldığın gündü. Sana söylemek istedim fakat çok çabuk gittin."

"Tetikleyen neydi?"

Ada'nın gözleri balkona doğru kaydı. "Senin Bo'yla dövüşünü izledikten sonra oldu."

"Yazmak için beş gün mü bekledin? Detayları kaybetmiş olabilirsin."

"Hazır olana kadar yazmıyorum ve inan bana detayları kaybetmedim. Zaten çok bir şey değil." Sandalyeyi çekip otururken ikisine de kahve doldurdu. "Pekâlâ, kurtların cezaları nasıl oluyor? Yorgun ve yıpranmış görünüyorsun." Gavin'e sormuş olmasına rağmen Dawson'ın daha farklı bir müdahaleye maruz kalıp kalmadığını merak ediyordu.

"Ceza, uygunsuz davranışlarda bulunanlara verilen fiziksel ve/veya ruhsal yaptırımlardır."

"Çok komik. Yabancı kızla dalga geçelim. Kelimeleri karıştırmış," dedi Ada sahte bir neşeyle.

"Tatile gitmedim, tüysüz. Buraya gelmeden önce avlanmış olmama rağmen dinlenmem gerekiyor." Derin bir nefes alıp Ada'nın ona uzattığı kahveyi reddetti. "Gavin'le anlaşmaya başladığınıza sevindim fakat dişlerinden uzak durmaya çalış. Eğer onu kızdırırsan seni tehdit eder ve sakın buna izin verme. Duş alıp uyuyacağım. Daire içinde dolaşacaksan sessiz kalmaya çalış. Gerçekten çok gürültücüsün."

Hassas kulakları olduğundan Ada onu suçlayamazdı. Elinden geldiğince sessiz davranmasına rağmen insan kulakları için ses geçirmez olan duvarlardan Dawson her şeyi duyuyordu ve bu da Ada'nın suçu sayılmazdı. Kahvesini yumuşatmak için süt ve şeker eklerken, "Bana ne hatırladığımı sormadın," dedi.

Dawson odasına girerken arkasına bakmadan "Biliyorum," deyip kapıyı arkasından kapattı.

Ada kahvaltısını yapıp her şeyi tepsinin içinde topladıktan sonra kitaplıktan seçtiği bir günlükle koltuğa kuruldu. Günlük kişiselden ziyade gözlem amaçlı yazılmıştı ve Ada böylesini daha açıklayıcı buluyordu. Ağdalı bir dille ve şifrelerle dolu kitapların aksine günlükler samimi, yalın ve açıktı.

Bunu asla itiraf etmeyecekti fakat günlükteki tarihsel gerçeklerden çok içindeki aşk hikâyesi hoşuna gitmişti. Bir adamın bakış açısını barındıran cümleleri okurken her defasında kişiselliğe dönmesini beklerken buluyordu kendini. Sevdiği kadının başka bir erkeğe ait olmasını öylesine kısa cümlelerle yazmıştı ki Ada onun için üzülüyordu. Üstelik defterin birkaç yüzyıl önceye ait olduğunu bilmesine rağmen. Yazılar neredeyse solmuş, okunmaz hale gelmişti.

"Adam seviyor işte." Kendi kendine mırıldanırken diğer sayfaya geçti. Aşkına karşılık bulamadığı her anı okurken neredeyse satırların arasına gömülecekti.

"Tüysüz?"

"Şimdi olmaz," dedi başını kaldırmadan. Neredeyse yarısına gelmişti ve bırakmaya kesinlikle gönüllü değildi.

"Ne okuyorsun sen?"

"Kitaplıktan bir şeyler."

"Onu bırakıp buraya gel. Konuşmamız gerekiyor." Ada onu duymadan yeni bir sayfaya geçti. Bazı kelimeleri tanımamasına ya da yıpranmışlık yüzünden okuyamamasına rağmen cümlenin ana anlamını çıkarabiliyordu. Dawson yanında durup defteri elinden çektiğinde bağırarak itiraz etti. "Buna sonra devam edersin." Defteri kapatıp üzerine baktıktan sonra raftaki yerine koydu. "Önemli bir mesele var."

Ada ayağa kalkıp kazağını düzeltirken başını salladı. Dinlenmiş ve tazelenmiş olduğunu fark etti. Kot pantolonu, siyah kazağı ve botları içindeyken birkaç saat önce kurt olduğunu düşünmek zordu. Ne kadar zamanın geçtiğini bilmeden saatini kontrol ettiğinde üç saattir günlüğü okuduğunu gördü.

Dawson yatak odasına, ardından da balkona geçti. Masanın üzerindeki kitabı alırken Ada onu takip ediyordu. Balkona çıkmadan hemen önce duraksadı. Başını çevirip derin bir nefes aldı. Burnuna dolan yoğun gül kokusu çarpıcıydı. Dağılmış yatağı görmemiş gibi yaparak masada karşısına oturdu. "Burada bir kadın mı vardı?"

"Konu- Ne?"

"Kokusu hala duruyor. Kapıdan girip çıkan kimse görmedim. Günlüğe o kadar da odaklanmış olamam." Birden kaşlarını kaldırıp arkasına yaslandı. "Demek dolapta saklıyorsun."

"Uygunsuz. Bu söylediğin sahiden uygunsuz. Büyücülerin kapıya ihtiyacı olmaz. Şuna bak." Kitabı çevirip önüne itti. Ada gözlerini ondan ayırmadan kitabı tutup çekti. Dawson inatla açık sayfaya vurdu. "Buraya bak, tüysüz. Yoksa kişisel hayatımı, okuyabileceğin bir günlüğe aktarmamı mı istersin?"

Ada nefesini bırakarak gülümsedi. "Bu ne kadar kolay olurdu bilemezsin. Düşündüğün için teşekkürler." Gülümsemesini bastırıp başını iki yana sallayan Dawson yeniden kitabı gösterdi. "Peki peki." Gözlerini ait olduğu yere çeviren Ada ellerini kitabın yanlarına koydu. Bir hafıza hilesinden bahsedildiğini anlaması uzun sürmemişti. Ada'nın hafızasını kaybetmesine sebep olan bir kurttu. Nasıl yaptığını Dawson açıklamaya çalışsa da Ada pek anlamlandıramamıştı. Yapabileceği en yakın tanım hipnoz olurdu. Zihnini bloke edip o anıları düşünmesini ve hatırlamasını engelliyordu. "Başka bir kurt beni hipnoz ederek bu anılarımı geri getirebilir. Bana bundan neden bahsetmediniz?" Parmaklarını aşağıya kaydırarak satırları yavaşça okudu.

"Murat bunu yapabiliyor fakat henüz hazır olmadığını düşünmüş olmalı. Fazla tedbirli ve düşüncelidir." Dawson öne eğilip bir kolunu masaya yasladı. "Ben bundan emin değilim. Adımları bilmiyorum, hafıza kaybıyla da ilgilenmem fakat bu kararı sen vermelisin."

"Böyle bir seçeneğim olduğundan habersiz miydin?"

"Kısmen. Aklıma gelmemişti."

"Av, duş, uyku ve gül kokusu zihnini açıyor demek. Sahiden kimdi o? Merak ediyorum," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Amona ve sana verebileceğim tüm bilgi bu kadar."

"Sevgili misiniz?"

Dawson bunun fikrine bile gülerken yanağını kaşıdı. "Bu konuyla ilgili ne düşünüyorsun?" dedi parmağıyla kitabı göstererek. "Konuyu değiştirmeye çalışman üzerini örtmeni sağlamayacak."

"Yine de yardımcı oluyor, değil mi?" dedi sessizce. Karar vermesi gerektiğinin farkındaydı. Üstelik bunu çabuk yapmalıydı. Tüm riskleri alıp Murat'a mı gitmeli yoksa kaplumbağa hızındaki hafızasına mı güvenmeliydi, emin değildi. "Bana bunları doğrudan anlatacakken neden sürekli kitaptan öğrenmem için zorluyorsun."

"Sana tavsiye verdiğimde bazen bunu yanlış anlayabiliyorsun." Ada'nın hatırladıklarından birkaç parçayı diğerlerine açıklayabileceğini söylediğinde aldığı tepkiyi kastediyordu. Dawson, şüphelerini anlayışla karşılaşa da yalancılıkla itham edilmekten hoşlanmamıştı. "Ayrıca bu şekilde öğrenmeye alışman gerekiyor. Her şeyin konuşma arasında geçmesi ve bu şekilde öğrenmen imkânsız."

"Ben biraz burada durabilir miyim?" dedi Ada. Sesli şekilde söylemeyeceği bir gerçek daha; arkadaş edinmesine ve onların dürüstlüğüne inanmaya başlamasına rağmen güvende hissedebildiği nadir yerlerden biri bu balkondu. Ne olduğundan ve konumundan çok Dawson'ın kendisinden kaynaklanıyordu. Ali'nin cesedini buldukları akşam burada olan konuşmaları aklından çıkmamıştı. İlk kez o zaman bir kurdun kendi yanında olabileceği gerçeğini kavramıştı. Belki fazla erkendi fakat ilk kez o zaman yeniden güvende hissetmişti.

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi Dawson yeniden arkasına yaslanırken.

Sessizlik çoğu zaman huzursuz ediciyken Ada o an sahiden rahattı. Bacaklarını toparlayarak ayaklarını sandalyenin kenarına bastı. Elini demirlerin üzerinden uzatıp avucunu gökyüzüne çevirmişti. Buluttan kopup gelmiş kadar yoğun karlar sıcak teniyle buluştuğu an eriyordu. Diğer kolunu demire yaslayıp çenesini üzerine yerleştirdi. "Hiç kardan adam yaptın mı?"

"Küçük bir kale yaptım. Buz tutmaya başladığında sahiden içine girebiliyorduk." Ada inanmadan ona baktığında Dawson omuz silkti. "Ciddiyim. Savunma kuleleri bile vardı. Deborah çok istediği için uğraşmıştım."

"Demek şefkatli bir kardeştin. Ben kendi kardeşlerimle sürekli kavga ederdim. Hep haklı olduğumu düşünüyordum fakat şimdi düşününce önemsiz ve saçma görünüyor." Başını yeniden dışarı çevirdi. Avucunda beyaz bir örtü oluşmuştu. Karları silkip elini çekti. Ağırlaşan gözlerini soğuğa aldırmadan kapatmıştı. "Ağrı kesicilerim bitti."

"Tüm kutular mı?"

"Zorla unutulan anıları hatırlamak, biraz acı verici olabiliyor."

"İlaç alması için birini merkeze gönderirim."

Akşam antrenman sonrası merdivenleri çıkarken bir kız önünü kestiğinde Ada başını kaldırdı. Sabahları kahvaltısını getiren ve hiç konuştuğunu görmediği kızdı. Püskül püskül olmuş saçları uzun ve dağınıktı. "Kaiser seni çağırıyor." Arkasını dönüp Ada'nın takip etmesini bekleyerek yürümeye başladı.

"Adın ne?"

"Jasmine."

Ada onun ceza aldığını, bu yüzden de kurtlara hizmet ettiğini biliyordu. Basamakları çıkarken duş almadığını ve Kaiser'ın hassas burnunu rahatsız edebileceğini düşünerek keyiflendi. Sadece terlememiş, aynı zamanda yapışkan kar lekeleriyle kaplanmıştı. "Böyle bir ceza alacak kadar ne yaptın?"

Jasmine alaycı bir sesle gülüp omzunun üzerinden baktı. "Doğmuş olmam yeterli. Ben melezim."

"Melezler artık yasak değil. Bunu kitaplarda okumuştum."

"Elli yıldır bu yasaklama yok fakat ben bunun çok öncesinde doğdum. Yasakken doğan bir kural ihlaliyim." Koridorda yürürlerken adımları yavaşlamıştı. "Biliyorsun, Dawson da bir melez. Kanıtlanabilmiş değil fakat herkes öyle olduğunun farkında."

Ada neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordu. Bir kızılkurt olduğunu iddia etmesine rağmen Dawson hiç de öyle görünmüyordu. Deborah'la aralarında bir benzerlik olduğu açıktı. İkisinde de alev alev bir güç ve yoğunluk vardı fakat davranışları ne kadar benziyorsa dış görünüşleri de bir o kadar farklıydı. "Neden melez olduğunu itiraf ettin?"

"Bunun için beni güzelce ikna ettiler."

Sesinin kısılıp yok olmasından anladığı kadarıyla ikna yöntemleri hiç de nazik değildi. Muhtemelen ceza süresini çoktan doldurmuştu fakat onu itiraf ettirmeye çalışırlarken beynine de zarar vermişlerdi. Bu yüzden asla gerçek bir kurt gibi savaşamayacaktı. Yapabileceği tek şeyse yıllardır dengesiz olan aklını sabit bir işle yolunda tutmaktı. Ada bunu yapan birçok insan biliyordu. Durumları daha iyiye gitmiyordu fakat kötüleşmesinin de önüne geçiyordu. "Peki... Sence aynısını Dawson'a da yapmışlar mıdır?"

"Buna şüphe yok. Geldik."

Ada Jasmine'in neden eşlik ettiğini durdukları kapının önünde fark etti. Kız uzaklaşırken daha önce hiç içinde bulunmadığı odaya giriş yaptı.

Kaiser'la olan toplantılarında genellikle orada bulunmayan Peratha da yerini almıştı. Davetten beri ilk karşılaşmalarıydı ve Ada onun söylediklerini unutmuş olsa da şimdi hepsi birer bıçak darbesi gibi geri dönmüştü. En azından kendine karşı dürüst olması gerekirse Dawson'a alıştığını söyleyebilirdi. Bir kurda güveniyor ve akıl sağlığından şüpheye düşüyordu fakat

Ada için artık en önemli duygu sadakatti. Bu yüzden Dawson'la arasında olan bu güven hissi yaşayabileceği en çılgın aşktan daha rahatlatıcı geliyordu. Keyfi duygulara son vermesi, hayatı zevkine göre değil, amacına yönelik yaşamaya başlamasının getirdiği bir sonuçtu.

Peratha'nın korkutucu kehanetine aldırmadan bakışlarına karşılık verdi. Bir Azü'ye böylesine direkt ve meydan okuyarak bakmaması gerektiğini bilmek umurunda değildi. Karşısındaki Peratha'ydı ve aralarında nefret-anlayış karışımı bir ilişki vardı. Ada, sevdiğin tarafından dışlanmanın ne demek olduğunu bilmese de bunun berbatlığını kavrayabiliyor, Peratha ise Ada'nın kontrolsüz bir aşka sürüklenip kendisi gibi perişan olacağını düşünüyordu.

Tahmin ettiği gibi odada altı kişiydiler. Kaiser'ın yanında ayakta duran Peratha haricinde cam kenarına yaslanmış Dawson ve koltukta oturan Murat'la Gavin vardı.

"Kötü görünüyorsun," dedi Kaiser tek kaşını kaldırırken.

"Burada olma nedenim ne?" Birçok sefer durum değerlendirmesi adı altında sorguya çekildiği olmuştu. Kaiser her birinde kibar bir ses tonuyla konuşuyor, kelimelerini dikkatle seçiyordu ama bakışları tehditler savuruyordu. Şimdiyse sabırsız görünüyordu.

Kaiser çenesini hafifçe kaldırarak oturmasını işaret ettiğinde Ada, Gavin ve Murat'ın arasına geçti. Koltuk rahatlamalarına izin vermeyecek kadar sert, Kaiser'ın gücünü vurgulayacak kadar alçaktaydı.

"Dawson, senin baş ağrıların için birini şehre gönderecekken onu durdurdum," dedi Kaiser. Ada neden böyle bir şey yaptığını sormak istercesine gözlerine bakakaldı. Amacı karşı çıkmak değildi elbette ve Gavin onu dürtünce kendine gelip gözlerini kaçırdı. "Böylesi daha iyi," dedi Kaiser, itaatinden memnuniyet duyarak. Ellerini koltuğun iki yanına koyarak

ayağa kalktı. Boyu uzun olduğu için Ada kendini diz çöküyormuş gibi hissetti ve belli ki Kaiser'ın da amacı buydu. "Niye kötü görünüyorsun?"

"Baş ağrılarım geçmiyor," dedi Ada ve sesinin biraz sert çıktığından şüphelendi. Gözleri istemsiz bir şekilde Dawson'a kaydı. Dawson sakin olmasını söylemek istercesine başını hafifçe öne eğdi. Ada derin bir nefes alıp dizlerine bakmaya başladı.

"Neden?"

Ada omuz silkti ama sebebini biliyordu. Hafızası parça parça da olsa geri geliyordu ve zorla unutturulan anılara tutunduğu her saniye vücudu buna itiraz ediyordu. Ali'nin cesedini bulduğundan beri zaman zaman daha da şiddetlenen ama hep orada duran bir ağrıya sahipti. Dawson'ın uyarılarını hatırlayarak Kaiser'a olabildiğince dürüst yalanlar söylemeye çalışıyordu.

"Sanıyorum ki baş ağrının ve bu stresinin nedeni ırkından tek bir kişi bile bulunmadığı bir kalede hapsolman."

Ada başını hafifçe çevirdi ama gözlerini ondan ayırmadı. Dudaklarını aralarken nefesini bıraktı ve dizlerinde duran ellerini yumruk yaptı. "Tutsak olduğumu bilmiyordum."

Kaiser hafifçe gülümsedi ama cevap vermedi. "Bir önerim var," dedi sadece.

"Neymiş o?" Ada biraz küstahça tek kaşını kaldırdı. Can acısı insana gereksiz bir cesaret veriyordu. Dawson'ın iç geçirip başını cama doğru çevirdiğini gördü. Kaiser'ın kurduğu ilk cümleyle dikkati yeniden konuya odaklandı.

"Birkaç gün evinde kalmanın sana iyi geleceğini düşünüyorum."

"Antrenmanları bırakmak istemiyorum." dedi Ada ayağa kalkarken. Kaiser neden bunu yapıyordu anlamıyordu. O, bu kadar düşünceli biri değildi. "Sırf başım ağrıyor diye böyle bir şeyi kabul edemem. Çok... anlayışlısınız ama istemiyorum."

"Sana bir öneri sunmuyorum." Ona yaklaşırken dümdüz saçları yüzünü çevrelemişti. Sarının en yumuşak tonuna sahipti ve eğer yeterince uzaktan bakıp gözlerine odaklanmazsanız ilgi çekici olduğu bile düşünülebilirdi. Kaiser'ı ürkütücü kılan ancak bir ölüye ait olabilecek buz rengi bakışları ve tavırlarındaki katıksız kibirdi. "Ne demek istediğimi anladın mı?" Ada bu sefer gözlerini kaçırmak istese de yapamadı. Kaiser'la o kadar yakındı ki sadece başını salladı. "Güzel," dedi Kaiser geri çekilerek arkasını dönerken.

Ada üzerindeki baskının kalktığını hissetti ve derin bir nefes aldı. "Beni kovuyor musunuz?"

Kaiser tatlı bir şaşkınlıkla ona baktı. "Senin kadar değerli bir şeyi mi?" Ada'nın çenesini tutup okşarken Peratha alaycı bir şekilde kollarını bağlayıp burnundan soludu. "Antrenmanlarını kesmek istemediğini anlayabiliyorum. Murat'la gitmeni önerecektim ama madem öyle Dawson'la git."

Ada, Dawson'ın camdan atlamasını bekledi. Bunun yerine kıpırdamadan ateş saçan gözlerini Kaiser'a dikmişti. Anlaşılan birileri bebek bakıcısı rolünden fazla sıkılmıştı.

"Buna gerek yok," dedi Ada hemen, Dawson'ın hiddetinden korkarak. Kaiser'ın tuzağına düştüğüne emindi fakat bu odada dönen oyunu takip edemiyordu. Bazı şeyler ne olduğunu anlamadan kontrolünden çıkmıştı. "Tek başıma kalabilirim ya da Murat gelsin. Gavin de olur," diye tek nefeste konuştu.

"Karar verildi," dedi Kaiser ve aldığı sonuçlardan memnun halde oradan ayrıldı. Ardından çıkan kişi Peratha oldu. Ada'nın yanından geçerken omzuna çarpmayı da ihmal etmemişti.

Ada içinden isyan etti. *Bunu ben istemedim ki!* Özür dileyen bakışlarını Dawson'a çevirdi. Ama Dawson ona bakmıyordu. Kapıya kilitlediği gözleri parlamaya başlamıştı. Hemen sonra doğruldu ve birkaç saniye içinde ortadan kayboldu.

"Mahvoldum." Ada mırıldanarak kendini geriye bıraktı. Odanın tüm soğukluğuna rağmen iki yanında oturan kurtlardan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"İşin zor," dedi Murat.

Hiç değilse dürüst ve içten, diye düşündü Ada. Son zamanlarda bulamadığı bir şeydi. Umutsuz gözlerini Gavin'e çevirdi.

Gavin bir kolunu koltuğun arkasına koyarken ona eğildi. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi büyük bir ciddiyetle. Ada bir tavsiye geleceğini düşünerek döndü ve dikkatle yüzüne baktı. "Terliyken şaşırtıcı derecede güzel kokuyorsun."

"Benden nefret etmen için ne yaptım?" Ada vereceği herhangi bir cevabı beklemeden ayağa kalktı. Dairesine gidene kadar kimseyle konuşmamıştı. Yeni yeni tanımaya başladığı kurtların arasında hızla yürüyordu. Kapıyı açıp arkasından sessizce kapattı ve kendini en kötüsüne hazırlayana kadar yerinden kıpırdamadı.

"Ne yapıyorsun orada?"

Dawson'ın sorusu derin sessizliği böldüğünde Ada yerinde sıçradı. "Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olmalı. Beni çalıştırmaktan fazlasını yapmanı istedi ve hoşlanmadığını biliyorum."

"Senin suçun değildi," dedi Dawson. Ada'nın beklediğinden daha sakindi. Koltukların olduğu yere yürümeye başladığında Ada tereddütlü adımlarla peşinden gitti. Çapraz koltuklara oturdular. Dawson bir süre konuşmadan önüne bakmayı sürdürdü, sonra Ada'ya döndü. "Sorun seninle aynı evde kalacak olmam değil. Zaten şimdi yaptığımız da hemen hemen bu. Ayrıca birkaç gün olsa da buradan uzaklaşmak bana da iyi gelirdi."

"Neden sinirlendin peki?"

Dawson derin bir nefes aldı. "Sorun şu ki tüysüz, Kaiser seni gözden çıkardı ve sanırım pakete beni de dâhil ediyor. Orada

yaptığı şey seni manipüle etmekti. Kuralları takip ederek seninle gitmesi için Murat'ı önerdi ama itiraz edeceğini biliyordu."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" dedi Ada sesini yükseltirken. Koltuğun kolçağına tırnağını geçirerek öne eğildi. "Bunu yapamaz."

"Öyle mi dersin? Bizi neden savunmasız ve açık bir alana gönderiyor o zaman?" Ada dudaklarını araladı ama verecek bir cevabı yoktu. "Sana durumu anlatayım," dedi Dawson. "Davette hafızana müdahaleye izin vermediğimiz zaman yaşlılar Kaiser'a uyarıda bulundu ve seni Remuslar'a teslim etmesini söylediler. Kaiser bunu kabul etmek zorunda kaldı çünkü..."

"Yaşlılar arasında kendine yer istiyor."

"Evet," dedi Dawson, onun konuyu takip edebilmesinden memnun kalarak. Bunu daha önce de konuşmuşlardı. "Artık Remuslar'ın olabilirsin. Seni önce onlar bulmuştu ve yaşlılar da üsteleyince Kaiser'ın başka şansı kalmadı."

"Bunu neden direkt yapmıyor peki? Beni kolayca güneye yollayabilir."

"Her ne kadar yapması gereken bu olsa da elindekini öylece düşmanına vermek bir kurdun kaldırabileceği bir şey değildir. Bu bizim için onur kırıcı ve aşağılayıcı görünür. Kaiser hem otoritesini korumak hem de kuralların gerektirdiği şeyi yapmak istiyor. Bu yüzden seni savunmasız bir alana atacak ve Remuslar'ın kapmasına karışmayacak."

"Duyduğum en saçma politika."

"Doğa kanunları, politikanın üstünde yer alır."

Ada nefesini bırakarak arkasına yaslandı. Sinirden bacağı titremeye başlamıştı. Gözlerini çevirip Dawson'a baktı. "Seni neden ölü istiyor?"

"Bu onunla benim aramda. Beni yasal olarak öldürme hakkı yok. Görevimi yerine getiriyorum, kurallara uyuyorum, uymadığım zamansa yakalanmıyorum. Kaiser kontrolünü kaybettiğini

hissediyor. İkimiz saldırıya açık bir yerdeyken üzerime saldıracak olan Remuslar yüzünden ölürsem bu Kaiser'ın işine gelecek."

"Kaçmalıyız öyleyse."

"Benim de sinirlendiğim konu bu zaten. Kaiser'ın yakınlarında olmam gerek. Aleut'un kaçak listesine girersem bir daha yasal olmam zorlaşır."

Ada ikisinin arasında geçen olayı sahiden merak etse de bir daha sormadı. "Geriye tek seçenek kalıyor."

"Bunu söylemene gerek yok."

"Tek başıma kaçmalıyım."

Dawson tahmin ettiği şeyi duymuştu. Kendisi için en kolayı Ada'dan uzaklaşması, hatta onu öldürmesiydi fakat yakın bir zaman önce bunu yapmayacağını anlamıştı. Hayatı boyunca çok can almıştı ama hiçbirinin suçluluğundan şüpheye düşmemişti. Ada'da her şeyi baştan sona değiştirebilecek bir güç vardı ve bunu sadece Dawson görebiliyor olmasına rağmen onu öldüremezdi. "Hayır," dedi bu yüzden.

"Eğer yanımda olmazsan beni savunmaya kalkışmazsın, böylece Remuslar'ın da seni öldürmesi için bir bahanesi kalmaz. Üstelik Aleut'tan yalnız kaçarsam sorumluluğun ortadan kalkar. Kaiser benimle gelmen için bir bahane bulamaz."

Dawson ayağa kalkarken, "Yarın sabah tekrar konuşuruz," dedi sonucun değişmeyeceğini bildiği halde. Sadece şu anlık bu konuyu tartışmaya devam etmek istemiyordu.

18

Sırların kimler için tehlikeli olduğunu anlamak zor.
Korunmak istediğimiz anılar mıdır,
yoksa hala verebilecekleri zararlar mı?

Ada huzursuz sabahın erken saatlerinde duş alırken belki de burada geçireceği son günü olduğunu düşündü. Kaiser'ın bir planı vardı. Kendine bu katliam olaylarında bir rol biçmişti. Ada bu rolün görevlerinden birinin mağdur kızı korumak olduğunu hiç düşünmemişti zaten. Bu konuda sadece Dawson'a güveniyordu. Hatta başlarda emin olamasa da Peratha'ya bile inanıyordu. Kurallar çerçevesinde Ada'ya yardım etmeye çalışıyordu. Ama bu yeterli olmuyordu. Bu yüzden kuralları kendi kafasına göre esneten Dawson, Ada'ya daha fazla yardım edebilmişti. Yine de asıl istediği kurtlarla başa çıkabilecek güce ve bilgiye kavuşmaktı.

Ada bazen Dawson'ın sırf kuralları böylesine esnetmeyi sevdiği için kendisine yardım ettiğini düşünüyordu. Tuhaf gelebilirdi ama Dawson kuralları çiğnemeyi amaç edinmiş gibiydi. Özellikle de Kaiser'ın kurallarını. Ada bu fikre gülümsemeden edemedi.

Artık üniformasına dönüşmüş olan siyah pantolonu, kazağı ve botlarını giydi. Taradığı saçlarını kuruttuktan sonra dışarı çıktı. "Bu kadar çabuk mu hazırlanıyorsun?"

Dawson'ın kapısı açıktı. Yatağının üzerindeki şeyleri önündeki deri çantaya dolduruyordu. Ada'ya bakmadan cevap verdi. "Evet, ne kadar erken gidersek o kadar hızlı bu işten kurtuluruz." Bir an doğrulup bilgisayarını kapattı ve çantanın içine gelişigüzel yerleştirdi.

"Dün gece bana, sabah tekrar konuşacağımızı söylemiştin. Dawson ben özgüven patlaması yaşamıyorum. Karşıma bir kurt çıkarsa onu öldüreceğimi ya da kaçabilecek kadar süratli koşabileceğimi sanmıyorum. Emin olduğum sadece birkaç şey var ve onlardan en önemlisi ise benim yüzümden başka birinin daha ölmesini kaldıramayacağım."

"Kurtları öldürmek istemiyor muydun?" Dawson ona bakmadan -ve ciddiye almadan- toparlanmaya devam ediyordu. "Ben de onlardan biriyim ve ölümüm seni o kadar da etkilememeli."

"Ne söylediğini bilmiyorsun!" Ada'nın öfkesine beklemeyen Dawson çantasının fermuarını çekerken bakışlarını ona yöneltti. Sesinin düzgün çıkması için yutkunan Ada, kollarını sıkıca bağlamıştı. "Sıkı dost olmadığımızın farkındayım ama hiç değilse arkadaş gibi bir şeyiz, değil mi? Beni sahiden bu kadar kana susamış ve cani olarak görüyorsan, o aptal mühür kalbini sandığından daha fazla lanetlemiş."

"Tüysüz..."

"Konuşacağımızı söylemiştin ama sen hazırlanıyorsun. Birlikte gitmeyi istemiyorum. Bana öğrettiğin her şeyin karşılığını en azından senin ölümüne sebep olmayarak ödeyebilirim."

"Bu konuyu gereksiz yere uzatıyorsun. Sen gelmeden önce hayatımın nasıl olduğunu sanıyordun?"

Ada onun bu söylediğine daha fazla sinirlenirken kollarını çözüp önüne yürüdü. "Sadece kendini koruması gereken ve

öldürülme malzemesi olmayan biriydin. İntihara meraklıysan buna beni karıştırma, tamam mı?"

"Kurt olmayan birine bu durumu açıklamanın mantıklı bir yolu yok ama deneyeceğim." Yatağın kenarına oturup yanındaki çantayı yere attı. Ada bunun bir davet olduğunu düşünerek ve yanlış anlamadığını umarak boşalan kısma geçti. Bir parça korku, bir parça rahatlama hissediyordu. "Buradan ayrıldığımızda sana, Kaiser'la aramızdaki düşmanlığın sebebini anlatacağım. Uzun bir konu, bizim vaktimiz yok. O yüzden şimdilik şunu bilmen yeterli; Kaiser ve ben bir güç oyunu içerisindeyiz. Ben onu zorlarım, o beni zorlar. Pes etmek gibi bir seçenek söz konusu değil ve eğer ben korkakça davranıp ikimize kurulmuş olan bu tuzağa seni tek başına gönderirsem geriye hiçbir şeyim kalmaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Siz ve gururunuz."

"Kurtlarda gurur zannettiğinden daha önemlidir, tüysüz. Hayatta kalıp aynı zamanda seni Remuslar'a yemek niyetine kaptırmazsam, Kaiser delirecektir ve güven bana, bunu hak ediyor."

Ada'nın Kaiser konusunda ikna edilmeye ihtiyacı yoktu ve ne kadar çılgınca gelirse gelsin Dawson'a inanıyordu. Yoğun bir kabullenişle başını salladı. "Ama bana anlatacaksın, değil mi? Geçiştirmeler olmadan."

"Söz veriyorum," dedi Dawson gülümseyerek.

Kendi odasına döndüğünde Ada, dolaptan çıkardığı çantayı yatağın üstüne attı. Kerim'le ikisinin anılarının bulunduğu el büyüklüğünde bir kutuyu en alta yerleştirdi. Günlüğü, telefonu ve birkaç parça kıyafeti de koyduktan sonra hazırdı. Bu kadar çabuk hazırlanabilmesi komik derecede pratikti.

Son olarak pelerinini üzerine almıştı. Aleut'tan ayrılışları sessiz olmuştu. Kimseyle vedalaşmadan sanki hiç orada değillermiş gibi kapıdan çıkıp gittiler. Büyük demir kapılardan geçtiğinde arkasına bakan Ada, Kaiser'ın orada durmuş onları

izlediğini gözünde canlandırabiliyordu. Büyük, kanlı ve kalabalık olmasına rağmen yalnızlık kaplı kalesinden.

"Buraya gelmemiz ne kadar mantıklı?" Ada kapının üzerindeki girintiye saklanmış anahtarı almak için uzandı. Parmaklarının üzerinde yükselmiş başını çevirmişti. "Madem kaçacağız, konaklamaya ihtiyacımız yok bence."

"Birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Sahte pasaporta ve yeni kimliklere ihtiyacımız var."

"Taştan bir evde yaşayan ve kendine kral denmesinden hoşlanan bir lider, bizi bilgisayar sisteminden mi yakalayacak yani?"

"Kaiser'ı küçümseme. Sadece aptallar rakibini hafife alır ve çok geçmeden de son nefesini verirsin."

"Yine neşe saçıyorsun," diye mırıldandı Ada nefesini bırakarak. İçeri girdiklerinde çantasını peşinde sürükleyerek merdivenlerden çıktı. Bir zamanlar kullandığı odasına geçip kapıyı arkasından kapattı. Dolabı açıp kıyafetlerine göz attı. Türkiye'den gelirken yanında taşıdığı sırt çantasına Aleut'tan aldıklarını da koydu.

Fotoğrafların olduğu kutuyla birlikte camın kenarına oturdu. Ailesinin, arkadaşlarının ve Kerim'in fotoğraflarını yan yana koydu. Bir saniyelik zamana sıkışıp kalmış mutluluklarından geriye hiçbir şey bırakmamışlardı. Kameraya bakan gözleri suçlayıcı değildi. Ada'nın aklından geçen şeyler ise tam tersiydi. *Sizi ben öldürdüm. Bunu size yapan benim.* Hiçbir Remus ya da Aleut, Ada'ya kendisi kadar kötü davranamazdı. Aleut'ta iki aydan fazla bir zaman geçirmişti. Bu süre boyunca Murat'la yaptıkları seanslar kısmen işe yaramıştı. Asıl amaçları Ada'nın hafızasını geri getirmek olsa da Murat daha çok ruhunu kurtarmak için uğraşmıştı. Başarısızlığı iyi bir doktor olmamasından değil, Ada'nın kurtulmayı istemediğinden kaynaklanıyordu. Öldüğünü kabul etmiş birine yaşam sevinci aşılamak bir hayli zordu.

Gözüne takılan karaltıyla başını kaldıran Ada ne kadar zamandır burada olduğunu gün batımının yumuşak renklerini

gördüğünde fark etti. Uzanarak pencereyi açtığında çerçeveye yığılmış karın bir kısmı içeri girdi. Küçük kar birikintisine saplanmış ayaklarını kıpırdatan baykuş boğazından gelen hırıltılarla öttü.

"İyi sezgilerin var demek." Siyah ve beyazın karıştığı tüyleri ve masmavi gözleriyle orada öylece duruyordu. Ada işaret parmağının dışıyla baykuşun yumuşacık soğuk tüylerini sevdi. "Kimseye söyleyemeyeceğine güvendiğimden sana bir sır vereyim," dedi Ada, kollarını kenara koyarak ona yaklaşırken. Yüzleri karşılıklı dururken baykuş bilgece parlayan gözleriyle onu izliyordu. "Buraya alışmaya başlamıştım. Aleut'u kastediyorum. İnsanların arasındayken bir sürü arkadaşım vardı. Hepsini sayamam bile ama hiçbir zaman kendimi Aleut'ta olduğu kadar oraya ait hissetmemiştim. Hayatımın tehlike altında olduğu ve konuşulan çoğu şeyi anlamadığım bir yer için bunu düşünmek delice, değil mi? Anlamak istemesem de zorla kabullenmeye başladım. Her kurt katil, acımasız ve cani sayılmaz. Sadece tehlikeliler." Çenesini, parmaklarını birbirine geçirdiği ellerinin üzerine yasladı. "Remuslar için aynı şeyi söyleyebilir miyim bilmiyorum. Eğer anlatıldıkları kadar kötülerse daha çok çalışmam gerekiyor." Baykuştan geceleri duyulduğunda insanları ürperten sesler yükseldi. Karları etrafına saçarak Ada'ya daha fazla yaklaştı. Başını burnuna sürttükten sonra göz kırpmalık süre içerisinde sisli gökyüzünde kayboldu.

Pencereyi kapatıp aşağı indi. Mutfağa giderken etrafa bakınsa da Dawson'ı görememişti. Karnını doyurmak için buzdolabını açması tamamen alışkanlıktı. Neredeyse boş olan dolabı kapattıktan sonra ikinci defa düşünmek istemediği bir kararla yeniden açtı. Altılı bira paketini alıp masaya oturdu.

Dawson mutfağa gelip onu bulduğunda üçüncü şişesindeydi. Umduğu rahatlamadan biraz daha fazlasını aldığından korkuyordu fakat Dawson'ı gördüğündeki endişesine bakılacak olursa her şey yolundaydı. "Hala yeterince içmemişim."

Dördüncü şişeye uzandığında Dawson avucunu tepesine bastırarak sertçe masaya çarpmasına sebep oldu. "Bırak," dedi Ada. Şişeyi çekmeye çalışsa da Dawson sadece gözlerini üzerine dikmiş, öylece duruyordu. "Sarhoş değilim," diye kendini savundu hemen.

"Aferin sana." Dawson kalan şişeleri ondan uzaklaştırıp masanın ucuna oturdu. "Programına daha başlamadık bile, tüysüz. Kaslarını hazırlamak için seni koşturmamı ya da nefes egzersizleri yapmanı zorlu mu buluyorsun? Uzun bir ısınma dönemindesin, hepsi bu. Pes ettiysen bunu şimdi söyle." İşaret parmağını masaya bastırarak Ada'ya kaybolmasını umuyormuş gibi baktı. "Eğer beni boş yere oyalıyorsan-"

"Dawson..."

"Sözümü kesme! Kurtlardan intikam almakla ilgili konuşup duruyorsun ve en önemli dönüş noktasında kendine rahatlama izni mi verdin? Bu işin ciddiyetini kavrayamıyor musun?"

Ada itiraz etmek yerine arkasına yaslanarak, "Özür dilerim," dedi.

"Yararsız. Elli şınav çekeceksin, hemen başla." Dawson mutfaktan çıkarken Ada hızla ayağa kalktı. Sandalyeye takılmasına aldırmadan acele ederken birkaç saniyeliğine yerinde zıplamıştı. Dawson koltuğun üzerindeki kendi kazağını Ada'ya fırlattı. "Bunu da giy."

Ada zaten kendi üzerinde bulunan hantal kazağının üstüne Dawson'ınkini de geçirirken dişlerinin arasından homurdandı. "Bu insan haklarına aykırı."

"Kurtların dünyasındasın. İnsanlıkla ilgili her şeyi unut. Bizim gibi düşünüp, bizim gibi yaşayacaksın. İtirazlarını renklendirmek adına cezan yüz şınav oldu." Ada dudaklarını aralasa da elini yumruk yapıp önüne döndü. Dawson memnun bir halde başını sallayıp koltuğa oturdu. "Başla."

Ada kazaktan aldığı kokuyu ayırt etmeye çalışarak yakasını burnuna yaklaştırdı. "Ne kokuyor bu?"

"Kül. Neden öyle koktuğunu merak ediyor musun?"

Yüz elli şınav çekmek istemediği için başını iki yana sallayan Ada önüne döndü. Cezasına başladığında gözlerini sağ elinde parlayan yakut yüzüğe dikti ve devam etti. Kendini hipnoz olmuş gibi hissediyordu. Sahiden yapmış olabilirdi. Üniversitenin son yılında tezini bunun üzerine yazmıştı. Danışmanından da hipnoz yapmaya uygun bir ses tonu ve beden dili olduğunu öğrenmişti. Sonra düşündü ve eğer hipnoz olsaydı bunları fark etmeyeceğini anladı.

Midesi kasılıyor, kollarındaki kaslar alev almış gibi yanıyordu. Birkaç kere düşeceğini hissetmiş, gözleri kararmıştı. Bu yoğunlaşmış halinden yararlanmak isteyerek tekrar Uludağ'ı düşündü. Olayları yavaş yavaş gözünün önünden geçirmeye başladı. Hatırladığı her saniyeyi tekrar yaşarken gözlerini yakut yüzüğünden ayırmadı. Anılar acı verici bir şekilde beyninde yavaş ve oldukça canlı bir şekilde ilerliyordu. Atladığı ayrıntılar şimdi ağır çekimde izlermişçesine netleşiyordu.

Kerim'in yanına koşarken gözlerim sadece onu görüyor. İstediğim tek şey onu rahat bırakmalarıydı. Çığlıkları kulağımı dolduruyordu. Ayağım takılıp yüzüstü düştüğümde ağzıma dolan kar boğazımı yaktı. Ayak bileğime sarılı kıvırcık saçları gördüm. Sevcan'ın sarı kıvırcık saçları. Buz mavisine dönmüş ölü gözlerinin irisleri kaybolmuştu. Oturduğum yerde geri giderken göğsüm hıçkırıklarla kasılıyor ama ağlayamıyordum. Titreyen ellerimle saçları çekemediğimde botumu çıkararak ayağımı serbest bıraktım. Toplayabildiğim tüm kuvvetle ayağa kalkıp koşmaya devam ettim.

Gözlerinin bir kez daha karardığını hissetti ve bu kez kendini toparlayamadı. Karanlığa yuvarlandıktan sonra orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Vücuduna sızan ve onu baştan aşağıya saran tanıdık bir elektrikle uyandı.

Gözlerini ardına kadar açtı ama kıpırdamadı. Yerde sırtüstü yatıyordu. Su içinde kalmıştı yine de üşüyordu. Yüzünde belli belirsiz bir ıslaklık hissediyordu. Dawson'a ellerini çekmesini

söylemek istedi ama konuşamadı. İyi olduğunu ve ayıldığını anlamasını bekledi. Kendi bile bunlardan emin değildi üstelik.

"Ada," dedi Dawson bir kez daha.

Bir eli ensesinde onu hafifçe kaldırıp dizine yatırmıştı. Ada kulağında kurt ulumaları ve iğrenç et koparış sesleri varken onun sadece dudaklarını kıpırdatıp bir şeyler söylediğini anlayabiliyordu. Dawson elini Ada'nın yüzüne koydu. Başparmağını çok yavaşça elmacık kemiğinin üzerinde dolaştırdı.

"Nefes al," dedi Dawson onu hafifçe sarsarken.

Ada dudaklarını araladı. Konuştu ama Dawson onu anlamadı. Kulağını ona doğru eğdi. Ada konuşmaya çalışırken fazla yorulsa da tekrar denedi. "Sesler... var. Acıyor."

Dawson yutkunarak geri çekildi. Onun titreyen vücuduna, moraran dudaklarına baktı. Birden kucağına alıp iki saniye içinde yukarıya çıkardı. Banyonun kapısını açarken kırmıştı. Ada'yı küvetin içine koyup üzerindeki kazakları sıyırarak yere attı. Ada itiraz etti ama o kadar cılızdı ki Dawson bir an durup ona bakakalmıştı. Tam olarak neden bu halde olduğunu anlamıyor, şu anda bile ne yaşadığını çözemiyordu. Suyu açıp ısınmasını beklerken Ada'yı desteklemeye devam etti. Küvet sıcak suyla dolarken Ada irkilip elini küvetin kenarına attı. Tutunacak yer ararken boğuk nefesler almaya başlamıştı.

Dawson, Ada'nın elini tuttu. Bir yandan onun uyanık kalmasını sağlamaya çalıyor diğer yandan şınav çekmeye zorladığı için kendine küfürler yağdırıyordu. Ada'nın gözleri titreyerek kapandıktan bir süre sonra isteksizce tekrar açıldı.

"Ne oldu?" dedi Dawson. Tamamen düzelmese de daha iyi göründüğünü düşünüyordu.

Ada gözlerini kendini ısıtan suya dikerken farkından olmadan Dawson'ın elini daha sıkı tuttu. "Sanırım kendimi transa soktum," dedi. Ada bacaklarını karnına yaklaştırıp bileklerine baktı. Sanki Sevcan'ın saçları hala ona dolanmıştı. Uyuşuk bir halde Dawson'a döndü. Ne söylemek istediğini bilemeden

dudaklarını araladı. Cümleleri bir araya getirememişti. Başını eğip yanağını küvetin kenarına koydu.

Dawson yere oturup bir koluyla Ada'nın sırtına destek vererek düşmesini engelledi. Diğer elini küvete sokarak su aldı ve Ada'nın yüzündeki kanları temizledi. Ada hiç tepki vermiyordu. Suyla temas edince burnundan yine kan akmaya başladı. Dawson bir kez daha yüzünü yıkayıp havluyla kuruladı. Vücudu küvetin içindeyken bunu yapmasının tuhaf olduğunu düşündü.

Aradan on beş dakika geçmişti ve Ada hala kıpırdamayınca Dawson yavaşça eğildi. "Ada," diye seslendi, sesini yumuşak tutmaya çalışarak. Yüz yıllardır bunu yapmadığı için ne kadar başarılı olduğuna emin değildi.

"Onu yiyor," dedi Ada kaşlarını çatarken alçak sesle.

"Ne?"

"Alper'i yiyor. Seslerini duyuyorum."

Dawson gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ada'yı doğrulması için zorlayıp bir elini boynuna koydu. "Sen kendine ne yaptın böyle?" Gözlerine düzgün bir şekilde bakabilmek için başparmağıyla çenesini destekledi. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki irisleri çizgi halindeydi.

Ada korku dolu bir nefes aldı. "Dişlerinin sesini duyuyorum. Çiğneyip duruyor," derken Dawson'a bakmıyordu.

"Lanet olsun." Kendini son iki yüz yıldır hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Aklına tam emin olamadığı bir şey geldi. Ada'yı kucağına aldı. Banyonun zemine oturtup sırtını küvete yasladı. "Bak, ben dışarı çıkıyorum. Üzerini kurulayıp giyinebilecek durumda mısın? Sana giyecek bir şeyler getireyim."

Ada farkında olmadığı gözyaşlarını dökerken bileğine dolanan hayali saçları itmeye çalıştı. "Çek şunları."

"Orada bir şey yok," dedi Dawson. İki elini birden Ada'nın yüzüne koyup bakışlarının buluşmasını sağladı. Bu sayede

hayalinin pençesinden kurtarabileceğini umuyordu. Ada başını eğmeye çalışarak bileğine baktı. Dawson onun çığlık atma eşiğine geldiğini anlamıştı. Yüzüne hafif bir tokat attı. Ada sakinleşti ama bahsettiği transtan çıkamadı. "Bunu yaptığım için elinde bıçaklarla sonuçsuz bir şekilde peşimde koşmazsın umarım," derken Ada'yı banyonun zeminine yatırdı. Banyodan çıktı ve üç saniye içinde battaniyeyle geri döndü. Ada'nın yanına diz çöktü. Üzerindekileri iç çamaşırına kadar çıkardıktan sonra battaniyeyle sardı. "Tamam, iyi görünüyorsun. İyi olacaksın." Ada'yı mı yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildi. Titreyen bedenini kucaklayıp aşağıya indirirken gözlerini üzerinden ayıramıyordu. Odalardan hangisinin onun olduğunu bilmediğinden herhangi birine girmek istememişti.

Telefonu çıkarıp hızlı aramadaki numaralardan birine bastı. Daha ilk çalışta cevaplanmıştı.

"Bir sorun mu var?" dedi Murat hemen.

"Şimdilik sakin. Sadece..." deyip Ada'ya baktı. "Transa giren birini nasıl normale döndürebilirim bilmem gerekiyor?"

"Bunu denemiş olamaz," dedi Murat. "Aynı şeyi benim düşünmediğimi mi sanıyorsunuz? Transı seçmememin bir sebebi vardı! Keyfimden değil!"

"Bir çözüm sunmak istiyor musun?"

"Bunu yapmasına nasıl izin verirsin? Ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misin?"

"Birincisi; izin vermedim!" diye bağırdı Dawson. "İkincisi; hayır! Bu bokun tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Nasıl yaptığını ben de anlamadım. Şimdi bana yardım edecek misin yoksa konuşmaya devam mı etmek istersin?"

"Nelerden bahsediyor?" Telefonun arka tarafından kâğıt sesleri geldi. Murat çoktan ayaklanmış, sorunun yaşandığını kabullenip çözüme odaklanmıştı. "Hatırladıklarıyla karşılaştırabilirsem belki hangi anda olduğunu buluruz."

"Belli bir anda olduğunu sanmıyorum. Sanki daha çok orada sıkışmış gibi. Ayağına bir şey oldu sanırım ve seslerden bahsedip duruyor."

"Oraya geliyorum." Kapı kapanma ve ayak sesleri duyuldu. "Kıpırdamamasını sağla. Eğer kendine zarar vermeye kalkarsa, gerekirse bağla. Beş dakika," deyip telefonu kapattı.

Dawson telefonu masanın üzerine bırakıp Ada'ya döndü. Elleriyle kulaklarını kapamış, gözlerini sıkıca yummuştu. "Daha fazlası elimden gelmiyor, üzgünüm." dedi Dawson onun açılan vücudunu örterken. Ada kıvranmaya devam edince battaniyenin ısınması için yetmeyeceğini anladı. Banyodayken çıkardığı kazağı alıp Ada'ya giydirirken sırtındaki morluğa olabildiğince dikkat etti.

Onu tekrar yatırmak üzereydi ki Ada iki eliyle Dawson'ın koluna yapıştı. Direkt olarak gözlerinin içine baktı. Normal zamanda olsa bu kadar yakın olmalarından Ada'nın utanacağını biliyordu. "Kardeşimi kurtar, yemeyi bıraksınlar." Hırıltılı bir sesle konuştuktan sonra gözleri kaydı.

Dawson düzgünce yatmasına yardım etti. Boynuna ve ensesine yapışan saçları çekti. "Kurtuldun, Ada," dedi belki şu son bir saattir defalarca tekrarladığı adını söyleyerek. Parmakları yanağından çenesine doğru kaydı. "Duydun mu beni? Kurtuldun. Artık orada değilsin."

Ada hareketsizleşince Dawson üzerini battaniyelerle sardı ve öylece tuttu. Üşüdüğünü her söylediğinde biraz daha sarıp tırnakları mosmor olan ellerini tutarak kendi sıcağından etkilenmesini sağladı.

Murat eve geldiğinde aradan dört dakika geçmişti. Dawson kapıyı açar açmaz içeri girdi. "Ne zamandır bu halde?" Koltuğun kenarına oturup nabzını kontrol etmek için bileğine dokundu.

"Yirmi dakika."

"Ada." Murat'ın sesi olabildiğince sessiz ama sert çıkmıştı. "Orada ne bok yediğini sanıyorsun? Beyninin içinin korku

fabrikası olduğu konusunu seninle konuşmuştuk, öyle değil mi? Şimdi, derhal çık oradan."

"Bunun işe yaracağına emin misin?" dedi Dawson.

"Denediğim için beni suçlayabilir misin?" dedi Murat, hala Ada'ya bakarken. Üzerindeki battaniyeyi çektiğinde Ada inleyerek itiraz etti. Murat onu dinlemedi. "Üşümüyorsun. Sadece öyle hissediyorsun. Zihnin dağ başında sıkıştı kaldı."

Ada kalkmaya çalışırken gözleri evi dolaştı. Dawson'ı görünce kendini geri bıraktı. "Yardım et," diye mırıldandı.

"Buraya gelsen iyi olur. Sana güveniyor olmalı."

"Şaşılacak şey, ha?" dedi Dawson dalgın bir halde. Ada'nın yanı başına diz çöktü. Ada ona dönüp anlamsız şeyler mırıldanmaya başladı. Belli ki kendi için yeterince anlamlıydı, cevap bekliyordu. Dawson hayatının hiçbir anında böyle bir durum yaşamamıştı. Kimse ona bu kadar muhtaç ve ihtiyaç dolu bakmamıştı. Ne söyleyeceğini bilemeden Murat'tan yardım istedi.

"Ada gözlerini kapat." Ada direnince Murat, Dawson'a baktı. Aynı şeyi Dawson da tekrarladı. İşe yarayacağından emin değildi fakat zorlanıyor göründüğü halde gözlerini kapadı. Murat tekrar konuşmaya başladı. "Tüm kurtlara arkanı dön ve koşabildiğin kadar hızlı koş." Ada'nın elini tutup Dawson'ın eli üzerine koydu. "Ağaçların arkasında... Kerim seni bekliyor."

"Bu adice," dedi Dawson kaşlarını çatarak. Dâhil olduğu şeyden kesinlikle hoşlanmamıştı. Ada'ya her konuda dürüst davrandığı söylenemezdi fakat onu gönüllü olarak da kandırmamıştı.

"Bana duyarlı varlık numarası yapma." Dawson geri çekilecekken Murat onu durdurdu. "Bırak seni Kerim sansın. İçgüdüsel olarak sana güveniyor. Dediğimi yapacaktır."

"Uyandığında bunu hatırlamaz umarım," diye kendi kendine mırıldandı Dawson, Ada'nın elini tutarak.

"Sana gelmesini söyle."

Dawson, Ada'ya yaklaşıp diğer elini saçlarına koydu. Derin bir nefes alırken tekrar içtenlikle Ada'nın bunları hatırlamamasını diledi. "Ağaçlara doğru koş, Ada. Seni... Seni bekliyorum. Güvende olacağını sağlayacağıma söz veriyorum. Sadece bana gel."

Ada'nın yüzünde keyifsiz bir gülümseme oluşurken Dawson bu yaptığından nefret ederek ondan uzaklaştı. Ada kendine gelirken oturduğu yerde hızla doğruldu. Bulanık zihnini ve karmaşık duygularını toparlamaya çalışırken Murat saatini kontrol ederek gitmesi gerektiğini söylemişti. Ada onu bir hayal olarak gördüğünü düşündü.

"Neden kendini transa soktun?"

"Ne yaptığımın farkında değilim." Ada üzerinde sadece Dawson'ın kazağı olduğunu gördüğünde battaniyeyi çekti. Etrafına bakıp gözlerini kıstı. Karmaşık bir rüyanın anılarını kurcalıyordu ya da belki de o puslu rüyanın içindeydi. "En son banyoda olduğumu hatırlıyorum," derken yavaşça kızardı.

"Özür dilerim. Başka çarem yoktu." Dawson boğazını temizledi. Konuyu açmak için uygun bir an olmadığını bilmesine rağmen söylememesinin olası sonuçları daha kötüydü. "Bacağında pençe izi var. Bize yaralanmadığından bahsetmiştin."

"Pençe izim falan yok," dedi Ada hemen battaniyeye daha sıkı sarılırken. Kaşlarını çatıp bacağına dokundu. "Var mı?" Dawson başını onaylayarak salladı. "Bir bu eksikti. Ben neden fark etmedim ki? Nerede?" Battaniyeyi sadece kendisinin görebileceği bir şekilde kaldırdı.

"Üst tarafta. Kalçana yakın. Arkada olduğu için görmemişsindir. Acısını da mı hissetmedin?"

Ada bakmaya çalışsa da bir şey göremedi. Parmaklarını dolaştırınca hafif kabarıklara dokundu. "Hiçbir şey hissetmedim. Arka tarafta. Bunu senin fark etmen de ayrı tuhaf tabii."

"Lanetli olduğumu kabullenebilirim ama kesinlikle sapık değilim."

Ada ona baktı. Hafifçe gülümsedikten sonra başını salladı. "Bana yardım etmeye çalıştığını hatırlıyorum."

"Nasıl kurtulduğunu biliyor musun?"

Ada yutkunurken iki eliyle birden battaniyeye sarıldı. "Sanki biri beni arkamdan itti ve ağaçlara koştum. Koltuğa düşmüş gibiydim. Hepsi bu."

"Artık güvendesin," dedi Dawson rahatlamayla.

"Gidip üzerimi değiştireyim." Örtüyü peşinde sürükleyerek merdivenlere yürüdü. "Ceketlerin ve kazaklarınla dolu bir koleksiyonum olacak."

"Sadece başını belaya sokma."

Ada yukarı çıkarken omzunun üzerinden ona baktı. Ortada olan devasa bir gerçeği gözden kaçırıyormuş hissi içindeydi. Odasına girdiğinde battaniyeyi kenara bırakıp kıyafetlerini değiştirdi. Saçlarını toplarken yatağının kenarından sarkan Dawson'ın kazağına bakıyordu. Arkadaşlarının görebildiğinden daha cömert ve korumacı bir adam olduğunu düşündü. Duygularını hissedememesi bir yana aslında onları kullanmaktan hoşlanmasa da.

Ağrı içindeki vücudunu dinlendirmek için yatağa kıvrıldığında hemen uykuya dalmıştı. Kısa süren boşluğundan onu çekip alan, ısrarla çalan kapı ziliydi. Sersemliğinden kurtulup aşağıya indiğinde Dawson kapıyı açmak üzereydi. Omzuna ve saçlarına birikmiş karları silkeleyerek içeri giren Gavin'i Murat takip ediyordu.

"Bir planınız var mı?" dedi Gavin. Koltuğa oturup arkasına yaslanmadan önce masanın üzerindeki şişeyi aldı. Burnuna yaklaştırarak kokladıktan sonra büyük yudumlarla içti.

"Sanırım ortada daha önemli bir soru var." Ada merdivenlerin en alt basamadığında durup ikisine de baktı. "Ne arıyorsunuz burada?"

Gözlerini onun haricinde her yerde dolaştıran Murat, Hilary'ye bakmamıştı. Gavin iç geçirerek gözlerini kapadı. "Benim yanımda yapma şunu."

"Elli dört yaşındayım ben. Görmezden gelmeye çalışsan da birkaç sevgilim oldu. Eğlenmeye hakkım var, değil mi?"

"Kadınlar hakkında fikrini duymadığım bir adamla eğlen!"

"Hey!" dedi Murat başını kaldırarak.

"Sakın başlama." Gavin mutfağa giderken Hilary'nin kolunu tutarak peşinden sürükledi.

Ada gerilim yüzünden güçlükle nefes alarak dudaklarını ısırdı. Ne yapacağını bilemeden Dawson'a baktığında onun da rahatsız göründüğünü fark etti. Diğer her şeyde son derece soğukkanlı davranan Dawson ilişkiler söz konusu olduğunda pek de başarılı değildi.

"Gidip pelerinini al," dedi Dawson çenesiyle işaret ederek. Ada ellerini pantolonun cebine sokmuş öylece duruyordu. Bir emirden daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Birkaç saatten fazla sürmez. Cevapları istiyor musun, istemiyor musun?"

Ada'nın başka bir şey duymasına gerek yoktu. Yukarı çıkıp pelerinini ve eldivenlerini alması iki dakikadan daha kısa sürmüştü. Başlığını düzeltip eldivenlerini giyerken sık adımlarla Dawson'a yetişmeye çalışıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Şu çok merak ettiğin ağacın hikâyesini anlatmaya."

"Ciddi misin sen? Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Ya da sırf bunu anlattığın için beni ormanda koşturmayacak mısın?"

"Hayır. Bu gün bedavaya hizmet ediyorum. Ceza yok. Bedel yok."

"Vay canına. Harikaymış."

"Çok alışma. Sadece bu günlük." Ada iç geçirince Dawson gülümsedi. "Merak etme, tüm bunlara değecek bir hikâye."

"Ona eminim," diye mırıldandı Ada.

Evin arkasından dolaşıp dağlık alana giderlerken Dawson karamsar bir sessizliğe bürünmüştü. Hikâyeyi duymaya başladığında bir sürü soru çıkacağını bilen Ada, şimdilik konuşmamaya karar vermişti. Engebeli yolda karlara bata çıka ilerliyorlar, arada bir hayvanların sesini duyuyorlardı. Bacakları sızlamaya başlarken soğuğu daha az hisseder olmuştu. Omzunun üzerinden arkasına baktığında evin küçük bir nokta şeklinde kaldığını gördü.

Yamacı tırmanmaya başladıklarında Ada elinden geldiğince kardan arınmış kayalıklara basmaya özen gösteriyordu. Donmuş bir ağaç kökünü yakalayıp kendini yukarı çekerken dişlerini sıkarak inledi.

Onun aksine gayet rahat görünen Dawson, yürümeye devam ederken Ada'ya baktı. "İdare edebiliyor musun?" Ada konuşmak yerine önüne dönmesini işaret ettiğinde Dawson gülümsedi. Çamurlaşmış bir kar tabakasına bastığında ayağı kaymıştı. Sırtüstü yuvalanacakken Dawson onu dirseğinden tutarak öne çekti ve dengesini sağlayana kadar bekledi. "İyi misin?"

"Dağcılık için uygun ekipmanım yok."

"Tırmanıyor sayılmayız."

"Neden öyle hissediyorum peki?"

"Şöyle yapalım." Dawson, Ada'yı çekerek önüne aldı ve eldivenli elini tutarak başını hafifçe eğdi. "Daha güvenli sayılır mı?"

"Biraz daha iyi," dedi Ada gidecekleri yola bakarken. Dawson'ın sıcaklığı pelerinini aşıp tenine kadar ulaşıyordu. "Umarım buna bile değecek kadar önemli şeyler anlatırsın." Dawson cevap vermemesine rağmen Ada öyle olacağına emindi. Sıradan bir konuşma için bu kadar zaman harcayabileceklerine ihtimal vermiyordu.

Çıktıkları tepe, Ada'nın soluğunu kesti. Beş dakika boyunca ellerini dizlerine dayayarak nefeslerini düzenledikten sonra başını kaldırmış ve bu muhteşem manzaraya bakakalmıştı. Kendi etrafında dönerken tüm ormanı ve şehri izledi.

"Buraya." Dawson destek alma ihtiyacı duymadan bir kayalığa tırmanıp elini aşağıya uzattı. Başlığını geri iterek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştıran Ada, Dawson'ın elini tuttuğunda yukarı çekildi. Nereye bakması gerektiğini bilmeden gürültülü nefesler alıyordu. Alçakta kalan ormanların en tepesini ve ağaçların üstünde dolaşan sis bulutlarını görebiliyordu. Dawson Ada'nın omuzlarını kavrayarak çevirdi ve parmağını uzatarak görmesi gereken şeyi işaret etti.

Tüm Aleut biraz ötelerinde gibi duruyordu. Uzansa dokunabilecek kadar yakın aynı zamanda küçüktü. Dawson karları silerek bir kayanın üstünde ikisine yer açtı. Yan yana otururlarken, "Remus'u da görebilir miyim?" diye sordu Ada.

"O kadar acele etme."

"Pekâlâ." Ada kollarını kendine çektiği dizlerinin etrafına sarıp Dawson'a baktı. "Seni dinliyorum."

Dawson derin bir nefes aldı. Elini saçlarının arasında dolaştırırken sanki nereden başlayacağını düşünüyor gibiydi. Olabildiğince derine inmesi gerektiğine karar verdi ve gergin bir şekilde gülümsedi. "Kurtlar normalde on sekizle yirmi yaşları arasında ilk dönüşümünü geçirir. Benim içinse biraz sıkıntılı olmuştu. Gavin, Murat, Peratha ve ben aynı dönem yetiştirilenlerdendik. Onlar çok geçmeden dönüşümlerini tamamlayıp kurt ruhlarına ulaşabilmişlerdi. Bense dönüşmeyi başaramıyordum ve bu dışarı... agresiflik olarak yansıyordu. Çok sinirliydim ve öfkemi kontrol edemiyordum. Bir Azü'yle kavga etmeye başladığımda tüm Aleut'un çevreme toplandığından haberim yoktu."

"Bu Cellât olan Azü mü?"

"Hayır," dedi Dawson ve uzun bir süre konuşmadı. Ayaklarının dibinden avuç dolusu kar alıp top haline getirdi. Bu süre içinde Ada hiçbir şey söylemeden onun kendini toparlamaya çalışmasını izledi. Hüzünlü ve can acıtıcı bir süreçti. "Benim yaşlarımda bir Azü'ydü. Aynı bölgede eğitim alıyorduk." Hemen sonra açıklama yaptı. "Bölge, insanların sınıfları gibi.

Okula benzer ama dört duvar arasında değil, ormanın içinde bir alanda eğitim alırsın." Ada başını sallarken bakışlarını onun parlamayan, insancıl gözlerinden ayırmadı. Dawson göğsünü dolduran bir nefes alarak önüne baktı. "Kavgada Azü yaralandı. Ben o kadar da etkilenmemiştim. Haber hemen Kaiser'ın kulağına gitti. Benim melez olduğumu düşünmeye başlamışlardı."

"Neden?"

"Çünkü hiçbir kibirli Azü kendinden aşağıda olan birinin onu yenebileceğine inanmıyordu. Aslında bu çok basittir. Sadece açığını yakalar ve saldırırsın. Herkes hata yapar. Ama bir Azü'yü buna ikna edemezsin." Sıkıştırdığı topu birkaç metre ötelerine attı. "Henüz öğrenci olduğumdan bana melez olup olmadığımı sormadılar. Bunun yerine ailemi sorguladılar. Annem ve babam tamamen kızılkurt olduğum konusunda diretince konu bir süreliğine kapandı. Benim kurt ruhuma ulaşamamamın bir tür adrenalin patlamasına neden olduğunu söylediler. O zamanki eğitmenimiz babamdı ve bana kolaylık sağladığı da söylenemezdi. Bunu kötü biri olduğu için yapmıyordu. Sadece herkes gibi eğitimimi tamamlamamı istiyordu. Ama herkes gibi değildim. Dönüşümümü gerçekleştiremiyordum ve bu beni olduğumdan daha kötü biri haline getiriyordu."

"Gerçekten berbat olmalı," dedi Ada yüzünü buruşturarak.

"Tahmin bile edemezsin," dedi Dawson sessizce. "Bunun küçük bir sorun değil de halledilmesi gereken bir mesele olarak görmeye başladılar. Murat'ın psikolog annesi benim için bir yer buldu. Benim gibi sorunları olanlara yardım edebildikleri bir yer. Annem gitmemi istedi, babam istemedi. Benim sorunlu olduğumu kabul etmekte zorlandı. Ama Deborah onu ikna etmişti. Oraya gittim. İlk yıl zorlu geçti ama zamanla kendimi toparladım. Artık gereksiz agresiflik ve öfke yoktu. Dönüşebiliyordum ve sanki içimde yaşayan biri benden kopup nefes almamı kolaylaştırmıştı."

"Sonra Aleut'a geri mi döndün?"

"Evet," dedi Dawson, gözlerini hemen karşılarındaki görkemli yapıya dikerken. Ada bir saniye bile bakışlarını Dawson'dan ayıramıyordu. Ondan ilk defa bu kadar karmaşık ve hüzünlü bir enerji akıyordu. Dawson boğazını temizledi. "Ağaç... Ona idam sehpası diyorlar. Aleut kurulduğundan beri orada. Her Cellât o ağacı kullanır. Sana daha önceden bir kurda nasıl işkence yapabileceklerini anlatmıştım. Hatırlıyor musun?"

Ada kendini zorlayarak Aleut'a geldiği ilk haftayı hatırlamaya çalıştı. Ona çok uzak geliyordu ama Dawson'ın anlattığı şeyleri unutamazdı. Ada her gece öğrendiği bilgileri not alıyordu. Şimdi bahsettiği şeyi de hatırlıyordu. "Asılmak," dedi boğuk bir sesle.

"Bir kurdu asmak onu öldürmez. Hava çok yavaş ve az olsa da vücudumuz bununla başa çıkabilir. O ağaç..." derken başını tekrar ormana çevirdi. "Her Cellât'ın ceza oyuncağı olmuştur. Yana doğru dümdüz uzanan dalı fark etmişsindir." Ada gözleri Dawson'ın üzerindeyken başını salladı. O ağaca defalarca bakmıştı. Dalı ve ondan sarkan iki halat ipini hatırlıyordu. "Asılanlar orada sallandırılır."

"Devam etmek istediğine emin misin?"

Dawson onun sorusunu cevaplamadı. Sanki daha fazla susarsa anlatamayacakmış gibi konuşmasını sürdürdü. "Aylar sonra Aleut'a döndüğümde annem ve babam o dalda sallandırılıyordu." Ada ne duyacağını anlamıştı ama kendini hazırlayamamıştı. Nefesini içine çekerken elleriyle ağzını kapadı. Ne kadar çabalasa da konuşamadı. "Kaiser'la konuştum. Bana açıklama yapmasını istedim. Yapmadı. Nedenleri sadece kendini ilgilendirir." Dudağını ısırıp bir süre yere baktı. Başını kaldırıp Ada'yla göz göze geldi. Kızın soğuktan kızaran yanağından süzülen iri gözyaşının çenesine doğru inişini seyretti. "Cellât'ın yanına gittim. Ailemin neden bu durumda olduğunu sordum. Bana cevap vermedi. Onları indirmeye çalıştım. Ama geç kaldığımdan bahsetti. İki aydan fazla zamandır orada asılıymışlar."

Cümlesi sona ererken sesi boğulur gibi kısıldı. "En güçlü kurtlar asılmaya bir yıl kadar dayanabilirler. Eğer cezaları sadece asılmaksa ölmeden hemen önce indirirler. Kurt bir daha eski gücüne kavuşamaz ama yaşar. Ailem çok yaşlı değildi. Güçlülerdi ama iki ay boyunca dayanacak kadar değil. Cellât'tan onları indirmesini istedim. En azından gömülmeleri gerekiyordu. Bedenlerinin çürümesini izleyecek değildim," derken kendini savunuyordu.

"İzin vermedi," dedi Ada burnunu çekerken.

Dawson başını sağa sola salladı. "Annem ve babamın gözlerine baktım. Ölü gibiydi, yine de hala hayatta olduklarını biliyordum. Son kırıntıları yaşıyorlardı. Gözlerindeki tek umut ölmek isteğiydi. O zaman Cellât'a saldırdım. Ne ona meydan okumuştum ne de saldırdığımı görmüştü. Bir Azü'ye saldırmak, Cellât'a haber vermeden ona karşı gelmek ve üstelik o Cellât'ın süresi dolmamışken... Aynı anda üç kural ihlal etmiştim. Onu öldürdüm. Sonra annemi ve babamı iplerden kurtarıp onları da öldürdüm."

Ada gözlerini kapadığında yanağına sıcak yaşlar aktı. "Yaşama şansları yok muydu?"

"Belki birkaç yıl boyunca felçli gibi hayat sürebilirlerdi ama bunu istemiyorlar. Acı çekiyorlardı. Yapmam gereken buydu. İstedikleri buydu."

Ada elinin tersiyle yanağını kurularken, "Peki Deborah?" diye sordu.

"Annem ve babam asıldığında onları kurtarmak için çok çabalamış. Başaramayacağını anladığında Aleut'tan ayrılıp Remuslar'a katılmış. Gavin, Murat ve Peratha onu ikna etmeye çalışmış ama göründüğü gibi başarılı olamadılar. Sonrasında ben de denedim. Üç yıl boyunca her saniye peşindeydim. İşe yaramayınca bıraktım. O üç yıl içinde dövmem işlendi; Cellât, sonra da avcı oldum. Kaiser tarafından bana Deborah'ı öldürme

görevi verildiğinde bağımsızlığımı kazandım. Onu öldürecek değildim."

"Annenle babanı neden asmışlar?"

Dawson derin bir nefes aldı, sonra gözlerindeki bakış değişti, duygularına perde indi. Ada bunun, hikâye anlatımının son noktasına geldikleri şeklinde yorumladı. Dawson, "Bu başka bir zamanın konusu," diyerek Ada'nın yorumunu kanıtladı. Ayağa kalkıp aşağıya atladı ve Ada'ya inmesi için yardım etti.

"Bana bunları neden anlattın? Yani, anlatmanda bir sakınca yok tabii ama neden şimdi?"

Dawson aralarındaki kısa mesafe yüzünden göz göze gelebilmek için başını eğdi. "Anlamanı istedim."

"Neyi?"

"Hayatım çocukluktan beri tehlikelerle dolu. Yaşamımı söndürecek olan, senin varlığın değil. Bu yolu kendim seçtim. Bu yüzden senin yüzünden öleceğimi düşünmekten vazgeç. Sen olmasaydın da tüm bu karmaşanın içinde olacaktım. Kaiser bana ceza vermek için türlü neden bulacak ve tek başıma ölmem için bir yerlere hapsedecekti. Tamam mı?" Ada başını salladı. "Sonunda ikna olduğuna sevindim."

"Dawson?"

"Efendim?" dedi iç geçirerek.

"Anlattığın için teşekkür ederim."

"Etmelisin."

Ada gülümsedi ama başka bir şey söylemedi. Pelerinine sarılırken ayakları sızlayarak onu takip etti. Son iki aydır sürekli yaptığı ve bundan sonra her zaman yapacağı gibi.

19

İntikama giden yol yıkım, diken ve karanlıkla kaplı.
Tıpkı benim rehberim gibi.

Yunan Adaları'na gidiyorlardı. Ada arabaya bindiğinde Hilary'nin ilk söylediği şey bu olmuştu. Sürücü kısmındaki Murat sürekli aynaları kontrol ederken gittikçe hız alıyordu. Hilary yolcu koltuğunda oturuyordu.

Dawson ve Gavin, onları dışarıdan takip ediyorlardı. Henüz planları açığa çıkmamış olmasına rağmen yaptıkları şey çok fazla gizli kalmayacaktı. Ada yanında gelecek olan herkese bunu yapmamalarını söylemişti. Murat'ın kendi sebepleri olduğunu öğrenmişti. Kaiser'dan en az Dawson kadar nefret ediyordu. Gavin ve Hilary'nin gelmesinin sebepleri ise tamamen bağlılıktan kaynaklanıyordu. Ada'ya değil, kendi arkadaşlarına. Atacakları adımların Kaiser'ı yok edeceğine inanıyorlardı. Ada hangi yoldan giderse gitsin bu sonuca ulaşamasa da diğerleri daha farklı bakıyor gibiydi.

Benim böyle bir amacım yok, diye düşündü Ada, camdan dışarı izlerken. Aleut'un düzenini ya da Kaiser'ın adaletsizliklerini onarmak istemiyordu. İlgilenmesi gereken daha öncelikli şeyleri vardı.

Özel bir uçağın onları beklediği piste ulaştıklarında Ada, Hilary'nin kulağına eğilerek konuştu. "Bunu kim ayarladı?"

"Peratha." Araca yaslanıp kapıların açılışını izledi. "Gideceğimiz ev de ona ait. Bazen babasından çok sıkıldığında eğitim görme bahanesiyle oraya kaçıyormuş."

"Peratha'ya güveniyor muyuz?"

"Prenses gibi görünmesi onun gücünü yok etmiyor," dedi Murat. "Sadece gölgeliyor. Peratha sandığından çok daha cesur ve yeteneklidir."

İki kişi tarafından çantaları uçağa taşındığı sırada Gavin'le Dawson da onlara katılmıştı.

Uçak ve arabanın ardından gemi yolculuğu yaptılar. Adaya bağlı bir kara yolu olmasına rağmen yakınlarda kendilerine ait bir tekne istediklerinden iki gruba ayrılmışlardı. Bir grup tekneyle diğer grup arabayla geçti. Alt katının tamamen cam duvarlarla çevrelendiği eve ulaştıklarında Dawson hoşnutsuz bir şekilde homurdandı.

"Beyaz olan hiçbir şeyden hoşlanmıyor musun?" dedi Ada çantasını salonun ortasına bırakırken. "Bence çok güzel."

"Üst katta üç oda iki banyo var." Murat kendi çantalarını bırakmadan merdivenlerden çıkıyordu. "Hilary ve Ada aynı odayı paylaşırsa diğerlerimiz kalanlara yerleşebilir."

Gavin ve Murat dinlenmek için odalarına geçerken, Hilary bitmeyen enerjisiyle birlikte yüzmeye gitmişti. Yalnız kaldıklarında Ada, Dawson'a baktı. Yalnızca ikisinin kaçmayacağını öğrendiğinden beri sormak istediği şeyler vardı. "Onlara her şeyi anlatmalı mıyım?" dedi. *"Her şeyi."*

"Bunlar senin anıların. Onlara karşı kendini borçlu hissetmemelisin. Sakladığın şeyler yüzünden ölümle burun buruna gelene kadar."

Ada öyle ya da böyle karşılaşacakları sorunları tahmin edebiliyordu. Kendinden başka herkes bu konuda rahat görünse de

onların da endişe içinde olduğunu söyleyebilirdi. Sadece bunu saklayabiliyorlardı, çok iyi bir şekilde üstelik.

Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdiklerinde Dawson ona dinlenmesini söylememişti ve Ada hayal kırıklığına uğramış sayılmazdı. Tüm stres, karmaşa ve yolculuk yüzünden gözlerini zor açık tutabiliyor olsa da moralini yerine getirebilecek tek şey biraz daha iyi olmaktı. Kurtların seviyesine yetişebilmesi mümkün değildi, bunu biliyordu. Zaten Dawson da bunun için çabalamıyordu. Onun öğrettiği pis bir dövüştü. Açıkları kolladığın, zayıf noktaları birkaç dakika içinde tespit ettiğin ve üstünlük kurmaktan çok, ayakta kalmayı hedeflediğin bir savaş. *Eğer bir Vede kendinden üstün bir Azü'yü yenebiliyorsa, sen de bir insan olarak kurtlara meydan okuyabilirsin,* demişti Dawson. Ada gün geçtikçe buna daha çok inanıyordu.

Gerçek dövüşe karşı vücudunu sağlamlaştırmak istediklerinden eğitimlerde uzun bir süre boyunca koşmuş, yumruk atmış ya da yüzmüştü. Dawson, direkt esas olaydan başlarlarsa çok geçmeden vücudunun yıpranacağını ve devam etmelerinin mümkün olmayacağını söylemişti.

"Hazır mısın?"

Ada kollarını esnetirken başını salladı. Üzerine karın yağmadığı ve nefesinin donmadığı bir yerde çalışmak güzel bir değişiklikti. Akşam esintisi saçlarını hafif hafif dalgalandırırken denizin sakin suyu çıplak ayaklarına çarpıyordu. Buranın güzelliğini takdir edecek fırsatı bulamamıştı, fakat en yakın zamanda ufak bir tur yapacaktı.

"Bana saldırmayı dene ve savunurken nerede hata yaptığımı bul," dedi Dawson yan dönerek.

"Bunu sana saldırmadan da söyleyebilirim." Ada onun duruşunu taklit ederken yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırmıştı. "Dönüşmedin. Hala insan halindesin. Dişler ve pençelerin yokluğu devasa bir hata."

"Bu yüzden sıcaktan nefret ediyorum. İnsanı gevşetip mutlu ediyor ve hiçbir sorunun olmadığını düşünmeye başlayıp neşeyle doluyorsun. Biraz karamsarlığa ihtiyacım var." İç geçirip elini salladı. "Senin için fazla vahşi değilse bana tokat atmayı da deneyebilirsin."

Ada gözlerini kısarken kumda izler bırakarak Dawson'a koştu. Attığı yumruk koluyla engellenmişti. Diğer yumruğunu göğsüne geçirip zaman kaybetmeden çenesini yumrukladı. "Tokattan daha iyi değil mi?"

Dawson yüzünü esnetirken güldü. "Çok daha iyi," dedi.

Olduğu yerde dönerek hız kazanan Ada bacağını savurdu. Hedef Dawson'ın kaburgaları olmasına rağmen yeterince süratli davranamamıştı. Tek eliyle ayak bileğini kavrayan Dawson havada dönmesine sebep olan bir çekişle Ada'nın suya düşmesini sağladı. Elini uzatarak ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra saldırma oyununu sürdürdüler.

"Devam edebilecek misin yoksa hatalarımı buldun mu?" Dawson elinin tersiyle Ada tarafından yüzüne atılmış kumları sildi. Yarım saatten fazla bir zamandır hiç durmamışlardı. Ada için yeni bir rekordu ve nefes almaya çalışmakla meşgul olduğundan henüz farkına varamamıştı.

"Vay canına," diyen Hilary'nin sesini duyduğunda Ada arkasını döndü. Hilary açık mavi kısa bir elbise giymişti. Saçları her zamanki gibi dümdüz ve kapkara parlıyordu. "Şu anda çok seksi görünüyorsun."

Ada kaşlarını çatıp Dawson'a baktı. Evet, hakkını vermeliydi ki sahiden iyi görünüyordu. Akşamüstünün loş ışığında dövmeleri karanlık ve derindi. Tarafsızca bile iyi bir fiziğe sahip olduğunu söyleyebilirdi. Çalışmalarının sonlarına doğru kazandığı enerjisiyle birlikte normalde olduğundan çok daha rahatlamış görünüyordu.

Dawson gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırırken boğazını temizledi. "Senden bahsediyor."

"Ah." Ada kızaran yüzünü saklamak için başını eğdi. Kum yapışmış ayaklarını suyla arındırmaya çalışırken, "Sanırım bugünlük bu kadar," dedi kısık bir sesle.

"Eminim öyledir," diye güldü Hilary yanlarından ayrılırken.

"Git hadi." Dawson, Ada'yı saçmalamaktan kurtararak serbest bırakmıştı. "Yarın erken kalkacaksın, o zaman devam ederiz. Programında bir değişiklik olmadı."

Çoktan yürümeye başlayan Ada ağzından çıkacak kelimelere güvenmediği için sadece başını salladı. Üzerindeki kumu ve deniz suyunun tuzunu temizleyen sıcak bir duş aldı. Bornozuna sarılarak odasına geri döndü. Kışa ait olan kıyafetlerine bakarken burnunu kıvırarak uzun bir pijama altıyla Hilary'nin kolsuz tişörtlerinden birini giydi.

Hilary odaya girdiğinde Ada'nın üzerindeki kıyafetine bakarak tek kaşını kaldırdı. Yatağının kenarına oturup bacak bacak üstüne atarken gülümsüyordu. "Benden hoşlandığını biliyordum."

"Ne?"

"Kıyafetimi giymişsin."

"Ama bu..."

"Benim kokumu taşıyan ve diğerlerine benim kokumu yayacak bir parça. Bu kesinlikle bir kurdun kolay kolay yapmayacağı şeydir." Ada'nın gözleri ardına kadar açılırken Hilary gülerek elini salladı. "Sende kalsın. Herkes bunu bilmediğin için yaptığını anlayacaktır ama bundan sonra dikkatli olursun. Ve şey..." Dudaklarını ısırırken tereddütle gülümseyerek öne eğildi. Bacağını aşağıya indirip avuçlarını dizlerine bastırdı. "Aşağıda seni utandırdığım için üzgünüm. Bazen beynim ve ağzım arasındaki bağlantıyı yitiriyorum."

Ada saçlarının etrafına sarılmış olan havluyu sıkarken boynundan sarkan kolyesine dokundu. "Bir daha olmaz sanırım," dedi omuz silkerek.

"Olmayacak. Peki, bana ondan bahsetmek ister misin?" Yüzükleri işaret ederek yatağında biraz daha yukarı çıktı.

"Hilary. Saldırı hakkında konuşmak, teori üretmek ya da hafıza boşluklarıyla oynamak için çok yorgunum. Bunu Dawson ve Murat'la yeterince yapıyorum."

"Saldırıyı değil, ondan öncesini soruyorum. Nasıl tanıştınız, neler yaptınız ve eğlenceli biri miydi?"

Ada'nın hareketleri yavaşlarken gözlerini ondan ayırmadı. Daha önce Dawson hariç kimse bunu sormamıştı. Murat bile. Bu biraz da Ada'dan kaynaklanıyordu çünkü seanslarını olabildiğince yüzeysel tutmak konusunda ısrarcıydı. Kendi yatağına yürüyüp havluyu saçlarından çekti. "Sanırım bundan bahsedebilirim," dedi. Bir psikologla ya da erkekle konuşmaktan çok daha iyisiydi. Hilary ölümcül detayları değil, romantik ve eğlenceli tarafları merak ediyordu. Ada için böylesi daha güvenliydi.

Sadece perdeden yansıyan ışığın olduğu amfide en üst sıralardan birinde oturuyordum. Not almak biraz sıkıntı olmasına rağmen rahatça arkama yaslanmış koltuğun açılır masasına yasladığım defterimde kalemimi hızla kaydırıyordum. Yanımda dizlerini önündeki koltuğun sırt kısmına yaslayacak kadar aşağıya kaymış olan Kerim vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, neredeyse uyukluyordu.

"Başka bir yerde olman gerekmiyor mu senin?"

"Olduğum yerden memnunum," diye mırıldandı Kerim. Üst sıralarda olmamıza rağmen kısık sesle konuşuyorduk. Saatine bakıp elini başının üstünde kaydırarak saçlarıyla oynadı. "Baksana, hangi dersteyiz?"

İç geçirerek başımı iki yana salladım. "Derslerimden nefret ediyorsun, anlıyorum. Bu kadar sıkıcı buluyorsan yanımda oturmayabilirsin. Bu da bir seçenek." Dersten sorumlu eğitmen Profesör Larkin ön sıralarda oturan bir öğrenciyle soru cevap yaparken kalemimi tepesine basarak kapadım ve yan dönüp Kerim'e baktım. "Artık ilk senemizde değiliz. Aynı bölümdeymişiz gibi davranmana gerek yok."

Kerim başını yana yatırıp bana bakarken gülümsedi. Neredeyse gerçek bir gülümsemeydi. Fazla stresli, endişeli ve yorgun görünüyordu. "Eğlenceliydi, değil mi? Senenin yarısına gelene kadar aynı sınıfta olmadığımızı fark etmedin bile."

"Sırf bu yüzden okulunu geç bitireceksin ama."

"Değmediğini söyleyebilir misin?"

Uzanıp eline dokundum. Buz gibiydi ve bir can simidi gibi parmaklarımı kavradı. Göz ucuyla profesöre baktıktan sonra biraz daha aşağıya kayıp fısıldayarak konuştum. "Sabah Ali'yle kavga ettiğinizi biliyorum. Bana kızabilirsin ama sizi dinledim. Aslında önce duydum, ardından bilerek dinledim." Kerim gözlerini ovuşturarak yüzünü çevirdiğinde çenesini tutup yeniden bana bakmasını sağladım. "Ailenle ilgili sorunlar olduğunu anlayabiliyorum."

"Nereden anlayabilirsin ki? Senin ailen mükemmel."

"Empatiden yoksun olduğumu ima ettiğini görmezden geleceğim. Demek istediğim, sorunların var, evet. Bana bunları anlatmıyorsan, o zaman yansıtmaman da gerekir. Anlatacaksan her zaman dinlerim, bunu biliyorsun. Her şeyi tek başına çözemezsin, Kerim." Bir kez daha saatine baktığında onun dinlemediğini fark etmiştim. Burnumdan soluyarak tırnaklarımı eline geçirdim. Kerim şaşkın gözlerini bana çevirdiğinde tatlı bir şekilde gülümsedim. "Başka bir yerde olmak istiyorsan git. Hatta bir süreliğine ailenin yanına da gidebilirsin. Belki iyi gelir."

"Hayır, istemiyorum." Birkaç gündür ihmal ettiği çenesindeki sakalları kaşıyarak doğruldu. Daha dik oturup yeniden saatine baktı. Amfiye ışık saçan perde karardığında sınıf sessizliğe büründü. Hareketlenmeler olurken defterimi ve kalemimi çantama attım. Ayağa kalkmışken Kerim elimi tuttu. Perde bir kez daha aydınlandığında amfinin arka bölümündeki ışıklar yandı. Ne olduğunu anlamadan ön tarafa baktığımda hem profesörü hem de beni şaşkına çeviren şeyi gördüm. Kerim'le ikimizin fotoğrafları video halinde perdede akarken öfke krizine tutulmaya hazır olan profesörün yanına öğrencilerden biri çıkarak kulağına sessizce konuştu.

"Ne yapıyorsun?" dedim Kerim yüzük kutusunu çıkardığında. "Sınıfın ortasında mı?" Dişlerimin arasından sessizce konuşuyordum. Bize bakan elliden fazla kişiyi görmemek için yüzümü çevirmiyordum. "Amacın bizi rezil etmekse... Kerim." Yüzüğü gördüğümde başka bir şey söyleyememiştim.

"Konuşmama izin verecek misin?"

"Sanırım ne söyleyeceğini tahmin edebilirim ama devam et." Gözlerim bir saniyeliğine sunum perdesine kaydığında yazan soruyu gördüm. Daha o an evet diyeceğimi biliyordum. Kerim'den başka kimse için şu anki kadar hazır olamazdım. Kalbimi ve ruhumu yumuşatan, ona merhamet katan adam. Beni her zaman, her an için olduğumdan daha iyi biri haline getiriyordu. Amfinin yeterince karanlık olduğuna minnet duymuştum. Yüzümün halinin tam bir eğlence malzemesi olduğuna emindim.

"Bu çok zor olacak. Hiçbir şeyi bizim için basitleştirmeyecekler. Yine de istediğimin bu olduğu hakkında hiçbir şüphem yok, Ada, benim mavi saçlı güzel sevgilim," dedi bana göz kırparak. Sınıfın gönüllü izleyicilerinden bazıları devam etmesi için bağırarak tezahürat yaptı. "Pekâlâ." Kerim boğazını temizleyip nefesini bıraktı. "Elimde kalan her şeyle seni seviyorum. Sadece şefkatini, nezaketini ve bitmez tükenmez neşeni değil; uç noktalarda dolaşan kıskançlığını, diğer kızlara yaptığın tehlikeli planları..." Sınıftan birkaç kız gülüşünce Kerim gözlerini benden ayırmadan eliyle susmalarını işaret etti. Sınıf aniden sessizliğe büründü. "Benim için savaşmanı seviyorum. Söylediğim gibi, kolay olmayacak ama sen buna değersin. Benimle evlenmeyi kabul eder misin?" Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyordum. Soru sorduğunu değil, hala devam edeceğini düşünüyordum. Kerim gülümseyerek hafifçe öne eğildi. "Tüm sınıf ve muhtemelen sana F verecek olan profesör bizi izliyor. Yani... cevap verirsen belki durumu kurtarabiliriz. Bana kalırsa evet *de." Başını sallayıp yeniden doğruldu.*

Yanaklarıma düşen gözyaşlarını hızlıca silerken, "Evet," dediğimde sınıfta gözlerimi kapatacağım kadar büyük bir gürültü koptu. Kerim

yüzüğü parmağıma takarken ayağa kalktı. Parmaklarımı öpüp beni kucakladığında hem daha fazla gülüyor, hem de durmadan ağlıyordum.

Ada anlatmayı bitirdiğinde ikisinin de yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Sürekli yaptıkları antrenmanlar sebebiyle Ada artık yüzüğünü devamlı olarak boynunda taşıyordu. Kerim'in yüzüğüyle birlikte. Ona bu yüzüğü aynı senenin yaz tatilinde almıştı. Birlikte tesadüfen gördükleri bir kuyumcuya girmişler ve ince siyah çizgilerin çevrelediği gümüş rengi yüzüğü seçmişlerdi.

"Ve tüm bunları ardından aynı okuldan mezun oldun, öyle mi?"

"Dersi bölündüğü için sinirlenen profesör sonrasında bunu oldukça romantik bulduğunu söyledi ve tüm arkadaşlarım Kerim'e yardım ettiğinden benim hiçbir suçum yoktu."

"Bu harika." Hilary parmaklarını dudağının üstünde kaydırırken ayaklarını birden diğer tarafa alıp Ada'ya yaklaştı. "Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Tüm intikam olayını ama sahiden başaracağına inanıyor musun?"

"Kas gücünden daha önemli şeyler vardır, Hilary. Zamanlama, pratik, bilgi ve çabuk karar verme gibi."

"Gücümüzü dezavantaja çevirerek, kendi yeteneklerini ortaya koyarak ve kurtlar hakkındaki bilgisizliğini gidermeye çalışarak o kadar çok zaman harcıyorsun ki esas noktayı kaçıyorsun." Yastığı kucağına çekip kollarını üzerine sardığında Ada'ya neredeyse şefkatli bir şekilde bakıyordu. "Öldürmelisin. Şu anda Remuslar senin zihninde korkunç canavarlardan ibaret ve gerçek değiller ama onlar aynı benim gibi görünecek. Belki sahiden masum olacak ya da bunu öyle güzel taklit edecek ki gerçeğin ne olduğunu bilemeyeceksin. Karşında yaşayan, nefes alıp veren ve kalbi atan biri olacak, Ada ve sen onu öldürmek zorundasın. Kurtlarda intikam almanın daha kolay bir yolu yoktur. Sahiden birinin nefesini boğazından yakalayabilecek misin?"

"Onlar seninle aynı ırktan..."

"Beni yanlış anladın. Seni yargılamıyorum," dedi Hilary kaşlarını çatarak gülerken. Biraz tereddütte kaldıktan sonra saçlarını havaya kaldırdı kulağının hemen alt tarafında duran küçük dövmeyi gösterdi. Büyük bir A harfi ve yan yatmış R.

"Bu Remus Katili dövmesi. Ne zaman aldın?"

"Yirmi yılı geçti," dedi Hilary ve saçlarını tekrar serbest bıraktı.

"Neden görülmesini istemiyorsun?"

"Onur Sembolleri dedikleri bu şeylere sahip olmak, o kadar da güzel bir şey değil. Dawson'ın vücudunda onlarcası var ama sadece elindeki damga hepsini etkisiz kılıyor." Yeni bir nefes alırken yüzü rahatladı ve gözleri parlarken omuzlarını kaldırdı. "Murat'ın da birkaç dövmesi var ve duyduğum kadarıyla bazıları daha gizli yerlerde. Onları görmeyi sahiden çok istiyorum," dedi iç geçirerek.

"Ondan ne zamandır hoşlanıyorsun?"

"Onu sürekli görüyordum aslında. Bilirsin, Gavin sayesinde. Ama biraz gözümü korkutuyordu." Elini yukarı doğru sallayıp Murat'ın aşırı yapılı ve uzun vücudunu ima etti. "Sonra onun aslında ne kadar çapkın olduğunu öğrendim. Bu beni deli etti."

"Murat'la bu konuda açıkça konuştun mu?"

"Ciddi olarak değil. Beni ergenlik döneminde herkesten hoşlanan kızlardan biri olarak görüyor."

"Elli dört yaşında biri hiç de ergen sayılmaz."

"İki yüz elli altı yaşında biri için elbette sayılır," dedi Hilary alayla. "Ama önemli değil. Her erkeğin zayıf bir yönü vardır." Ellerini arkaya yaslayarak yatağa bastırdı. Bacak bacak üstüne atıp havada kalan ayağını sallarken yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. "Ah, tatlı Dev. Başına neler geleceği hakkında hiçbir fikri yok."

"Gavin seni mahvedecek."

Hilary burnunu kıvırarak kendini geriye bıraktı. "Kıvırcık sersem. Ona merhametli bir ölüm sunacağım, sırf kuzenim olduğu için."

Yunan Adaları'na geldiklerinden beri günler geçmişti ve Dawson'ın keyfi pek yerinde sayılmazdı. Bu şaşılacak bir şey değildi ama Ada genelde bu kadar uzun sürdüğünü görmemişti. Endişelenmesi mi gerekiyordu yoksa bu tipik bir Cellât davranışı mıydı, emin olamıyordu. Sonradan düşündü de bu tipik bir Cellât davranışı değildi. Bu tamamen bir *Dawson* davranışıydı. Ondan daha iyisini beklememeliydi.

Ada başına isabet etmesi için savrulan tekmeden kurtularak yere eğildi. Görüşünü engelleyen saçlarını arkaya iterken hızla ayağa kalkıp yeni bir darbeden kaçmak için bir adım geri sıçradı. Derin bir nefes alırken genzindeki tuzlu su yakıcı bir şekilde varlığını hissettirdi.

"Kaçma, saldır!" diye bağırdı Dawson.

"Tek kişiye karşı dövüştüğümü sanıyordum." Hilary tekmenin yolundan çekildi. Ayakları kayarak dururken kumlara saplanmıştı. "Hileye başvurmayalım lütfen."

Son on dakikadır Ada ve Hilary gerçek bir dövüşün içine sürükleniyordu. Ada'nın kendini kısıtlaması yasaktı. Ona elinden geldiğince sert, hızlı ve acımasız davranması söylenmişti. Hilary'nin kendisi bile. Diğer yandan Hilary'nin dişlerini, pençelerini ve hızını kullanması yasaktı.

Ada, Hilary'nin adımlarını taklit ederek yana bir adım attı. Birbirleri etrafında tam bir daire döndüklerinde Hilary saldırıya geçti. Ada ayaklarını yere sağlam bir şekilde basarak vücudunu yana eğdi. Dirseğini yüzüne geçirip eğilmesini sağladıktan sonra bacağına sert bir darbe indirerek yere devrilmesini sağladı. Sadece iki saniye süren bir devrilmeydi. Hilary çabucak toparlanıp ayağa kalktı.

Dawson derin bir iç geçirirken kollarını bağlıyordu. "Boşluğu kaçırdın. Durup nerelerine hasar aldığını veya kaç tırnağının kırıldığını kontrol edemezsin, tüysüz. Savaş anında iki rakipten biri nefes almayı bırakana kadar saldıracaksın. Yere düştüğünde ayağa kalkarken yüzüstü dönme."

Göğsüne soluğunu kesen bir darbe yediğinde sendeleyen Ada öksürerek eğildi. Hilary tereddüt ederek duraksamıştı. Ada kendini toparladığını işaret ettiğinde devam ettiler. Sırtı sert bir şekilde ıslak kumla buluştuğunda bağırarak Hilary'nin diz kıvrımına vurdu. Bacaklarının üzerine düştüğünde Ada kendini kurtararak geri çekildi ve Hilary'nin kalkmasına izin vermeden harekete geçti. Boynunun etrafına bacaklarını dolayıp baskı yapana kadar sıktı. Hilary pes etmeden bacaklarını savursa da Ada daha avantajlı bir durumdaydı. Yüzüstü döndüklerinde hızlı davranıp sırtına çıktı.

"Tamam," dedi Hilary öksürerek.

"Ne tamam?"

"Sen kazandın. Şimdi izin verirsen tekrar doğrulabilir miyim?"

Ada daha çok şaşkınlıktan söylediğini yaparak ayağa kalktığında ona yardım etmek için elini uzattı. Hilary, Ada'nın dirseğini kavrayarak kendini yukarı çekmişti. Yüzüne ve boynuna yapışan saçları bileğindeki lastikle toplayan Ada şüpheci görünüyordu. "Bilerek mi yaptın? Seni yenmeme izin verdin, değil mi?"

"Bu öyle mi görünüyordu?" Hilary boğazını ovuşturarak öksürdü. Elinin tersiyle ağzının üstünü sildi. Ada'nın omzuna vurarak yanlarından ayrıldı.

"Onu yendim mi?"

"Hilary senden çok daha uzun zamandır eğitim alıyor, otuz yaş daha büyük ve bir kurt. Diğer yandan o haftada dört gün iki saat eğitim alırken senin uyku haricinde sadece birkaç saat dinlenme iznin var."

"Çalıştığımız zamanın tamamını dövüşerek geçirmiyorum ama," dedi ellerine doladığı bezleri çözme başladığında.

"Bilginin gücünü küçümseme." Dawson eve doğru bakıp çenesini kaşıdı. Çoğu zaman olduğu gibi yine aklında söylediklerinden daha fazlası vardı. Dawson her zaman aynı anda birden çok şeyle ilgili olurdu. Zihni çalışmayı hiç durdurmaz, ihtimalleri ya da planları geri plana itmezdi. "Günün kalanını Gavin'le tamamla. Benim yapmam gereken şeyler var."

Ada tişörtünün ucunu avucuna alarak sıkarken çoktan yürümeye başlamış olan Dawson'ın arkasından koşturdu. Kasları sızlıyor ve sırtı yanık gibi acıyor olmasına rağmen merakı ağrılarından daha fazlaydı. "Bir sorun mu var?"

"Ne?"

"Normalde benimle konuşurdun. Her zaman değil, evet ama son birkaç haftadır benimle konuşuyordun, Dawson. Sadece dövüş taktikleri ya da eğitim bilgileri vermekten fazlasını yapıyordun. Şimdi yine o haline döndün. Sanki beni tanımıyormuş gibi."

Dawson durup ona döndüğünde Ada neredeyse söylediklerinden pişman olacaktı. Ellerini ceplerine sokarak dudaklarını ıslatan Dawson bir parça şaşırmış görünüyordu. "Tüysüz, biz arkadaş değiliz. Aynı daireyi paylaşıyorduk ve zorunlu olarak yan yanayız. Eğer sahiden biriyle konuşma ihtiyacı hissedersem bu kişi muhtemelen Murat olurdu." Ada gözlerini kırpıştırarak dudaklarını araladı. Konuşmak için kendini zorlarken yüzünde adrenalinden kaynaklanan kızarıklar hızla solmuş, sıcağa rağmen vücudu karıncalanmaya başlamıştı. Dawson boğazını temizlerken gitmesi gerektiğini düşünerek bir kez daha eve baktı. "Bu konuda bir sorunumuz yok, değil mi? Senin de aynı fikirde olduğunu sanıyordum."

"Evet evet, öyle." Sesi kendinden emin çıkmamasına rağmen kendine sinirlenerek gözlerini kapadı. "Affedersin," deyip arkasını döndü.

Dawson merdivenlerden hızla çıkıp sürgülü cam kapıyı çekerken elinin tersiyle burnundan akan kanı sildi.

"Her şey yolunda mı?"

"Bir süre Ada'yla sen çalışabilir misin?"

Gavin omuz silkerek kabul ederken dikkatini Dawson'ın üzerinden ayırmıyordu. "Tuhaf görünüyorsun. Ayrıca neyle meşgulsün ki?" Dawson cevap vermek yerine odasına giden merdivenlere yöneldiğinde Gavin başını sallıyordu. "Güzel sohbetti. Bir ara tekrarlayalım."

O günün geç saatlerinde Ada duyduğu gürültüyle uyanmıştı. Yatakta sıçrayarak otururken Hilary çoktan ayağa kalkmış dışarı çıkıyordu. Tek gözü hala kapalı bir şekilde peşinden giden Ada rüyada olacağını sandığı sesler duydu.

"Bu gördüğüm en saçma şaka gibi," diye söyleniyordu Murat. Sesi boğuk ve lakabı olan Dev gibi gür çıkıyordu. Onun kontrolünü biraz için bile olsun kaybetmesinin ne kadar nadir yaşandığını bilen Hilary ve Ada tedirgin halde birbirine baktı.

Ada merdivenlerden indiğinde yeterince uyanmıştı ve ne yazık ki bunun bir kâbus olmasını diledi. Buz gibi zarafetiyle Peratha ve yakıcı gücüyle Deborah salondaydı. Üst kattan kapı çarpılma sesleri duyuldu. Dawson üzerinde sadece eşofman altıyla merdivenlerden inerken Ada'ya göz ucuyla bile bakmamıştı. Ada bunu sorun etmemesi gerektiğinin farkındaydı ama yine de Dawson'ın söylediğinden daha farklı bir şeyler olduğuna emindi. Şu anda ise kafasına takması gereken son şey bu olmalıydı.

Deborah'ı gördüğünde iç geçirerek yüzünü ovuşturan Dawson küfrederek mutfağa yürüdü ve buzdolabını açtı. Gavin ondan farklı bir şekilde tepki vermeden bekliyordu. Hangi duyguyu yaşaması gerektiği seçememiş gibiydi. Deborah'la göz göze geldiklerinde ikisi de savunmaya geçerek omuzlarını dikleştirdi. Aralarında o kadar büyük bir öfke vardı ki hala birbirlerine âşık olduklarını söylemek çok kolaydı.

"Ne işiniz var burada?" dedi Murat açık kalan kapıyı arkalarından kapatırken. Akşamüstünden beri adada yağmur bulutları dolaşıyordu. Büyük bir fırtınanın geleceğini düşünmüşler ve pek de yanılmamışlardı. Rüzgâr şimdilik sakindi fakat yağmur saatlerdir hiç durmamıştı.

Sağanağın içinden gelmelerine rağmen tek bir damla yağmur değmemiş saçlarından elini geçiren Peratha koltuğa kuruldu. Oraya ait olduğu öylesine belliydi ki Ada bir an kendini gerçekten rahatsız hissetti. Neredeyse beyaz görünen sarı saçları dalgalı bir şekilde kıvrılmıştı. Bembeyaz yüzünü canlandıran tek şey doğal bir renkte boyadığı dudaklarıydı. Buz mavisi gözlerini kahverengi kalemle daha da belirginleştirmişti. Üzerinde beyaz ve kısa bir elbise vardı. İnce soluk bacakları hastalıklıdan çok çekici görünüyordu.

Deborah'sa kısa bir şort, askılı tişört ve spor ayakkabılar giymişti. Onun bu özensizliği çarpıcılığından hiçbir şey götürmüyordu. Alev kızılı saçları uzun ve gürdü. İçinde siyah benekle-rin dolaştığı koyu mavi gözleri tehlikeli bir neşeyle parlıyordu.

"Deborah benden yardım istedi ve onu Aleut'a götüremezdim. O yüzden buradayız," diye açıkladı Peratha. Yan dönerek elini koltuğun üstüne yasladı. Gözleri Ada'yı bulduğunda dudağının kenarını kıvırarak samimiyetten uzak bir şekilde gülümsedi. "Hala hayattasın. Yaşasın."

"Sevindiğini bu kadar belli etme." Ada bir aile çatışmasına girmek üzereymiş gibi hissediyordu ve halihazırda yeterince keyifsizdi. Bu yüzden yanlarından ayrılmak isteyerek geri döndü. Hala orada duran Gavin'in sıkıca tırabzana tutunan eli oraya sabitlenmiş gibiydi. "İyi misin?" dedi sessizce.

Gavin, Ada'nın orada olduğunu yeni fark ederek başını eğdi. "Üzerinden iki asırdan fazla bir zaman geçti. İyi olmamam için bir sebep yok."

"Bize katılacak mısın, sevgilim?"

Deborah'ın sorusu Gavin'in hırlamasına sebep oldu. Hilary onu durdurmak için hareketlense de yeterince hızlı davranamadan Gavin diğerlerine katılmıştı. Dağınık saçlarını geriye iten Hilary Ada'yla birlikte odaya çıktı. Karanlıkta sessizce yataklarına kıvrılıp aşağıdan hiç ses gelmiyormuş gibi uykuya dalmayı denediler.

Evin salonunda gergin bir sakinlik vardı. Peratha, Deborah'la nasıl iletişime geçtiklerini anlatıyordu. Önce telefonda konuşmuşlar ve Deborah, Remus'tan kaçacağını söylediğindeyse Peratha ona yardım etmesi gerektiğine karar vermişti.

"Siz ikiniz ne zamandır iletişim halindesiniz?" dedi Dawson parmağını Peratha ve Deborah arasında dolaştırarak.

"Birkaç on yıldır," dedi Deborah. Gözlerini Dawson'dan ayırmazken şortunun ipliklerini çekiştiriyordu. "Ulaşmak isteyenler için o kadar da zor değil. Ben Remus'a geri dönemem ve Aleut'ta da yerim olmadığını biliyorum. Sadece..." Nefesini bırakıp omuz silkti. "Bilmiyorum işte."

"Neden kaçtın?"

"Bunu anlatmayacağım, Dawson. Bana inanmayacağınızı biliyorum ve söyleyeceklerim sadece kuşkularınızı destekleyecek." Dawson daha geçerli bir yanıt bekleyerek bakışlarını gözlerine dikti. Görünüşleri farklı olabilirdi ama hala birlikte büyümüş iki kardeştiler ve karakterleri bazen fazlaca benziyordu. İkisi de çocuk sayılabilecek yaştan beri kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmişti. Deborah yerinden kalkıp onun yanına geçti. Uzanıp elini tutarken yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı. "Dawson, bana güvenmek zorundasın. Hata yaptım ama sen de kusursuz değilsin. Bağımsızlığını kazanmışken nasıl Aleut'ta kalmaya devam edersin? Onlar yüzünden annemle babamı öldürmek zorunda kaldın. Bu lanet şeyi aldın." Dawson'ın dövmeli elini tuttu. "Herkes senden nefret ediyor. Kaiser yüzünden. Ama sen yıllardır ona hizmet ediyorsun."

"Peki sen ne yapıyorsun? Remuslar'ın yanına geçip birkaç Aleut öldürerek Kaiser'dan intikam mı almış oldun?" Ayağa kalkarak ondan uzaklaştı. Kardeşinin doğru tercihler yapmadığının farkındaydı fakat bu, onu sevmesine engel olmuyordu. Anne ve babası yeterince meşgulken Deborah'ı kendisi büyütmüştü. Belki de bir yerlerde hata yapmıştı. Her ne olmuşsa yeterince yanında duramamış, onu koruyamamıştı. Remuslar'ın yanına gitmek için Aleut'tan ayrıldığında henüz on beş yaşındaydı. Ne kadar ciddi olabilirdi ki? Ne kadar sağlıklı düşünmüştü? Belki de Dawson'ın bir Cellât öldürüp onun görevini üstlenmesinden daha mantıklıydı.

"Bize neden kaçtığını söyle." dedi Peratha uzun bir süre kimse konuşmayınca. "Deborah burada kimse sana yargısız infaz yapmayı beklemiyor."

"Kimse mi?" dedi Gavin. Uzun bir tabureye rahatsız halde oturmuş birleştirdiği ellerini bacaklarına yaslamıştı. "En azından birkaç dakikalık dövüş olamaz mı?"

"Biliyor musun?" Deborah burnunu çekerek ona döndü. Duygularını gizlemediği bakışlarını üzerine doğrultmuştu. Öfkesi ve nefreti en yüzeyde olan ve en kabullendiğiydi. "Hala çocuk gibisin. Burada herkes büyüdü fakat sen kuyruk acını unutamadın. Bulunduğun yeri terk edemeyip peşimden gelme cesaretine sahip olamadığın için bu kadar üzülme, Gavin. Herkesin bir kusuru vardır."

"Hiç değilse hala vicdana ve sadakate sahibim." Gavin'in yüzünde Deborah'ın dişlerini sıkmasına sebep olacak bir gülümseme belirdi. "Hangimiz daha korkaktı, Debby, gece yarısı gizlice Aleut'tan kaçan sen mi yoksa kalıp savaşmayı öğrenen ben mi? Hepimiz bir şeyler kaybettik?" Ayağa kalkmasına rağmen kendine hâkim olarak kıpırdamadan durdu. "Murat'ın ailesinden geriye sadece kardeşi kaldı, Peratha annesiz büyüdü ve kız kardeşinin başına ne geldiğini söyleyemiyorum bile. Hiç tanımadığım bir babam ve yaşadığı ilk zorlukta beni unutan

bir sevgilim vardı. Sadece sen değil, Dawson da ailesini kaybetti ve onun yanında olan bizdik. Lisa ve Tyson'ı ağaçtan indirip onlara merhametli bir ölüm sunan Dawson'dı. Eğer övündüğün kadar cesursan Cellât'ı sen öldürmeliydin." Yanındaki tabureye tekme atarak cam kapıya savurduktan sonra yanlarından bir kasırga gibi geçip gitti.

Deborah gözlerini kapatarak ensesini ovuşturdu. Günlerdir kaçak haldeydi ve buna daha fazla devam etmeyi istemiyordu. Tek başına değil. Biraz olsun kendine gelmeyi başardığında Peratha'yla yalnız olduklarını fark etti. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Anlat bana." Peratha elini tutarak onu yanına çekti. "Sadece bana anlat. Neden buradasın?"

Aralarında kalacağına güvenerek durumu açıklamaya başladı. Peratha güzelliğinden daha fazlasına sahipti. Bu yüzden işkenceyle bile ondan bilgi alamayacaklarını biliyordu. "Benden istedikleri şey, pişmanlık ve utanç dolu bir halde aranıza geri dönmemdi."

"Tıpkı şu anda yaptığın gibi mi?"

"Evet ve sırf bu bakışı görmemek için anlatmadım. Şu anda yaptığım Remuslar'ın istediği şeyin aynısı ama ben onlardan kaçtım. Yemin ederim, Peratha. Emirleri uygulamak istemedim."

"Neden? Aramıza gelerek ne yapmanı istediler?"

Deborah alt dudağını ısırarak arkasına yaslandı. Ayaklarından birini masaya yasladı. "Av Dönencesi'nde Aleutlar çok stratejik, etkili ve planlı saldırıyor. Genç kurtlar bile organize halde saldırma konusunda sıkıntı yaşamıyor. Bunu engellemek istediler."

"Ama bu..." Peratha ne olduğunu anladığında nefesini tuttu. Başını eğerek Deborah'a biraz daha yaklaştı. "Gavin'i öldürmeni istediler." Deborah parmaklarını bacaklarına bastırırken başını salladı. "Sevgili olduğunuzu biliyorlar mıydı?"

"Hayır ve onunla sevgili sayılmazdık, Peratha. Ben on beş yaşındaydım, o da on sekiz yaşındaydı. Kararlarımızı hormonlar veriyordu." Yüzünü ellerine gömerek boğuk bir homurtuyla söylendi. Ağzını kapayan elleri sesinin çaresizliğini bastırmıyordu. "Gavin'le ya da içinizden biriyle aramın eskisi gibi olmayacağını biliyorum ve Remuslar'a geçtiğimden beri birçok Aleut öldürdüm ama yine de sizden birine bunu yapamam. Benden Gavin'i öldürmemi isteyen kişiye durumu açıklamayı denemedim bile. Aradan geçen zamana rağmen hala Aleut'la bağlarım olduğunu öğrenselerdi beni öldürürlerdi. Bu yüzden kaçtım." Arkaya yasladığı başını yana yatırarak Peratha'ya baktı. "Beni anladığını söyle."

Peratha uzanarak Deborah'ın saçlarına dokundu. Ona kollarını sarıp kucakladığında Deborah rahatlayıp omzuna yaslandı. "Uzak durman gereken birine karşı duygular besliyorsun. Seni anladığımı söylemek biraz hafif kaçardı."

İçinde bulundukları duruma rağmen gülen Deborah ona daha sıkı sarıldı. "Ümitsiz vakasın, Peratha."

"Bunu söyleyen kişinin sen olması biraz komik. Farkındasın, değil mi?" Bu sefer ikisi de gülüyordu. Daha birkaç dakika önce burada olan şey Deborah'ı da ümitsiz duruma sokuyordu ve işin içinden nasıl çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Ada?" Hilary yatağın kenarına oturarak kızın omzunu tutmuştu. Kâbuslarıyla boğuşan Ada kaşlarını çatmış, yüzü acı çeker bir ifadeye bürünmüştü. Dışarıda gök gürlüyor, yağmur şiddetle dökülüyor ve her şimşek çaktığında odanın içi aydınlanıyordu. "Tatlım, uyan." Sesinin yumuşak ve sessiz çıkmasına özen gösterirken elini sıkıca tutmuştu.

Camları titreten bir gök gürültüsü Ada'nın hızla doğrulmasına sebep oldu. Hala peşini bırakmayan kâbusundan kaçarken refleksle Hilary'ye sarıldı. Kalbi gürültüyle çarpıyor, nefesleri

göğsünde sıkışıyordu. Hilary sakinleşmesi için onunla konuşurken saçlarını okşuyordu.

"Hilary." Ada geri çekilerek yüzüne baktı. Nerede olduğunu ve kime sarıldığını fark ettiğinde yutkunarak geri çekildi. Son birkaç haftadır Hilary'yle yakınlaşmış olsa da daha önce ona böyle tutunduğu olmamıştı. "Uyandırdım mı?"

"Gecelik rutinim." Bacaklarını kıvırarak yatağın üzerine alan Hilary, Ada'nın saçlarını yüzünden çekti. "Ama bu sefer daha kötüydün. Seni uyandırmak zorunda kaldım."

"Bu sefer mi?" İnce örtüyü omuzlarına çekerek titremesini bastırmaya çalıştı. Başındaki yoğun ağrının sızıları artarken elleri dizlerine kilitlenmişti.

"Her gece kâbus görüyorsun." Ada kafası karışık bir halde ona baktığında, Hilary dudaklarını ısırdı. "Hatırlamıyor musun?"

"Günlerdir ilk defa bu gece kâbus gördüğümü sanıyordum." Acıyla inleyerek alnını dizlerine bastırdı. Boğazındaki ağrıyı geçirmek için yutkunurken ayağa kalktı. "Ağrı kesici bulmaya çalışacağım," dedi. Hilary eğer isterse geleceğini söylerken Ada çoktan koridora çıkmıştı bile. Banyoya girip lavabonun üstündeki camlı dolabı açtı. Eğer bu kadar sersemlememiş olsaydı Peratha'ya ait bir evde ağrı kesici bulunmayacağını tahmin ederdi. Bir kurdun dolabında neden insanlara yarayacak ilaç bulunsundu ki? Kişisel temizlik ürünü şişelerine daha fazla bakamadan dolabı sertçe kapattı.

En azından su içmek için aşağıya inmeye karar verdi. Tek bir ışığın bile yanmadığı koridorda yürürken birkaç saniye aralıklarla çakan şimşek yolunu aydınlatıyordu. Başı önünde dikkatli bir şekilde merdivenlerden indi. Mutfağa yönelmişken gürültülü bir yıldırım tüm alt katı ışığa boğdu. Karanlıkta sessizce oturan adamın silüetini gördüğünde nefesini içine çekerek elini ağzına kapadı. Çığlığını son anda tutabilmişti. Kalp atışları kontrolden çıkarken mutfağın loş sarı ışığı yandı.

"Karanlıkta ne yapıyorsun?"

"Ben mi ne yapıyorum?" dedi Ada elini indirerek. "İnanılmazsın."

Dawson sakin bir şekilde taburesini çevirip ona sırtını dönerken, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Kollarını önündeki masaya yaslamıştı. Ada çıplak ayaklarının parmak ucunda yürüyerek buzdolabına yaklaştı. Soğuk su çıkarırken aralarındaki tek gürültü dışarıdaki yağmurun çığlığıydı. Dawson parmaklarını masaya vurup ritim tutarken başını yana eğerek Ada'yı izliyordu. "Kâbus görmüşsün."

"Büyük sürpriz."

"Hatırlıyor musun?"

Ada kaşlarını çatarak baktığında Dawson omuz silkti. Bir elinde bardakla karşısına oturup mutfağın cılız ışığıyla aydınlanan yüzüne baktı. "Bu normal bir soru değil. Hilary bana günlerdir kâbus gördüğümden bahsetti ama ben sadece bu gecekini hatırlıyorum. Sen de biliyorsun, değil mi? Duydun mu?" Dawson başını salladığında Ada ondan bir adım daha uzaklaştığını hissetti. Yakın olduklarını sanması kendi hatasıydı. Belki de bu yüzden hepsi Dawson için normal birer adımdı. Gözlerinin ardına saplanan acıyla masanın kenarını kavrayarak dişlerini sıktı. Sisler incelirken anılar ona işkence ediyordu. Önce sesler duydu. Sonra korkuyu hatırladı. Alper'i büyük bir iştahla ısıran kurdu izliyordu. Neredeyse çığlık atacakken dudağını ısırdı.

"Bana bak. Tüysüz, nerede olduğuna bak. Güvendesin." Ada gözlerini açmıyor, gittikçe daha korku dolu nefesler alıyordu. Dawson daha fazla zarar vermemesini umarak elini tuttu. "Oradan kurtuldun, hayatta kaldın," dedi sesinin ulaşması için öne eğilirken. Ada birden gözlerini açıp elini geri çekti. Ayağa kalkarken su bardağı yere düşüp kırılsa da umursamamıştı. Ayakları kırıklardan uzak durarak sadece ıslanan yerlere basmıştı. Dawson onunla birlikte dönüp hakkı olmadığını bilmesine rağmen, "İyi misin?" diye sordu.

Ada parmaklarını kaşının altına bastırarak seğiren gözünü sakinleştirmeye çalıştı. Neşeden uzak bir şekilde gülerek arkasını döndü. "Gerçekten espri anlayışın gelişiyor değil mi? Şu anda senden çok kendime kızgınım. En başından beri sen dâhil herkes, bana nasıl biri olduğunu anlattı. Avcı olduğunda kalbine işlenen mührün ruhunu duygusuzlaştırdığından bahsetti. İki aydan fazla bir zamandır uyandığımda ilk gördüğüm kişisin, uyumadan önce en son seninle konuşuyorum. Sana her şeyimi anlattım. Murat'a bahsetmediklerimi bile. Özellikle ona bahsetmediklerimi!" Kendini kontrol edemeden bağırıyordu. "Ama bana sadece aynı daireyi paylaşmak zorunda kalan iki insan olduğumuzu söyledin. Buraya gelmeyi istememiştim bile. Beni ikna eden sendin. Birlikte hareket edeceğimize söz verdin. İkisi birden doğru olamaz. Hangisi yalandı? Benim yanımda olacağın mı, yoksa tesadüfen aynı yerde duran kişiler olmamız mı?"

Dawson elini uzatarak avucunu masaya koydu. Oturmasını işaret ediyordu. Ada buna kaşlarını çatarken Dawson parmaklarını kaldırarak hafifçe vurdu. "Duymak istiyor musun?" Boğazındaki baskıdan yeterince nefes alamasa da yavaş adımlarla geri döndü. Masanın etrafından dolaşacakken Dawson, "Dikkat et, yerde kırıklar var. Buraya gel," dedi. Yanındaki sandalyeyi çekip kendini de döndürerek karşılıklı oturmalarını sağladı. "Yanında olacağına söz verdim ve bunda ciddiydim, tüysüz. Umduğun şeyi yapacağız, birlikte. Ama kontrolüm dışına çıkan şeyler oluyor. Keşke bunu anlatmanın bir yolunu bilseydim. Yardıma ihtiyacım var."

"Sana yardım etmeme izin ver o zaman." Ada hala kendi öfkesiyle boğuşuyor olsa da Dawson'ı dürüst bir anında yargılayamazdı. Kendini açmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

"Bu benim sorunum."

"İyi. Ben de başka birinin sorunuyla ilgilenmiyorum zaten."

"Ruh halinin bu kadar çabuk değişmesinden Murat haberdar mı?"

"Ondan saklamaya çalışıyorum. Konuyu değiştirme."

Dawson çenesini ovuşturarak iç geçirdi. "Biriyle temasta bulunduğumda bazen... berbat hale geldiğimi biliyorsun. Bu belki lanetle, belki de kalp mührüyle ilgili. Emin olduğum tek şey senin yanındayken olduğu. Daha az önce söylediğin gibi, haftalardır günün çoğunu birlikte geçiriyoruz. Uyumamız gerekmiyorsa ya da başka bir işimiz yoksa sürekli çalışıyoruz. Bu yakınlık kalp mührünün engellemek istediği her şeyin başlangıcı. Senin yanındayken kendimi kötü hissediyorum," dedi sessizce.

"Ah," dedi Ada nefesini bırakarak. "Hiç böyle düşünmemiştim."

"Bu herhangi biriyle fazla yakın olmakla ilgili. Seninle bir alakası yok."

"Biliyorum biliyorum," dedi Ada dürüstçe. Dawson'ın ne demek istediğini anlıyordu ve en başından bu şekilde açıklasaydı, birkaç dakika önceki saçma sapan duygusal patlamayı yaşamak zorunda kalmazlardı. Elini yumruk yaparak yavaşça masaya vurdu. "O zaman ben bir süre Gavin'le çalışırım. Bu yardımcı olur mu?"

"Umarım."

"Peki biz konuşmayacak mıyız?" Hemen ardından hızlıca ekledi. "Konuşmadığımızı söyledin ama tam tersi olduğunu biliyorum."

"Genç olduğum yıllardan beri en sık konuştuğum kişisin, tüysüz. Durumumun geçici bir şey olup olmadığını anlayamıyorum. Benim için tamamen yeni bir karmaşa. Sorunun ne olduğunu bulduğumda çözümü de göreceğim." Elini başının üzerinde dolaştırıp kaşıdı. Ada'nın sakinleştiğini gördüğüne memnundu. Hiç değilse sorunlardan biri hallolmuştu. "Yarın Lavina'nın yanına gideceğim. Bana yardımcı olacaktır. Dönüşte sana ağrı kesici alırım."

"Bir kızı nasıl kandırman gerektiğini biliyorsun," dedi Ada gülerek.

"Uzun zaman oldu."

"Bundan emin değilim." Ada ellerini masanın üzerine koyup sandalyesini sağa sola salladı. "Odanda kokusunu duyduğum kadın vardı? Amona. Kendisini görmedim ama güzel biri olduğuna bahse girerim."

"Amona kandırandır, kandırılan değil ve evet, güzel olduğunu söyleyebilirim."

"Amona," diye tekrarladı Ada. Bu ismi bir yerde gördüğünden emindi ve Lavina deyince... Dudaklarını aralayarak Dawson'a döndü. "Amona Beş Kız Kardeş'ten biri. Lavina'nın kız kardeşi." Beş Kız Kardeş'i dövmeleri araştırırken bulduğu kitaplardan birinde görmüştü. Kardeşler bir büyücü meclisiydi. En güçlülerden biri. Başlarında Lavina vardı, *Aç Gözlü* olan. Onun haricinde Kıskanç, Gazap, Şehvet ve Tembel de meclisin birer parçasıydı. "Amona hangisi?"

"Şehvet olan."

"Elbette öyle." Yeniden ayağa kalktı. Baş ağrısı tamamen yok olmamışsa da hafiflemişti. Uyuyabileceğini sanmıyordu fakat yatakta dinlenmeye devam edebilirdi. "Yarın gittiğinde onu da görecek misin?"

"Muhtemelen." Dawson kısa ve acele cevaplar veriyordu.

"Pekâlâ. İyi geceler."

"Sana da tüysüz."

20

En güzel duyguları yaşamak bir tercih değil de mecburiyetse,
Tüm bu zorunluluk her şeyi mahvedebilir miydi?

Dawson etrafındaki karanlık köşelerde gözlerini dolaştırıyordu. Her an üzerine düşecek bir örümcek bekliyordu. "Yardımına ihtiyacım var." Sorununu anlatmaya sadece bu şekilde başlayabilirdi.

Lavina oturduğu yerden kalkarken elbisesinin etekleri dalgalandı. Gösterişli sarı saçlarının parlak bukleleri yüzünü çevreliyordu. Ufak tefek, güçlü bir kadındı Lavina. Dawson'ın tüm büyücüler içinde güvendiği tek kişiydi. Sayamadığı kadar yardımı olmuştu, hem kendisine hem de anne ve babasına. Dawson'ın çenesini tutarak gözlerine bakması için aşağıya çevirirken, "Dövmeler mi?" dedi.

"Evet, ama hangisinin sebep olduğunu bilmiyorum."

Cellât olan Azü'yü öldürüp Aleut Katili dövmesini almıştı ve bu gerçek anlamıyla bir lanetti. Avcı olmaya karar verdiğindeyse kalbi mühürlenmişti ve şimdiye kadar bunun da bir lanet olduğunu anlayamamıştı. İki dövme birleştiğinde Dawson tamamen ruhundan kopmuş, katil içgüdülerine sahip bir avcıya dönüşmüştü.

Dawson'ın elini iki avucunun arasına alan Lavina yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Seni çözüm aramaya iten şey Aleut Katili dövmesi değil. Kalbine işlenen mühür sınırları zorluyor ve zaten zayıf olan lanetini de beraberinde yıkmaya çalışıyor."

"Büyücülerin dilinden anlamıyorum. Hepiniz çok karmaşık konuşuyorsunuz."

Lavina gülümsedi. "İstemeyerek yaptığım tek dövme buydu." Parmaklarını kaydırarak elinin üstünü okşadı. "Üzgünüm."

"Biliyorum, Lavina. Ama o dövmenin çalışmasında bir sorun göremiyorum. Hala herkes benden uzak duruyor. Değişen bir şey yok."

"Olacak," dedi Lavina, Dawson'ın yüzüne dokunarak. "Biraz daha sabret. Işığın sandığın kadar uzakta değil."

Murat odanın aralık kapısından başını uzattığında Ada birbirine dolanmış saçlarını çözmeye çalışıyordu. Deniz suyunun sertleştirdiği ve bakımıyla uğraşmadığı saçları isyan edecek kadar uzamıştı. Ada'nın giriştiği meydan okumayı gören Murat, "Sonra gelebilirim," dedi başparmağıyla arkasını işaret ederek.

"Sorun değil." Ada küçük tutamların üzerinde çalışmaya başlarken Murat'ın hareketlerini izliyordu. Odaya girdiğinde etrafı dikkatli bir şekilde izlediğini kaçırmamıştı. "Hilary burada değil."

"Pekâlâ, esas konu." Tüm göz korkutucu görüntüsüne rağmen gülümsediğinde gerçekten sevimli bir hale bürünen Murat yatağın kenarına oturdu. "Tavsiyeye ihtiyacım var ve eğer bu seni rahatsız ediyorsa konuşmayız."

"Hilary'den hoşlanıyorsun. Belli ettiğinden daha fazla," dedi neredeyse suçlayıcı bir şekilde fırçasını ona doğrultarak.

"Hiç belli etmediğimi sanıyordum."

"Kadınlar anlar." Omuz silkip saçlarındaki düğümlerle ilgilenmeye devam etti. "Dur tahmin edeyim. Hilary'ye yakınlaşmak,

hatta bir şeyler yaşamak istiyorsun ama ikiniz arkadaş sayılırsınız." Murat başını sağa sola salladığında Ada sözünü kesmemesi için kaşlarını kaldırdı. "Eğer bir şeyler yolunda gitmezse bu hassas grubun mahvolmasına sebep olmaktan ve Gavin'le dostluğunun zarar görmesinden korkuyorsun."

"Teşekkürler." Murat nefesini bırakarak gözlerini kapadı. "Bu söylediklerini aynı cümlelerle Gavin'e tekrar edebilir misin?"

"Çocuk gibisin."

"Hilary'den hoşlanıyorum. Çok fazla," dedi homurdanarak. "Ama Gavin'le olan durumu bir kenara bıraksam bile onun sahiden bunu istediğinden emin değilim. Askerlik için eğitim gördüğü sırada-"

"Dur biraz, Hilary asker mi?"

"Henüz değil. Bunun için eğitiliyor. Bailey, Teo ve Thomas'la ormanda kamp yaparken Remus saldırısına uğradılar. Orada öldürdükleri Remuslar'dan sonra üçü de asker olmak istedi."

Ada, "Bailey kim?" diye sorarken onun artık hayatta olmadığını hissetti.

"Öldü. Sanırım Hilary'yle birçok ortak noktanız var." Ada kesik bir nefes aldığında Murat omuz silkti. "Tepki verişleriniz biraz farklı oldu, hepsi bu. Sen içine kapanırken o kendine sahte duvarlar ördü."

"Onu da tedavi ettin mi?"

"Denedim ama bu kadar oldu." Murat bunu esas kişiyle konuşmadan halledemeyeceğini kabullenerek ayağa kalktı. "Sana konuyu açtım çünkü beni bundan vazgeçirtecek kadar sert, iğneleyici ve karamsar konuşursun zannetmiştim." Ada gözlerini kıstığında Murat gülümseyerek onun omzuna vurdu. Kapıdan çıkacakken elini duvara yaslayarak olduğu yerde döndü. "Ev hanesine iki kişi daha eklendi. Ne kadar süre daha burada kalacağımız belli değil ve Peratha'yla Deborah gelmeden önce Dawson bir odada tek başına kalıyordu. Şimdi biriyle aynı odayı paylaşması lazım."

"İyi." Tamamen çözülmüş bir avuç saçında fırçayı baştan sona kaydırdığında nefesini bıraktı. "Neden hala bakıyorsun? Evin yerleşim planından ben mi sorumluyum?"

"Konu şu ki; kendini berbat hissetmeden Dawson'ın yanında kalabilecek sadece Deborah ve sen varsınız. İkisinin pek anlaşamadığını söylemek durumu özetler. Bu yüzden Dawson geri döndüğünde aynı odada kalmanızda bir sakınca var mı?"

"İki kardeşi barıştırmak açısından aynı odada kalmaları için zorlamalıyız bence."

"Ne var biliyor musun, sahip olduğun diplomayı asla kullanmamanı diliyorum."

Ada gözlerini devirse de Murat çoktan kapıyı kapamıştı. Çabuk adımlarla aşağıya inerken Hilary'nin nerede olabileceğini düşünüyordu. Muhtemelen Gavin'i dinleyip henüz çok acemi olan kuzeninden uzak durması gerekiyordu ve uzun zamandır bunu fiziksel olarak başarsa da düşüncelerini bir türlü Hilary'den koparamamıştı. Onun ismi bile aklında yankılandığında kendine kızarken haftalardır bir arada durmak Murat'a hiç yardımcı olmuyordu.

Cam kapıyı kaydırarak içeri giren Dawson saçındaki ıslaklığı eliyle silkeledi. "Burasının beyin eriten bir sıcaklıkta olması gerekmiyor muydu?" Omzundaki çantayı yere indirip ceketini çıkararak sandalyenin üstüne attı.

"Çabuk döndüğün iyi oldu," dedi Murat mutfağa giderken.

Merdivenlerden inen Deborah, Dawson'ı gördüğünde adımlarını hızlandırdı. "Sana söylemem gereken bir şey var." Üst raftaki bardaklara uzanan Murat'ı daha iyi görebilmek için başını eğerken konuşmaya devam etmemişti. Murat, Dev lakabını kükrediği için almamıştı. Sahiden iyi bir vücudu vardı. Deborah iç geçirip başını sallarken Dawson'a döndü. Dawson tek kaşını kaldırmış yüzünde tuhaf bir ifadeyle, hayranlıkla Murat'ı izleyen Deborah'a bakıyordu. "Ne var?" dedi Deborah yumuşak bir sesle. "İzlenilmeyi hak ediyor."

"Doğru. Ediyorum," dedi Murat gülümseyerek onlara dönmeden. Elindeki bardağı çevirirken buzdolabını açtı.

Kolçağa oturarak ellerini önünde birleştiren Dawson sabrını korumaya çalışıyordu. "Ne söylemen gerekiyordu?"

"Remus'tayken duyduğum bazı şeyleri burada sizlerden öğrendiklerimle birleştirmeye başladım. Saldırının nasıl geliştiğini tam olarak bilmiyordum ama duvarlar ince ve siz oldukça çok konuşuyorsunuz. Biraz daha araştırma yapmam gerekecek. Sanırım bu eski bir kültüre dayanıyor. Remus'ta Velznalı birinden bahsediyorlardı."

"Velzna mı? Orası nerede?" dedi Murat.

"Bilmiyorum. Ama kehanetlerinin gücüne inanıyorlar ve gerçekleşmeye başladığını düşünüyorlar. Ada'yla bağlantılı olduğunu tahmin ettim çünkü söylentiler katliam çevresinde dönüyor. Remus'un gerçek manada psikopat bir doktoru var. Aslında unvanı Doktor," dedi gözlerini devirerek. "Tüm bu katliam olayını o yönlendiriyor."

"Bu konuda bağlantılarını kullanabilirsin," dedi Dawson, Murat'a dönerek.

"Mecbur kalmadıkça kullanmak istemiyorum. Hem sen kimseye güvenmezsin. İyi gelen duygulara alerjin falan yok mu?

"Devler kadar patavatsızsın. Ayrıca bu hiç de bir psikologa ait sözler değil."

"Tatildeyim," diye kendini savundu Murat. Eve yaklaşan bir arabanın sesini duyduklarında ikisi de dikkat kesilerek doğruldu. Ne olduğunu kontrol etme fırsatı bulamadan her gün bunu yapıyormuşçasına içeri giren adamı gördüler. Murat ve Dawson kısaca bakışırken merdivenlerden aceleyle inen Peratha heyecanlıydı.

"İyi görünüyorsun." Onu yağmurdan koruyan kapüşonunu geri ittiğinde Azü genlerinin çarpıcılığını taşıyan sarı saçlar ve keskin mavi gözler açığa çıktı. Stone omzundaki çantayı yere

indirerek boynuna sarılan Peratha'ya tek koluyla destek vererek ayaklarını yerden kesti.

"Harika," diye mırıldandı Dawson. Peratha'nın en büyük kardeşi olan Stone üç yüz yaşının üstündeydi ve bir katliamdan kurtulduğundan beri Kaiser'ın manevi oğluydu. Dawson onu çok nadir Aleut'ta görürdü. Şu anda burada ne aradığını anlamıyordu bile.

"Peratha?" dedi Murat açıklama beklediğini belirten bir sesle.

Peratha arkadaşlarına dönerek omuzlarını kaldırdı. "Bu ev tamamen bana ait sayılmaz. İkimizin ortak yeri aslında ve..." Kısaca Stone'a baktıktan sonra dudaklarını kıvırdı. "Neden burada olduğunu bilmesem de babama haber vermeyeceğine güvenebilirsiniz, tamam mı?"

"Elbette. Hayatım boyunca Stone'a güvenmezsem başka ne yapardım bilemiyorum," dedi Dawson.

"Demek hala sinirli tavırlara devam, ha?"

Dawson, Stone'un sorusuna cevap vermek yerine salondan ayrıldı. Azüler'den nefret etmesinin birçok sebebinden biri de Stone'du ve akşamın bu vaktinde ona ayırabilecek kadar enerjisi yoktu.

Ada sabaha karşı derin bir nefes alarak uyanırken sırtüstü döndü. Elini gözlerine kapatarak parça parça hatırladığı kâbuslarını düşündü. Son zamanlarda daha sık -aslında daha çok hatırladığı- kâbuslar görüyordu. Tahminine göre rüyaları ona zorla unutturulan anılarından ibaretti ve onları hatırlamaması gerektiği için sabah uyandığında kâbuslarla boğuştuğunun bile farkında olmuyordu. Birkaç gündür hatıraları netleşirken uykuları daha huzursuz bir hal almaya başlamıştı.

Nefes sesi duyduğunda kaşlarını çatarak başını eğdi. Dawson oradaydı. Yüzü diğer tarafa bakarken kıpırtısız yatıyordu.

Ada yavaşça kalkıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Dawson'ın yanına giderken onun enerjisinin ilk defa bu kadar uysal ve sessiz olduğunu hissetti. Enerji Dawson'dan ayrı vahşi bir hayvan gibiydi. Uyuduğu zaman sorun yoktu. Boynundan başlayıp kollarına kadar uzanan dövmelere bakarken başını yana eğmişti. Bu kadar karışık sembollerin bir araya gelmesinden dolayı ortaya çıkacak şeyin çirkin olması beklenirdi ama öyle değildi.

Ada yapmaması gerektiğini bile bile gözlerini Dawson'ın sol eline doğru kaydırdı. Dövme tüm uğursuzluğuyla varlığını korurken yutkundu. Yine de diğerleri gibi kendini kötü hissetmiyordu. Dövmenin anlamı onun için daha somuttu. Sahip olmadığı hisleri beslemiyordu. Özellikle Dawson dövmeyi nasıl aldığını tam olarak anlattığından beri düşünceleri daha da keskinleşmişti.

"İnsanlar," dedi Dawson bıkkın bir sesle yüzünü yastığa gömerken.

Alt dudağını ısırarak geri çekilen Ada pijamasının kollarını parmaklarına kadar çekiştirdi. "Üzgünüm. Uyandırmak istememiştim. Ne zaman geldin?"

Dawson doğrulurken her bir dövmesi canlıymış gibi hareketlendi. "Bu evde fazla oda yok. Sayımızın artması da durumu biraz sıkıntıya soktu haliyle."

"Biliyorum, Murat bahsetti." Dawson üzerinde sadece kot pantolonla yatağın üzerine uzanmıştı. Ayağa kalkıp dışarı çıkarken Ada bir an yerinde durup onu takip etti. "Lavina'dan ne öğrendin? Bu gereksiz öfkenin ve normalden berbat halde olmanın sebebi neymiş?"

Suyu açarak yüzünü yıkarken bir süreliğine Ada'yı görmezden gelmişti. Havluya uzandığı sırada sıkıcı bir bakış atarak kafasını salladı. "Bir ara anlatırım, olur mu? Deborah seninle alakalı olabilecek bir şeyden bahsetti. Buna odaklanmamız daha iyi."

Yanından geçip giderken Ada bir kez daha boşluğa bakıp kalmıştı. Deborah bu bilgiyi ne zaman vermişti ki? Sadece birkaç saat uyumakla bile anın esas konusunu kaçırabiliyordu. Dawson'ın bunu kullanarak sorularına cevap vermekten kurtulması yüzünden tırnaklarını kemirebilirdi. Normal birkaç diyalog içinde kalmaları sanılandan çok daha zordu. "Konuşmanın ortasında bir yerlere gidip durmazsan sana işkenceden farksız gelen bu iletişimi daha çabuk bitirebiliriz!"

"Eğer cevapları kabul edersen kesinlikle çabuk biter."

Karanlık evde merdivenlerden gelen sesleri dinleyerek yürüdü. Aşağıya indiği sırada yağmurun hala durmadığını fark etti. Fırtına dinmiş, rüzgâr yavaşlamıştı fakat yağmur etkisini yitirmemişti. "Henüz gün açmadı bile. Dawson hayatına karışmaya çalışmıyorum-"

"Öyle mi? Hiç belli etmiyorsun doğrusu."

"Sadece seni merak ediyorum. Kötü görünüyordun."

"Daha iyiyim." O sırada ikisi de dışarı çıktığını, ıslanmaya başladıklarında fark etti. Dawson Ada'dan uzaklaşmaya çalıştığının mantıklı bir açıklamasını kendisine bile yapamazken sesli bir şekilde nasıl açıklayacağından habersizdi. Ada'nın uyanık haliyle yan yana durmaktan kaçınmak için ıslanmayı dert etmiyordu.

Ada kollarını göğsünde bağlayıp bahçeye çıkan son basamaklarda durdu. Yoğun yağmurdan korunmak isteyerek bir iki basamak yukarı çıktı. "Anlatmayacaksan seni zorlamayacağım... şu andan itibaren," dedi gözlerini devirerek. Yağmurun gürültüsü yüzünden sesini yükseltmişti. Dawson ona arkası dönük duruyor ama yürüyüp gitmiyordu. "Ne durumda olduğunu merak ediyorum. Kendim için değil. Yardımcı olamayacağımı düşünüyorsun. İnsanım ve çok kısa bir zamandır sizlerden haberdarım. Yine de bilemezsin." Elinin tersiyle dudaklarının üstündeki yağmur damlalarını sildi. "Umarım iyi olursun, Dawson. Daha iyi bir hayatı hak ediyorsun."

Söyleyeceklerini bitirerek üşüyen ellerini sakladı. Eve girmek için döndüğünde Dawson oradaydı. Nefesini çekerek iki basamak birden geriledi. Böyle anlarında Dawson'ın etrafında bulunmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini kendisinden bile dinlemişti. Kurtların vahşi doğasında hayatta kalma derslerinin birçoğu Dawson'ın sınırlarına dikkat etmesinden oluşuyordu.

"Daha iyi bir hayatı mı hak ediyorum?" Sinirlenmişti ve Ada nedenini anlamadan huzursuz olurken Dawson'ın tehditkâr yürüyüşüyle biraz daha geriledi. Söylediği bir şey yüzünden bu kadar sinirlendiğini daha önce hiç görmemişti. Yüzündeki ifade Ada'nın koşarak uzaklaşma içgüdüsünü uyandırıyordu. "Bunu ben seçtim. Yaptığım seçimler beni buraya getirdi," dedi Dawson başını yüzüne eğerek. Yağmur damlalarının kavgasını bastıran güçlü sesi Ada'nın kulaklarına çarpıyordu. Öfkesi tamamen kendisineydi fakat karşısında olan tek kişiye yönlendirmişti. "Şimdiye kadar berbat bir yaşama sahip olduğumdan habersizdim. Tüm insanlığın ve saçma umutlarınla kişiselliğimi sorguluyorsun."

"Söylediklerin çok saçma."

Dawson gülerek ellerini kaldırdı. Saçma olduğunun öylesine farkındaydı ki bu daha fazla sinirlenmesine sebep oluyordu. "Tüysüz..."

"İstediğin buysa... İhtiyacın olan buysa beni bir daha görmek zorunda kalmazsın. Gidebilirim, gideceğimi biliyorsun."

"Çözümün bu olduğunu sanmıyorum."

"Ne peki?"

"Şu anda sana cevapları verememem."

Ada daha fazla dinlemek istemeden onu göğsünden itti. "Ne zaman verdin ki? Her zaman kafamı karıştırarak konuşuyorsun. Ne söylediğini anlamak için bazen günlerce düşünmem gerekiyor ama artık bununla uğraşmayacağım. İlgilenmem gereken sayısız sorun, çözülmeyi bekleyen onlarca bulmaca varken, sen gönülsüz olduğun sürece karmaşana vakit ayıramam.

Neler olduğunu anlamıyorum, Dawson ama artık bilmediğim bir oyunu oynamayacağım." Yeniden eve yönelmişken Dawson'ın kolunu tutmasıyla Ada burnundan soluyarak kavrayışından kurtulmaya çalıştı. Uzaklaşmasını sağlayamadığında bir kez daha vurup kolunu çekti. Sırılsıklam bir halde ve bıkkınlıkla etrafına sular saçıyordu. "Ne istiyorsun benden?!" dedi Ada yüzüne karşı bağırarak. İki elini birden kullanarak omzundan ittiğinde duvara çarpmasına sebep oldu.

Dawson nefes nefese bir halde duvara yaslı kalırken dudaklarını araladı. Bir an konuşamadan duraksadıktan sonra yavaşça soluğunu bıraktı. "Sanırım beni sevmeni." Ada'ya çevirdiği gözleri gecenin tüm karanlığına rağmen parlıyor, her şeyi ortaya koyuyordu. Şaşkın bir halde, tozlanmış kalbinin ona ne söylemek istediğinin farkına varmıştı.

Ada'nın kulaklarında yoğun bir basınç vardı. Tenini yüzlerce iğneyle döven yağmur damlalarını ve soğuğu unutarak gözlerini ardına kadar açtı. Göğsü sıkışmaya başladığında dudaklarını araladı. Nefesi güçlükle dışarı çıktı. Bir aynaya baktığına emindi. Dawson'ın yüzü şaşkın, karmaşık ve korku doluydu. Tıpkı Ada gibi. "Neden bahsediyorsun sen?" Sesi fısıltıdan farksız çıkmış, kulağına ulaşmamıştı fakat Dawson onu duymuştu.

Dawson gözlerini kapatıp başını eğdi. Uzayan saçları gözünün önüne düşmüş, uçlarından sular damlıyordu. Avucuyla saçlarını itip çabucak toparlandı. "Unut gitsin."

Ada hantal adımlarla merdivenleri çıktı. Hareketleri, düşünceleri ve vücudu yavaşlamış olmasına rağmen kalbi son hız çarparak göğsüne yoğun bir ağrı bırakıyordu. Başparmağının arkasıyla göğüs kafesini ovuştururken yaşadığı birkaç dakikayı tekrar tekrar düşünüyordu. "Ben sırlarımı paylaşırken söylediğin şey seni sevmem gerektiği mi? Bu yaptıkların için beklediğin bir karşılık mı?"

"Beni yanlış anladın. Demek istediğim..."

"Beni seviyor musun?"

"Ada konu bu değil."

"Hayır. Konu tam olarak bu!" Sinirlenmesi biraz olsun kendine gelmesini sağlamıştı. Sakin ve umutsuz bir konuşmanın içine düşmekten çok daha iyiydi. Çaresiz olduğunun farkındaydı fakat elinde olan buydu.

Dawson, "Seni sevip sevmediğimi bilmiyorum. Ama sanırım sevmiyorum," derken gözlerini kaçırdı. "İşin aslı bunu yapamıyorum. Bu ne zaman oldu, beni ne zaman etkiledin bilmiyorum ama bir yerden sonra seni sevmek istemeye başladım."

"Ama bunu yapamıyorsun," dedi Ada sessizce. "Öfkenin ve uzak davranışlarının sebebi bu muydu?" Dawson başını sallayarak onayladı. Ada yeniden sakinleştiğini hissederken yutkunup başını çevirdi. "Beni sevemiyorsun ama benden seni sevmemi istiyorsun. Bu hiç adil değil."

"Eğer seni sevebilseydim bunu yapar mıydın?"

"Hayır." Ada cevabını düşünmeksizin ve aniden vermişti.

Dawson dış kapıyı çekerek kapatırken saçlarını geri itti. Koltuğun üzerindeki battaniyeyi alıp Ada'nın omuzlarına sararak önünde birleştirdi. Ada titrediğinin farkında bile değildi. Dawson başını eğip gözlerine baktı. "O zaman beni sevmemek için mantıklı nedenler bulmaya çalışma. Hiçbir koşulda bunun için çabalamayacaktın."

"Sanırım," dedi Ada nedensiz bulduğu bir üzüntüyle. Eline doladığı battaniyenin ucuyla gözünün kenarındaki yağmur damlalarını sildi. Dawson gitmek isterken Ada bir kez daha önüne çıktı. "Kız kardeşlerde konuştuğun şey bununla mı ilgiliydi? Eğer yoğun şeyler hissedersen dövmenin seni öldürebileceğinden bahsetmiştin."

"Lavina dövmelerimi inanarak yapmadığından bahsetti. Bir laneti işlerken bu gereklidir, kitaplarda okumuştuk." Kahvaltı tezgâhının uzun taburelerinden birine oturup diğerini de Ada için çekti. Ada bir kez daha yüzünü silerken battaniyeye sıkıca sarılarak karşısına geçti. Kolunu masanın üzerine yaslayan

Dawson, Ada haricinde her yere bakıyordu. "Lavina, anne ve babamın arkadaşıydı. Cellât'ı öldürmem onu sadece memnun etti. Beni suçlu bulmuyordu. Kalp mührünü ise bana yakıştıramadığından söz ederdi. Yalnız kalmamdan korkuyordu. Bu yüzden sana karşı... bir şeyler hissettiğimde mühür beni öldürmek yerine sadece uyarı sinyalleri verdi ve zayıflamaya başlamadan önce son atışlarını yapıyor. Yanına gittiğimde bunları öğrendim."

"Lavina neden daha önce söylememiş?"

"Her şeyin zamanında ortaya çıkması gerektiğine inanan birisidir. Bana bir... kehanetten bahsetti. Uzun bir süre boyunca buna karşı koydum. Önce değiştirmek istedim, sonra gereksizce çabaladığımı düşünerek umursamadım ama Lavina ne olacağını biliyordu. En başından beri."

"Anlamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Dawson çaresiz bir halde. Lavina'nın kehaneti Dawson ve Ada'yla ilgiliydi. Daha Av Dönencesi başlamadan önce Dawson'a hayatını değiştirecek o kişiyle tanışacağını defalarca söylemişti. İlk kez Lavina'yı ciddiye almamak gibi bir hata yapmıştı.

"Seni seversem ve aramızdaki tuhaf iletişimi geliştirirsek zamanla düzelecek misin?"

"Önce daha kötü olacağım ama sonunda evet, dövmeler zayıflayacak."

"Sadece kalp mührü değil, Aleut Katili dövmen de gidecek." Dawson hala ona bakmazken başıyla onayladı. Ada bunun nasıl işlediğini anlamamıştı fakat kurtlara bile yeni yeni alışmaya başlıyorken büyücülerin karmaşık denklemlerini çözebileceğini zannetmiyordu. "Belki de bu yüzden seni sevmemi istiyorsundur, Dawson." Masanın üzerinden elini uzattı fakat parmakları yan yana durmasına rağmen ona dokunmadı. "Bir ilişki yaşamak yerine, asıl arzuladığın lanetinin kalkmasıdır."

"Haklı olabilirsin. Bunu ayırt edemiyorum." Elinin tersiyle çenesinin altını kaşıyan Dawson derin bir nefes alarak daha dik durdu ve Ada'ya baktı. "Lavina'ya avcı dövmemi yenilemesini söyleyeceğim. Bu seferkinin tam bir mühür olduğunu garantileyeceğim."

"Ruhsuzun teki olacaksın." Ada'nın birçok konuda kafası karışık olmasına rağmen Dawson'ın şimdikinden daha ruhsuz olabileceğini düşünmezdi. Ama görünen o ki mümkündü. Şimdiye kadar gördüğü Dawson sadece mühürler ve lanetlerle engellenmiş biri değil, aynı zamanda bir parça da olsa kendisiydi. Bundan, aslında kendinden, kurtulmak isteyen Dawson çıkış kapılarını zorlasa da tek kilit Ada'nın elindeydi. Kapıları açamayacağını fark ettiğinde Dawson'ın çözümü atlayabileceği bir pencere bulmak olmuştu. Ada ona yardım etmeyi öylesine istiyordu ki bu her şeyden çok canını yakıyordu. Bir kez daha elini uzatsa da temas ettikleri bazı anlarda neler olduğunu anımsayarak geri çekildi. Yağmurun altında Dawson'ın ona dokunmasının hiçbir yıkıcı sonucunun olmaması sadece şanstan ibaretti. "Duygular eksiklik değildir," diyebildi Ada.

"Şu anda beni aptal durumuna düşürdüğü kesin," dedi Dawson ayağa kalkarken. "Söylediklerimi unut diyemem. Ama bunu halledeceğime söz veriyorum. Seni ölü bir adamdan çalmayacağım, tüysüz. Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim."

Ada gözlerini kırpıştırdığında yalnız olduğunu fark etti. Gün doğumunun yumuşak ışıkları salonu doldururken yağmur da geri çekilmişti. Günler sonra ilk kez havada yazın esintileri vardı fakat Ada'nın içinde en karanlık kış başlamıştı.

Odasına çıktığında Dawson'ın olmadığını hissederek rahatlamayla karışık bir hayal kırıklığı yaşadı. Islak kıyafetlerini şort ve tişörtle değiştirdikten sonra tek omzundan önüne aldığı saçlarında havlu dolaştırarak yeniden aşağıya indi. Alışverişe Murat'ın çıkmasından dolayı evde çay bulunuyordu. Kurtlar için insan yemekleri bir ihtiyaçtan çok zevkti. Onların asıl

besini kovaladıkları avlarıydı. Geriye kalan her şey atıştırmalık amaçlıydı.

Havlusunu arkasına astığı sandalyeye oturarak çayını içerken ev halkı yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Önce Hilary geldi. Ada'ya kısa bir selam verip yüzmeye gideceğini söyledi. Ardından Gavin karşısındaki sandalyeye oturarak hazırlıksız yakalanmasına sebep oldu. "Bir sorun mu var?" dedi Ada bardağını dudaklarına götürürken.

"Ne? Yanına oturamaz mıyım? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Sözünü geri al," dedi Ada gözlerini kısarak.

Gavin dirseğini masaya çenesini de avucuna yaslayarak Ada'yı izledi. Kıvırcık saçları başının etrafında darmadağındı. Gözleri uykunun etkisiyle hala kırmızı olmasına rağmen aydınlık bakıyordu. "Hadi itiraf et, benden hoşlanıyorsun."

"Mümkün değil." Gavin'in arkadaşlık anlamında bir hoşlanmadan bahsettiğini biliyordu ve Ada aksini iddia etse de evet, ondan hoşlanmaya başlamıştı. Çoğu zaman sert hatta acımasız davransa da aralarında belli bir anlayış oluşmaya başlamıştı. Özellikle Deborah geldiğinden beri Ada istemsizce Gavin'e daha çok sempati duyuyordu. "Çay ister misin?" dedi sessizliğini bozmak için.

"Teşekkürler." Gavin esnerken onun elindeki bardağı alarak arkasına yaslandı.

"O benim... Her neyse, afiyet olsun." Parmaklarıyla tezgâha vururken hafifçe öne eğilip merdivene kısaca baktı. "Söylesene, Deborah'ın iyiliği bulduğuna falan inanıyor musun? Remuslar benim peşimdeyken çıkıp gelmesi biraz şüphe uyandırıcı."

Gavin çaydan büyük bir yudum alıp içine göz atarken omuz silkti. "Ona güvendiğimiz yok. Ama elinde bazı bilgiler olduğunu düşünüyorduk ve haklı da çıktık. Henüz kendinin bile farkına varmadığı şeylere sahip."

Remus'tan gelen ve uzun zamandır düşman olan birinin nasıl yardım edebileceğini düşünen Ada durgunlaştı. Salon kalabalıklaşmaya başlarken tezgâhın üzerindeki bir lekeyi tırnağıyla kazımaya odaklanmıştı. Başını kaldırdığında ona tamamen yabancı gelen ama koltukta fazlasıyla rahat oturan adamı gördü. Azü olduğu her bir santiminden belliydi. Saçlarını ve gözlerini görmemiş olsa bile herkes ve her şey ona aitmiş gibi takındığı rahat tavrı dolaysızdı, Azü ırkını vurguluyordu. Hemen hemen Murat'la aynı boydaydı -ki bu bir hayli uzun olduğu anlamına geliyordu. Gavin'in kolunu tutarak nereye baktığını işaret etti. Gavin omzunun üstünden bir bakış atıp burnunu kıvırdı.

"Stone, Peratha'nın en büyük kardeşi. Ne düşündüğünü biliyorum ama Kaiser'la araları kötüdür. Av Dönencesi haricinde Aleut'ta kalmaz bile. Neden buraya geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, Ada'nın bir sonraki cümlesini tahmin ederek. "Yine de yardımcı olabilir. Bizlerden daha tecrübeli ve unvanı Katip'tir. Kolay kolay hiçbir şeyi unutmaz. Biraz ürkütücü, biraz faydalı bir özellik."

Gavin'in söylediklerinden anladığı kadarıyla Stone'a güvenmemeli ama bildiklerinden faydalanmalıydı. "Senin lakabın Akrep. Başka birinin unvanına ya da lakabına laf atabileceğinden şüpheliyim."

Dudaklarını gererek ağzını açığa çıkaran Gavin insanken bile normalden daha uzun olan köpek dişlerini gösterdi. "Bu bebekler zehirli," dedi göz kırparak. Ada elini onun yüzüne kapatarak başını çevirmesini sağlarken gülüyordu. Gavin parmaklarını ısırmaya kalkışsa da kasıtlı olarak yavaş davranmış, Ada ise hemen geri çekilmişti. "Sana şaka gibi görünebilir ve son zamanlarda aynı tarafta olduğumuz için şanslısın fakat ısırdığım kurt olsa bile kimse zehrime kolay kolay direnç gösteremez."

"Ölümcül mü yani?"

"İstediğim zaman." Ada anlamadığı için kaşlarını çatınca Gavin elini salladı. "Eğer istersem hafif bir sersemlik verebilir,

uyuşturabilir ya da beynini eritecek dozda kan hücrelerini yakabilirim. Tamamen irademe bağlı."

"Bu harika," dedi abartısız bir şekilde.

"Biliyorum."

Birden Peratha'yla göz göze geldi. Kollarını bağlamış, dikkatli bir şekilde Ada'yı izliyordu. "Ne var?" dedi Ada çenesini öne çıkararak. Onu tersleyen sorusuna rağmen Peratha'nın bakışları yumuşaktı. Ada'yı neredeyse sinirlendirecek kadar anlayışla bakıyordu. Dawson'la olan konuşmalarını duymuş olduklarını düşündü fakat bu Peratha'yı sadece sinirlendirirdi.

Gavin sandalyesini döndürerek arkasına baktı. "Bir sorun mu var, kar tanem?"

"Bilmediğimiz konuların üstünden geçelim." Dawson merdivenlerden koşar adım inerken yüksek sesle konuşmuştu. Herkes dönüp ona baktığında aceleyle elini salladı. "Hazır burada toplanmışken bildiklerimizi birleştirebiliriz. Deborah sen başla."

"Şey..." Dawson'ın aceleci tavrı karşısında kafası karışan Deborah bir an kelimeleri toparlayamadı. "Tamam, Remuslar'da güvendiğim biri var. Dün gece onunla konuştum. Merak etmeyin, ona aradıkları kişiyle aynı evde olduğumu söylemiş değilim." Ellerini kaldırarak itirazlarını susturdu. Bikinisinin üzerine geçirdiği transparan elbiseyle kolçağa tüneyen Hilary burnundan alaycı bir sesle solusa da Deborah karşılık vermemişti.

Gözlerini Hilary'nin üzerinden güçlükle ayıran Murat boğazını temizleyerek kaşlarını çattı. "Güvendiğin kişi kim?"

"Bilmeseniz daha iyi," dedi Deborah yavaşça. "Bahsettiğim Velzna, bir şehirmiş."

"Etruria şehirlerinden biri." Stone konuşurken Deborah başını sallayarak onayladı. Bildiklerini düzgün bir şekilde aktarmak için birkaç saniyeliğine duraksadı. "Etrüskler antik bir topluluk. Kendine ait dilleri, dinleri ve kanunları vardı. Hala varlıklarını sürdüklerini sanmıyorum," dedi Stone düşünceli bir halde.

"Özelliği ne peki?" dedi Peratha.

"En güçlü birkaç kâhin o bölgenin yerel halkındandır." Stone bunu söyledikten sonra Deborah'a baktı. "Bu bir kehanetle ilgili. Ada'yı neden avladıkları bir kehanette geçiyor, değil mi?"

"Arkadaşım, Massasia diye birinden bahsettiklerini duymuş," diye devam etti Deborah. "Tam bir cümle ya da bilgi edinebilmiş değil ama parça parça bazı kelimeleri not almış." Arka cebinden çıkardığı kâğıdı açtı. "Soy bağı, yıldızlar, kâbus, canavar ve silah." Kâğıdı yeniden katlayıp özür diler gibi omuzlarını silkti. Çok bir şey yakalayamadığının kendisi de farkındaydı fakat bu elinde olan her şeydi.

Deborah'ın bahsettiklerinden anlam çıkaran tek kişi Stone'du. Dudaklarını aralayarak kaşlarını çattı ve inanamayan gözlerini Ada'ya çevirdi. Aradığını asla tahmin etmediği bir yerde bulmuş gibiydi. "Buna inanamıyorum." Başını yana eğip mavi gözlerinde çakan sarı ışıkla Ada'yı daha dikkatli inceledi.

Yumruğunu ağzına götürerek öksüren Dawson, Stone'un dikkatini dağıttı. "Belki neyin farkına vardığını bize de söylemek istersin."

"Evet, tabii." Alt dudağını dişleyerek kollarını bağlarken iç geçirdi. Hala biraz şaşkın görünse de kendinden memnun bir hali vardı. "Eğer bu sandığım şeyse siz de benim kadar biliyor olmalısınız. Cadıların çok uzun zaman önce işlediği bir kehanet bundan bahseder. Zamanla masallaşmış, korku hikâyelerine dönüşmüştür. Çocukların birbirine gizlice anlattığı efsanelerdir. Orman ruhları, reenkarnasyonlar, ala kurtlar ve daha birçoğu. Kurtların canavarları. Korktukları yaratıklar."

Herkes dönüp ona baktığında Ada'nın yüzündeki tüm kan çekildi. "Saçmalıyor!" dedi tiz bir sesle. "Ben canavar falan değilim. Buna inanıyor olamazsınız değil mi?"

"Bunlar efsanelerden ibarettir ve kehanette silah olarak geçerler. Hangi eve ait olursa -şimdiki yüzyıl diliyle- o evin nükleer

bombasıdır. Belli ki Kaiser bunun farkında değil. Yoksa seni öylece Remuslar'a yem etmezdi."

"Bu konuda ne biliyorsun?" dedi Dawson.

"Sadece oradan buradan duyduklarımı."

Stone bakışlarını Dawson'ın üzerinde tutarak gülümsedi. Ada, elleri yumruk halinde, başını eğdiği sırada Stone konuşmayı sürdürüyordu. Derinden gelen, sıcak hissettiren bir sesi vardı. Dışarıdaki tüm neme ve güneşin yakıcılığına rağmen Ada soğuğa tutulmuş gibi titriyordu. Gavin parmaklarını kolunun üstüne koyduğunda, Ada okyanusun ortasındaki tahta parçası gibi iki eliyle birden ona tutundu. Gözlerine batan yaşlar serbest kalmak üzereydi. Salonda konuşulan her şeye rağmen Ada'nın zihninde tekrar ederek dönen tek bir cümle vardı. *Ben canavar değilim, ben canavar değilim...*

"Ada'nın o silahlardan biri olması sadece olasılık," dedi Deborah oturduğu koltuğun ucuna kayarak. "Bu saldırılar dünyanın her yerinde oluyor. Remus kraliçesi ve Doktor bunları yönetiyor, doğru kişiyi bulmaya çalışıyorlar. Yanlış söylüyorsam düzeltebilirsiniz fakat antik bir kehanette geçen hayali bir canavarsan soyunun da az olması gerektiğini düşünüyorum."

"Soy bağı," diye sesli düşündü Dawson. "Söylediğin kelimelerden biri buydu. Saldıracakları kişilere böyle ulaşıyor olmalılar. Aile ağacını takip ediyorlar. Bu demek oluyor ki, Ada silah ya da değil her şekilde ailesinde bir yerde kurtadam geni var." Ada birden başını kaldırıp ona baktığında Dawson'la gözleri buluştu. "Üzgünüm ama durum bunu gösteriyor."

"Ben insanım. İnsanım!"

"Sakin ol," dedi Gavin başını eğerek.

"Bu kehanete ulaşabilmemizin bir yolu yok mu?" Soru Hilary'den gelmişti ve şu anda atabilecekleri en iyi adımlardan biriydi. Birkaç kelimeden yola çıkmak yerine asıl cümleler daha çok iş görürdü.

Stone bakışlarını kasıtlı olarak Murat'a çevirdi. "Tanıdığınız bir kâhin var sanırım."

İçinde birden yükselen korku ve öfkeyle dişlerini sıkan Murat ellerini yumruk yapıp gevşetti. "Kız kardeşimin büyü güçleri var ve muhtemelen kâhin. Yine de henüz çok genç. Bunlarla baş etmeye çalışıyor. Bize yardım edebilecek kadar tecrübeli değil ve mecbur kalmadıkça onu Kaiser'ın radarına sokmak istemiyorum," deyip bakışlarını Ada'ya çevirdi. "Özür dilerim."

"Hayır, haklısın," dedi Ada onu anlayarak. Kendisi de ailesinden birinin bu karmaşanın ortasında olmasını tercih etmezdi. "Kurtadamlar ve büyücülerin güçleri çok farklı yerlerde sanıyordum. Hem kurtadam olup hem de büyü güçlerine sahip olabilmek mümkün mü?"

"Sanırım atalarımdan biri ırklar arası düşmanlığa inanmayan barışsever bir kurtmuş. Annemin tarafından gelen bir güç ve ailemin tamamını sırf bu yüzden kaybettim. Elimde bir tek kardeşim kaldı. Bize yardım edebilecek başka biri var mı diye araştıracağım fakat onu buraya çağıramam."

Kimsenin söyleyeceği başka bir şeyi yoktu. Ada ona adım adım yaklaşan panik atağı dindirmeye çalışırken duyduklarını anlamlandırmayı bile denemedi. Kurtlardan öylesine nefret etmiş, onları öylesine şeytani yaratıklar olarak görmeye başlamıştı ki kendisinin de içlerinden birine dönüşebilme ihtimali, onun içten içe yıkılmasına sebep oluyordu. Hayır, içlerinden biri değil, daha kötüsüydü. Kurtların da korktuğu, onların bile canavar olarak gördüğü bir şeydi.

Bunca zaman sonra asıl korkması, peşinden gitmesi ve avlaması gerektiği kişinin kendisi olduğunu fark etmişti.

21

Canavarlar hayal dünyasının bir ürünü değil,
Onları görmeye başladım ve kendimden kaçmaya çalışıyorum.

Ada akşamüzeri kumsalda oturmuş ellerinin arasında büyük bir bardak limonatayla Stone'u izliyordu. Ne konuştuklarını duyamasa da Dawson'la ikisinin anlaşmazlığını metreler ötesinden görebiliyordu.

Üzerine gölge düştüğünde başını çevirmesine gerek kalmamıştı. Bu kadar büyük bir gölgeyi yapabilecek tanıdığı tek kişi Murat'tı. Pipeti dudaklarının arasına götürürken Dawson'ın yüzünden açık bir şekilde görünen nefret ve öfkenin sebebini anlamaya çalışıyordu. "Peratha'nın kardeşi olduğunu bilmiyordum."

"Kaiser'ın ilk karısından iki oğlu var. Sonradan evlendiğinde Stacie ve Peratha doğdu. Stacie yaşamıyor," derken Murat sesini düşürmüştü. "Nasıl öldüğünü anlatmak bir kurt için bile zor."

Murat usulca da olsa Ada'ya bu konu hakkında soru sormamasını rica ediyordu. Belli ki Peratha hastalarından biriydi ve haberi olmadan böyle bir bilgiyi paylaşmak istemiyordu. Ya da sadece arkadaşının sırlarını koruyordu. "Peki ya diğer kardeşleri?"

"Stone en büyükleri ve bildiğin gibi kan bağları yok. Onun haricinde Kaiser'ın ilk oğlu Konrad ve üç yaş küçük bir oğlu daha var; ismi Lanston. İkisi de dünyanın farklı bir yerindeki Aleut evlerini yönetiyor. Bilirsin, liderliğe yükselmeden önce tecrübe kazanıyorlar."

"Erkek kardeşleri Peratha gibi mi yoksa babalarına benziyorlar mı?"

Murat onun bu sorusuna gülerken uzanarak dirseklerini yere yasladı. "Lanston iyi biridir. Biraz soğuk ve fazla kontrolcüdür fakat onunla birkaç kez görüşme fırsatı yakaladım. Ayrıca tam bir Azü gibi görünüp öyle yetiştirilmesine rağmen sınıf farkından nefret eder. Peratha bana bir keresinde sırf bu yüzden Lanston'ın hiçbir Azü'yle sevgili olmadığından bahsetmişti. Umarım Kaiser'ı devirmeyi başardığımızda boşluğu dolduracak kişi Lanston olur."

"Konrad o kadar kötü yani."

"En kötüsüdür," dedi Murat ve Ada onun abartmadan dürüst bir yorum yaptığına emindi. "Stone'un Aleut liderliğinde söz hakkı yok. Kendisini her ne kadar yönetime adayıp, ordu konusunda yardımcı olsa da gerçek bir Aleut değil." Ada ilk kez başını çevirip ona baktığında Murat dudağının bir kenarını kıvırarak gülümsedi ve çenesini hafifçe eğerek mırıldandı. "Stone bir Tarafsız, Ada ve bunu asla saklamaz. Onun kadar güçlü birinin Aleut'ta fazla yüksek olmayan bir pozisyonda kalmasının nedenini kimse bilmiyor ve sadece bu yüzden bende güven uyandırmıyor. İsterse Kaiser'a meydan okuyabilir ama bunun yerine onun yönetiminde iki yüzyıldan fazla zaman geçirdi."

"Bu kadar şeyi nasıl biliyorsun?" Ada onun sadece tarihi detayları değil, aynı zamanda kişilik yorumları yapmasını da ilginç bulmuştu. Stone'un hastası olamayacağına bir şekilde emindi. Murat fazla gözlemciydi ve mesleğindeki biri kadar duyarlıydı fakat bunu sahiden belli etmemeyi başarıyordu. Şimdiye kadar Ada onun bilgi deposu olduğunu gözünden kaçırmıştı.

"Psikologlar ve barmenler her şeyi bilir. İki mesleğin de sırrı insanları dinlemektir."

"Ada?"

Kimin seslendiğini duyduğunda yüzünü buruşturan Ada bardağını dizine yaslayarak arkasına baktı. Deborah yaz rüzgârının dalgalandırdığı mini bir elbise giymişti. Ada tüm karamsarlığına ve Deborah'la arasındaki net hoşnutsuzluğa rağmen ne kadar güzel göründüğünü fark etti. "Eğer tehdit falan edeceksen biraz daha bekleyebilir misin? Şu anda meşgulüm."

"Meşgul olduğunu sanmıyorum," dedi Murat sessizce.

Ada dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan, "Kapa çeneni," dedi.

"Acil bir durum. Buraya gelirseniz... memnun olurum." Sesindeki ricaya kendi kendine gözlerini devirip verandadaki sandalyelerden birine oturdu. Birkaç dakika içerisinde Stone dâhil herkes masanın etrafına toplanmıştı. Gavin en uzak sandalyeye kurulduğunda Deborah dudaklarını kıvırsa da yorum yapmamıştı. "Peratha'yla konuşurken aklıma bir fikir geldi. Ne kadar doğru olur bilmiyorum ama Remuslar'ın peşine düştüğü kişileri soy bağından tespit ettiklerini biliyoruz ve bunun anlamı Ada'nın hayatından bir yerden kurt ırkının geçmiş olduğu. Eğer öldürülen akrabalarını görürsek bir ihtimal içimizden birinin onları tanıyabileceğini düşündüm."

Ada bu önerinin birçok açıdan işine geleceğini kabullenerek ayağa kalktı. "Gidip fotoğraflarını getireyim. Söylediğini sadece aksini kanıtlamak için yapıyorum. Ailemde kurt olan hiç kimse yok." Dolabın en arka ve gizli köşesine sıkıştırdığı kutuyu alarak geri döndü. Buraya gelmeden hemen önce teyzesinin evine uğradıklarında da aldığı fotoğraflardan bazıları kutunun içindeydi. Farklı zamanlarda çekilmiş ve yüzlerinin net göründüğü anıları masaya koydu.

Deborah fotoğraflara tek tek bakarken parmağını bir tanesine uzattı. "Bu kim?" İsimlerinin yazılı olduğu bir duvarın önünde duran Ada ve Kerim'in fotoğrafıydı.

"O aileden değildi. Kan bağı olarak değildi," diye düzeltti hemen. "Nişanlım." Deborah kardeşlerinin olduğu yaz gününde donup kalmış başka bir anı karesini önüne çekip inceledikten sonra geri itti. Baktığı her fotoğrafı diğerlerinin görmesi için itiyordu. Ada için bu birkaç dakika kaybettiklerinin hatırlatılmasından başka bir işe yaramıyordu. Deborah yine soru sorar gibi birini işaret ettiğinde Ada boğazının tıkandığını hissetti. "Ali," dedi. Ailesinin ölümü için belki kendini suçlamayı bırakabilirdi ama Ali için hissettiği pişmanlık asla son bulmayacaktı. "Kerim'in kardeşi."

Deborah anne ve babasının olduğu bir fotoğrafı eline alıp arkasına yaslandı. Elini havaya kaldırarak fotoğrafı Ada'nın yüzüyle yan yana tuttu. "Evlatlık olabileceğini düşünmüştüm fakat annenle çok benziyorsunuz."

Ve bu şimdiye kadar Deborah'ın ağzından duyduğu tek güzel cümleydi. İltifat ve rahatlatma amacıyla olmasa bile. Belki de tamamen dürüst olduğu için değerliydi. Ada göz ucuyla Dawson'a bakarken buldu kendini. Bir elini masanın üstüne koymuş, Ada'nın geçmişte kalan ve asla tazeleyemeyeceği hatıralar yığınına bakıyordu. Kaşlarını çatıp gözlerinin nereye odaklandığını takip ettiğinde Kerim'le ikisinin fotoğrafını gördü. Mezuniyette çekilmişti ve belki de ikisinin en mutlu olduğu anlardan biriydi çünkü bu birlikte yuva kurmalarının ilk adımıydı. Ada kendini kötü hissederek fotoğrafları topladı. Dawson'ın bunu görmesini istememişti. Ada'yı sevemediğini söylemesine rağmen onun yerinde olup Kerim'in başka bir kızla çekilmiş mutlu fotoğraflarına baktığı anı hayal edemiyordu. Fazla kırıcı ve can yakıcıydı.

Kurtların doğuştan gelen sahiplenme ve meydan okuma içgüdülerine tamamen zıttı. Onlar için bir şeyi kabullenmek

mücadeleyle alakalıydı. Sadece böyle mümkün kılınabiliyordu fakat Dawson'ın mücadelesi hayaletlere karşıydı. Ada ona yardım etmek istediğini söylemişti, bunda içtendi fakat elinden gelebilecek tek şey Kerim'i bırakmakken bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Fotoğrafların olduğu kutuyu hızla kapatıp odasına geri döndü. Kutuyu yatağının üzerine bırakıp yüzünü yıkamak için banyoya uğradı. Aynada gördüğü kırmızı gözler, rengi çekilmiş yüz ve gergin bir halde incelmiş dudaklar ruh halini mükemmel derecede kopyalıyordu. Havluyu ağzının üstüne bastırarak tırmanan mide bulantısının dinmesini beklerken küvetin kenarına oturdu. O sırada gözünün önünde Kerim'in bedeni vardı. Can çekişirken Ada'nın bileğini yakalayışı, bakışlarındaki çaresizlik ve ağzından kaçan acı kelimeler. Ali ve ilk uyandığında etrafında olan polisler, Kerim'in hem karnından hem de boğazından yaralar aldığından bahsetmişti. Ada ise o an Kerim'i pürüzsüz yüzüyle hatırlıyordu. Karnında açılan derin yaraya elini bastırmıştı fakat konuşmasının güç olmasının tek sebebi buydu. Boğazına aldığı bir hasar değil.

Havluyu elinden düşürürken klozetin kapağını açtı. Başı dönerken gözlerini sımsıkı kapadı ve nefessiz kalmasına aldırmamaya çalışarak her şeyin bitmesini bekledi. Kapı tıklatılırken Ada kendini geri bırakarak yere oturdu. Koridordaki her kimse ısrar etmeyip uzaklaştığında Ada rahatlamıştı. Bir dakika sonra duvardan destek alarak ayağa kalkarken sifonu çekti. Ağzını temizleyip koridora çıktı. Merdivenlere yönelmişken kapısı açık odasından gördüğü şeyle oraya yöneldi.

"Hemen gidiyor musun?"

"Ne kadar erken o kadar iyi," dedi Dawson. Eski deri çantasına yatağın üzerindeki tişörtlerini gelişigüzel atmaya başladı.

"Dawson ben çok üzgünüm." Ada söylediğinden ve ifade edebileceğinden daha üzgün olduğunu hissetti. Bunu herhangi bir şekilde açıklaması mümkün değildi. Kulağa delice gelmeyecek

hiçbir yolu yoktu. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı? İnan bana tereddüt etmem."

"İnanıyorum. Sorun bu değil."

"Gitme o zaman."

Dawson başını kaldırıp ona bakarken tereddütlü görünüyordu. Ama bu sadece birkaç saniye sürdü. "Sana bunun nedenlerini anlattım. Hem neden seni dinlemek zorundayım ki?" Toparlamayı bitirdiği çantasını yere bıraktı. Yaptıkları bu konuşmadan rahatsız olmuştu. Açık yaralarını göstermek Dawson için bir seçenek değildi. Bunu asla yapmazdı.

"Tabii ki beni dinlemek zorunda değilsin ama bunu seçebilirsin."

"Bana pek de özgür irade gibi gelmedi. Ayrıca gitmememi istemen son derece bencilce, bunun farkındasın değil mi? Tüm bu... hissetme olayının güzel olduğundan bahsedip duruyorsunuz ama bana sadece acı getiriyor ve ben bunu istemiyorum."

Ada onu anlayarak başını salladı. Buna karışmaması, tamamen dışında kalması gerektiğinin farkındaydı. Yine de içi olmaması gerektiği kadar huzursuzdu. Kendini bu kadar suçlu hissetmesi normal miydi, bilmiyordu. Dawson'ın yerinde olsaydı aynısını mı tercih ederdi, emin değildi fakat bunun ne kadar berbat bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Haklıydı, bunu hissetmeye devam etmesini istemek tamamen bencillikti. Üstelik sonu gelmeyen bir bekleyiş içerisine girecekse. Ada yatağın kenarına otururken Dawson'ın dolapları karıştırarak gerekli şeyleri toplayışını izledi. "Bu dövme kaç günde yapılır?"

"Eğer şanslıysam iki ay."

"Dalga geçiyorsun değil mi? Böyle bir anda iki ay ortadan kaybolamazsın." Dawson odadan çıkmak üzereyken Ada hızla ayağa kalkıp derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Bana o kadar yardım ettin ki bir şekilde karşılığını verememek beni gerçekten mahvediyor."

"Bana yardım edemezsin."

Ada, "Edebilirim ama yapamam," derken boynundan sallanan yüzükleri sımsıkı avucunun içinde tuttu. "Keşke farklı koşullarda olsaydık. Yemin ederim ki..."

"Beni sevmeye kendini mecbur hissedemezsin. Bu çok yanlış. Kendini kötü hissetmene gerek yok. Hem zaten aynı anda iki kişiyi sevmek mümkün mü?"

Ada'nın buna vereceği bir cevap elbette vardı. Kalbinde ve beyninde yankılanan tek şeyi söyledi. "Hayır. Değil."

Dawson yavaşça gülümsedi. "Hiç *keşke* dememiştim. Tüm olanların ve seçimlerimin bir nedeni olduğunu düşünürüm. Ama ilk defa, keşke senin için onu geri getirebilseydim."

Ada başını yere eğdiğinde gözlerine dolan yaşlar yüzünden bulanık görüyordu. İki eliyle yüzüne bastırıp yaşları geriye itti. Dawson zorla olmayacağını ve kendini kötü hissetmemesini söylemişti ama sırf böyle söyledi diye Ada kabullenemiyordu. Yardım etmeyi sadece borçlu olduğu için değil, aynı zamanda Dawson'a değer verdiği için istiyordu. Burnunu çekerek gözlerini kırpıştırdığında sıcak yaşlar yanaklarına aktı. "Geri döndüğünde bambaşka biri olmandan korkuyorum. Bencillik ettiğim için üzgünüm. Önemli olan senin için hangisinin daha iyi olacağı." Sesi kısık ve titrek çıkmasına rağmen konuşmaya devam edebilmişti. Göğsünde biriken hıçkırıklar nefesini tıkıyordu. "İyi ol. Sadece... iyi ol. Bunu sandığından daha fazla hak ediyorsun."

Dawson yorgun bir şekilde nefesini bıraktı. Ada'ya bakan gözleri öyle çok şey söylüyor, o kadar çok duygu barındırıyordu ki ikisi de anlamını çözememişti. Dawson çok yavaşça hareket ederek Ada'nın saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı. Elini aşağıya doğru kaydırırken yumuşak saçlar iki parmağı arasından aktı. Dawson biraz daha yaklaşırken Ada korkuyla ilgili olmayan bir şekilde titreyip gözlerini kapadı. Dawson burnunun ucunu Ada'nın saçlarında dolaştırırken ikisi de nefessiz kalmıştı.

Hemen ardından Ada gözlerini araladığında odada yalnızdı. Burnunu çekerek arkasını döndü. Sahiden gitmiş olduğunu hissetmekten nefret ediyordu. Birine... Bir kurda bu kadar çabuk bağlanmaktan da nefret ediyordu. Dawson'a muhtaç değildi fakat tercihlerinde her zaman birlerdi. Ada parmaklarının dışıyla yanaklarını kurularken tahta kutunun hemen yanındaki kâğıdı gördü. Dawson'ın veda notu gibi bir şey bırakmış olacağını düşündü ve nereden bakarsa baksın biraz garipti. Aynı zamanda rahatlatıcı.

Kendi içindeki duygulara hâkim olamazken Dawson'dan aynısını yapabilmesini beklemenin saçmalık olduğuna karar vermişti. Aldığı kâğıdı yavaşça açtığında dudaklarını ısırdı. Bu bir veda notundan çok daha fazlaydı. Uyurken çizilmiş olan karakalem görüntüsüne bakarken eliyle destek alarak yatağın kenarına oturdu. Darmadağın saçları ve hafif aralık duran dudaklarıyla aslında bu kadar güzel görünmediğini düşünüyordu. Bir resme ya da fotoğrafa bakıp sanatçısının bakış açısından hoşlanmak gibiydi. Ada sanki kendini Dawson'ın gözleriyle görüyordu ve bu boğazının düğümlenmesine sebep oldu. Kirpiklerinden düşen küçük bir yaş, kâğıdın kenarındaki karakalemi önce daha belirgin yapmış, ardından da boyayı hafifçe dağıtmıştı.

Beş Kız Kardeş'in evi bir yer altı sığınağıydı. Saldırılara korunaklı ve insan gözlerinden uzak. Aşağıya inen asansörün sonu yok gibiydi. Dawson indiği her katta doğru kararı verdiğini tekrarlayıp duruyordu. Buna ihtiyacı vardı. Yeniden hayatına odaklanabilmesi için önündeki engellerden kurtulmalıydı.

Asansörün demir parmaklı kapıları açıldığında Dawson ileri adım attı. Uzun ve ıssız bir koridorda yürüyerek kadife perdelerin asılı durduğu bir kapıdan geçti. Büyücüler modern teknolojiden nefret ediyordu. Onlara göre doğayı bozan ve düzenin yerine konulan her şey yozlaşmadan ibaretti. Eski çağları özlediklerine şüphe yoktu.

Lavina'nın odası kitaplarla çevrili devasa bir kütüphane gibiydi. Kendine bakamayacak kadar küçük olduğu zamanlarda annesinin emanet ettiği kadın rahat bir koltuğa kurulmuş, elinde zarifçe tuttuğu yıpranmış bir kitap okuyordu. Dawson'ı gördüğünde memnuniyetsiz bir şekilde gülümsedi. "Onaylamasam da bunu seçeceğini biliyordum." Acele etmeden yeni bir sayfaya geçti. Gözlerini Dawson'a çevirme gereksinimi duymamıştı.

Ağır çantasını ayaklarının dibine bırakan Dawson, Lavina'nın karşısındaki koltuğa oturdu. "Bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Ne yani, sana sırt çevirmemi ve annenin hortlayarak bana musallat olmasını istediğimi mi sanıyorsun?" Koltuğun yanındaki bardağı alarak içkisinden yudumlarken gözleri satırların üzerinde kayıyordu. "Tanıdığım en inatçı kadınlardan biriydi ve fazlasıyla sinir bozucu. Bu yüzden onu çok severdim."

"Sanırım babamın ona âşık olma sebebi de buydu."

Lavina kitabı tek eliyle kapatıp yanına bıraktı. "Kararından pişman olmamanı dilemekten başka bir şey gelmez elimden. Ama umarım bunu iyi düşünmüşsündür. Dövme yapıldıktan sonra geri dönüş yok. Kalp mührü kırılmaz bir hale gelecek. Tek bir ilgi kıvılcımında şimdikinden daha büyük acılar çekersin. Sonunda da ölürsün. Bu kaçınılmaz."

"Farkındayım ama şimdiye kadar dövmemi zorlayacak olan tek kadın başkasına âşık."

Lavina derin bir nefes aldı. "Avcı dövmesi konusunda asıl usta Erin'dir. Seni bu sefer ona bırakacağım. Gidelim." Bardağını masaya koyup eteklerini toplayarak doğruldu.

"Tamamen öfke dolmak istemiyorum." Kardeşlerden *Gazap* olan, Erin'di ve bunu hakkını vererek yapıyordu. Neşeli ya da rahat olduğu bir anı yakalamak imkânsızdı.

"Merak etme, hepimiz gibi Erin de işine gelince duygularından arınması gerektiğini bilir. Tabii bunun ne kadarını başardığı tartışma konusu."

Ada odasında ileri geri yürürken ellerini birleştirmiş, parmaklarını dudaklarına yaslamıştı. Kalbinde yoğun bir ağrı vardı. Doğru şeyi yaptığını biliyor ama bunun rahatlığını hissedemiyordu. Sonunda aklını kaçırmış olabileceğinden korkarak kendini dışarı attı.

Murat'la karşılaştığında onun da kararsız bir halde dışarıyı izlediğini gördü. Ruh hali en az Ada'nınki kadar kötü görünüyordu. Onu rahatsız etmemeye karar vererek uzaklaşacakken Murat başını çevirdi. "Ada?"

"Beni bir yere götürmeni isteyebilir miyim?" Cevabı hemen almak ve eğer olumsuz olursa başka birini bulmak istiyordu. Gerekirse kendi başına gitmeyi deneyecekti ama bunu yapamamasının birçok nedeni vardı. İlk sırada da yolu bilmemesi geliyordu.

"Tabii. Nereye?"

Murat'ın tereddütsüz yanıtı Ada'yı gülümsetti. Belki de onlara daha fazla güvenmeliydi. Ellerini ceplerine sıkıştırırken omuzlarını kaldırdı. "Nasıl gidileceğini biliyor musun emin değilim ama Beş Kız Kardeş'in evini ziyaret etmemiz gerekiyor."

"Oraya giden yolu biliyorum. Sandığının aksine araba ya da uçak yolculuğunu içermiyor ama yine de bunu neden yaptığını merak ediyorum." Kollarını bağlayarak omzunu pencerenin çerçevesine yasladı. "Dawson'ın neden gittiğini biliyorum. Bana tam olarak açıklamadı ama kalp mührüyle ilgili bir sorun olduğundan bahsetti. Eğer acil bir durumsa telefonla halledebiliriz. Gittikleri yerde çekeceğinden emin değilim fakat..." Ada açıklama yapmakla zaman kaybetmek yerine arka cebine sıkıştırdığı katlanmış kâğıdı çıkarıp ona uzattı. Murat kuşkulu gözlerle Ada'ya bakarken kâğıdı açtı ve başını yavaşça eğdi. Olduğu yerde doğrulurken yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. "Bu sensin."

"İyisin," dedi Ada kuru bir sesle.

Murat ona gözlerini devirirken kâğıdı geri uzattı. "Kimin çizdiğini tahmin etmek zor değil. İkinizin arasında özel bir şey olduğunu inkâr edemezdim ama Dawson'ın bu kadar açık olacağı aklıma gelmezdi. Cellât olmadan önce resim yapmayı bırakmıştı."

"Gerçekten mi?"

"Ne kadarını biliyorsun bir fikrim yok ama Dawson daha gençken bir merkezdeydi."

"Kurdunu bulmak için. Dönüşemiyordu."

Murat kapıyı açarak geçmesi için elini uzattı ve birlikte yürümeye başladılar. Adımlarını hızlı ve sık atıyorlardı. "Anlatmış olmasına şaşırdım. Sandığımdan daha yakınsınız." Ada bunun üzerine yorum yapmayınca Murat gülümseyerek başını salladı. "Annem bazen ona yardım etmek için merkeze gidiyordu. Resim çizmenin faydalı olacağını söylemiş."

"Rahatlamak için," dedi Ada resmi tekrar cebine sıkıştırırken. "Ben de piyano çalardım. Ama Dawson'ın öldürme konusundan başka bir alanda usta olduğunu düşünmüyordum."

"Hakkın var. Ama onu gençken görseydin böyle düşünmezdin."

"Dawson'a yakın hissetmemin nedeni beni anlıyor olması. Sen dâhil kimse, inandığım şeylerin ciddiyetini göremiyor ama o öyle değil."

"Bu işe karışmamamı isteyebilirsin ama beni dâhil eden sendin, bu yüzden yorum hakkımı saklı tutacağım. Dawson'ın peşinden gittiğimize göre bir şey yapmasına engel olmak istiyorsun ve durumumuza bakarak söyleyebilirim ki onu reddettin. Bunu tahmin etmek o kadar zor değil. Açıkça ortada ki bir ilişkiye hazır değilsin ama şu anda yaptığın Dawson'ın aklını karıştırmaktan fazlası değil. Neden gidiyoruz Ada?"

İşin aslı neden gittikleri konusunda kendisinin de kafası karışıktı, hem de bir hayli. Yine de içgüdülerini dinliyor ve Murat'ın adımlarını takip ediyordu. Uzunca bir yolun ardından kayalıklara varmışlardı. Neyse ki Murat başka bir cevapsız soru sormamıştı. Durumun nasıl bir çıkmaza girdiğinin farkındaydı.

Ada ne olduğu anlamadan duraksarken Murat ellerini kayalıklara koyarak aşağıya baktı. Neyi görmeye çalıştığını çözmeye çalışan Ada yanına gittiğinde dipsiz boşluğu gördü. Nefesi kesilerek, "Bu da ne böyle?" dedi.

"Beş Kız Kardeş'in mesaj kutusu." Ada ters bir bakış attığında Murat gülerek omuz silkti. "Başka türlü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Dünyanın her yerinde bu tarz iletişim araçları vardır. Dawson'ın kendi evlerinden biri yerine Lavina'ya yakın olan Peratha'nın evini seçmesi tesadüf değildi."

"Evleri mi? Dawson'ın evleri mi var?"

"Farklı ülkelerde birkaç tane." Murat ufak bir sıçramayla kayalıkların üzerine çıktı. Boşluğa bakmaya devam ederken elini uzattı. Ada elini tutmak yerine kollarını bağlayınca Murat iç geçirerek başını çevirdi. "Seni tutacağım, tamam mı? Karanlıkta süzülmekten çok merdiven iniyormuş gibi düşünmeye çalış."

"Bunu her bir haltı bilmekten hoşlandığın için söylüyorum, karanlıktan korkarım. Gerçek bir korkudan bahsediyorum," derken anlaması için gözlerini üzerine dikti. "Karanlık ve sıkışık bir yere girmekse... Bilemiyorum Murat." Omuzlarını kaldırarak kendini korumaya çalışırken birkaç adım geriledi.

"Pekâlâ." Murat hemen yanında sonu görülmeyen bir boşluk yokmuş gibi zıplayarak oturdu ve bacaklarını aşağıya sarkıttı. "Hangisi daha korkutucu? Dawson'ı kaybetmek mi yoksa birkaç saniye sürecek karanlık mı?"

"Fobilerin mantıklı açıklamaları olmaz."

"Sevginin de öyle."

"Ben..." Ada konuşamadan dudaklarını sıkıca kapadı. Murat meydan okurcasına kaşlarını kaldırırken Ada'nın tek yapabildiği

korkudan donup kalmaktı. Gözlerini yere indirdi ve karanlığı Dawson'a ulaşmak için bir bedel olarak düşündü. "Umarım geç kalmamışızdır, yoksa buna çok sinirleneceğim." Murat yeniden ayağa kalkarken Ada bu sefer uzatılan eli tuttu. Yanında başka biri olsaydı muhtemelen daha fazla korkardı, fakat Murat'ın güven veren duruşu Ada'ya iyi gelmişti. Birlikte aşağıya düştükleri süre boyunca çığlık atmamak için dudaklarını ısırmış, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Saçları etrafında uçuşuyor, kıyafetleri havalanıyordu. Ayakları yere basana kadar nefes almamıştı. Murat ağır görünen demir parmaklı bir kapıyı kaydırdığında asansöre bindiler. Etrafına bakınarak tereddütlü adımlar atan Ada kendisiyle birlikte saçlarını da sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Şu anda Yunan Adaları'ndan bir hayli uzaktayız ama aynı şekilde geri dönebileceğiz." Murat cebinden çıkardığı telefonuna baktı. "Tahmin ettiğim gibi." Çekmeyen telefonu yerine koydu.

"Yukarı doğru düşemezsin," dedi Ada çok da emin olamadan. Hiçbir düğmesi ya da kat bilgisi olmayan asansörde gergin bir halde beklerken terleyen ellerini pantolonuna siliyordu. Gittikçe yerin altına inerken sürekli sarsılıp sallanıyorlardı.

"Bu yüzden seni yukarı göndereceğine inanmadığın bir büyücünün evine inmezsin. Akıllıca, değil mi?"

"Daha çok intihar gibi! Güneşi yeniden görüp göremeyeceğimiz büyücülere mi bağlı yani?" Murat sadece omuzlarını kaldırarak cevap verdiğinde Ada üzerine saldırmamak için kendini güçlükle durdurdu. Bunun en büyük sebebi ise Murat'a zarar veremeyeceğini bağıran mantıklı yanıydı.

Gürültülü bir şekilde duran asansörden dışarı çıktılar. Koridor boyunca yürürlerken ikisi de kuşkuluydu. Orada olduğunu görmedikleri bir kapıdan gelen çocuksu kıkırtı Ada'nın ürpermesine neden oldu. Yankılanan çocuk gülüşlerinden nefret ederdi. Filmlerde bile.

"Şuna bir bakın." Ortaya çıkan kişi çocuk sayılabilecek kadar sevimli olsa da büyücü olduğu anlaşılıyordu. Beyaz ve buz

mavisi tonlarının karıştığı saçları başının üstünde karmaşık bir topuz halindeydi. Saçlarındaki tutamlara uygun olarak mavi bir elbise giymişti. Hafif tombuldu ve beyaz yanaklarından şirin bir pembelik yayılıyordu. Misafirlerini incelerken yüzüne düşen bir tutam saçı işaret parmağıyla geri yolladı.

"Helen, değil mi?" dedi Murat yavaşça. Ada'nın okuduğu kitaplara göre Helen kız kardeşlerin en küçüğü ve Tembel olandı.

Helen, Murat'ın söylediğini onaylayan bir mırıltı çıkarırken gülümsüyordu. "Ne kadar da tatlısın öyle."

"Dawson burada, değil mi?" dedi Ada. Aklındaki saatin tik takları beyninde yankılanıyordu. Çok geç olmadan onunla konuşması gerektiğini daha kaç defa açıklamalıydı?

"Erin'le birlikte. Onu reddettiğin için dövmesini yenileyecekler. Ne işin var burada?"

"Konuşmamıza izin ver."

"Tabii. Sonra?"

"Sadece konuşmak istiyorum. Benimle dalga geçme lütfen."

Helen sıkılmış gibi iç geçirdi. Yeni oyuncaklarıyla yeteri kadar oynamış bir çocuğun isteksizliğiyle elini salladı. "Kardeşim sana yardım eder." Ensesinden kıvrılan bir bukleyi parmağına dolarken yanlarından ayrıldı.

Ada, Murat'a dönerek ne yapacaklarını soracakken topuklu ayakkabıların taş zeminde patlayan sesini duydular. Kızıl bir işaret fişeğinin yakıcılığı ve parlaklığıyla onlara yaklaşan kadın memnuniyetsizce iç geçirdi. Menekşe rengi gözleri yüzünün güzelliğini ortaya çıkaracak kadar parlaktı. Kalçasına uzanan kızıl saçlarını tek omzundan önüne almıştı. Ada'yı tersleyecekken Murat'ı görmesiyle tek kaşını kaldırdı. "Sen nerenin meyvesisin böyle?"

"Dawson nerede?" dedi Murat sorusunu yanıtlamak yerine.

"Agresif meyve," dedi kadın burnunu kıvırarak.

Ada sabırsız bir halde iç geçirdiğinde kadına daha dikkatli baktı. Aldığı gül kokusunu başka bir şeyle karıştırmasına imkân yoktu. "Sen Amona'sın. Dawson'ın..."

"Aşığı, sevgilisi, mükemmel partneri," dedi Amona birini seçmesini bekleyerek zarifçe kaşını kaldırırken.

Kendini güvensiz ve aptal gibi hisseden Ada rutubetli havayı soludu. Amona, Peratha'dan bile daha güzeldi ve hiçbir kadın için bunu söyleyebileceğini sanmazdı. Sadece güzel değil, aynı zamanda mükemmel bir duruşa ve görünen o ki yıkılmaz bir öz güvene sahipti. Gözlerindeki derin şehvet her daim oradaydı. *Doğru*, diye düşündü Ada. *O Şehvet'in kendisi.*

"Bunun herhangi bir şeyi değiştirmeyeceğini bildiğimden istediğinizi yerine getireceğim. Beni takip edin." Amona bulunduğu yerden onlara yaklaştı, sonra da yürümeye devam etti. Ada ve Murat arkalarını dönerek Amona'yı takip ettiler. Sonu gelmeyecek gibi görünen yeni bir koridora çıktıklarında Ada sabırsızlıktan saçlarını koparmak üzereydi. Ev diyebileceği bu mağaranın her yeri koridorlardan mı oluşuyordu? Amona ellerini önünde birleştirip çift kanatlı bir kapının yanında durdu. Başını yana eğerek gösterdi. "İçeriye geçin ve eğer oradaysa Erin'e dikkat edin. Son zamanlarda her zamankinden daha fazla sinirli."

Murat kapıyı açtı ve Erin'in orada olmadığını görünce Ada'ya dışarıda bekleyeceğini işaret etti. Amona buna gülümsese de Murat bilerek ona bakmıyor, Ada ise görmezden geliyordu. Cesaret için derin bir nefes alarak odaya girdi. Kirli sarı bir ışık, sadece eski bir yatağı ve tahta dolabı olan küçük odayı güçlükle aydınlatıyordu. Dawson yanında getirdiği çantayı dolaba yerleştirirken Ada onun gergin sırt kaslarını görebiliyordu. Arkasında kalan kapıyı ayağıyla iterek sertçe yerine oturmasını sağladı. "Merhaba," dedi parmaklarını eğip bükerken. "Konuşmamız gerekiyor. Çok sürmez."

Dawson tamamen boşalan çantasını dolabın dibine attı. "Sana kırgın ve kızgın değilim, tüysüz. Nedenlerini anlayabiliyorum. Ayrıca sevgili olmamızın imkânsızlığını görüyorum. Vicdanını rahatlamak için buraya kadar gelmiş olmanı takdir ediyorum ama buna ihtiyacım yok."

"Bana yalan söyledin." Hiçbir kelimesinin aklından çıkmadığı o vedanın ardından Dawson'ın bıraktığı resmi cebinden çıkardı. Görebileceği şekilde tutup kaldırdı. "Beni sevemediğinden, bunun geçip gideceğinden bahsettin. Basit bir şeymiş gibi anlattın ama bu basit değil," dedi resmi biraz daha kaldırarak.

"Olması gerekmez." Gözlerini, Ada yerine resimde tutuyordu. Sanki onu ne zaman çizdiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi bakışları anlamsızdı ama her bir dakikasını hatırlıyordu. Çizgilerin üzerinden her geçtiğinde vücudunun parçalara ayrıldığını hissetmişti. Kalemi, saçlarının dağınık dalgalarında kaydırırken kalbindeki mühürle mücadele ediyor, savaşıyordu. Resmi bitirene kadar kaç tane kalem kırdığını bilmiyordu fakat kemiklerini ezen, ruhuna işkence eden acıyı sessizce kabul etmiş, karanlıkta oturarak Ada'nın yüz hatlarını ezberlemişti.

"Murat, Cellât olduğundan beri resim çizmediğini söyledi. En azından o bunu böyle biliyor."

"Doğru."

"Neden böyle yaptın? Neden bu kadar basitleştirdin?"

Dawson yüzünü ovuşturup iç geçirdi. Kendine bile anlatamazken nasıl kelimelere indirecekti ki? Daha önce kullanılan hiçbir sözcük Dawson'ın hislerini açıklayamazdı. Elini saçlarında kaydırırken gözlerini ona çevirdi. Sevmemesi gereken, sevemediği ama her şeye rağmen sevmek istediği kadına baktı. "Basit değil, sadece fazla ciddiye almanı istemedim. Gereksiz yere düşünmemen için."

"Seninle ilgili her şey karmakarışık ama hiçbiri gereksiz değil."

"Aldığım mantıklı bir karar ve ufak bir akıl kırıntısı taşıyan herkes bu kararı verirdi. Senden hoşlandığım, seni düşündüğüm, hayal ettiğim her saniye acı çekiyorum ve bu fiziksel bir acı. Birçok işkenceye katlandım ama bunu istemiyorum. Hiçbir şeyi umursamasak bile sen hala bir insansın."

Ada nemlenen öfke dolu gözlerini Dawson'a çevirdi. Oysaki buraya gelirken asla öfkelenmeyeceğini ve mantıklı davranacağını kendine telkin etmişti. Birçok defa olduğu gibi şimdi de tavsiyesini kulak ardı ediyordu. "İnsanım ve bunun için özür dileyecek değilim. Sen de benim kâbuslarımın konusu olan bir ırktan geliyorsun. Bunun için seni hiç yargıladım mı?"

Sorduğu sorunun ortada olan cevabına rağmen Dawson, "Evet, birden fazla kez üstelik," dedi. "Neden buradasın?"

"Dövme yapılmaya başlandı mı yoksa?"

Karmaşık bir figür, sarmaşık gibi kalbinin üzerinden omzuna, oradan da boynuna gidiyordu. Bunun nedeninin kalbiyle beyninin, yani mantığının bağlanmasını simgelediğini biliyordu. Bu şekilde bir avcı olarak daima mantıklı kararlar alacak ve böyle devam edecekti.

Dawson başını iki yana salladığında Ada rahatlamıştı. Onun bu tavırları neredeyse ilk tanıştıkları kadar katıydı. "Sorduğum soruya cevap ver," diye emrederken öne doğru iki adım atıp Ada'nın gerilemesine neden oldu.

Ada nefes bulmak için dudaklarını aralarken görüş açısındaki tek şey Dawson'dı. Meydan okuyan gözleriyle ve sadece bir ejderhaya ait olabilecek öfkesiyle oradaydı. Kızmadığını söylerken belli ki yanılıyordu. "Bana bir şans ver," dedi Ada dudaklarını ıslatarak. Sesinin daha kontrollü ve kendinden emin çıkması için boğazını temizlerken Dawson öylece durdu. "Denemek istiyorum," dedi Ada.

Dawson başını eğerek Ada'ya bakmayı sürdürdü. Birbirlerine dokunmadan olabilecekleri en yakın pozisyondaydılar. Sarı ışıkların dolaştığı karanlık gözleri ne düşündüğünü

gizliyordu. Ada bir an için söylediğinden pişman oldu. Dawson bu fikirden hoşlanmamış gibiydi. Tepki bile vermiyordu. Sonunda omuzlarını düşürerek kafasını iki yana salladı ve yatağa doğru yürüdü. Ada kendi kendine rahatlamasını söylerken saçlarını omzundan geriye yolladı. Yavaşça yanına oturup konuşmasını bekledi. Dawson çenesini ovuştururken Ada'ya çözmesi gereken bir problemmiş gibi bakıyordu. "Burada olmanı takdir ediyorum," diye başladığında Ada bunun bir tartışma değil, kapanış olduğunu hissetti. "Tanımadığın biri için bile ruhunu geri kazanmasını istersin. Sen böyle birisin ama bana karşı suçlu ya da sorumlu hissetmene gerek yok. Tercih ettiğim şeyi biliyorum."

"Başka birinin değil, senin ruhunu geri istiyorum. Onun bir parçasını gördüm, Dawson ve yok etmene izin veremem. Lütfen." Gözlerine dolan yaşlara aldırmadan gülümsedi. "Bu senin için o kadar kötü bir şey olmamalı."

"Beni sevmiyorsun."

"Sen de öyle."

"Kulağa ne kadar umutsuz ve karamsar geldiğinin farkında mısın?"

"Tıpkı bizim gibi mi?" Dawson elini başının üstünde dolaştırarak gülerken Ada da rahatlamıştı. Onu bu şekilde görebilmek harikaydı ve sahip olduğu azıcık kararsızlık da eriyip yok olmuştu. "Sahiden sensin," dedi fısıltıyla ama Dawson onu elbette duymuştu. Başını kaldırıp baktığında Ada yanaklarını şişiren bir nefes aldı. "Geç kalmaktan korkmuştum."

"Asla yeterince geç kalmazdın." Gülümsemesi son bulurken çenesini ovuşturdu. "Eğer bundan eminsen bilmen gereken şeyler var. Belki de asla kabul etmeyeceğin-"

"Konuşmaya evde devam edebiliriz. Burası çok soğuk." Ayağa kalkıp hala elinde tuttuğu resmi cebine sıkıştırdı.

Dawson daha yeni açtığı çantasını geri toplamak için dolaba yürürken, "Fikrini değiştiren tek şey o resim mi oldu?" diye sordu.

"Sayılır."

"Daha önce verseydim keşke." Toparladığı çantasını omzuna atıp Ada'ya doğru yürüdü. "Kalbin çok hızlı atıyor."

"Bana yaklaşman yavaşlamasını sağlamıyor."

Dawson gülümserken kapıyı açtı ve onun yönlendirmesiyle çıkış yerine Lavina'nın odasına gittiler. Murat da Ada da buna itiraz etmeye çok yakındılar fakat Dawson'ın bir şey söylemeden ayrılmayacağını biliyorlardı. Antika eşya ve kitaplarla çevrili odaya girdiklerinde sadece Lavina'yı değil, diğer kız kardeşleri de gördüler. Ada hangisinin Lavina olduğunu bilmiyordu fakat yüzünde merhametli ve sevgi dolu gülümsemeyle yanlarına yaklaşan sarışın büyücünün Dawson'ın bahsettiği kadın olduğunu tahmin etmesi zor olmamıştı.

"Doğru kararı verdin." Lavina, Dawson'ın yanağını okşayıp çenesini tuttu. Başını aşağıya doğru çekip kulağına fısıldadığı şeyleri Ada duymamıştı. "Haklı olduğumu kabullendin, değil mi?"

"Onu gördün mü?" dedi Dawson aynı sessizlikte. Ada'dan ve vazgeçmeye niyeti olmayan duruşundan bahsediyordu. "Kesinlikle mecbur kaldım." Lavina, Dawson'ın omzu üzerinden Ada'ya bakarken omzuna dokunuyordu.

"Elinde olanları hak eden bir kadın mısın?" Konuşan kişi kız kardeşlerin en asık suratlısıydı. Ada onu güler yüzlü hayal bile edemiyordu. Ada'yı baştan sona süzerken boynundaki zincirin ucunda sallanan yüzüklere baktı. "Yakut mu o?"

"*Kıskanç* sanırım," dedi Ada kolyesini tişörtün içine gönderirken.

"Dirce diyebilirsin tatlım."

"Bu kızı daha fazla evimizde tutmak istemiyorum," dedi başka bir kadın. Ada diğerlerini tanıdığından onun *Gazap* olduğunu düşündü. İsmi Erin'di ve taşıdığı unvanı sonuna kadar hak eden zehir gibi bakışları vardı. "Bir insan, kesinlikle itibarımıza leke getirecektir."

"Size katılmaya gelmedim. Sadece yolumun üzerindeydiniz."

Amona kırmızı dudaklarını kıvırarak Ada'nın söylediklerine gülümsedi. Diğer kardeşlerini arkasında bırakarak direkt olarak Dawson'ın önüne yürüdü. "Pişman olduğunda beni nasıl bulacağını biliyorsun." Tişörtünün kıvrılan yakasını düzelterek dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı. Dawson başını çevirdiğinde Amona daha da keyiflenerek topukları üzerinde sallandı. "Farklı bir deneyim, değil mi? İlk defa benden kaçacaksın. Bence keyifli bir yolculuk olacak, üçümüz için de. Şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Bu oyun değil, Amona." Dawson'ın hiddeti ve laneti odanın her bir santimini doldurdu. "Bizden uzak duracaksın."

"Sınırlamalardan hoşlanmam. Elimdekilerin alınmasından hiç hoşlanmam." Amona şiddetli bir şekilde arkasını döndüğünde saçları Dawson'ın göğsüne çarpmıştı. Dawson hırlayarak ileri atılsa da Amona'nın kolunu yakalayamadı. Yoğun ve boğucu bir gül kokusuyla birlikte Amona ortadan kayboldu.

Göz göze geldiklerinde Ada elini sallayarak Dawson'ı açıklama yapma zahmetinden kurtardı. "Kurtlar konusunda hala acemi olabilirim ama bir kadınla nasıl baş etmem gerektiğini iyi bilirim. Amona savaş istiyorsa kendi kaybedecek demektir. Ben de elimdekilerin alınmasından hoşlanmam."

Murat gök gürültüsünü andıran bir şekilde güldü. "Şu anda senin için gerçekten üzülüyorum," dedi Dawson'a. Dirce ona bakarak dişlerinin arasından derin bir nefes aldığında Murat homurdanarak gözlerini devirdi. "Artık buradan gidebilir miyiz?"

"Oyunbozan," diye burun kıvırdı Dirce.

22

Benim gökkuşağımın renkleri siyahın tonlarından oluşuyordu.
Bunu biliyor, kabulleniyor ve tercih ediyordum.

Yıpranmış sinirlerle eve dönüp odaya çıktıklarında ikisi de o yer altı sığınağından ayrıldığından beri konuşmamıştı. Dawson kapıyı yavaşça kapattığında birbirlerine döndüler.

Tüm sessizlik aralarında patlarken aynı anda ağızlarını açtılar.

Ada, "Amona hakkında konuşmalıyız," derken Dawson, "Stone'la ilgili bilmen gereken bir şey var," dedi.

Sonunda bir şeyi kendi isteğiyle konuşmak istedi, diye düşünen Ada, söz hakkını ona vermek için elini salladı. Aralarında çözmeleri gereken öylesine çok problem vardı ki hangisinden başlayacaklarını bile bilmiyorlardı. Kişisel sorunları devasa bir engel oluştururken dışarıdan gelen güçlüklerle karşılaşmak can sıkıcıydı.

"Ondan uzak durman lazım."

Ada devam etmesini bekledi ama Dawson başka bir şey söylemedi. "Bu kadar mı?"

"Basit bir cümle kurdum."

"Bak sen," dedi Ada kaşlarını kaldırarak. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Seninle başım dertte, değil mi?"

Dawson başka hiçbir anlam yüklemeden, açık bir şekilde, "Oldukça," dedi.

Ada ayakkabılarının bağcıklarıyla uğraşırken Dawson'ı izliyordu. Tişörtünü temiz olanıyla değiştirirken dövmelerinin gizemine ve yalnızlığına kapıldı. Ölümle o kadar meşguldü ki yaşayanlarla bağlantı kurmayı bırakmıştı. "Dawson sana haksızlık ettiğimi düşünüyor olabilirsin ve haklısın da. Benden daha iyi birini hak ediyorsun. Kalbinin tamamını seninle doldurabilecek birini."

Bir kalp atışlık süre içerisinde Dawson tam karşısındaydı. Ada başını kaldırdığında yüzleri birbirine sürttü ve yoğun elektrik Ada'yı baştan aşağıya titretti. Dawson başını Ada'ya doğru eğip burnunu saçlarına dokundurdu. Derin nefesler alıp gözlerini açtığında odayı bir anlığına kırmızı tonlarında görmüştü. "Sorun değil, tüysüz. Kerim'le aynı yeri paylaşabilirim. Duygularına barikat koymuyorum. Sadece bir kısmının benim olmasını istiyorum."

"Rahatsız olmayacak mısın?"

"Elbette hayır. Aksine seni kendine bu kadar bağlayan bir adamı gerçekten merak ediyorum. Benimle onun hakkında konuşmaya devam edebilirsin. Buna memnun olurum."

Ada gözlerini kapatıp içinden gelerek gülümsedi. Dawson'la olan konuşmalarını seviyordu. Kerim'i anlatmayı da seviyordu. Henüz bunu daha derinlere götüremiyordu ama onu anmak hoşuna gidiyordu. Belki de Dawson'ın kıskançlık gibi bir duyguyu yoğun bir şekilde hissedemeyecek olması Ada'nın ihtiyacı olan tek şeydi. Karşısındaki başka biri olsa Kerim'le ilgili aynı anlayışı gösterir miydi, bilmiyordu. Ada minnettar ve mutlu bir şekilde doğaüstü gözlerine baktı. "Yapabilseydim sana sarılırdım," dedi kısık bir sesle.

Dawson gözlerini Ada'nın yüzünde dolaştırdı ve dudaklarında takıldı. Boğazını temizleyip önüne dönerken derin bir

nefes aldı. "Bunu senin için daha kolay bir hale getiremediğim için üzgünüm."

"Dert etme. Zamanla dövmenin etkisi geçecek. Bir de seni büyücülerden uzak tutmak var tabii. O ürkütücü yaratıklarda ne buluyorsun ki?"

"Lavina'yı çocukluğumdan beri tanıyorum aslında."

"Ya Amona'yı?" dedi Ada yatağın örtülerini kenara çekerek yastığını açığa çıkarırken. "Çocukken de mi sana böyle davranıyordu?" dedi burnunu kıvırarak.

Dawson gülerek başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece Lavina'yı tanıyordum." Kendini zorlayarak gözlerini üzerinden ayırdı ve saatini kontrol etti. Bugün nöbet tutma sırası ondaydı. Birkaç dakika içinde aşağıya inmesi gerekiyordu. "İyi uykular, tüysüz." Yüzünün hemen yanına düşmüş olan saçları tutarak yavaşça okşadı. Dudaklarını kulağına yaklaştırırken Ada'nın hızlanan nabzı duyup duyabileceği en muhteşem gürültüydü. "Yapabilseydim mümkün olan her şekilde seni severdim," dedi ve belki de hayatında ilk defa korkak davranarak gözlerine bakmadan ortadan kayboldu.

Ada elini karnına bastırarak kendini arkaya bıraktı. O çıkıp gittikten sonra bile odaya hâkim olan kokusunu alarak gözlerini kapatırken yaşları şakaklarına aktı. Dawson'a ruhunu teslim etmek öylesine kolaydı ki kalbini acıtmaya başlamıştı.

Bir ömür kadar uzun gelen zamanın ardından Ada ilk defa huzur ve heyecanlı bir gerginlikle uyandı. Banyoya uğrayıp antrenmana uygun kıyafetlerini giydi. Saçlarını toplarken çıplak ayakları sayesinde sessizce merdivenlerden indi. Hareketlilikten anladığı kadarıyla en son uyananlardandı. Kahvaltı tezgâhında karşılıklı oturan Gavin ve Dawson'ın yanına giderken, "Günaydın," dedi. İkisi de konuşmaya ara vermeden sadece başını

salladı. "Dünyaya son hız yaklaşan bir göktaşı mı var beyler?" Buzdolabını açıp kahvaltılıkları çıkarmaya başladı.

"Daha kötüsü." Gavin taburesini çevirerek Ada'ya baktı. "Aleut'a çarpmak üzere olan ve türü belirsiz bir yaratığı kovalıyoruz."

"Bunu tekrar konuşmayacağız, kıvırcık. Ben insanım."

"En az bizim kadar, Mahfer. En az bizim kadar."

"Kehanete ulaşmanın bir yolunu arıyoruz." Dawson bilgisayarın ekranını aşağıya iterek Ada'ya baktı. Aralarında diyalogsuz geçen iletişim boyunca Dawson onda pişmanlık kırıntıları aradı, Ada'ysa bunu rüyasında göreceğini belirten bir bakışla tek kaşını kaldırdı. Yaptığı şeyin birçok zorluğu olduğunu, önlerine çıkabilecek sayısız engellin ihtimalini biliyor olması pişmanlıkla aynı şey değildi.

"Ah, bu kokudan nefret ediyorum." Gavin yüzünü buruşturarak önündeki kâğıtları topladı. "Hormonlarınızın keyfini başka yerde çıkaramaz mıydınız?"

Ada kızararak arkasını dönerken Gavin salondaki koltuklardan birine geçti. Kâğıt yığınından iki tanesini çekip dizine yasladı. Dawson kendisine ait olan defteri ve bilgisayarı kenara kaydırarak Ada'ya kahvaltısı için yer açtı. Zaten hazır olduğu için kahveyi tercih eden Ada, Dawson için de bir bardak koymuştu. "Şu defter kimsenin ulaşamadığı adresleri mi barındırıyor?" dedi çatalıyla göstererek.

Deri kaplı ve etrafından not kâğıtlarının fışkırdığı eski deftere bakan Dawson, "Hemen hemen," dedi. "Velznalı Massasia'yı arıyoruz. En azından ona ait olabilecek kehanetleri ya da mirasını bıraktığı bir akrabasını."

"Yaşıyor olma ihtimali var mı?"

"Umarım yaşamıyordur. Yoksa bu, iki bin yaşından büyük olduğu anlamına gelir ve sadece göz kırpmasıyla bizi toza çevirebilir." Bilgisayarını tamamen kapatıp bardağını önüne çekti. Gözleri Ada'nın üzerinde ve çevresinde dolaşıyordu. Orada

olmayan bir şeyi arıyor gibiydi. "Kendinde bir değişiklik fark ediyor musun?"

"Dawson..."

"İnsan olduğun konusunda ısrar etmeden önce diğer ihtimali elememiz gerekiyor."

Kahvesine bolca krema ekleyip karıştırırken yanağının içini ısırdı. Murat'la birlikte kız kardeşlerinin evine yaptıkları birkaç saniyelik karanlık yolculuk boyunca dudaklarını o kadar sert ısırmıştı ki yaraların sızısını günlerce hissedeceğine emindi. "Dönüşemediğin zamanlarda kendini farklı hissettiğinden bahsetmiştin ama ben hayatım boyunca sıradan ve olduğum yere aittim. Tam anlamıyla sıradan değil belki çünkü her şeyle ilgilenmek istiyordum. Ama bu insanlık boyutunda bir farklılıktı. Kendime hiçbir zaman *bu insanların içinde ne işim var,* demedim. Aleut'a gelene kadar dünyaya ve yaşama karışmış durumdaydım. Normal olan bendim." Ada'nın itiraf etmediği şeyse kendini tam anlamıyla ait hissettiği tek yer Aleut olmuştu. İnsanların arasında rahatsız değildi fakat Kanada'daki o sıkışmış dünyaya girdiğinden beri daha çok nefes alıyordu. Tüm anlamsızlığa rağmen üstelik.

"Deborah, Remuslar'ın hata yapmış olabileceği ihtimalini de değerlendirmemiz gerektiğini söylüyor ama buna katılmıyorum. Eğer seninle böylesine ilgililerse bunun basit bir açıklaması olamaz. Ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar çabuk ilerleriz."

"Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kolay olmadığını ve senden zor bir şey istediğimi biliyorum. İnan bana, çok iyi biliyorum."

Ada, Dawson'ı ve onun melez olma ihtimalini düşündü. Bunun hakkında asla açık açık konuşmuyordu fakat herkes aynı şeyden şüpheleniyordu. Dawson'sa kızılkurt olduğu konusunda ısrarcıydı. Her ne kadar safkan bir Buky'nin özelliklerini taşımadığı gözler önünde olsa da. *Ben de aynısını mı yapıyorum,* diye

düşündü Ada. Önünde olanı görmezden mi geliyordu? Daha basit ve kabul edilebilir olduğu için insanlığa mı kaçıyordu?

Zaman kazanmak için kahvesini içerken Dawson'la bakışları ayrılmamıştı. Gavin'e katılmış olan Murat uzaktan duyuyordu. Bardağını masaya koyarak dudağının kenarına kaçan bir damlayı diliyle yakaladı. "Bu konuyu erteleyeceğiz." Dawson kaşlarını çatmışken Ada itirazına izin vermedi. "Böyle olmasını istiyorum. Konuşacağız ama şimdi değil. Onun yerine bizim için daha anlaşılmaz olan noktaların üzerinden geçelim. Bana ilk sevgilinden bahset."

Dawson şaşkın bir halde arkasına yaslansa da Ada'nın konuyu değiştirmesine izin verdi. "Dikkate değer biri olmadı."

"Herkesin hatırlanmaya değer bir ilişki geçmişi vardır."

"Peki. Benim yok."

"Hayır, bekle bu konuşma ilgimi çekti," dedi Gavin eğlenerek kalemini bırakırken. "Ona Yuri'den bahset. Son zamanlardaki ismi neydi?"

"Akira," dedi Murat refleksle. Okuduğu şeye öylesine dalmıştı ki ne olduğunu anlamadan cevaplamıştı. Başını kaldırarak dikkatle ona bakan Dawson ve Ada'ya gülümsedi. "Affedersiniz, karışmak istemedim."

"Ben istedim." Gavin son zamanlarda kaybettiği bir neşeyle gülerek eliyle bacağına vurdu. "O kız fazla sinsiydi. Pek hoşlanmazdım ama Dawson aynı fikirde değildi tabii." Başına çarpan kalemle gözlerini kısarak Murat'a baktı. "Çocukluk ediyorsun. Mahfer'i bilgilendirmeye çalışıyorum ve bunu tamamen iyi niyetimle gerçekleştiriyorum. Yeni bir seans yapmayacağız," dediğinde, Murat konuşmaktan vazgeçip arkasına yaslandı.

Dawson boğazını temizleyerek önüne döndü. Arkadaşları gerginleşen ortamdan kaçıp kumsala indiklerinde, "Gavin abartıyor," dedi Dawson. "İkimiz de dokuz, belki on yaşlarındaydık. O zamandan beri sadece Av Dönencelerinde karşılıyoruz." Rahatladığını belli etmemeye çalışarak başını sallayan Ada

kahvaltısına devam ediyordu. Dawson kollarını masaya yaslayarak öne eğildi. "Senden istediğim bir şey var."

"Yapabileceğim bir şeyse..."

Ona biraz daha yaklaşarak saçlarını gevşek bir şekilde tutan tokasını çekti. "Saçlarını toplama." Ada, saçları omuzlarına ve sırtına dağılırken başını kaldırıp Dawson'a baktı. Neden böyle söylediğini merak ediyordu. "Sana zarar vermeden dokunabileceğim tek parçan," dedi Dawson saçlarını parmaklarının arasına alıp aşağıya kaydırırken.

Ada'nın dudakları aralandı ve bir kez daha öylece bakakaldı. "Gerçek eşini bulduğunda o sahiden şanslı biri olacak."

"Şimdilik o kadar uzun bir geleceği düşünmemize gerek yok."

"Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Şu anda mutluyum."

İkisinin mükemmel olmayan küçük balonunu patlatan Peratha'ydı. Her zamanki güzelliği ve çarpıcı sadeliğiyle Dawson'ın yanındaki tabureye oturdu. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" Ada önce kendisine söylediğini zannetti fakat Dawson başını sallayıp bardağını alarak uzaklaştı. Peratha meyve tabağındaki üzümlerde parmağını dolaştırıp bir tanesini kopardı. "Gece yarısından sonraydı sanırım, henüz uyumadığım için koridorda dolaşıyordum ve senin sesini duydum. Kâbus görüyordun." Ada onu dinlerken en azından zamanını değerlendirmeyi düşünerek kahvaltısını bitirmeye çalıştı. Birkaç dakika içinde Gavin geri dönüp çalışmaya başlayacaklarını duyuracaktı ve bir daha ne zaman insafa gelip yemek yemesine izin verirdi bilemiyordu. Peratha kollarını masaya yaslanıp Ada'ya yaklaştı. "Bizi sadece güzel göründüğümüz için sürü lideri yapmazlar. Aynı zamanda birçok farklı özellik taşırız. Bunlardan biri de rüyaları görebilmemizdir. Senin rüyanı gördüm ve bir kurt olarak söyleyebilirim ki son zamanlarda tanık olduğum en berbat şeydi."

"Bunun bir moral konuşması mı olması gerekiyordu?" dedi Ada onların bu ürkütücü özelliğine aldırmıyormuş gibi

görünerek. Dawson'ın Azüler'den nefret etmesinin sebebi daha mantıklı geliyordu, üstelik bu hissini paylaşmaya başlamıştı.

"Herkesin kötü şeyler yaşadığını düşünürüm. Küçük ya da büyük, bunu kıyaslandırmak doğru olmaz. Ama her insan gibi ben de tanımadığım kişilerin trajedisinden tanıdığım kişilere göre daha az etkilenirim. Seni tanımıyordum Ada, aileni ya da nişanlını da öyle. Ama senin kafanın içindeyken duygularını paylaşıyordum, o an aklından geçen anıları ve düşünceleri de. Bu korkutucuydu. Sanki kendi ailemi ve sevdiğim adamı kaybediyordum." Elini uzatarak Ada'ya yaklaştı fakat yaptığı şeye kendisi de çalışarak geri çekildi. "Şimdiye kadar sana yeterince anlayışlı davranamadıysam özür dilerim. Ben... daha dikkatli olacağım ama bu zor." Başını hafifçe çevirerek Murat'la konuşan Dawson'a baktı. "Daha farklı bir renge bürünmüşsünüz. İkiniz de öyle. Hala bir parça siyah var ama kırmızının tonu daha parlak ve daha saf."

Aura renklerinden bahsediyor olduğunu bir saniye sonra kavradı Ada. Kurt piramidinde en üst sırada yer alan Azüler'in en önemli özelliklerinden biri de karşısındaki kişinin rengini görebilmesiydi. Duyguların anlamının yüklendiği renklerden en yoğun olanıydı kırmızı. Ada'nın uzun bir süredir taşıdığı tek renkti. Öfke, intikam ve aşk gibi yoğun duygulardan besleniyordu. Siyahtan parçalar taşımasının sebebi ise asla aklından çıkmayacak olan kayıplarıydı. Bazen yası hiçbir zaman son bulmayacakmış gibi hissediyordu.

Ada ağzını bir peçeteye silerek elinde bardakla arkasına yaslandı. "Senin yerinde olsaydım benden nefret ederdim." Peratha belki de ilk defa yaşını yansıtan bir olgunlukla gülümsedi. Söylediklerinde samimi olan Ada, soğumaya başlayan kahvesinden bir yudum aldı. "Dawson'ı çok uzun zamandır seviyorsun ve bunu asla saklamadın. En iyi arkadaş değiliz, fakat aynı evde yaşıyoruz. Normal koşullarda olsaydık daha anlayışlı davranıp ondan uzak dururdum. Ama bunu sadece kendim için değil,

Dawson için de yapıyorum. Ne kalp mührünü ne de laneti hak ediyor. Bunlardan kurtulmasını istiyorum."

"Dawson'ın beni sevememesinin sebebi laneti değil. Hiçbir zaman sebep bu olmadı. Sana kızmıyorum. Aramızda olmaman durumu değiştirmeyecekti. Benim de lanetim Dawson'a âşık olmam," dedi omuzlarını kaldırarak.

"Belli etmeyi sevmesen de ilgili ve şefkat dolusun, Peratha. Gerçek aşkını bulduğun zaman tüm bunların karşılığını sana verebilecek biri olacak."

"Mahfer!"

Ada başını öne düşürerek içindeki tüm nefesi boşalttı. İkinci kez bağırmasına fırsat tanımamak için masayı çabucak toplayıp bulaşıklarını makineye yerleştirdi. Buraya geldiklerinden beri antrenmanlarını suyun kenarında yapmaya dikkat ediyorlardı. Biraz zorluk katmak gerektiğini düşünmüşlerdi. Gerçek bir kavga hiçbir zaman yumuşak minderlerin üzerinde olmayacaktı.

Gavin'in uzattığı şeritleri ellerine dolamaya başladı. "Hilary nerede?" Eklemlerini ve bıçaklarla çalıştıkları zaman parmak aralarını yaralanmalardan koruyan şeridi alışkanlıkla hızlıca doladı. Ucunu kıvırarak içe soktuktan sonra diğerine geçti.

"Bugün benimle dövüşeceksin."

"Birkaç ay daha yaşarım diye hesaplamıştım."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

Gavin'in yaptığı ilk şey Ada'nın bacaklarına saldırmak oldu. Dengesini bozmak için tekme attığında refleksle havaya sıçrayan Ada olay anında hasar değerlendirmemesi yapmayı öğrenmişti. Bu yüzden ayağının altına batan deniz kabuğunu görmezden gelip Gavin'in üstüne koştu. Karşısındaki kurdun gözleri anın adrenaliniyle parladığında Ada neredeyse tökezleyecekti. Çok tanıdık gelen o hırlama ve sarı gözlerle karşılaştı. Dişler görünür oldu, hava ağırlaştı. Ada o an yüzüne kar taneleri çarptığına yemin edebilirdi. Gavin yerine beyaz bir kurda saldırıyor

gibiydi. Kendi için değil, ailesini korumak adına çarpışıyordu. Kulağına boğucu sesler geliyor ama kendi nefesinden başka hiçbir şey duymuyordu. Aldığı darbelere rağmen homurdanmamıştı bile. Kaburgalarının ezildiğini hissetti. Gavin kolunu kavrayıp döndürdüğünde takla atarak baskısından kurtuldu. Yuvarlanarak deniz kenarından uzaklaştılar. Gavin sırtı yere gelecek şekilde yere düştüğünde üstüne çıkmak üzere olan Ada'yı, ayağını kullanarak diğer tarafa fırlattı. Evin duvarına çarpmak üzereyken son anda duran Ada arkasını dönme fırsatı bulamadan Gavin onu sardı. Kollarını hapsedecek bir şekilde sıkıca kavrayıp anlamadığı kelimelerle konuştu.

Ada nihayet ağzını açtığında bir ayağını evin duvarına yasladı ve bağırarak tüm gücüyle itti. Sert bir şekilde yere çarptıklarında acı hissetmemesinin tek sebebi esas darbeyi alanın Gavin olmasıydı. Ada bacağını kendine çekerek ayağa kalkacakken Gavin dizine, sonra da omzuna vurdu. İki bileğini tutup beline bastırarak hareketsiz kalmasını sağladı. Ada güçlükle soluklanırken alnını yere yasladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Mahfer? Kendini ölümüne savunman gerekmiyor."

"Kurtulmam gerekti."

"İngilizce konuş."

"Nefes alamıyorum." Gavin bu sefer ne söylediğini anlamıştı. Doğrularak oturmasına yardım ettikten sonra tişörtünü sıyırdı. Kaburgalarının üstüne yayılmaya başlayan hafif morluk çekeceği daha büyük ağrıların öncüsüydü. "İyi iş," dedi Ada onun elini iterek.

"Delirmiş gibi saldırıyordun."

"Ve kendini savunman mı gerekti?" İster istemez suçlayıcı konuşmuştu. Kaburgalarına aldığı darbe yüzünden belki de günlerce doğru düzgün nefes alamayacaktı. Gavin bir şey söylemeden dudaklarını ıslattığında Ada başının döndüğünü

hissetti. Oturuyor olması, yere yığılıp daha fazla yaralanmasını engellemişti. "Öyle mi? Kendini mi savunuyordun?"

Gavin omuz silkerek ayağa kalktı. Elini uzatıp onun da kalkmasına yardım ederken, "Gittikçe daha iyi oluyorsun," dedi. "Başlarda kendimi savunmam gerekmiyordu ve itiraf etmem gerekirse bundan nefret ediyordum. Yavaş, dikkatsiz ve kontrolsüz davranıyordun. Kollarını savurarak savaş alanına koşmak gibiydi. Biraz üzücü yani."

"Bugün daha iyiydin." İkisi de konuşanı görmek için yana döndü. Siyah bir kot pantolonla kolsuz tişört giymiş olan Dawson verandada oturuyordu. Ayaklarından birini önündeki korkuluğa yaslamıştı. Ada başını sallayarak teşekkür ederken oturuşundaki tavrı bir kez daha nefesinin tıkanmasına sebep oldu. Daha önce de böyle şeyleri fark ediyor fakat üstünde durmuyor, düşüncelerinde kendini azarlıyordu. Şimdiyse bunun için geçiş izni verilmişti. Hala tam olarak alışamasa da yine de daha az imkânsızdı. Dawson başını çevirecekken birden Ada'ya daha dikkatli baktı. Geçen sefer olduğu gibi hem Ada'ya hem de onun çevresine bakıyordu. Dudaklarında belli belirsiz keyifli bir gülümseme oluşsa da çabuk kaybolmuştu.

"Neden her defasında bunu benim yanımda yapıyorsunuz?"

Gavin uzaklaşırken Ada vücudunu onun tarafına döndürdü fakat bakışlarını Dawson'dan ayırmamıştı. "Bugün biraz sinirli," dedi.

"Daha önce fark etmemiştim," dedi Dawson ayağa kalkarken. Ellerini cebine sokup arkaya doğru bir adım attı. "Kırmızının bu tonu sahiden sende güzel duruyor."

Ada başını eğerek üstüne baktığında görebildiği şey gri tişörtü ve siyah şortuydu. Üzerindeki tek kırmızılık yüzünün alev alev yanması ve dudağıyla kaşının yarılmasıydı. Dawson'ın aura renginden bahsettiğini anladığında gözleri ardına kadar açıldı. "Ama bu..." Dawson çoktan ortadan kaybolduğu için cümlesine devam etmedi. Hilary de çoğu zaman kırmızı taşıdığından

bahsederdi fakat bunun, Ada'nın hislerini çok doğru tahmin etmesiyle alakası vardı. Dawson da aynısını mı yapmıştı yoksa sahiden diğerlerinin şüphelendiği gibi bir melez miydi? Üstelik bir Azü melezi.

"Seni kim kovaladı böyle?" dedi Hilary gülerek. Ada ellerini kaldırarak birden bıraktı. Durumunu özetlemenin daha iyi bir yolu var mıydı acaba? Hilary onun koluna girerek yürümesine yardım etti fakat Ada düşündüğünden daha iyi durumdaydı. Kaburgalarındaki ezikler ve vücudunun sayısız yerindeki morluklar tazelenmişti. Bildiği, tanıdığı bir acıydı. Elinin tersini dudaklarına bastırarak bulaşan kana baktı. "Denize girmek ister misin? Biraz daha bronzlaşmak sende harika duracak," dedi Hilary.

"Üstümü değiştireyim." Etrafına baktı ama Gavin'i göremiyordu. "Sanırım mola verdik."

"Toparlanman için biraz zaman tanı. Hadi git."

Ada odasına çıkarken ellerindeki şeritleri çözüyordu. Yüzünün bir yanındaki saçları kulağının arkasına itmişti. Merdivenlerin en üstünde durup arkasına baktığında ıslak ve kumlu ayak izleri bıraktığını gördü. Odaya girdiğinde bir an duraklasa da dolabına yürüyüp Hilary'nin onun için almış olduğu kıyafetleri karıştırdı. "Aşağıda söylediğin şeyle ilgili-"

"Burada olmaz," dedi Dawson ilgisini bilgisayardan ayırmadan. Ada dönüp ona baktığında Dawson sadece kulağına dokundu. Duyabileceklerini anlatmaya çalışıyordu ve bu Ada için şüphelerini onaylamakla aynı şeydi. Dawson dişlerini sıktığında çenesindeki kaslar oynadı. "Bu işe yaramıyor. Kehanetin peşine düşemiyoruz bile."

"Antik bir kehaneti bilgisayar üzerinden bulmaya mı çalışıyorsun? İki bin yaşından büyük bir kâhinin sosyal medya hesabının olmadığına neredeyse eminim."

"Morlukların arttıkça espri düzeyin yükseliyor, tüysüz." Dawson'ın gözleri onun elindeki kıyafetlere odaklandı. "Denize

gireceksen sanırım ikimizin de sağlığı için burada kalsam daha iyi."

Ada'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan odalarının kapısı hızla açıldı. Elini karnına bastırarak derin nefesler alan Hilary, "Saldırı var," dedi ve geldiği gibi kayboldu. Ada elindekileri bırakarak kapıya koşmuşken Dawson ondan çabuk davranıp önüne geçti. Daha merdivenleri yeni inmişlerdi ki hırlama, uluma ve eti yırtan dişlerin keskinliğini duydular.

"İçeride kal." Dawson ona koltuğun arkasını gösterirken tişörtünü sıyırdı. Gerçek bir kavgaya girişemeyeceğini bilen Ada dışarı çıkmasa da kapıya kadar yürüdü. Geride kalmasının tek sebebi gücünün yeterince yerinde olması değil, aynı zamanda hala korkuyla geçmişe sürüklenmesiydi. Saniyeler içinde dönüşüm geçiren Dawson dışarı koştu.

Ada perdelerin arkasında kalarak kumsalı görmeyi denedi. Dönüşüm geçirmişlerken kurtları birbirinden ayırt etmesi zor oluyordu. Yakınlarda başka bir ev bulunmaması onların yararınaydı. Duyduğu hırlamayla nefesini tuttu ve yavaşça arkasını döndü. Kurt halindeyken kim olduğunu tanıyamasa da saldırmaya hazır gergin vücudunun, dudaklarının arasından görünen dişlerinin ve çılgın bir parlaklıkla bakan gözlerinin amacını anlaması o kadar da zor değildi.

Sırtı cama yapışmışken yan tarafa bir adım attı. Kurt ileri atıldığında Ada tedbiri bırakıp koştu ve köşeye sıkışmaktan daha iyi bir seçenek olduğunu umarak kapıya yöneldi. Ada'yı gördüğü an üzerine koşan ak kurdun Peratha olduğunu tahmin etti. Düştüğü yeri yıkmak üzere olan bir yıldırım gibi Ada'nın yanından geçip kurda saldırdı. Peratha'nın çok farklı bir yönünü gören Ada şaşırmaya fırsat bulamadan eline tutuşturulan büyük bir bıçakla irkildi.

Henüz dönüşüm geçirmemiş olan Hilary de kendi bıçaklarına sahipti. "Seninle doğrudan konuşması için birine ihtiyaçları

vardı. Bir süre iki ayaklı kalacağım." Ada'yı kavgadan uzağa sürüklüyordu.

Karşılarına çıkan başka düşmanlarla birlikte Hilary, Ada'yı arkasına aldı. Onlarla dövüşmeye hazırdı, vakit kaybetmeden saldırdı. İki kişilerdi ve Hilary gibi dönüşüm geçirmemişlerdi. Ada bu yüzden yardım edebileceğini düşünerek koştu. Korku hala oradaydı fakat şaşkınlığı üzerinden atmıştı. Kaçıp saklanmayı değil, hayatta kalmayı düşünüyordu.

Neredeyse yanlarına ulaşacağı an hissettiği şeyi hayatı boyunca yaşamış olmasına imkân yoktu. Elinde kılıç gibi keskin bir bıçakla kalakaldı. Tüyleri kanla kaplı karanlık gözlü kurt ona bakıyordu ve yerinden kıpırdaması için hırlıyordu. Evin içindeki kurt kadar tehditkâr görünüyordu fakat saldırma niyeti yoktu.

Ada elini yavaşça indirirken kavga seslerinin uzaklaştığını hissetti. "İyi misin?" dedi nefesini bırakarak. "Dawson," deyip bir adım attığında kurt tekrar hırladı. "Tamam, kavgadan uzak duracağım." Bir kez daha kana bulanmış tüylerine baktı. Eğer tüyleri şimdiki renginde olsaydı tam bir kızılkurt olabilirdi ama sadece kanla kaplı olduğu zaman gerçek anlamıyla bir kızılkurttu. Gözlerindeki sarı ışık alevlenirken yaklaştı. Ada uyarıyı alarak biraz daha geriledikten sonra kurt arkasını dönüp koştu ve kavgaya karıştı. "Madem kavga etmeyeceğim, neden öğreniyorum?" diye söylendi kendi kendine.

Tüm koruma yöntemlerine rağmen arkasından aldığı darbeyi engelleyememişti. Birçok hırıltı duymuştu. Hatta geceleri uyku arasında Dawson'dan yükselen hırıltı benzeri seslere bile alışmıştı. Haliyle zaman geçtikçe bunu doğal bulmuştu. Ama arkasından gelen sesin doğallıkla bir alakası yoktu. Bu tamamen düşmancaydı.

Buky olan kurdun kürkü toprağın en yumuşak tonundaydı. Çenesi gerildiğinde ucundan salyaların aktığı dişleri ortaya çıktı. Ada ayağa kalkarken elinden düşürmediği bıçağını daha

sıkı kavradı. Derin bir nefes alırken göğsünün sıkıştığını hissetti. Arkasından gelen kavga sesleri artınca omzu üzerinden geriye baktı. *Daha fazla Remus,* diye düşünebildi sadece. Başka sağlıklı bir düşüncesi olmadı. Tam o anda kurt ileri atılıp üzerine saldırdı

Ada eğer zamanı dondurabilseydi çığlık atardı. Tabii kaçarken. Kurt hareket ettiği an bıçağını daha sıkı kavramış ama harekete geçmek için vakti kalmamıştı. Sırtüstü düştüğünde kurt tam üzerideydi. Yırtıcı hırlaması ve kalp atışları, Ada'nın nefeslerine karışmıştı.

Ada'nın kafasında ürkütücü bir ses yankılandı. *Kalbine. Sadece kalbine.*

"Kalbine mi?" Ada'nın bağırarak sorduğu soru cevaplanmamıştı. Ona kimin yardım ettiğini ya da sesi kafasından uydurup uydurmadığını bilemiyordu. Aynı zamanda boynunu tutarak kendisinden uzak tutmaya çalıştığı canavarın kalbinin de nerede olduğundan habersizdi. Sayısız kitap, günlük ve karalama defteri incelemiş olsa da panik her yanını sarmıştı. Ayaklarını yere sürterek kurdun altından çıkarken bıçağını yüzüne sapladı. Kurt ulurken daha büyük bir öfkeyle Ada'ya saldırdı. Ada biraz olsun güvende hissetti çünkü kurdun amacının öldürmek olmadığını anlamıştı. Şimdiye kadar birkaç defa ölmesi gerektiğine emindi. Yakaladığı boşluğu başparmağındaki yüzüğüne dokunarak değerlendirdi. Dawson'ın ona verdiği zehirli yüzüğün iğnesini çıkarmak için kenarına bastırdı. Elini yumruk haline getirip hızla savurdu. Hedef almamıştı fakat belli ki iyi bir yere denk gelmişti ki kurt anında sendeledi. Ada biraz daha gerileyip ayağıyla yüzüne vurdu. Mide bulandıran kemik kırılma sesleri duyulurken kurt acıyla inliyordu.

Hala yerdeyken yüzüstü döndüğünde Hilary'nin kavgasından fırlayan palayı gördü. Ellerinin üstünde kalkarak birkaç metre ötesindeki palanın kabzasını yakaladı. Sağ eliyle sımsıkı

kavradığı palayı önce sol omzuna çekti, aldığı kuvvetle arkasına sallarken kendinden çıktığına inanamadığı bir savaş çığlığı attı.

Bozkurt Buky sendeleyerek geri çekildiğinde Ada, farkında olmadan kapadığı gözlerini açtı. Tam karşısında duran kurt hiç olmadığı kadar sinirli görünüyor ve titriyordu. Ada ön bacağının biraz üstüne derin bir kesik atmıştı. Kurt kükremeyi andıran bir sesle hırladı. Gücü tükenmiş olmasına rağmen kendini toparlamaya çabalıyordu. Yan taraftan saldıran başka bir kurt Buky'yle birlikte yuvarlanarak Ada'dan uzaklaştılar. Dişler ve pençelerin oyuna katıldığı bir kavgaya giriştiler.

"Gel benimle." Hilary, Ada'nın kolunu tutarak yerden kaldırdı. Merdivenlerden çıkmasını sağlarken cam kırıklarının üstünden geçiyorlardı. İkisi de çıplak ayakla olmasına rağmen duraksamamışlardı.

"Hilary bekle! Dawson..."

"Ona bir şey olmaz," dedi Hilary ve ilk defa Ada onun ne kadar güçlü olduğunu hissetti. Zorla odaya soktuğu Ada'nın önüne küçük bir çanta fırlattı. "Birkaç parça eşya topla. Sadece çok önemlileri al. Acele et."

"Ama..." Ada ona yaklaşmaya çalıştı. Görünürde hiçbir şey olmayınca bunu yapmak zordu. Kavga konusunda Hilary'nin daha tecrübeli olduğu şüphe götürmezdi. Bu yüzden dediğini yapmaya karar verdi. Sırt çantasının içine pelerinini, bilgisayarını, günlüğünü ve özel hatıralarının bulunduğu kutuyu yerleştirdi. Diğer her şeyi yerine koyabilirdi ama bunları değil.

"Hazır mısın?"

Ada arkasını döndüğünde çantanın fermuarını çekiyordu. "Bu ne hal böyle?"

Dawson başını eğip üstüne baktı. Ona göre kanlı ve yaralarla dolu olmak çok da tuhaf değildi. "Gidiyoruz." Dışarıdayken dönüşmek için çıkardığı pantolonunu giymişti. Üzerine de eline geçen ilk tişörtü geçirdi. Hemen sonra Ada'nın yanına gitti. "Kanaman var mı?"

Ada elinin tersiyle yüzünü sildi. Kurdun kanına bulandığını o zaman fark etti. "Benim değil."

"Güzel. Hadi," dedi yürümesi için başını sallarken.

Odadan çıkmadan önce ayakkabılarını da giymeyi aklına getiren Ada çantasını çapraz bir şekilde taktı. Bulanık gördüğünden gözünün üstünü tekrar tekrar silmeyi denedi. İçinde gittikçe hız kazanan adrenalin korkusunu tehlike seviyesinden uzaklaştırıyordu. Kulaklarında uğuldayan kan yüzünden sessizliği fark etmesi zaman aldı. Bahçedeki beyaz kumlar orada bir kavga olduğunun izlerini taşıyordu. Birkaç metre aralıklarla yere düşmüş olan kurtlar hareketsizdi. "Herkes nerede?"

"Eğer şanlılarsa yeterince uzakta." Dawson yanına sadece telefonunu almıştı. Ezbere yürüdüğü yolları sık ve uzun adımlarla aşarken mesaj yazıyor, birkaç saniyede bir Ada'ya göz ucuyla bakıyordu. Hızlanmasını istediği belliydi fakat Dawson'ın adımlarına karşılık Ada koşuyordu zaten. Neredeyse şoka girmek üzereyken elinden bu kadarı geliyordu.

"Bıçakladığım kurdu üzerimden alan sendin, değil mi?"

"Daha hızlı ol," dedi Dawson. Ağaçlık alana girene kadar durmaksızın yürümüşlerdi. Dawson birden başını kaldırıp Ada'nın önüne geçtiğinde tehlike hissi ağır bir duman gibi etraflarını sardı. Ağaçların arasından yükselen gölge yüzünden Ada nefesini tuttu. Dawson üstü örtülü bir arazi aracının anahtarlarını sakladığı ağaç kovuğundan aldı. "İçeri."

Ada çantayı arka koltuğa atıp kendini koltuğa bıraktı. Kapıyı çekerken kurt son anda kendini araya sıkıştırmayı başarmıştı. Ada'nın yüzünün hemen önünde kurdun dişleri gürültüyle kapandı. Geri çekilerek yüzüne tekme attı. Bir anlık sendelemesiyle Ada kapıyı çekti. Dawson motoru çalıştırıp hız aldığında Ada diğer tarafa savrularak omzuna çarptı. "Tekmelediğim kurdun bizimkilerden biri olmadığını söyle."

"Buna emin olabilirsin. Ada..." Parmaklarının dışıyla dudaklarının altına biriken kanı sildi. "Geri çekil."

Ada hala ona yaslı olduğunu, söylediği zaman fark etmişti. "İyi misin?" dedi sırtını koltuğa bırakırken. Emniyet kemerine uzanarak titreyen elleriyle dördüncü denemesinden sonra takabildi. Bileğini ovuştururken Dawson'ın gittikçe daha koyu ve ıslak bir hal alan tişörtüne baktı. "Yaralanmışsın."

"Ciddi bir şey değil. Kahretsin." Sesi kısık çıkmasına rağmen altında titreşen bir öfke vardı. Direksiyonu daha sıkı kavrayıp dikiz aynalarını kontrol etti. "Yerimizi bu kadar çabuk bulmamaları gerekiyordu. Tahmin edemediğimiz, göremediğimiz şeyler oluyor."

"Hayatımın son birkaç ayı böyle geçiyor zaten." Araba bir akarsuyun kenarında durduğunda Ada kendini dışarı attı. Bir ağacın dibine diz çöküp kusarken saçlarının yüzüne değmediğini hissetti. Zaten doğru düzgün yiyemediği şeyleri dışarı çıkarmayı bitirdikten sonra öksürdü. "Bunu görmek zorunda mıydın?" dedi doğrulurken.

"Sorun değil," dedi Dawson ve Ada'nın saçlarını bıraktı. "Neden gülüyorsun?"

"Üstüm kan ve kir içinde ama sen saçlarıma bir şey bulaşmasını önlemeye çalışıyorsun."

"Saçlarını seviyorum."

"Beni sevemiyorsun ama saçlarımı seviyorsun, öyle mi? Kendine ait bir parçayı kıskanan tek kişi olabilirim."

"Ben de ölü bir adamı kıskanıyorum. Eşitiz bence."

Bu sefer ikisi de gülmeye başlamıştı. Ada yere eğilip avuç dolusu su alarak ağzını ve yüzünü temizledi. Ellerindeki son bulanıklık geçene kadar ılık suyla tenini ovuşturdu. Dawson, Ada'nın birkaç metre ötesinde kıyafetlerini çıkarıp suya daldı. Temizlenmenin en pratik yolu olduğu kesindi ve belli ki önlerinde uzun bir yol vardı. Ada nereye gideceklerini bilmiyor olsa da Dawson'ın bir planın adımlarını uyguladığını görmek içini rahatlatıyordu. Saçlarını önüne alıp parmaklarını arasından geçirerek kumlardan arındırdı. Sudaki yansımasını izleyip

arkalarında bıraktıkları karmaşayı düşündü. Birilerinin evle ve etrafındaki ölülerle ilgilenmesi gerekecekti. Kaiser ya da Remus kraliçesi peşlerindeydi. Belki ikisi birden. Ada ıslak elleriyle saçlarını geriye iterken yere oturdu. Dawson'ın sudan çıktığını duyduğunda başını çevirmemeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra hemen yanına bir çanta düştüğünde yerden destek alarak ayağa kalktı. Gavin'le olan antrenmandan kalan kaburga zedelenmesi hasarlarının en büyüydü ve sadece bu kadarla atlatabildiği için şanslıydı. Dawson giydiği gömleğin kollarını kıvırırken çenesiyle çantayı gösterdi. Sadece kendisi değil, Ada için de yedek kıyafetler vardı.

"Saldırının sürpriz olduğunu sanıyordum. Buna karşı nasıl hazırlıklısın?"

"Her zaman hazırlıklıyım. İnsanların arasına ineceğiz. Temizlensen iyi olur."

Ada çantayla birlikte arabanın arkasına yürüdü. Biraz olsun mahremiyet sağlamak için ağaçlardan ve arabadan yararlanmaya çalıştı. "Herkes farklı yönlere dağılırken sen ikimiz için tek bir acil yardım çantası hazırlamışsın."

"Detaylara takılıyorsun."

"Detaylar hoşuma gitti," diye mırıldandı Ada. Kot pantolon, tişört ve üstüne de gömleğini geçirdi. Dawson'ın derin bir nefes aldığını duydu. Kıyafetlerini toplarken başını eğerek camdan baktı. Arkası dönük, elleri cebinde duruyordu. Kurt dişi ve pençesiyle açılan yaraların daha zor kapandığını bildiğinden, "Yaran ne durumda?" dedi.

"Senin kaburgalarından daha iyi olduğuna eminim. Hazır mısın?"

"Yola çıkmadan önce bana beş dakika ver." Kapıyı açarak ayakları dışarıda kalacak şekilde oturdu. Mide bulantısı yeniden yükselirken gözlerini kapatarak ellerini dizlerine yasladı. Yüzünde güneşin yumuşak ısısını hissetmek için başını

kaldırdı. Sık sık yutkunuyor, derin nefesler almamaya çalışıyordu. Dawson'ı yanında hissettiğinde ona bakmak için gözlerini araladı.

Kapının üst tarafına elini yaslayarak, "Darbe aldın mı?" dedi.

"Sırtım acıyor." Dawson dönmesini işaret ettiğinde Ada bacaklarını içeri alarak sürücü koltuğuna bakar şekilde oturdu. "Sesin neden tuhaf geliyor?"

"Aldığım ilk saldırı boğazımaydı." Öksürmüş olmasına rağmen sesi düzelmemişti. "Soyulmuş," dedi sırtı için. "Temizlenmesi gerek ama sanırım yeniden moraracak."

"Önemli değil."

Dawson tişörtü indirip Ada'ya biraz daha yaklaştı. Her bir hareketi kararsız ve güçtü. Kendini geri çekmeye çalışırken tırnaklarını kapıya geçirmiş, parmaklarından tüm kan çekilmişti. Biri için korkmak, biri için çarpışmak uzun zamandır hatırlamadığı bir duyguydu. İçinde kendine ait olamayacak kadar yoğun bir endişe vardı ve dinmek bilmiyordu. Ada'nın ciddi bir zarar görmediğine ikna olmasına rağmen hala parçalamak istediği boğazların hayalini kuruyordu. Başını eğerek dokunmasına ve sevmesine izni olduğu saçları kokladı. Denizin tuzlu tadı, rüzgârın sıcaklığı ve şampuanının yumuşaklığı üzerine sinmişti. Ada'nın kontrolden çıkan kalp atışlarına gülümserken onun hareket etmesiyle kaşlarını çattı. "Yapma," dedi derinleşen sesiyle.

"Biliyor musun, yedi yaşındayken birçok küçük kız gibi öğretmenime âşık olmuştum. Büyüdüğüm zaman ne kadar saçma bir duyguya kapıldığımı fark edip kendime gülerdim. Sen, o öğretmenle olmamdan bile daha uzakta bir yerdesin."

Dawson derin bir nefes daha aldı. "Ada."

"Hımm."

Ada birden arkasına döndüğünde burunları yan yana geldi. Önce birbirlerinin gözlerine bakarlarken, bir saniye sonra ikisinin de gözleri dudaklarına takılı kalmıştı. Dawson çok hafifçe

çenesini öne itti. Kıpırdamasını, belki de koşup uzaklaşmasını bekliyordu ama Ada yerinden kıpırdamadı.

"Geri çekil," dedi Dawson dişlerinin arasından.

"Bencillik ediyorsun," dedi Ada fısıltı halinde. "Sen geri çekil."

"Şu hale bak." Dawson acı çekerken nefesini bıraktı. Ada bu havada bile Dawson'ın sıcak soluğunu hissedince ürperdi. Daha birkaç dakika önce de tehlikedeydiler, şimdi de. Kalpleri aynı böyle atıyordu. Göğüsleri daralıyor, kanları daha coşkun uğulduyordu. İki uç noktada olan duyguların bu kadar çok benzemesi baş döndürücüydü. "Kaiser'ın zincirleri bile beni bu kadar sabit tutamamıştı."

23

Gelecek belirsiz, olasılıklar tahminlerin ötesinde.
Durmadan ilerle, ilerle, ilerle...

Ada kucağındaki karton içinden patates alırken dışarıyı seyrediyordu. Ne kadar zamandır yolda olduklarını bilmiyordu. Gece ve gündüz birbirine karışmış, mevsimler değişmişti. Önce tekne, ardından araba, en son da uçak yolculuğu yapmışlardı. Şimdi yeniden arabadaydılar. Ada saatler önce soru sormayı bırakmıştı. Yorulmuştu ve başı, bir daha asla geçmeyecekmiş gibi ağrıyordu.

Bir benzinlikte durduklarında Ada neredeyse koşarak lavaboya girdi. Uzun yolculukta büyük boy kola içmesi tamamen kendi aptallığıydı. Dışarı çıktığında Dawson benzin pompasını yerine asıyordu. Etraf boğucu kokularla dolu olmasına rağmen daha fazla klima havası solumak istemeyen Ada kollarını bağlayarak arabaya yaslandı. "Ne kadar yolumuz kaldı?" dedi ağzından çıkan nefes buharıyla.

"Çok değil. Arabayı uygun bir yere bıraktığımızda üç saatlik yürüme mesafemiz var."

"Üç saat mi? Hangi mantıkla acil durum evlerinden birini bu kadar zor ulaşılan yerlere kurarsınız?"

"Araba yolu da var fakat biz onu kullanmayacağız. Yürüme kısmı ise benim için yarım saatten az sürecek bir yolculuk, tüysüz. İnsan bacakların için bu süre katlanıyorsa planlarımın berbatlığından bahsetme hakkın yok."

Ada homurdanarak başını çevirdi. Bazen kurt olduklarını unutuyor ya da görmezden geliyordu. Çoğu zaman insan gibi görünürlerken bunu yapmak hiç de zor olmuyordu. Rusya'ya kadar gelmişlerdi. Yükseklik giderek artıyor, zaman geçtikçe daha fazla dağ, daha fazla ağaç görüyorlardı. Kurtlar için mükemmel mekânlardı doğrusu. Belli ki bu sefer insan içine karışma planı yoktu. Kış şartlarının geri dönmesi Ada için pek de mutluluk verici olmasa da soğuğu hissetmek iyi gelmişti.

"Bana neden bu kadar az bilgi veriyorsun?"

Dawson benzinliğin marketindeki adama bakarken bir anda başını çevirdi. "Neyi öğrenmen gerekiyorsa onu söylüyorum."

"Bu..." Ada duyduğu cevaba vereceği karşılığı bilemeden kollarını indirdi. "Bunun ikimizin planı olması gerekiyor, Dawson. Sadece senin değil. Beraber kaçtık, beraber karar verdik."

"Seninle ya da saldırıyla ilgili hiçbir önemli detayı saklamıyorum."

"Sana inanmıyorum." Dawson başka bir şey söylemeden belinin arkasındaki kılıftan bıçak çıkardığı zaman Ada'nın gözleri ardına kadar açıldı. "Ne yapıyorsun?" dedi sürücü tarafına gerilerken. Dawson'dan daha hızlı davranacağını sanmıyordu fakat gerekirse arabayla kaçmayı denerdi.

"Sahiden mi? Seni öldüreceğimi mi sandın?" Ada'nın şüphesine sinirlenmemişti. Paylaştıkları şeylerden önce Dawson'ın asıl amacı onu öldürmekti zaten. Bunu düşündüğü için ona kızamazdı. "Okuduğun kitaplardan ya da herhangi birimizden kan yeminini duydun mu?" Ada hala bıçağa bakarken başını sallayarak reddetti. Kendine yönelik olsa bile Dawson onun bu kadar tedbirli davranmasına memnun kalmıştı. İlk ve tek öğrencisinin beceriksiz çıkmasını istemezdi. "Kan yemini, isimden

sonra bir kurttan alabileceğin en büyük bağdır. Ama isim gibi kalıcı ve kapsayıcı değildir. Sadece tek bir konu için yemin eder ve ona bağlı kalırsın."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Dawson bıçağın ucuyla önce kendini sonra da Ada'yı göstererek konuştu. "Önce ben elimi keseceğim, ardından da sen elini keseceksin. Sana yemin edeceğim ve bunu yerine getirmediğim zaman cezamı belirleyebileceksin. Esas noktayı kavradın mı?"

"Bağlayıcı olduğunu nereden bileceğim?"

"İnan bana, öyle. Diğerleriyle buluştuğumuzda hepsine sorabilirsin." Bıçağı avucuna yaslayıp parmaklarını üstüne kapadı. "Şimdiye kadar hiç kan yemini etmedim, tüysüz. Birinin eline güç vermek, benim yapacağım şey değildir. Fakat bana bu konuda güvenmeni istiyorum."

"Yap öyleyse." Ada belli etmemeye çalışsa da bu durumdan etkilenmişti. Elbette güvenli bir yere vardıkları an, herkese kan yeminini sorup Dawson'ın söylediklerini doğrulatacaktı fakat dürüst olduğunu hissedebiliyordu.

"Sıra sende." Dawson ucundan kan damlayan bıçağı çevirerek kabzasını uzattı.

Cesaretini kaybetmemek için hızlı davranan Ada, avucuna yüzeysel bir kesik attı. Dawson uzanıp elini kavradığında lanetinin aralarında gidip geldiğini hissetti. İkisinin de duyguları sakin noktalara çekildiğinden rahatsızlık hissetmediler. "Saldırı hakkında senden hiçbir şey saklamadığıma ve bundan sonra da hiçbir saklamayacağıma yemin ediyorum," dedi Dawson gözlerine bakarak. Elleri fazla ısınınca ayrılmak zorunda kaldılar. Parmakları uzaklaşırken birbirine sürtüyordu. Dawson'ın gözleri, ettiği yemini mühürlercesine parladı. Cebinden çıkardığı mendili Ada'ya uzattı.

Ada mendili açıp eline sararken Dawson'a bakıyordu. "Elim çok sıcak. Yemin yüzünden mi?"

"Evet. Bu onaylandığı anlamına geliyor."

"Büyü mü?"

"Kurtlar da büyücüler gibi doğaya bağlıdır, ondan güç alırlar. Kendi sınırlarımız içinde bizler de birkaç büyü gerçekleştiririz. Ama sandığın gibi değil. Bizim büyülerimiz farklı iki yapıya sahip olmak, ismin gücünü fısıldamak ve yemin etmek gibi şeyler."

Yolcu tarafına yürüyen Ada kapıyı açmışken durdu. Arabanın üstünden Dawson'la göz göze geldi. "Kendime bile mantıksız görünse de sana güveniyorum. Lütfen beni buna pişman etme." Cevap vermesini beklemeden içeri geçip kapıyı çekti. Kaçınılmazla yüzleşerek yeniden yola koyuldular. Ne kadar çabuk eve ulaşırlarsa Ada o kadar çabuk bu kıyafetlerden kurtulabilirdi. Üzerine yapıştığına emindi ve bir an önce duş almak istiyordu. "Diğerleri Rusya'ya nasıl geldi?" Dawson direksiyonu çevirerek karşı yola girerken omuz silkti. Güzergâha yabancı olmaması Ada için rahatlama aracıydı. "Hepsinin oraya gelebileceğinden emin misin? Takip edilmiş ihtimalleri yok mu? Yeniden saldırıya uğrayabilirler."

"Düzenli aralıklarla mesaj atıyorlar."

"En sona biz mi kaldık?" Dawson başını aşağı yukarı sallayınca Ada iç geçirdi. Bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı. En azından kafasından geçen ses bunu öneriyordu. Çoğu kez olduğu gibi bu sefer de kendiyle çatıştı. "Normal bir ilişkimiz olmadığının farkındayım ama karşılıklı iletişim önemlidir. Sadece kafa sallamak yetmez."

Dawson duyduğu şeylere anlam veremese de başını salladı sonra durup, "Tamam," dedi. Gözlerini birkaç saniyeliğine yoldan ayırıp Ada'ya baktı. "Kurtlar konusunda ilk başlarda ne kadar patavatsız konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Ada burnunu kıvırarak. Hala zaman zaman bu oluyordu.

"Aynı şey bende ilişki konusunda geçerli."

"Ah," dedi Ada sessizce. Daha rahat oturmak için aşağıya kaydı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var," derken başını hafifçe eğip tabelaya baktı ve sağa döndü.

Ada gülümserken paketin içini karıştırıp yeme işine geri döndü. Birçok kişi Dawson kadar tecrübesi olmasa bile başka insanların kendinden farklı konularda fazla şey bilmesini kabullenemezdi. Üstelik hiçbiri ne Dawson kadar yaşlıydı ne de böylesine ölümcül.

Göz ucuyla ona baktı. Saldırıdaki hali bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. İçindeki Cellât uyanmış, bambaşka bir yüzünü su yüzüne çıkarmıştı. Ada sadece bir kez yargılamasını izlemişti. Kaiser, intikamı için büyücülerle anlaşan Bo'nun infazını eğlenceye dönüştürmek için Dawson'la dövüşmesini istemişti. Fazla hırpalanmış ve korkuyla kendinden geçmek üzere olan kadın şansını denese de Dawson oyalanmadan, vakit kaybeden infazı gerçekleştirmişti. Ada gözlerini kapattığında bu sefer evin önündeki saldırgan kurdu anımsadı. Hilary'yle yukarı çıkarken Buky'yi Dawson'a bırakmıştı ve birkaç dakika sonra kurdu parçalanmış halde görmüştü.

Aklındaki konuyu dağıtmaya karar verdi, çünkü Dawson'ı o kadar vahşi biri olarak görmek istemiyordu. Saçlarına canlı bir varlıkmış gibi dokunan ve sevmek için bu kadar çabalayan birini öyle düşünemezdi. Üstelik Aleut'a geldiği ilk andan itibaren Dawson konusunda uyarılmış olmasına rağmen. Ada, Dawson'dan etkileniyordu, ondan hoşlanıyordu bile ama Cellât konusunda emin değildi.

"Saldırıda berbattım," dedi Ada sessizce. Aklı düşüncelerle doluyken tırnağıyla camın kenarını kazıyordu.

Dawson, Ada'nın karmaşasını fark etse bile o konuda bir şey söylemedi. Böyle bir kavgadan sonra karmaşanın normal olacağını düşündü. Aklındaki bazı düşünceler -haklı olarak- karmaşanın asıl nedeninin, Dawson'ın kendisi olduğunu söylüyordu.

Haksız sayılmazlardı. "Ne umuyordun bilmiyorum, tüysüz ama ben dâhil kimse senden dövüşmeni beklemiyordu. Hesaplanmış olasılıklar ve sana ciddi zarar vermeyecek kişilerle programa uyan antrenmanlar yapıyorsun. Canını korumaya çalışmıyor ya da başka kişiler için endişelenmiyorsun. Hatta zaman geçtikçe karşındakinin dövüş tekniğini tanımaya ve olasılıkları pratik bir şekilde hesaplamaya başladın. Kas hafızası. İçgüdü. Gerçek bir kavgada rahatlık yoktur. Olasılıklar sonsuzdur, hesaplamalar tutmaz, karşındakileri tanımazsın. Ama en önemlisi korkarsın." Ada kaşlarını çatarak başını diğer tarafa çevirdiğinde Dawson ona uzanmak istese de ellerini direksiyonun üstünde tutmak konusunda kendini zorladı. "Korkmak kötü bir şey değildir ve senin durumunu göz önüne alırsak yapabileceğin en sağlıklı şey bu. Korkmadan hayatta kalamazsın."

"Ne zaman daha iyi olacağım?"

"Karşına çıkan bir insanı alt etmen altmış saniyeden daha kısa sürer. İyi eğitiliyorsun, Ada. Uzun zamandır kimsenin almadığı bir eğitimden geçiyorsun. Ama hala insan anatomisine ve bunun zayıflıklarına sahipsin. Sabırlı olacak, çalışmaya devam edeceksin."

"Taraflı mı davranıyorsun?"

"Tamamen dürüstüm." Ada başını yana eğerek yüzüne baktığında ciddi olduğunu göstermek için bakışlarına karşılık verdi. "Taraflı olduğum tek konu senin neler yapabileceğine güvenmem. Bildiğim kadarıyla bununla ilgili bir sevgili yasası yok."

"Sevgili yasası denen bir şey yok."

"Gerçekten mi? Tüm o kurallar ve bir şey yapıp ya da yapmadığında gelen kavgalara ne sebep oluyor peki? Belli ki bir yerlerde yazılı metin var. Sadece onu bulmam gerekiyor."

"Benimle dalga geçme," dedi Ada gevşediğini hissederek.

Dawson ona bakarak gülümsediğinde Ada da dudaklarının kıvrıldığını hissetti. *Dikkatimin dağılmaması için gülümsememesi daha iyi,* diye düşünmeden edemedi. Dawson nadir zamanlarda

içten gülümseyenlerdendi. Hem de oldukça. İlk bir iki hafta boyunca Ada onun gülümsediğini hatırlamıyordu bile.

"En son ne zaman böyle bir yolculuğa çıkmıştın?" dedi Ada.

"Yaklaşık dört ay oldu. Aleut'a gelip başımı belaya sokmandan önce yani."

Ada yumruk halindeki elini omzuna indirdi. Araba kullanırken yapmaması gereken bir hareketti fakat zaten onu çok da etkilememişti. "Başını belaya sokmanı ben istemedim."

"Ama karşıma çıktın." Dawson arabayı park edip motoru durdurdu. Bir süredir ormanın içinde ilerlemelerine rağmen yol gittikçe daralmaya başlamıştı. Önlerindeki araba yolu devam etmesine rağmen farklı bir yoldan yürüyeceklerdi. Arkadaki çantayı alarak aşağıya indiğinde Ada da kendi eşyalarını aldı. Dawson kapıları kilitleyip arabanın üstünü beyaz örtüsüyle kapadı. Karların arasında uzaktan fark edilmesi güçtü. Elindeki anahtarı havaya atıp kaptıktan sonra arka cebine sıkıştıran Dawson, Ada'ya doğru yürüdü.

Refleksle gerileyen Ada'nın sırtı arabaya çarptı. Omzunun üzerinden arkasına bakıp yanağını kaşıdı. Birkaç durak önce aldıkları eldivenlerini giyerken, "Bunun bir tartışma olması gerekiyordu," dedi.

"Başımın bu kadar dertte olmasının sorumlusu sen değilsin." Ne zaman Ada'ya fazla yakınlaşacak olsa yükselen tereddüdü gözlerinden okunuyordu. Ada onun acı çektiğini boğuklaşan sesinden, renksiz bir hal alan yüzünden ve gözlerindeki değişimden anlayabiliyordu. Üzerine kar tanelerinin yağdığı saçlarına dokunarak parmağına sarılan telleri izleyen Dawson yavaşça gülümsedi ve Ada bu gülümsemenin biraz bile sahte olduğunu hissetmedi. Hatta iç acıtacak kadar gerçekti. İrkilmesine ve daha birçok şey hissetmesine neden olacak kadar gerçek. "Karşılaştığımız ilk gün..."

"Parti salonunda. Üzerine içki dökmüştüm."

Dawson sarı beneklerle parlayan gözlerini Ada'ya çevirdi. "Hayır, diğeri."

Çok düşünmesine gerek kalmadan patikadaki o günü hatırladı. Hala zaman zaman rüyalarını süsleyen bir andı. Kendine itiraf etmekten hala çekinse de hem iyi hem de kötü kurtlar olabileceğini o gün kabul etmişti. Hepsinden nefret etmeye öylesine istekli ve hazırdı ki kurtarıcısı her şeyi yıkmıştı. Ya da yeni baştan inşa etmişti, emin olamıyordu. "Kurt halindeyken beni kurtardığın gün." Dawson başını salladı. "Benim kim olduğumu biliyor muydun?"

"Kalbimle beraber ruhumun da kilit altında olduğunun farkında mısın?" dedi Dawson sorusuna cevap vermek yerine. Bu sefer başını sallayan Ada oldu. Dawson gözlerini Ada'nın meraklı bakışlarında gezdirerek devam etti. "Sen o kilitli ruha yaklaşan ilk kişisin."

Ada ne zaman bu hale geldi bilmiyordu ama Dawson'ın kollarının altına girip ısınmak istiyordu. Tıpkı sözlerinin etkisiyle kanının daha heyecanlı akması gibi. İlk defa ona yaklaşmayı bu kadar çok istiyordu ama yapamadı. Önünde olan engellerden hiç bu kadar nefret etmemişti.

"Tipinin geçmesini bekleyecek bir yer bulmalıyız," dedi Dawson, Ada'nın duyması için bağırarak. Ormana gireli bir saati geçmişti. Doğa koşullarına karşılık hızlı ilerlemelerine rağmen kar onlardan yana değildi. Ada bu kadar ıssız yer seçmelerine karşı söylenirken Dawson'ın adımlarını takip ediyordu. Başını olabildiğince kaldırmamaya çalışırken bir eliyle şapkasını yüzüne indirmişti. Hemen önünde yürüyen Dawson sayesinde kaybolma tehlikesi yaşamıyordu. Ada yavaşladığı zaman ya da sert çarpan bir rüzgârla mücadeleye giriştiğinde Dawson da hızına uyum sağlıyordu.

Tipiden korunan bir oyuğa girdiler. Mağaraya benzeyen ufak bir yerdi ve en köşesine çekildiklerinde kar onlara ulaşamıyordu. Ada daha fazla hareket edebileceğinden emin değildi. Soğuk yeniden kemiklerine kadar ulaşmıştı ve birkaç saat önce bunun *hoş bir şey* olabileceğini düşündüğüne inanamıyordu. Soğuktan gerçek anlamda nefret etmeye başlamıştı. Hayatı boyunca bir daha kar görmese özlemeyeceğini biliyordu.

"İyi misin?" Dawson, Ada'nın başlığını yavaşça geriye itti. Camlaşmış teni beyazdan daha soluk, maviye dönük bir renkteydi. Yanaklarının üstü hafifçe kızarıp çatlamıştı. "Kötü olduğunu biliyorum ama bu halde devam edemezdik."

"Sıcağın insanları rahatlattığını söylemiştin, değil mi? Bu yeterince zorlu mu?"

"Kendini cezalandırmayacaksın," dedi Dawson onun aklından geçenleri bilerek. Doğduğundan beri aynı sıkıntıları kendisi de yaşıyordu. "Hayatta kalman sadece sana değil, bana da verilmiş bir hediye ve bunu mahvetmene izin veremem. Ateş yakmak iyi bir fikir olabilirdi fakat..." Etrafına bakınıp omuzlarını kaldırdı. Üzerinde gömlekten başka bir şey yokken üşümüyor olması Ada'yı sadece sinirlendiriyordu. İnsanların arasında dikkat çekmemek için giydiği montu ormana çıktıklarında Ada'ya vermişti. "Yanımızda odun taşımanın akıllıca olabileceğini sanmazdım," dedi yere otururken.

"Biraz uykum var," dedi Ada onun yanına geçerek. Ölüm tatlı bir şekilde çağırıyordu. Belki de hayattan vazgeçmenin en rahat ve acısız yoluydu. Yine de Ada gözlerini ovuşturup başını salladı. "Eve gidince uyuyabilir miyim?"

"İstediğin kadar."

"Beş saatten fazla mı?" Aylar önce Dawson'ın izin verdiği uyku saati bu kadardı. Ada çoğunu kâbuslarla geçirdiğini bilmeden huzursuz uykulara dalmıştı. Bazı sabahlar yorgun bir şekilde güne başlamasının tek sebebinin yaptığı antrenmanlar

olmadığını da öğrenmişti. Her ne görüyorsa hatırlamak istiyor, diğer yandan onlardan kaçtığını hissediyordu.

"Bir defalığına, evet." Dawson konuşmaya devam edecekken durdu. Ani bir kararla ayağa kalkıp gömleğini çıkardı. Ada kelimeler yerine sessiz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Test etmek için doğru bir zaman mı bilmiyorum fakat bana kalırsa kurt halimdeyken lanetimden etkilenmiyor olabilirsin. Burası arkanı dönmen gereken kısım." Ada çabucak başını çevirdiğinde Dawson ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. "Patikada karşılaştığımız gün beni her tarafımdan çekiştiren o gücü hissetmedim."

"Yine de sana dokunmama izin vermemiştin. Hatırladın mı?"

"Evet, biraz büyülenmiş görünüyordun. Emin olamadım."

Ada kesinlikle öyle olduğunu söyleyebilirdi. Doğanın bir büyüsüydü. O andan beri Dawson'la yolları birleşmişti. Çok farklı yönlere gidebilirlerdi fakat buradaydılar. Birbirlerine verdikleri sözlerle birlikte. Arkasındaki havanın değiştiğini hissederken başını yavaşça çevirdi. Dawson'ın kurduyla burun buruna geldi. Ada oturur haldeyken kurdun başının biraz daha altında kalıyordu. "Tamam. Sana yavaşça dokunacağım eğer kendini kötü hissedersen lütfen uzaklaş. Benim kötü hissettiğimi nasıl olsa anlarsın. Muhtemelen duvara fırlamış ya da kendimden geçmiş olurum." Dalga geçiyor ya da abartıyor olmayı ne kadar dilese de söyledikleri tamamen yaşanabilecek durumlardı. Kurt eğilip arka bacakları üzerine oturdu. Ada elini uzatırken kendi kalp atışları kulağını tırmalıyordu. "Anlaşılan bu sefer kaçmayacaksın." Ona biraz daha yaklaştı ama dokunmadı. Geciktirmenin bir anlamı olmayacağını düşünerek eldivenlerini çıkardı. Önce parmakları yüzüne dokundu. Hissettiği tek şey ufak bir karıncalanma ve vücuduna dolan elektrikti. Rahatsız edici değil aksine... hoştu. Ada, Dawson insan formundayken ortalığa yayılan tehlikeli enerjinin de olmadığını hissetti. Parmakları yukarı tırmanarak gözünün yanına kadar ulaştı. "İyi misin?"

Kıstığı gözlerini açarak Ada'ya baktı. Aynı anda kafasında derin bir ses yankılandı. *Evet.*

Ada birden geri çekilirken omzu ağaç köklerinden birine çarptı. "Kurt bana saldırdığında kalbine hedef almamı söyleyen sendin. Kafama girdin! Bunu nasıl yaparsın?"

Sadece bana özel değil, dedi aynı ses. Kafasında oluşan keskin bir düşünce yığını gibiydi. Bir dokusu ya da titreşimi yoktu. Kendi düşüncelerinin toplandığı yerde bulunuyor fakat net bir şekilde diğerlerinden sıyrılıyordu. Bu özelliğin sadece Dawson'a özgü olmadığını duyunca biraz rahatladı. Böylesi her şeyi daha katlanılabilir yapıyordu. Nasıldı bilmiyordu ama onun bazı yönleriyle sıradan bir kurt olmasını istiyordu. Sanki başlı başına kurt olması sıradanmış gibi.

"Hala bilmediğim şeyler olduğuna aldırmamalıyım aslında. Sadece alışmak zor. Keşke bunu bana daha önce söyleseydin." Bu sefer yeniden dokunduğunda kurdun gözlerine değil, kıvrılan sırtına ve kalın tüylerine bakıyordu. "Sahiden rahatsız olmuyorsun, değil mi?" Kurt, cevabını Ada'ya yaklaşarak verdi. Zihnine konuşmadığından memnun olmuştu. Durumu sindirmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. "Bir gün bana neden herkesten farklı bir tüy rengine sahip olduğunu söylemek zorunda kalacaksın."

Kurt kıvrılıp yere uzandı. Ada önce ne yapacağını bilemedi, sonra Dawson'ın neden şimdi kurda dönüştüğünü anladı. Isınmasının en zararsız yollarından biriydi bu. Pelerini etrafını sararken parmaklarını tüylerinin arasına gömdü. Başını, kurdun üst bacağıyla sırtının birleştiği yere yasladı. Yanağını rengini çözemediği tüylere sürterken gülümsedi. Teninden yayılan sıcaklık soğuğun verdiği titremesini dindiriyordu. Bileğinde hissettiği hareketlilikle başını eğdi. Cömert bir şekilde sıcaklığını paylaşırken kuyruğunu da Ada'nın ayak bileğine sarmıştı.

Gözlerini kapatarak yüzünü daha fazla kürke yasladı. Burnuna dolan orman esintisi, aylardır aşina olduğu Dawson'ın

kendi kokusuna karışmıştı. Sığındığı en rahat yuva gibi Ada'yı içine çeken rahatlığı vardı. Uzun zamandır hissetmediği güven duygusuna kavuşmanın huzuruyla iç geçirdi. Elinin hemen altındaki kalp atışlarıyla gözlerini açtığında kurdun yüzünü hemen önünde buldu. Parmaklarının dışıyla gözünün altındaki sert yüzüne dokundu. Birkaç ay önce görse korkup kaçacağı bu muhteşem yaratık, yüzünü daha fazla yaklaştırınca Ada dehşete düşmek yerine memnuniyete büründü. Önce kararsız kalsa da ardından derin bir nefes alıp başını eğdi. Burnu kurdun kemikli yüzüne değerken dudakları gözlerinin kenarına dokunuyordu.

Dakikalarını hiç olmadıkları kadar yakın geçirmelerinin ardından gitme vakti gelmişti. Dawson dönüşüm geçirirken vücudu doğal bir şekilde kıvrılıp uzadı ve yavaşça doğruldu. O ayağa kalkarken pelerini de etrafını sardı. Peratha'nın pelerini kar beyazıydı ve gerçekten etkileyiciydi. Gavin ve Hilary'ninki kömür karası, Murat'ınki ise toprak rengiydi. Şimdiye kadar Dawson'ınkini hiç görmemişti, insan formuna geri dönmeden önce kalabalıktan uzaklaşırdı. Ada yavaşça kaşlarını çattı.

Dawson'ın geçmişini, yaptığı şeyleri ve olduğu kişiliği kabul etmeye başlamıştı. Zamanla bu belki gelişecek, belki ilerlemeyecekti. Ama o anda biliyordu ki Ada, Dawson'ın kurdunu benimseyeli çok olmuştu. Belki ilk karşılaştıkları gün ormandaki patikada onu iki Remus'tan kurtardığında olmuştu bu. Zamanına karar veremiyordu ama umurunda da değildi.

Pelerini içinse söyleyebileceği çok şey vardı. Bembeyazdı. Uçlarından başlayan kızıl alev yukarı çıkıyordu. Pelerin dalgalanırken alev de dalgalanıyor, onu gerçekmiş gibi gösteriyordu. Ada o anda, kimsenin Dawson'ın pelerinini görmediğini anladı. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde melez olduğu gözler önündeydi.

"Vay canına," dedi Ada en sonunda konuşabildiğinde. Dawson giyineceğini işaret etti ama Ada onu görmemiş gibiydi.

Hala Dawson'ın pelerinine ve canlıymış gibi görünen alev desenine bakıyordu. "Bunu saklaman suç olmalı."

"Öyle zaten."

Ada gözlerini Dawson'ın yüzüne kaydırdı. "Pelerininin güzelliğini kastediyorum. Dokunabilir miyim?" Kurtların var olduğunu ispatladıkları sırada Gavin de dönüşüm geçirmiş, sonrasında üstünde siyah bir pelerin belirmişti. Ada o zaman da etkilenmiş ve dokunmak için uzanmıştı fakat Gavin bunun fazla kişisel olduğundan bahsetmişti. Yine aynı hataya düşüp Dawson'ın sınırlarına yaklaşmak istemiyordu. İki asırdan fazla zamandır hayatından sadece kırıntıları paylaşmıştı. Açık olmaya, özelini paylaşmaya, kişiselliğini ortaya koymaya hazır olması güçtü.

Dawson birkaç saniye cevap veremedi. "Sahiden acayipsin."

Ada onun geri çekilmemesini ve sinirlenmemesini olumlu bir yanıt kabul edip gülümsedi. Pelerinin birleştiği kısma dokunup elini aşağıya kaydırdı. Enerji parmakları arasından geçip tüm vücuduna yayıldı. "Canlı gibi."

"Kişiye özel. Benim gibi o da lanetli."

Ada, Dawson'a bakarken yutkundu. "Senin gibi o da güzel. Etkileyici," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Deborah'la tam anlamıyla aynı anne ve babayı paylaşmıyorsunuz, değil mi?" Başka bir ihtimal evlat edinilmiş olmasıydı ve Ada nedense bu seçeneğin gerçekliğine inanmadı. Deborah'la görünüşte farklı olabilirdi fakat karakterleri fazla benzerdi.

Dawson derin bir nefes aldı. "Evet," dedi. "Bunu anlayabileceğini tahmin etmiştim ama şimdi konuşmak için uygun bir zaman değil. Bir an önce eve ulaşmalıyız."

"Acil bir durum mu var?"

"Diğerlerinden en son güncellemeyi alalı iki saati geçti. Sakladıkları bir şey olduğunu düşünüyorum."

Ada ona baktığında pelerinini köşeye attığını gördü. Çok geçmeden toprağa karışıp yok olacaktı. "İyi olduklarını ve çoktan eve ulaştıklarını söylemiştin."

"Bana gönderdikleri mesajda yazanları söyledim ve belli ki dürüst davranmamışlar." İki çantayı da tek omzuna asarken bir an duraksadı. "Ya da nerede ve hangi koşullarda olduğumuzu umursamıyorlar."

"Birlikte büyüdüğün kişilerden ve kardeşinden söz ediyorsun. Böyle düşünmen çok yanlış."

"Her neyse. Gidelim artık."

Öfkesini dindirmiş ormanda yaptıkları yolculuğun ardından Ada battaniyeye sarılmış, üzerinden duman tüten kahve kupasını sıkıca tutuyordu. Dawson'ın üç katlı çiftlik evindeydiler. Ada ahır olduğunu da görmüştü ama içinde hayvan bulunduğunu sanmıyordu. Kahvesini hazırlayan Peratha, Ada'nın yanına oturmuştu. Her zamanki mükemmel beyaz elbiselerini değil, kot pantolon ve sıradan siyah bir tişört giymişti. Buna rağmen böylesine harika görünmesi diğer tüm dişiler için düş kırıklığıydı. Öte yandan Ada onun solan ve dışı kadar kusursuz olmayan tarafına göz atmıştı. Peratha etrafına gülücükler saçarken ruhunu besleyen şey gözyaşlarıydı. Ona kızgın kalması gerekirken bu kadar empati kurması, Ada için yorucu olmaya başlamıştı. Birbirilerine açık bir düşmanlık beslerken işler daha basit ilerliyordu.

Gavin, Hilary ve Stone haricinde herkesi görmüştü. Sürekli telefonunu kontrol eden Murat'a, ileri geri yürüyen Deborah'a baktı. "Neler oluyor?"

Muhtemelen parçalara ayırmamak için telefonu bırakan Murat yüzünü ovuşturdu. "Son dört saattir Gavin ve Hilary'yle bağlantı kuramadık." Parmaklarıyla alnını ezerken göğsünü dolduran bir nefes aldı. "Arkamızdan geldiklerine emindim. Emindim!" Yumruk yaptığı elini koltuğun kenarına indirdiğinde minderlerin altındaki tahta iskeletten kırılma sesleri yükseldi.

Gürültü yüzünden duyamadıkları kapı ardı ardına tekmelendi ve Hilary'nin sesini duydular. "Bizim için bu kadar endişeleniyorsanız lanet kapıyı açmaya ne dersiniz?" diye bağırıyordu. "Aptallar!" Ada'nın gözlerini sadece kapayıp açma süresinde geçen zamanda Murat kapıya ulaştı. Hilary o kadar sinirlenmişti ki endişeden delirmiş gibi görünen Murat'ı fark etmedi bile. Onu iterek yolundan çekerken mahvolmuş kazağını çıkarıyordu. "Biri gidip geri zekâlı kuzenimi basamaklardan kaldırabilir mi? Daha fazla kan kokusu alırsam intihar edeceğim. Yıkanmam gerekiyor," dedi çoktan merdivenlere yönelmişken.

Ada bardağını yere bırakıp ayağa kalkarken bacaklarına dolanan battaniyeyi tekmeledi. Basamakların en altında oturan Gavin, dirseklerinden birini arkaya yaslamıştı. Oldukça rahat görünmesine rağmen Ada kokuyu anında tanıdı. Peratha, Gavin'in kalkmasına yardım etti. Deborah, Ada'nın arkasında durarak kollarını bağlamıştı.

"Ne oldu böyle?" dedi Dawson bir elini kapıya yaslarken.

"Kalp atışlarımın çıplak gözle görülebilmesi dışında mı?" Gavin kolunu Peratha'nın omzuna atmış, diğer elini göğsündeki yaraya baskı oluşturan cekete bastırmıştı. "Rusya'ya inmeden önce saldırıya uğradık. Koku izini sürmüşler."

"Biraz hızlı ol. Üstüme kan bulaşmasını istemiyorum," dedi Peratha. Gavin her erkeğin sahip olduğu bir olgunlukla toprak ve kanla kaplı eliyle Peratha'nın yeni yıkanmış saçlarını karıştırdı. Dişlerini sıkarak hırlayan Peratha, Gavin'in kolunu tutup kıvırdı ve Murat'ın vuruşlarıyla bir tarafı aşağıya çökmüş koltuğa itti. "Herkes doğa şartlarını sonuna kadar yaşamak zorunda değil! Gidip yeniden temizlenmem gerekiyor."

"Köpükler varsa ben de gelebilir miyim?"

"Geberip gider misin artık?" dedi Peratha iç geçirerek. Yeni kıyafetlerine kir bulaştırmamak için saçlarını toplarken Hilary'nin kaybolduğu merdivenlerden yukarı çıktı.

"Pekâlâ." Gavin acıyla homurdandı. Dawson, Deborah ve Ada'ya baktı. "Sanırım Murat, Hilary'nin yaralarıyla ilgilenmekle meşgul. Bu durumda elimde kalan en kötü seçeneğe başvuruyorum. Mahfer," dedi elini sallayarak. "Kaldır beni. Köpükler istiyorum. Saçlarımın eski haline dönmesi gerekiyor. Korumam gereken bir itibarım var."

Hala tam anlamıyla ısınmamış olan Ada, kazağının kollarını çekiştiriyordu. "Yıkanmana yardım etmeyeceğim, Gavin."

"Senin yerine kimi seçmemi istersin peki?" Gözleri ciddileşmiş, sesi kalınlaşmıştı. "Dövmeleriyle etrafa lanet saçan Cellât'ı mı yoksa eski sevgilimi mi?" Ada fikrini almak için Dawson'a baktığında onun sadece omuz silkmesiyle durum daha da kötü bir hale geldi. Kıskançlık hissedememesi Gavin'in şansınaydı. Kurtlar kendilerine ait olanı koruyarak kıskançlıklarını beslemek konusunda en iyisiydi fakat bir kez daha laneti Dawson'ı engelliyordu. Gavin elini saçlarının arasından geçirip etrafa toz parçaları saçtı. "Hala bekliyorum ve hatırlatmam gerekirse uzun bir süre daha eğitmenin olarak kalacağım. Üzerimde bıraktığın etkiyi iyileştirdiğin söylenemez."

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu söylemeye devam et," dedi Gavin kolunu uzatarak.

Ada derin bir nefes alıp Gavin'in dirseğini tuttu. Yarasının üzerindeki eline de destek verirken kendi başına yürüyebilmesinden memnundu. Basamakları yavaş adımlarla çıkarlarken Ada eğilerek kulağına konuştu. "Dawson beni kıskanamıyor fakat Deborah alev alacak gibi. Senin için endişelenmiş ve eminim sadece köpüklü banyonu hazırlamaz aynı zamanda sana eşlik ederdi."

"Senin de eşlik edeceğini sanıyordum. Tüm paketi kabul etmedin mi?" Ada gözlerini devirirken Gavin'in birkaç saniyeliğine Deborah'a baktığını kaçırmamıştı. Hala aynı yerde duran Deborah kenetlenmiş kollarını birbirinden ayırmamıştı. Kıstığı mavi gözleri ateş saçıyordu. Gavin üzerinden geçen iki

asra rağmen yaşadıklarını hala hatırlamasa Deborah'ın içinde bulunduğu ruh halinden keyif bile alabilirdi.

Banyoya girdiklerinde Ada onun yeniden oturmasına yardım etti. "Şuna bakayım." Elini çekmesini sağlayarak yarayı açığa çıkardı. Tam kalbinin üzerine aldığı pençe darbesi tüm kaslarını çıplak gözle görülebilir hale getirmişti. Bir kurt tarafından yaralandığı için iyileşme süresi gecikecekti fakat bu, Ada'nın tahmininden daha kötü görünüyordu. "Toparlanamıyor gibisin."

"Öyle mi? Nereden anladın?"

Ada ellerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. "Sana yardım edebilecek tek kişiyi kızdırmak mı istiyorsun?" Gavin homurdanarak başını çevirdiğinde Ada gülümsedi fakat bunu saklayıp geri çekildi. Lavabonun üstündeki dolabı açtığında gördüğü ilaçlar duraksamasına sebep oldu. "Burada insan mı yaşıyordu?" diye sorarken pansuman malzemesi bulmak için diğer dolapları karıştırdı.

"Dawson'ın tüm evlerinde insanlar yaşar. Kaiser'dan bu şekilde saklanıyor. Akıllı piçin teki, ha?"

"Sahiden öyle. Yani akıllı..." dedi omzunun üzerinden ona bakarak. "Diğeri değil."

Gavin burnunu kıvırırken omuz silkti. "Babasının Tyson olmadığına eminim. Bana kalırsa hem akıllı hem piç." Ada yorum yapmadan gri metal kutuyu açtı. Fazla detaylı olan malzemelere bakıp hepsini temiz bir havlunun üzerinde açmaya başladı. Gavin küvetin suyunu açmak için uzandığında Ada plastik eldivenleri çıkarıyordu. "Gereksiz. Mikrop kapmam," dedi Gavin.

"Hijyen tek yönlü değil. Ellerime kan bulaşmasını istemiyorum. Ayrıca tırnaklarımın arasından temizlemek zor oluyor," diye mırıldandığında Gavin kendi canını yakan bir kahkaha attı. Öksürerek ağzından akan kanı sildi. Ada tişörtünü çıkarmasına yardım ettikten sonra kanları temizlemeye başladı. "Bu hoşuna gitmeyecek."

"Ne oldu?"

"Yaranın içinde sana ait olmayan bir şey var."

"Benim için parmaklarını kirlet, Mahfer."

Ada başını iki yana sallayarak gülerken Gavin küvetin kenarına tutundu. Karşısındaki görüntünün midesini bulandırmamasına şaşıran Ada yarayı daha iyi temizleyebilmek için küçük havlulardan birini ıslattı. Kaburgasına pençe saplanmıştı. Birkaç santim uzunluğundaki pençe ucunu çekerken Gavin'den yükselen sesleri duymazdan gelmeyi deniyordu. "Tamam," dedi aldığı parçayı yere atarken. Başka bir şey var mı diye dikkatle inceledi. "Dikmem falan gerekecek mi?"

"Ya da üzerine yapıştırıcı dökeriz."

"Neden kızgın şömine demirlerinden birini kullanmıyoruz?"

"İşte şimdi zevk almaya başladın."

Ada ona beklemesini işaret edip çabucak aşağıya indi. Çekmeceleri karıştırırken ne aradığından kendisi de pek emin değildi. İşe yarayacak herhangi bir şey bulmayı umuyordu. Başka bir çekmeceye geçecekken bir an durup öncekini açtı ve gözüne çarpan şeyi alıp banyoya döndü. "Canın biraz acıyabilir."

"İntikam almak istiyorsun," dedi Gavin ciddiyetle. "Beni zımbalayacaksın."

"Sadece iyiliğini düşünüyorum, Gavin. Aksini iddia etmen beni üzüyor." İkisinin de yüzünde söylediğine inanmadığını belli eden bir bakış vardı. Ada zımbaları kontrol edip mekanizmayı düzeltti. Karşısına geçip dizinin üstüne eğildi. "Başlıyorum."

Gürültüleri duyarak banyoya gelen Murat kapıdan onları izliyordu. Karışmadan ne olacağını bekledi. Ada ilk zımbayı attığında ete saplanan metalin sesi kötü hissetmesine sebep olmuştu.

Gavin zaten açıkta olan yarasının bu şekilde çekiştirilmesine ve daha fazla hasar veriliyormuş gibi acı duymaya sinirlenerek bağırdı. "İnsanların bizden daha narin olduğunu hangi orospu çocuğu söyledi? Kadın beni resmen zımbalıyor."

"Neredeyse bitti," dedi Ada. Hem Gavin'i hem de kendini rahatlatmaya çalışıyordu. İşe yaradığını umdu. Hafiften başı dönmeye başlamıştı. Gavin omuzlarını kaldırarak ileri eğildiğinde Ada kolunu tuttu ve yaptığı şeye odaklanmaya çalıştı. "Kıpırdamadan dur. Dengemi bozuyorsun."

"Affedersin!" dedi Gavin bağırarak. Siyah gözleri öfke ve acıyla sarıya büründü. "Canını mı sıktım, Mahfer? Çok mu zorlanıyorsun?"

"Doğrusu evet," dedi Ada dudaklarının arasından. Gavin homurdanmaya devam ettiği için onu duyamamıştı bile. Yarayı elinden geldiğince kapattığında zımbayı yere attı. "Hadi seni suyun altına sokalım. Geri kalan hiçbir şeye karışmıyorum." Suyun sıcaklığını kontrol edip yeterince soğuk olduğunu garantiledi. Elini tutup ayağa kaldırdığında ışığın altında yaranın biraz daha iyi göründüğünü düşündü. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin." Gavin suyun altına girdiğinde başını yukarı kaldırdı. Pantolonunu çıkarmadan önce Ada ortadan kaybolmak istiyordu. Havluyu ulaşabileceği bir yere koydu, kapıyı arkasından kapatarak onu yalnız bıraktı. Lavabonun yanından aldığı havluyla ellerini silerken Murat'a baktı. "Hilary nasıl?"

"Hala yıkanıyor. Onun yanına gitsem iyi olacak." Ellerini pantolonunun cebine sokarak başını eğdi. Ada da onunla beraber yürüdü. "Bilgilendirme almadığımız zaman kontrol için geri dönmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Ada. Odaya girdikleri için Hilary duymasın diye sessizce konuşmuştu. "En azından bize söyleyebilirdiniz. Hala dışarıdayken onları arayabilirdik."

"Hilary de sen de bunu anlayamayacak kadar gençsiniz. Acil durumda yapılması gereken şeyler, atılması gereken adımlar vardır. Ağır yaralandığı halde Gavin kızgın değil. Çünkü anlıyor ve mantıklı olan bu." Ada konuşacakken Murat çenesini öne çıkararak onu susturdu. "Yıllarca hayatta kalmamızın sebebi sadece muhteşem gücümüz, havalı dönüşümlerimiz ya

da şans değildi. Düşmanını tanır, plan yapar ve ona uyarsın." Odaya bağlı olan banyonun kapısı açıldığında Murat'ın ifadesi gözle görülür şekilde değişti. "Daha iyi misin?"

Hilary bornozunun kemerini biraz daha sıkarken omuz silkti. Ada'nın onu tanıdığından beri ilk defa ciddiyetle konuştu. "Yapılması gerekene göre hareket ettiğiniz için size kızmamam gerektiğini biliyorum ve uğradığımız saldırıyla baş edebilseydim inan keyfim yerinde olurdu, ama tek yapabildiğim hayatta kalmaktı, kazanmak değil."

Ada dudaklarını aralayıp içini havayla doldurdu. Hilary'nin ne demek istediğini anlıyordu. Kendisi de bir şekilde hayatta kalmıştı ve bunun her zaman zafer anlamına gelmediğini biliyordu. Canı pahasına saldırmış, kendi ve sevdikleri için korkmuş, defalarca güvende olmayı dilemişti. Sırtı kapıya çarptığında irkilerek yerinde sıçradı. Hilary ve Murat'ı kavgaları içinde bırakıp başka bir karmaşanın içine düştü.

Koridorda ellerini beline yaslayarak ayakları üzerinde sallanan Deborah, Ada'yla göz göze geldiğinde, "Ne var?" dedi.

"Soramayacak ve merak ettiğini belli edemeyecek kadar gururlu olduğundan ben söyleyeyim; Gavin iyi durumda. Kaburgalarından birine pençe saplanmış ama çıkardım. Beslendikten sonra bir şeyi kalmayacaktır." Deborah nefesini bıraksa da yüzündeki ifade yumuşamamıştı. Aşağıya inmek için merdivenlere yürüyen Ada, "Sonra teşekkür edersin," dedi ona bakmadan. Huzurlu bir sessizlikte yanan şöminenin karşısına geçip onun için bırakılmış olan battaniyeye sarıldı. Hemen çaprazında oturan Dawson'ın kucağında bilgisayarı vardı. "Sormayı unuttum. Stone da buraya geldi mi? Onu hiç görmedim."

"İlgilenmesi gereken şeyler varmış. Yolda olduğunu bildirdi."

Ada onun muhtemelen arkada kalan cesetleri yok ettiğini düşündü. Mümkün olduğunca insan gözlerinden uzak durmaya çalışıyorlardı. "Hala kehanetin peşinde misin?"

Dawson gözlerini kaldırarak yukarı çıkan iki merdiveni de kontrol etti. Bilgisayarının ekranını hafifçe eğip arkasına yaslandı. "Murat'ın kardeşiyle konuşuyorum. Böyle konularda bilgilidir ve bize yardım edebilecek tek kişi o."

"Bundan Murat'ın haberi yok, değil mi?" Dawson'ın tepkisizliği Ada için yeterince iyi bir cevaptı. "En iyi arkadaşının kardeşini tehlikeye atıyorsun. Böyle bir zamanda yanımızda olacak kişilere ihtiyacımız var, Dawson. Hem Lavina'yla aranın iyi olduğunu söylemiştin. O neden yardım edemiyor?"

"Amona'yı sakinleştirmeye çalışarak bana yeterince yardımcı oluyor. Ayrıca o bir meclise bağlı. Araştırdığı şeylerden birinin, kız kardeşlerinin eline geçmesi riskini alamam." Bilgisayarı tamamen kapatıp masanın üstüne bıraktı. Herkes odalarına çekilirken kapı kapanma sesleri geliyor, ev sakinliğe çekiliyordu. "Stone konusunda bilmen gereken şeyler var."

"Yine *ondan uzak dur* konuşması yapacaksan hiç zahmet etme."

Dawson uzanarak Ada'nın oturduğu koltuğun kenarını kavradı ve zahmetsizce yakınına çekti. "Yunan Adaları'nda birden ortaya çıkmasının tesadüf olmadığına eminim. Her zaman bir şekilde gittiğim yerlerde karşıma çıkıyor ve bahaneleri eskimeye başladı. Çoğu zaman onu fark ettiğimi anlamıyor bile."

"Neden seni takip etsin ki?"

Dawson ayağa kalkıp peşinden gelmesini işaret etti. Alt kattaki başka odalardan birine girdiler. Neredeyse boş olan odada duvara itilmiş bir masa, eski bir koltukla ağır görünen ahşap dolap vardı. Koltuğun iki ucuna oturduklarında Dawson anlatmak için hazır görünüyordu. "Bu evin duvarlarında güçlü bir ses yalıtımı var. Burada konuşacağız ve dinlenebilecek başka hiçbir yerde soru sormayacaksın." Ada başını salladığında Dawson daha önce asla sesli bir şekilde dile getirmediği konulara daldı. "Annem, Tarafsızlardandı."

"Aleut olduğunu sanıyordum."

"Babamla tanıştıktan sonra Aleut olduğundan bahsederdi. Ondan öncesinde ormanın en güneyinde ufak bir topluluk halinde yaşıyorlarmış. Yaklaşık olarak üç yüz sene önce." Derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattı. "Tarafsızlar, Aleut ve Remuslar gibi bir yerde yaşıyor. En azından bir merkezleri var. Annemler ayrı bir şekilde yaşadığı için önceleri Tarafsız olduğuna inanmamışlar. En azından Remuslar onlara saldırdıklarında. Annem topluluktan birkaç arkadaşıyla birlikte kaçmış. O zaman sadece on dokuz yaşındaymış." Sıkıntılı bir halde elini saçları üzerinde dolaştırdı. Koyu kahverengi ve siyah arasında bir rengi olan saçları son zamanlarda iyice uzamıştı. Kulaklarının biraz üstüne geliyordu. "Altı kişiyle beraber kaçarlarken zamanla azalmaya başlamışlar. Bazıları gruptan ayrılmış, bazılarıysa kaçmaktan yorulmuş."

"Bunun Stone'la ilgisi ne?"

"Sana her şeyin yanında sabırlı olmayı da öğretmem gerektiğini hep unutuyorum."

"Affedersin."

"Sorun değil, tüysüz," dedi Dawson gülümseyerek. Ada'nın bir tutam saçını parmakları arasında dolaştırırken yüzünde erişilmez bir ifade vardı. "Stone da o grubun içindeydi. Annemin arkadaşıydı ve gruptan ayrılanlardan biriydi. Annemin tahminine göre, kaçmaktan yorulduğu bir anda Aleutlar tarafından fark edildi. Stone onlara Tarafsız olduğunu ve saldırıyı açıkladı. Gücünü toparladıktan sonra Kaiser onu kendi himayesine almayı kabul etti. Annem kaçmaya devam ederken tek kalmış ve zamanla dikkati o kadar dağılmış ki Aleutlar'ın bölgesine girdiğini bile fark etmemiş."

Ada'nın gözünde tüm sahneler bir bir yaşanıyordu ve kendini de orada görebiliyordu. Hayatından geçen korku dolu anlar aklından hiçbir zaman silinmeyecekti. "Aleutlar anneni yakaladı mı?" dedi endişeyle.

Dawson gülümsedi. "Evet. Babam yakaladı. Sonra da ona âşık oldu."

Ada da gülümseyip başını salladı. Elbette böyle ilerlemesi gerekiyordu. Başladığı gibi devam etmiş olsaydı şu anda bu hikâyeyi anlatan kimse olmazdı. "Güzel. Ama hala ana fikri anladığımdan emin değilim."

"Annem topluluktan kaçarken bana hamileydi." Çenesindeki kirli sakalı kaşırken arkasına yaslanıp duvara baktı. "Deborah'ın söylediği her şeyi reddetmem yanlış olduğu için değil. Babalarımız aynı değildi ama biyolojik olarak. Yanımda duran, beni yetiştiren ve bana her şeyi öğreten oydu. Tyson'dan başkasına baba demezdim. Belki birimizden duymuşsundur. Kurtlar melez olduğunu hisseder. Nasıl olduğu biraz karışık ama içgüdü gibi bir şey. Diğerlerinden güçlü ya da güçsüzsündür. Bunun birçok nedeni vardır ama en önemlisi saf olmamandır. Ben de saf değilim."

"Melezsin," dedi Ada. Birinin duymasından korkar gibi sessizce söylemişti. Gerçi bundan herkes bahsediyordu ama Dawson kabul etmiyordu. Bu sefer öyle olmadı.

"Annem ve babam benimle konuşup sana daha şimdi anlattığım şeylerden bahsettiklerinde beş yaşından büyük değildim. Fakat bir daha konusu açılmadı. Kurduma ulaşmam gereken yaşa yaklaşırken kendimdeki tuhaflıkları fark ettim. Diğerlerine oranla daha güçlüydüm. Yaşıtım Azüler'e göre bile."

"Annen kızılkurttu."

"Evet. Biyolojik babamsa Azü'ydü."

"O kim? Tanıyor musun?"

"Tanımıyorum. Hiç görmedim. Ama kim olduğunu biliyorum." Ada kaşlarını kaldırırken Dawson bir kez daha iç geçirdi. "Stone'un kardeşi," dedi en sonunda. "Annem babamla tanışana kadar Stone'un kardeşine âşık olduğunu sanırmış. Bana bunları anlatırken o kadar kötü görünüyordu ki ona kızamadım bile."

"Sen bir kızıl ve ak kurt melezisin." Dawson bir süre tereddütte kaldı. Ona yıllar süren işkencelerle söyletemedikleri şeyi Ada birkaç dakikada yapmıştı. Bunu o kadar fazla inkâr etmişti ki şimdi onaylarken kuşkuya düşüyordu. "Neden saklıyorsun?" dedi Ada başını yana yatırırken. "Artık melezleri cezalandırmıyorlar."

"Eğer yalanını kabul edeceksen hiçbir zaman söylememelisin."

"Ama bana gerçeği anlattın."

"Kendini diğerleriyle kıyaslama, tüysüz."

Böyle anlarda Ada, Dawson'a sarılmak istese de parmaklarını kollarına bastırarak kendini durmaya zorluyordu ve gittikçe bu hissin çoğalması duygularını daha da karıştırıyordu. Kalbine açtığı kapının anahtarı güvendi. Başka birine söylese bir Cellât'a bu kadar inandığı ve hayatı pahasına arkasında durduğu için aptallık ettiğini düşünürlerdi. Dawson'ın kendisi dâhil. Ne zaman ona bu kadar güvenmeye başlamıştı bilmiyordu. Sadece güveniyordu. Aptalca ya da değil. O sırdaşı, öğretmeni, arkadaşı ve sevgilisiydi. Sonuncusunu biraz çarpık yaşıyorlardı ama daha gençken çıktığı birçok erkekten daha iyiydi. Çok daha iyi.

"Stone'la arandaki çatışma neden peki? O senin... amcan."

Dawson yüzünü buruşturdu. "Evet, sanırım öyle. Bunu açıkça konuşmamızı istiyor ama ben onu akrabam olarak kabul etmeye hazır değilim. Annemle ikisi birbirine o kadar yabancıymış gibi davranıyordu ki zamanla bu oyun olmaktan çıktı. Sahiden birbirlerini dışladılar. Annem ve Stone'un bulunduğu o eğitim kampı gibi yerlerde sınıf farkı çok net değildir. Orası kaçamak bir yerdir ve sadece arkadaşların vardır, renkler değil. O zamanlarda yakın arkadaş olduklarını biliyorum. Ailem idam edildiğinde hiçbir şey yapmadı. Buna karşı nasıl bir bahanesi olabilir? Bana içini döküp vicdanını rahatlatmasına izin vermeyeceğim."

"Annen ve baban neden cezalandırıldı?"

Dawson gözlerini kaldırıp Ada'ya baktı. Koyu gözleri insanca parlıyordu. "Eğer anlatmamı istiyorsan..."

Ada söylediğinden vazgeçerek itiraz etti. "Şimdi değil," dedi. Dawson rahatlayarak nefesini bıraktığında Ada doğru karar verdiğini biliyordu. "Melez olduğunu itiraf ettirmek için seni zorladılar, öyle değil mi?"

"Uygulamayı biliyor musun?"

"Evet. Jasmine anlatmıştı."

"Kim?"

"Hani bana düzenli olarak yemek getirmesi için görevlendirdiğin kız. Tuhaf olan."

"Hatırladım," dedi Dawson başını sallayarak. "O da melezdi. Uygulamaya dayanamadı. İtiraf ettirdiler ama bu akıl sağlığını geri getirmedi."

Ada aynı *uygulamadan* Dawson'ın da geçtiğine emindi. Dawson bunu hafifletmeye çalışıyordu ama Ada başlı başına işkence olduğunun farkındaydı. Bu yüzden melez olmasıyla ilgili başka soru sormadı. En azından şimdilik. Ada uzanıp gömleğinin kenarını tuttu. Kurda dönüşmüşken sarıldığı anı hatırladı. İki farklı şey olarak görünen insan ve kurdu bir bütün kabul etmek sersemletici bir gerçekti. Bazı anlarda Dawson'ın istediği tek şey yalnız kalmadan yaşadığı sessizlik olduğunu düşünüyordu. Şimdiki gibi.

"Gavin'i kontrol edeceğim," dedi Ada ayağa kalkarken. Yeni yeni ısınmaya başlayan ellerini ovuştururken topukları üzerinde sallandı. "Deborah ve Gavin'in renklerinden bahset."

Dawson tek kaşını kaldırarak gülümsedi. "Aralarını düzeltmeye çalışmayacaksın. Deborah işi berbat etti ve Gavin ona gereken cezayı veriyor. Bırak kendileri halletsin."

"Karışmayacağıma söz veriyorum. Sadece renklerini söyle, lütfen."

"Fazlasıyla öfkeliler, bu yüzden karıştırıyor olabilirim ama kırmızılar."

Ada dışarı çıkmak üzereyken yeniden yaklaştı. Sormaması gerektiğini biliyordu. Bu tamamen kendi kafa karışıklığını yansıtıyordu fakat öğrenmek zorundaydı. "Peratha sürekli renginden bahsediyor ama doğru söylediğine emin değilim. Senden öğrenmek istiyorum."

Duygularını isimlendiremediğini, bu yüzden de sormak istediğini anlayan Dawson ona kızamamıştı bile. Yerinde olsa muhtemelen kendisi de aynısını merak ederdi. Fakat yine de Dawson, Ada'nın kararsız değil, emin olmasını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ona ne hissetmesi gerektiğini söylerse bu onu daha fazla zora sokmaktan başka bir işe yaramayacaktı. "Duyguların her zaman sana ait olmalı, tüysüz. Bazı şeyleri aceleye getirmek onun yeterince kök salmasını engeller ve ben anlık bir heyecan ya da duygu yığını değil, kökleri istiyorum."

"Kökleri ve daha fazlasını hak ediyorsun."

"Bana layık olamamaktan korkuyorsan bu gerçekten saçmalık. Çok daha iyi adamlar var. Hatta bu çatı altında bile. Eğer tamamen seni düşünüyor olsaydım asla beni sevmeni söylemezdim."

"Nasıl biri olduğundan haberin bile yok. Bunu benimle birlikte keşfetmen gerçekten eğlenceli olacak." Ada onun yanında daha fazla kalamadan odadan çıktı. Birbirlerine dokunmayacak olmalarının sadece Dawson'ı rahatsız edeceğini düşünmüştü fakat durum kendisi açısından da hiç iyi ilerlemiyordu. Sadece elini tutmanın ya da koluna dokunmanın bu kadar önemli olacağını asla tahmin etmemişti.

24

Gerçek olamayacağını düşündüğünde bile sevmeyi istemek,
Olasılıklar içinden en güzeliydi.

"Nereye gidiyoruz?" Hilary, Murat'ı evin içinde takip ediyordu. Islak saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, bulabildiği en rahat kıyafetleri giymişti. Bir erkek pijamasıyla askılı tişört. Ada odadan çıktıktan sonra aklına gelen her şeyi söyleyen Hilary öfke yağdırmıştı. Karşısında sağlam bir hedef varken atış yapmıştı. Murat hepsini karşılasa da Hilary'nin hevesini kaçıracak kadar sakindi.

Zemin katın ardından merdiven inmeye devam ettiklerinde Hilary duraksayınca Murat arkasına baktı. "Seni bir yerlere kapatacağımı falan düşünmüyorsun herhalde."

"Hayır," dedi Hilary omuzlarını geri atarak. Derin bir nefes aldı ve yürümesi için elini salladı. Karanlıkta ilerleyip girdikleri oda, tüm duvarları aynayla kaplı bir antrenman alanıydı. "Dövüşmek istemiyorum. Özellikle de seninle."

Odadan çıkacakken Murat uzanıp kolunu tuttu. "Neden özellikle benimle?"

Hilary tam yanında durup aynadaki yansımalarını görmesi için çenesini itti. "Omzuna geliyorum ve yarın kadarım.

Henüz Gavin de benimle dövüşmüyor. Bunun için hazır olmadığıma emin."

Duvar kenarındaki masaya yaklaşan Murat yan yana dizilmiş metal çubuklarda elini dolaştırdı. Ağırlıklarına göre dört tanesini seçip tek eliyle kavradı. Eldivenleri alarak Hilary'ye attı. "Kazanmadığını, hayatta kaldığını söylüyorsun fakat sana inanmıyorum. Bazen sadece hayatta kalmak kazanmanın kendisidir. Güçtür, yorucudur ama galibiyettir." Hilary sinirli bir şekilde eldivenleri giyip uzunluklarını ayarladığı kilitlerini yerleştirirken gözlerini Murat'tan ayırmıyordu. Murat masaya yaslanarak kendi eldivenlerini giydi. "Bunun kaçmaktan başka çaren olmadığı diğer olayla bir ilgisi var mı?"

Hilary tam olarak emin değildi, belki de alakalıydı. Arkadaşlarıyla beraber saha eğitimindeyken uğradıkları saldırıda yapabildikleri tek şey koşmak ve daha hızlı koşmak olmuştu. Birçok arkadaşını ve sevgilisini kaybetmişti. Üzerinden yıllar akmış ve Hilary olayı aşmıştı fakat bunun bedeli sonu gelmeyen seanslar, raporlar ve sıkıcı değerlendirmelerdi. İşe yarayan en önemli şeyse zaman olmuştu. Esas ihtiyacı da buydu. "Dövüş mü istiyorsun, seans mı?"

"İkisini de yaparsak kazançlı çıkarız."

"Artık doktorum değilsin."

"İnan bana, biliyorum," dedi gözlerini kaldırarak bakışlarını birleştirirken. "Ama bu konuşamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Konuşmak istemiyorum." Yanına gidip metal çubuklardan iki tanesini kavrayarak çekti. Murat bırakmayınca daha güçlü asıldı. "Dördünü birden üzerimde mi kullanacaksın? Ver şunları." Murat'ın insanı rahatlatan bal rengi gözlerinin yerini uğursuz sarı ışık aldı. İkisinin de hala tuttuğu çubukları aşağıya indirdiğinde Hilary sendeleyerek Murat'a çarptı. Daha antrenmana başlamamışlardı fakat ikisinin de kalp atışları yarışıyordu. "Murat..."

"Girdiğin her yeri canlandırmana sebep olan şey rengin, hangi ırktan geldiğin ya da yüzyıllar önce kurtların yaptığı sınıflandırmalar değil. Güçlü veya güçsüz olan sensin, Hilary."

Ada sessiz adımlarla Gavin'in kaldığı odadan içeri girdi. Onu uyurken bulacağını düşünüyordu fakat geniş bir yatağın kenarına uzanmış olan Gavin dizine yasladığı dergiyi okuyordu. Ayaklarından biri yere basıyordu. Hala ıslak olan saçları, yastığı su içinde bırakmıştı. Üzerine sadece eşofman altı geçirecek kadar zaman harcamış görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ada kapıyı kapatırken. Yatağın ucuna yürüyüp elini ayaklığa yasladı.

"Burada çözdüğüm teste göre erkek arkadaşım ilgisiz hayvanın teki." Gavin neşesiz bir halde kalemi bırakıp yeni bir sayfaya geçti. "Ne pislik ama," diye söylendi.

Ada yatağın diğer tarafına yürüyüp yanına oturarak sırtını yastıklara verdi. "Kadın dergisi okuyorsun demek."

"Anlayabildiğim dilde bir tek bu vardı. Çekmecelerden birinde buldum. Yaranın daha derin olmasını ve beni bilinçsiz hale sokmasını isteyecek kadar sıkılmış durumdayım. Şuna bak." Dergiyi kaldırıp bir sandalyenin kenarına oturmuş olan erkek modeli gösterdi. Ada merak içinde tek kaşını kaldırdığında Gavin gözlerini devirdi. "Öyle değil, Mahfer. Sence de Dawson'a benzemiyor mu? Daha rahat ve neşeli bir ruha bürünmüş hali."

"Adı neymiş?"

"Ryan gibi bir şey," dedi Gavin, çok da ilgilenmeden yeni sayfaya geçerken.

Ada ayaklarını uzatarak bilekten üst üste attı. Sağa sola sallarken Gavin'le birlikte resimlere bakıp dalga geçmeye başladı. Gavin'in *seçmek zorunda kalsaydın hangi kadınla sevgili olurdun*, sorusunu cevaplamasının tek sebebi yarasının hala can sıkacak

kadar belirgin görünmesiydi. "Aramızda kalacak değil mi?" Gavin gözünü kırparak söz verirken Ada iç geçirip sayfanın alt kısmında şarap rengi bir sabahlıkla uzanmış kadını gösterdi. "Scarlett Johansson. Kesinlikle onu seçerdim."

Kahkaha atan Gavin yarası kendini hatırlatınca elini göğsüne bastırarak duruldu. "Bu kadın sarışın, Mahfer. Senden daha iyisini beklerdim."

"Kadın bir Azü değil, sadece insan. Elbette senin kızıllardan hoşlandığını herkes biliyor." Gavin homurdansa da cevap vermemişti. Onu kahkaha atarken görmüşken somurtmasına üzülen Ada, dergiyi kendi kucağına çekerek konuyu değiştirdi. "Biliyor musun, saldırıdan önce bu dergiler benim ders kitaplarımdan daha önemliydi. Hayatı bunlardan öğreneceğimi düşünüyordum. Aptal, kör ve sığ biriydim."

"Tam bir Remusmuşsun, Mahfer. Ama kimseye bahsetmem, söz."

"Teşekkürler," dedi Ada gülerek.

"En son ne zaman uyudun sen?"

"Adalardan ayrılmadan önceydi. Kaç gün geçti ki?" Araba yolculukları sırasında uyumayı denemiş ama gözlerini kapatıp dinlenmiş olsa da uykuya dalamamıştı. Aradan kaç günün geçtiğinden habersizdi ve adrenalin seviyesi düştükçe yorgunluk ağır bir kamyon gibi kornalarını çalarak son hız yaklaşıyordu. Ada, Gavin'in bırakmış olduğu kalemi alarak derginin arka sayfasını açtı. "Kare bulmaca çözelim." Birkaç tanesini kendi doldururken odaya sessizlik çökmüştü. Ada'nın tuhaf bulmadığı ya da rahatsızlık duymadığı bir sessizlikti.

"Bu ev daha karamsar olabilir miydi sence?" Ada harfleri kutucuklara yerleştirirken omuz silkti. Gözleri bulanıklaşıyor, kelimeleri daha zor seçiyordu. Gavin sıkılarak ayağını yere vurmaya başladı. "Eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

"Beni boğmayacaksın," diye mırıldandı Ada yeni bir kelimeyi yazarken.

"Kabullen artık, o sadece eğitimdi. Aynı zamanda keyif almam bu gerçeği değiştirmiyor." Gavin yatağın baş tarafında duran su şişesine uzanıp büyük yudumlarla içti. Elini kurudukça daha fazla kıvrılan saçlarında dolaştırdı. Aldığı yaradan sonra avlanması gerekiyordu fakat henüz bunun için yeterince iyileşmemişti ve çabuk ayağa kalkması anlamına gelse bile önüne hazır yemek konmasına izin veremezdi. Bu arkadaşlarından biri olsa dahi. Bir kurt gibi yaşamanın en zor yolu Vede olarak doğmaktı. Kendini kanıtlayana kadar kimse gücünü takdir etmez, söylediklerini ciddiye almazdı. Gavin daha çocuk yaşta bu gerçekliği öğrenmiş ve kabullenmişti. O zamandan beri de durmadan çabalıyordu. Aleut'ta sözü geçen birkaç Vede'den birisiydi. Bulunduğu konumu hak etmiş ve orada kalmaya devam edebilmek için hiçbir zaman yavaşlamamış, durulmamıştı.

Kalemin düştüğünü duyduğunda başını çevirdi. Ada'nın başı arkaya yaslanmış, öylece uyuyakalmıştı. Hala elinde duran dergiyi gevşek bir halde tutuyordu.

"Tam bir savaşçısın sahiden," dedi Gavin. Yüzüne bakarak birkaç saniye bekledikten sonra iç geçirdi. "Cevap alamayınca pek de zevkli olmuyor." Dergiyi ve kalemi yatağın ucuna attı. Bacaklarını tutarak aşağıya çekti ve başının yastığa düşmesini sağladı. Ada huzursuz bir halde gözlerini araladığında Gavin üzerine battaniye örtmek üzereydi. "Sorun yok, uyumaya devam et," dedi. Ada yan dönüp iki eliyle sıkıca kavradığı yastığa gömüldü. Saniye geçmeden yeniden uykuya dalmıştı.

Sırtüstü uzanarak elini karnının üzerine koyan Gavin de gözlerini kapadı. Uyandığında avlanabilecek kadar kendini toparlamış olmayı umuyordu.

Ada geçen saatlerin ardından kapı sesiyle yerinden sıçradı. Uykusunun bu şekilde bölünmesinden nefret etse de gördüğü kâbusun yarıda kesilmesine memnun olmuştu. Elini karnına bastırarak yavaşça doğruldu. Gavin'in yattığı taraf boş ve dağınıktı. Boynuna sarılmış olan saçlarını çekerek el alışkanlığıyla

atkuyruğu yaptı. Ardından serbest bırakarak koridordaki kapalı kapılara göz gezdirdi. Kalması için ayrıldığı odaya girdiğinde çantasını ve pelerinini yatağın ucunda buldu.

Yatağa yaklaşırken temiz çarşaflardan yükselen kokuyu aldı. Henüz hava aydınlanmadığından biraz daha dinlenebilmek için yorganın altına girdi. Ezilmiş olan kaburgaları yüzünden sırtüstü yatıyordu. Çantasından çıkardığı kutuyu dizlerine koyarak açtı. Fotoğrafları geçerken aradığı yüzü bularak diğerlerini kenara bıraktı.

Odanın diğer kapısı açıldı ve banyodan çıkan Dawson'ı gördü. Gri bir pijama altıyla lacivert tişört giymişti. Saçında dolaştırdığı havluyla donakalıp kaşlarını çattı. Ada, Dawson'ın birbirine yapışık duran uzun kirpiklerine baktı. Kendini tutamadan gülümsedi. "Kirpiklerin ıslak ve birbirine yapışmışken neredeyse masum görünüyorsun."

Dawson havlunun ucuyla yüzünü kurulayıp sandalyenin arkasına bıraktı. "Burada uyuyacağını düşünmemiştim. Gidip başka bir yer bulacağım."

Elini yatağa bastırarak doğrulan Ada vücudundaki ezikler yüzünden güçlükle nefes alıyordu. Odanın Dawson'a ait olduğunu yeni fark etmişti. "O kadar çok odan var mı sahiden?" Dawson omuzlarını silkerek cevap verdiğinde Ada dudaklarını birbirine bastırıp ellerini kucağında birleştirdi. "Eğer senin için çok zor olmayacaksa burada kalabilirsin. Yatağın diğer ucunda," derken sesi giderek kısıldı. "Dövmeyle baş edebilirsen tabii. Kötü hissetmeni istemiyorum."

"Bu kötü değil, iyi hissetmekle alakalı, tüysüz."

"Tabii. Her neyse."

Dawson kararsız görünüyordu fakat orada durmak yerine hareket etmeyi kendine hatırlatmış gibi yürüdü. Dudakları üzerinde biriken buhar damlacıklarını yavaşça silerken Ada bir kez daha nefessiz kaldı. Hayatı tam bir toz bulutuydu. Bir

de bunlara yeni sorunlar eklemek istemiyordu. Ama ne kadar denerse denesin Dawson'ı bir sorun gibi göremiyordu.

Gözleri yavaşça boynunda ve kollarında görülen dövmelere kaydı. Sırf bu kadar mürekkeple kaplandığı için bile onu itici bulmalıydı ama öyle olmuyordu. Bir şekilde dövmeler derisiyle bütünleşmiş ve onu daha farklı bir şeye dönüştürmüştü.

"Ada?" dedi Dawson şaşkın gözlerle ona bakarken.

"Efendim?"

Dawson sessizce yüzündeki ifadeyi izledi, gözleri saçlarında dolaştı. Kendine gelmek için beklemek zorunda kaldı. "Yok bir şey. Neden bu saatte uyandın?"

Ada konunun bir anda değişmesiyle sersemlese de isteksizce cevapladı. "Kâbus gördüm. Saldırıyla ilgili değildi. Bu yüzden konuşmasak da olur." Dawson'ın iletişim konusunda ne kadar zorlandığını ama çabaladığını biliyordu. Lanetinin üstesinden gelmeye çalışıyordu. Yine de rahat bir şekilde arkasına yaslanıp dikkatini Ada'ya verdiğinde dinlenmek istediğini göstermişti. Ada hayatında bu kadar olumsuzluğa ve yıkıma sahipken nasıl olmuştu da birinin aşkını kazanabilmişti aklı almıyordu. Tam manasıyla bir bağlılık sayılmazdı fakat böyle olmasının sebebi Dawson'ın isteksizliği değildi. Bu kadarını bile hissetmemesi gerekiyorken Ada'ya, sahip olduğu tüm duyguları vermişti. Elinde ne varsa. Sırf bu yüzden Ada onun yanında kendini rahatlamış buluyor, asla dillendirmeyeceği konuları açıyordu. Hala tuttuğu fotoğrafı kaldırdı. Kerim ve Ali'nin olduğu bir kareydi. "Ali'yle ilgiliydi. Diğer hiçbir şey kontrolümde değilken onu kurtarabileceğimi ya da daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyorum. Dağdaki kampta olanlar için kendimi suçlamayı bırakmayı deniyorum fakat Ali bambaşka bir yerde. Peşimden geldi. Kanada'da olmasının tek sebebi beni takip etmiş olmasıydı." Gözlerini indirerek iki kardeşe baktı. Birbirilerinden çok farklı görünüyorlardı ve bunun sebebi saçlarının ya da gözlerinin rengi değildi. Kerim rahat bir duruşa, iç ısıtan bir gülüşe ve

Ada'yı gözyaşlarına boğan bir hayat sevincine sahipken Ali'de bir donukluk ve yıpranmışlık vardı. Zor koşullarda geçirdiği askerliği de meslek seçimi de ona yardımcı olmamıştı.

"Kendini suçlu hissetmenin tek sebebi bu mu?" Ada başını kaldırarak baktığında Dawson, anlamazdan gelmesine izin vermeden açıkça sordu. "Ali'nin de sana âşık olduğunu biliyorsun, değil mi? Kanada'ya gidiş amacının sadece kardeşinin ölümünü sorgulamak değil de aynı zamanda seni korumak olduğunu düşünüyorsun."

"Karşındakini nasıl rahatlatman gerektiğini biliyorsun," dedi Ada zayıf bir sesle.

"Yalanlarla yürümen hiçbir işe yaramaz. Sana bir şey daha söyleyeyim, kimse Ali'yi seni takip etmesi için zorlamadı. Kendi başımıza verdiğimiz kararlar bizi bir yerlere taşır ve bunun sonuçlarının sorumluluğunu başkasına yüklemek anlamsızdır."

"Fazla mantıklı düşünüyorsun." Ada dizlerini kendine çekip parmaklarını yorganın ucuna doladı. Seanslarından birinde Murat konuyu açana kadar Ada, Ali'nin aşkını fark edememişti. Geç kalmamış olsaydı bile bunun için yapabileceği bir şey yoktu. Ali'ye verebileceği bir duygusu yoktu. Yanağını dizlerine yaslayıp içinde oluşmaya başlayan her güzel duygunun sahibine baktı. Şimdilik çok fazla değildi fakat Ada hem bu duyguları yaşamaktan hem de daha fazla şey hissedememekten korkuyordu. Kendi zihnine bile karışık gelen düşüncelerini açık etmedi. "Kan yemini ettiğin için mi bana doğruları söylemek zorundasın?"

"Kan yemini sadece saldırı konularıyla ilgili. Ali bunun dışında. Öyle olmasa bile sana her zaman doğruyu söylerim, tüysüz." Dawson yüzleri arasındaki mesafeyi birkaç santime kadar kapattı. Başını hafifçe kaldırıp Ada'nın yüzünü kokladı. Tuhaf ama gülümseten bir hareketti. "Kan yemini basit değildir. Sen de benim için basit değilsin," dedi.

"Ama beni sevmiyorsun."

"Sevmiyorum değil, Ada. Sevemiyorum. Arasında fark var."

"Özür dilerim. Haklısın." Göğsünü genişleten bir nefes alırken kaburgalarından yayılan sızıyı hissetti. "Çok rahatsın. Eskiden yanımdayken bu kadar rahat olmazdın. Hep gergindin."

"Eskiden sadece seni düşünmek bile mührümü zorluyordu. Sonra senin yanında durmak işleri kötü bir hale getirdi. Şimdi buna biraz daha alıştım. Kalbim, ruhum ve bedenim seni tanımaya başlıyor. Sana alışıyor. Seni benim bir parçam haline getiriyor."

"Hımm," diyebildi Ada sadece. Dawson'ın dürüst bir romantik olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Söylediklerinin gözünü korkutması gerekiyordu. Dawson gibi bir kurdun parçası haline gelmek, ona ait olmak ve ruhunun radarına girmek korkutucu olsa gerekti. Ada bunun farkındaydı. Korkmalıydı, biliyordu ama yapamadı. Sadece hoşuna gitmişti. İşte bu gözünü korkutabilirdi. Gerçi bunu da umursamıyordu.

"Ada beni dinliyor musun?"

Ada gözlerini kırpıştırdı ve Dawson'ın bir süredir konuştuğunu fark etti. "Tabii."

"Ali'yle ilgili Murat'la konuşuyor musun?"

"Hayır, bu konuda ona kızgınım. Sınırı aştığını bildiği halde bana haber vermedi. Alabileceğimiz tedbirler-"

"Murat hepsiyle ilgilenmiştir, güven bana. Böyle bir şeyi ihmal edecek biri değil. Belki tek hatası sana bundan bahsetmemektir ve eğer durumu bilseydin Ali'nin yanında durmak isteyecektin. Hayatını kurtaran şey, Murat'ın senden bilgi saklaması olabilir."

Ada bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğinden cevap vermedi. Yorganı omuzlarına kadar çekip başını yastığa bıraktı. "Burada kalacaksın, değil mi?" Dawson hala yanından ayrılmamış olsa da bu konuda kararsız görünüyordu. Beklentisini mahvetmemek için Ada uyuyana kadar orada kalacak ardından kaçıp gidecek gibiydi. Ada tüm itirazlarını geçersiz kılmak için

bir süredir fark ettiği gerçeği söyledi. "Artık enerjin eskisi gibi hissettirmiyor. Sinirlendiğinde ya da yoğun duygular yaşadığında bunlar beni nefessiz bırakana kadar boğuyordu. Varlığını hala hissetsem de sersemletecek kadar üstünlük kuramıyor."

"Bunu bana daha önce söylemeliydin."

"Emin olmak istedim. Bu küçük ama güzel bir adım, Dawson. İyileştiğin anlamına geliyor."

Dawson'ın çattığı kaşları düzelirken yüzündeki karmaşık ifade yerini daha tanıdık bir rahatlığa bıraktı. Neredeyse gülümseyecek kadar dertsiz görünüyordu. "İnatçı bir doktorum var." Ada hala üzerinden atamadığı yorgunluğuyla esnerken Dawson uyuması için başını salladı. Çok kısa bir zaman öncesine kadar kurtlardan nefret eden Ada onlardan birinin yanında olmasının verdiği huzurla uykuya daldı. İçinde bulunduğu durumu kendine bile açıklamayı denemiyordu.

Hafızasını geri kazanmaya başladığı dönemden beri hissettiği duygular daha da katlanmıştı. Yaşadığı şeyleri hatırlamamak onu savunmasız bırakıyordu fakat hatırladığı zaman nasıl başa çıkabileceğinden de emin değildi. Artık şaşırdığı şeyse yaşadığı şeylerin kendi sorumluluğu olduğunu bilmesine rağmen yalnız kalmadığını hissetmesiydi.

Hilary ayaklarını yeterince temizleyemediği için merdivenlerden çıkarken parmak uçlarında yürüyordu. Ellerindeki toprak lekelerini ovuşturarak derin bir nefes aldı. Gavin'le birlikte ava çıkmış, çok geçmeden ikisi de ormanın farklı bölgelerine koşmuştu. Kemiklerine kadar enerjisini hissettiği avın tatlı yorgunluğu üzerindeyken uyuklamak istiyordu. Karışmış saçlarından parmaklarını kaydırırken odasından içeri girdi. Yatağının önünde ileri geri yürümekte olan Murat birden durup ona baktı. Hilary yanlış kapıdan girdiğini düşünerek odadaki eşyalarda göz gezdirdi ama yatağın kenarında duran çantasını tanımıştı.

"Avlanmaktan çok yuvarlanmış gibi görünüyorsun," dedi Murat gergin bir halde gülerek.

"Ve sen de henüz gün doğmadan benim odama geliyorsun çünkü..."

Murat başının arkasını kaşıyıp omuz silkti. "Tanımadığın bir ormanda avlandın. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim."

"Sana ne kadar genç görünüyorum? Bu bahaneleri inanacak birine sakla." Boynundan itibaren tüm vücudunu kapatan siyah pelerinin altında kollarını birbirine bağladı. Sadece görünüşüyle bile herkesi korkutan adamın, burada durup söyleyebilecek birkaç kelime aramasının ne kadar eğlenceli olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Murat hırıltılı bir nefes alıp kaşlarını çattı. "Senin çocuk olduğunu düşünmüyorum. Sadece uzak durmaya çalışıyorum çünkü Gavin için önemlisin ve işleri berbat etmeyeceğimin garantisini veremem. Neden burada olduğumu sorman mantıklı ama aklıma seni sinirlendirmeyecek bir cevap gelmiyor."

Siyah bir kurdun çocuk doğurmasının zorlukları, geniş bir aile kurmayı seçenekler arasından kaldırıyordu. Bu yüzden birçok Vede ailesi gibi Gavin ve Hilary de kuzenden çok kardeş olarak büyümüşlerdi. Birbirlerini ne kadar çıldırtsalar da sonuçta akraba olarak başka bir şansları yoktu. "Gavin'in tüm erkek arkadaşlarıma karıştığını mı düşünüyorsun?" Yatağa doğru yürüyüp çantasını açtı.

"Tüm erkek arkadaşların mı? Kesin bir rakam verebilir misin?"

Eline aldığı tişörtle birden ona bakan Hilary cevap vermek için beklemek zorunda kaldı. "Konumuzla alakasız. Bana böyle bir soru sormaya hakkın yok. Demek istediğim Gavin benim erkek arkadaşlarımdan memnun olmayabilir ama kararlarıma müdahale etmez. Tıpkı benim onu Deborah'tan uzaklaştıramam gibi," dedi, pantolonunu tuttuğu elini sallayarak. "Bu sorunlarla

uğraşacak kadar beni istemiyorsan sorun değil. O zaman uzak dur, aklımı daha fazla karıştırma."

"Hilary seni ne kadar çok istediğimden habersizsin."

"Bu doğru! Çünkü bana anlatmıyorsun."

Murat onun inatla salladığı kıyafetlerini elinden alıp yüzüne dokundu. Nefesleri durularak sakinleşen Hilary öylece bakakalmıştı. Biraz önce ormanda avın peşinde koşarken bile bu kadar güçlü atmayan kalbi göğsünü dövüyordu. Murat parmağını Hilary'nin kaşında gezdirip toz parçalarının kirpiklerine düşmesine neden oldu. "Konu kendi duygularıma geldiği zaman çıkmaz yollar seçen biriyim. Korkmamın sebebi ne istediğimi bilmemem değil, bunu nasıl yapacağımı anlayamamam."

"Başını biraz daha eğmekle başla," dedi Hilary hipnoza tutulmuş gibi bir sesle.

"Güzel başlangıç fakat ben gelişme kısmından endişeliyim."

"Her şeyi sırasıyla düşünürüz."

Murat yanaklarında kalan kar damlalarını silerken Hilary'nin gözleri yavaşça kapandı. Dudaklarına nefes kadar yumuşak öpücükler bıraktı. "Uyumak istiyorsun." Hilary mırıldanarak başını salladı. Kollarını beline sarıp başını Murat'ın göğsüne bıraktı. Ne kadar heyecanla dolsa da henüz yeni avlanmıştı ve her geçen dakika uyku hali daha da artıyordu. Murat geri çekilerek elini pelerininin üzerinde dolaştırdı. Parmaklarının uçlarından akan siyah pelerin Hilary'nin aynı renk saçlarına karışıyordu. "Gidip banyo yap. Seni burada beklerim."

"Av sonrası ben uyurken yanımda mı duracaksın? Bu resmî olarak beni önemsediğin anlamına gelir," dedi göğsünü dürterek.

"İpuçlarını yakaladığına sevindim. Saklamak için ne kadar uğraşmıştım."

Hilary yüzünü tutup aşağıya çekti. Dudaklarına fazla aceleci bir öpücük bıraktı, kıyafetlerini toplayıp dışarı çıktı. Üstündeki toprak lekelerinden arınıp tişört ve pijama altını giydiğinde

odasına geri dönmek için hazırdı. Aylardır biriktirdiği hislerin karşılığını bulmanın şaşkınlığıyla ıslak saçlarını kuruladı. Havluyu uçlarında dolaştırırken odaya girdi. Yeni bir güne başlamadan önce Murat'ın yanına kıvrılıp kendini onun sıcak dokunuşlarına bırakarak uyudu.

Sabah koşusunu tamamlayıp duş aldıktan sonra yatak odasına giren Ada'yı en tatsız sürpriz bekliyordu. Duyguları belli ki karşılıklıydı ki Amona abartılı bir iç geçirişle gözlerini devirdi. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" dedi saçlarını önüne doğru alırken. Ada daha cevap vermemişti ki sabırsız bir halde Dawson'a baktı. "Bundan sonra o da mı bize katılacak?" dedi biraz hayal kırıklığı biraz da merakla.

Ada mide bulantısını yeterince vurguladığını umarak yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır. Evindeyken yeterli açıklamayı almadın sanırım."

Amona bu sefer dikkatini sahiden Ada'ya verip gülümsedi. Tırnaklarıyla oynarken hafifçe iki yana sallandı. İçinde taşıdığı *Şehvet* birçok kişi için hediye olarak görülebilirdi fakat Amona için lanetten bir farkı yoktu. Herkese karşı o kadar yoğun şeyler hissediyordu ki sadece bir kişiye bağlanmanın ne olduğundan habersizdi ve aslında istediği de buydu. Duygularını tek bir varlığa yoğunlaştırıp aşkı yaşamak istiyordu. Dawson'da hiç bulunmayan aşk duygusu sayesinde Amona nefes alabilmişti. Ruhundaki ağırlık altında ezilmeden Dawson'ın boşluğunda hayat bulmuştu ve bir insan yüzünden bunu kaybetmeye hazır değildi. "Birbirinize iki saniyeden fazla dokunamıyorsunuz. Bazen o bile yok. Övünmekten nefret ederim fakat biz ne zamandır birlikteyiz..." derken bu sefer Dawson'a bakıyordu. "Altı yıl mı?" Yatağa rahatça kurulup bacak bacak üstüne atarken hedefini yeniden Ada'ya çevirmişti. "Güller ve mum ışığı tarzı bir romantizm anlayışı olduğunu söyleyemem fakat *benim için* yeterliyse, söylediğime inan tatlım, sana çok fazla gelir."

"Amona." Dawson gözlerini ovuşturarak havadaki kokuları ayırt etmeye odaklandı. Amona'nın teninden yayılan gül kokusu herhangi birini baştan çıkarabilecek güce sahipti fakat Dawson kendi için önemli olanı ayırt edebiliyordu. Ada'nın taşıdığı serin koku, Dawson'ı etkileyen tek şeydi. "Söylediklerimin arkasındayım. Şimdiye kadar aramızda hiçbir problem yaşanmadı ve bunun aksine gerek yok."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Amona kıpkırmızı dudaklarını kıvırarak başını eğdi. Dawson'dan gelecek cevabı beklemeyip birden ayağa kalktı. İki elini saçlarından geçirerek havalandırırken Ada neredeyse uyumak üzere olduğunu hissetti. Bulunduğu yerden Amona'ya doğru çekiliyor, sadece onun yanına gitmek istiyordu. Dawson'ın itirazlarını bile duymamış, hiçbir şeye aldırmamıştı.

"Kes şunu!"

Dawson'ın öfkesi lanetiyle birlikte odayı sardığında Amona memnuniyetsiz halde duruldu. Ada tam karşısına kadar gelmiş, tişörtünü çıkarıp yere bırakmıştı. Amona kaçamak bir şekilde gülüp, "Üçlü konusunda kararın kesin mi?" dedi.

Ada sendeleyerek geri çekildi. "Bana ne yaptın?"

"Siyah beyaz tuvaline gökkuşağı fırlattım. Sakin ol." Amona zarifçe yere eğilip Ada'nın tişörtünü işaret parmağının ucuyla kaldırdı. "Bunu düşürdün sanırım." Ada burnundan soluyarak tişörtünü kaptığında Amona omuz silkerek ortadan kayboldu. Ardında bıraktığı boğucu gül kokusu Ada'yı çiçeklerden nefret ettirebilirdi.

Ada kaynayan makarnaları kontrol edip sos hazırlamak için buzdolabını açtı. Kolunda dengelediği malzemelerle geri çekildiğinde Stone'un onu izlediğini fark etti. "Bir sorun mu var?" dedi bakışlarını anlamlandıramadan.

"Dawson'la aranızdaki ilişki tam olarak hangi boyutta?"

"Lütfen çekinmeden sor." Ada domatesleri yıkamak için Stone'a arkasını döndü. Durumlarının garip olduğunu kabul edebilirdi fakat bu kimsenin karışabileceği anlamına gelmiyordu. Daha Ada'nın kendisi bile ilişkilerini belli bir noktaya koyamamıştı.

Stone tezgâha yaklaşıp başını yana eğerek Ada'nın yüzünü inceledi. "Hala yas içindesin. Buna rağmen Dawson gibi biriyle yakınlaşmaktan korkmadın."

"Cellât olması beni rahatsız etmiyor. Hatta sanırım bundan hoşlanıyorum," dedi ve kararsız konuşsa da aslında emindi. Dawson'ın başka kurtları öldürmesiyle ilgili bir sorunu yoktu. Yapabilseydi ona yardım bile ederdi.

"Dawson sadece öldürmez. Aynı zamanda suç işleyen kişilerin cezalarını hak ettiğinden emin olur. Bir bakıma kasabanın şerifi gibi yani. Hem yakalar hem de alnının ortasına kurşun bırakır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer hata yaparsan seni de araştırır. Buna mecbur. Öyle bir duruma düştüğünüzde hala aynı fikirde olacak mısın?"

"Ben kurt değilim."

Stone gülümseyerek Ada'ya biraz daha yaklaştı. Ada belki gerçeği bildiği için onun davranışlarını Dawson'la benzer bulmuştu. Tehdit ederken ki doğallığı sözlerinden daha fazla korkutuyordu. "Bizden çok farklı olduğunu düşünüyorsun ve öylesin de ama bu insanlık açısından değil. Sıradan bir insana göre çok fazla karışıklık çıkardın, Ada. Belki Dawson'ın sende gördüğü de buydu. O kadar uzun zamandır ölümle iç içe ki yaşadığını hissetmek için daha fazlasına ihtiyacı var."

Ada ensesindeki karıncalanmayı hissettiğinde gözlerini kapatarak nefesini tuttu. Elindeki bıçağı bırakırken omzunun üzerinden arkasına baktı. Dawson kollarını bağlamış, kapıya yaslanmıştı. Sakin ve umursamaz olduğunu söylemek çok kolaydı

fakat Ada bir şekilde suçlu hissetmeyi başarmıştı. Son zamanlarda en kolay yüzeye çıkan duygusu da buydu zaten.

"Sanırım gitme vakti," diye mırıldandı Stone. Geldiği gibi sessizce kaybolurken Ada göğsünü sıkıştıran soluğunu bırakarak önüne döndü.

"Söylediklerine inanıyor musun?"

"Sırf adrenalin için beni sevmeye çalıştığını düşünmüyorum. Üstelik bir kurt olabileceğim teorisinden önce yakınlaşmaya başladığımıza inanıyorum." Makarnayı ocaktan alıp süzerken Dawson'ın adımlarını duyuyordu. Arkasını döndüğünde onu tam karşısında buldu. Tezgâha olabildiğince yaslandı. "Benden çok daha tehlikeli ve istekli adaylar bulabilirdin."

"Peratha'yı heyecan için kullanmazdım. Ona bundan çok daha fazla değer veriyorum. Sadece..." Rahatsız bir şekilde ellerini pantolonun ceplerine sıkıştırdı. "Stone'dan uzak dur. Bunu defalarca söylemek zorunda kalsam bile... Ondan uzak dur."

"Kıskanıyor musun?"

"Ben kıskanmam."

Ada ciddi bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. Tezgâhın üzerinden aldığı kâğıt havluyla Dawson'ın dudaklarının üstüne bulaşan kanı sildi. "Vücudun tam aksini söylüyor. Kıskanıyorsun."

Dawson, Ada'nın elindekini alarak çöpe attı. Kendisi bile farkında olmadan hissettiği şeyler sinirini bozmaya başlamıştı. Ada'nın gözlerini kaçırdığını gördüğünde ona daha dikkatle baktı. "Neden gülüyorsun? Bu hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır."

"Yalan söylediğini *görebiliyorum*, tüysüz."

Ada iç geçirerek dudaklarını ısırdı. "Tamam, özür dilerim." Dawson hala ısrarla yüzüne bakarken Ada onun bir cevap aradığını anlamıştı. Bir emir gibi söylemiş olsa da Ada'dan onay beklediği belliydi. "Stone'dan uzak duracağım. Denerim," dedi

omuz silkerek. Stone'la yakınlaşmak ya da arkadaşlık kurmak gibi bir amacı olmasa da Dawson'da insanlık kırıntıları görmekten memnundu.

"Neye bulaştığının farkında bile değilsin."

"Kurtlar kendilerine ait olanı korur, anladım."

"Şimdi gidip onu öldürebilirim ve kimse beni haksız bulmaz. Cezalandırılmam bile. *Bunu* anlayabiliyor musun?"

Ada idam edilen Bo'yu hatırladığından omuz silkti. "Evet," dedi.

"Güzel."

Bir saniye sonra mutfakta yeniden yalnızdı. "Son sözü söylemeyi seviyorsunuz," diye mırıldandı Ada. Dawson kıskançlığından dolayı görmüyordu fakat gelişme kaydediyordu. Onu öfkeden çıldırtsa bile Ada hissetmesini sağlayacaktı. Sonuca ulaşabildiği takdirde oraya nasıl gittiği önemsizdi.

Ada'nın daha önceden farkına varmadığı bir lüks, kalabalık yemek masasına oturmaktı. Damak zevki için insan yiyeceklerini tadan kurtlarla çevrili olmasından dolayı uzun zamandır sadece ihtiyacını gidermek adına yemek yiyordu. Mutfaktaki masanın sakinliğine katlanamadan elindeki tabakla salona geçti. Stone ve Dawson haricindeki herkes bir araya toplanmıştı. Ada onların nerede olduğunu ve ne konuştuklarını düşünmemeye çalıştı.

Tekli koltuklardan birine oturup ayağını alçak masaya yasladı. Bacağında dengelediği tabağından makarna almadan önce içeceğini açarak yanına sıkıştırmıştı. "Bir sorun mu var?" Herkes son derece ciddi ve temkinli görünüyordu. "Daha iyi görünüyorsun. Avlandın sanırım." Bu sefer Gavin'e bakıyordu. Sohbet başlatmak için Gavin'i seçmesi hayatın ve insanların ne kadar değişebileceğinin özetiydi.

"İyiyim." Gavin'in ona gülümsemesi beklenmedik olsa da Ada karşılık verdi. Buna karşı hazırlıklı değillerdi fakat araları

sahiden düzelmişti. En azından artık birbirlerine kötücül bakışlar yollayıp uygulayamayacakları tehditler göndermiyorlardı.

Ada'nın oturduğu koltuğun kenarına yaslanan Hilary rahat bir halde saçlarını omzundan arkaya yolladı. "Stone bir araya gelmemizi söyledi. Sanırım bahsetmesi gereken şeyler varmış. Senin hakkında daha fazla bilgiye ulaştıklarını düşünüyorum."

"Benim hakkımda mı yoksa silahlar hakkında mı?" dedi Ada başını kaldırmadan.

"Aynı şey." Peratha'nın sesi yumuşak çıkmasına rağmen Ada kaşlarını çatmadan duramadı. "Kabullenmen gerekiyor. Yaşına rağmen bilinçli ve olgunsun. Artık dünyayı tek boyutta görmüyorsun ama hala kendini içinde bulunduğun konumdan ayırmaya çalışıyorsun."

"Burada beynimi kurcalayan hanginiz olacaktı?" Ada çatalını kaldırarak Peratha ve Murat arasında dolaştırdı. "Ben ne istediğini ve ne *olduğunu* bilen biriyim. Hayatım boyunca normaldim. Şimdiden sonra da değişmeye niyetim yok."

"Gönüllü bir değişimden bahsetmiyoruz," dedi Murat.

"Bir de gönüllü olanı mı var?"

Ayakta duran tek kişi Deborah, Ada'nın tam karşısındaki duvara yaslıydı. "Etrafı yeterince koklamamışsın anlaşılan." Akşamın loş ışığına rağmen Ada onun gözlerindeki maviliği odanın diğer ucundan görebiliyordu. Deborah'ın lakabı Kızıl Vahşet'ti ve Ada onunla tanıştığından beri bunu hak etmediğini hiç düşünmemişti. "İnsanları dönüştürebiliyoruz," diye devam etti Deborah, Ada cevap vermeyince. "Kullanmayı tercih ettiğimiz bir yöntem değil. Alfa olabilecek kadar güçlü kurtların altından kalkabileceği aşamaları içeriyor. İnsanı ısırman, koruman ve yeniden dünyaya hazırlaman gerekir. Çoğunluk ilk birkaç dolunayından sonra hayatta kalamıyor. Üstelik..." Odanın kapısı açıldığında Deborah cümlesini tamamlamadı. Dawson'ı gördüğünde dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neden bahsediyordunuz?" dedi Dawson birden sustuğunu fark ederek.

Deborah, "Hiçbir şey," derken Ada aynı anda, "İnsanların kurda dönüştürülmesinden," dedi. Hilary haricinde herkes açık bir şekilde rahatsız görünüyordu. Ada anlam veremeden tepkilerine bakıp durdu.

"Bunu daha sonra öğrenebilirsin. Daha acil konularımız var." Dawson, Murat'ın yanına otururken Stone başka bir koltuğa geçti. "Silahlarla ilgili araştırmayı sürdürürken yardımcı olabilecek bazı şeylere ulaştım." Ada kaynağın kim olduğunu bildiğinden suçluluk duymamaya çalıştı. Dawson'ın Murat'ın kardeşiyle konuşuyor olması, işleri başka bir açıdan çıkmaza sokuyordu. Bilgiye olan ihtiyaçlarını inkâr edemezlerdi, fakat Ada aralarındaki dengeyi bozan kişi konumuna gelmek istemiyordu. İki asrı aşkın bir zamandır arkadaş kalan bu grubu mahvetmek, verdiği zararlar listesine son hız girebilirdi. Dawson çenesini ovuştururken kendi suçluluğunu hissetmiyor, muhtemelen bunun işine yaradığının da farkına varıyordu. "Her silah bir tetikçiye sahip. Konunun bu kadar derin olduğunun farkında değildim fakat ilk kurda kadar ulaşıyor."

"Asena mı?" dedi Peratha olduğu yerde doğrulurken.

"Bu da efsanelerden biri. Gerçek olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Dawson. "Kehanete ulaşamadım fakat anladığım kadarıyla silahlar belli aralıklarla doğuyor ve güçlerinin ortaya çıkması için başka bir kurda -yani tetikçiye- ihtiyaç duyuyor. Tetikçi ve silah irtibat kurmadığı sürece hiçbir şey açığa çıkmıyor." Herkes sessizleşerek aynı sonuca vardı; tetikçi durumu şu zamana kadar Ada'nın neden insan olarak kaldığını açıklıyordu.

"Neden bu kadar karışık?" Ada tabağını bırakırken soğuk içeceği eline aldı. Konuşabilmek için kuruyan boğazını rahatlatacağını umarak sodayı yarısına kadar içti. "Tüm bu aşamalara neden ihtiyaç duyulmuş?"

Anlatmaya kaldığı yerden Stone devam etti. "Silahların gücünü keşfeden büyücüler duruma müdahale etmiş. Tamamen ortadan kaldıramadıkları için doğabilecek enerjiyi ikiye bölmüşler. Tetikçinin nasıl biri olabileceği hakkında da fikirlerimiz var. Kehanete göre, silahın kendini yanında rahat, mutlu ya da böyle şeyler hissettiği kişi olabilir. Aklına herhangi biri geliyor mu?"

Ada kuşku duymadan gözlerini Dawson'a çevirdi. İnsanken yaşadığı duygularla kıyaslamaktan korksa da eğer korkuyorsa koşacağı ilk kişi Dawson olurdu. Güzel bir rüya görürse anlatmak istediği, üzüldüğünde yanında olmasını beklediği, gülümsediğinde başını ilk çevirdiği kişi... Hepsi Dawson'dı. Sırdaşı, oda arkadaşı, eğitmeni ve dostuydu. Anlaşılan sırada da tetikçiliğini yapmak vardı. "Sevgilimden başka her şeyim oldun," diye fısıldadı biraz memnuniyetsizce.

Dawson'ın dudaklarında gülümsemeye benzer ufak bir kıpırdanma olsa da Ada'dan başka kimse fark etmemişti. Kendilerine özel bir dünyanın içindeydiler. Yalnız kalsalar da, kalabalığa karışsalar da.

"Mahfer'in silah olduğunu hala kesinleştirmiş değiliz." Gavin omzunu silkerken tamamen iyileşmiş olan göğsündeki yarayı kaşıdı. Ada'nın minnet duyduğu bir kaçış kapısıydı. "Hafızası yerine geldiğinde belki daha fazla ipucu yakalarız."

"Sahiden o konuda nasıl gidiyorsun?" dedi Deborah.

Ada hafızasından parçalar sunan rüyalarını kendine saklamayı gerçekten istiyor olsa da herkes ortaya bir şeyler koyarken geri çekilemezdi. Üstelik konu tamamen kendisiyle ilgiliyken. Dawson bile Murat'la olan arkadaşlığını tehlikeye atmıştı. Şu anda karşısında duranların hepsine tamamen güvendiğini söyleyemezdi fakat yine de adım atması gerektiğinin farkındaydı. Sodasından kalanları içip boş şişeyi tabağının yanına bıraktı. "Hafızamın büyük bir kısmı geri geldi. Son dakikaları hala hatırlamasam da genel hatlarıyla neler olduğunu anlayabiliyorum."

Bir şey yakalayamayacaklarını bildiği halde başından geçenleri anlattı. Gittikçe daha fazla sıcaklarken rahatlamak için derin nefesler aldı. "Tüm katliam olup biterken bana dokunmadılar. Bunun tuhaflığını kabul edebilirim ama yine de bize bir bilgi verebileceğinden kuşkuluyum."

"Sıradan bir insan olduğun olasılığını elediğimizi sanıyordum," dedi Hilary özür dileyen bir ses tonuyla. "Gavin'e nasıl saldırdığını gördüm, tatlım ve ondan öncesinde birçok defa beni de yere sermişliğin var. Ne kadar eğitim alırsan al bunun için birkaç aydan daha fazla çabalaman gerekirdi."

Karnına giren ağrıları görmezden gelerek arkasına yaslanan Ada konuşmaların devamını duymak istemediğini düşündü. Ne yazık ki öyle bir seçeneği yoktu. "Gün içinde sadece beş saat uyumak, bir şeyler yemek ve tuvaleti kullanmak için iznim var. Buraya geldiğimden beri programımı aksattığımı biliyorum fakat çok çalışıyorum. Birkaçınıza yumruk atabildiysem ne olmuş?" Gözlerini kapatarak yüzünü buruşturdu.

"Önüne gerçek bir kanıt çıkana kadar inkâr etmeye devam edecek," dedi Peratha.

"Kes artık!" Ada tahmin ettiğinden daha sert çıkışmıştı. "İnsan olmayabilirim. Bunu kabullenmenin ne kadar zor olduğunun biriniz bile farkında mı? Biri size aslında kurt olmadığınızı, bir yanılsamanın içinde yaşadığınızı söylese bunu öylece anlayabilir miydiniz? Hayatım boyunca doğaüstü güçlerin olduğundan bile habersizken, daha varlıklarına bile alışamamışken, onlardan biri olduğumu öğreniyorum. İzin verirseniz birkaç günden daha fazla şaşkın kalacağım!" Cümlesini bitirdiğinde ellerini yumruk yaparak çığlık attı.

"Biraz abartıyor gibisin," dedi Gavin mırıldanarak. Ada acı içinde yeniden bağırırken ağzına dolan kan çenesinden sızdı. "Pekâlâ, abartmıyormuş. Biri yardım etsin," dedi elini sallayıp.

Peratha oturduğu yerden hızla kalktı. Ada'nın omzunu kavrayarak yere düşmesini engelledi. Elini ağzına götürerek

parmaklarına bulaşan kana bakan Ada iyi olduğunu belli etmek için başını salladı. Tam yanında duran ama onu daha kötü bir hale getirmemek için dokunmamaya çalışan Dawson dizinin üstüne eğilmişti. Ada yüzünü bulanık görebiliyordu.

Murat masanın üzerinden soda şişesini alıp içini kokladı. Ada vücudunun her yanından darbe alıyormuş gibi hissediyorken yavaşça başını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Aldığımız şeylere büyü yapılmış," dedi Murat. Ada'nın yüzünü tutup gözlerini kontrol etti. Buz gibi teni Murat'ın avuçlarını bile soğutmuştu. Gözbebekleri irislerini ince birer çizgi haline getirecek kadar büyümüştü. "Bunu düşünmem gerekirdi. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi değil," dedi Ada dişlerini sıkarak. Gözleri yavaşça kapanıp açıldı.

"Seni yukarı çıkarayım." Peratha ayağa kalkarken Ada'nın kolunu kavradı. Dawson kararsız bir halde yaklaşmaya çalışıp kendini engellerken Peratha, "Ben hallederim," dedi.

Gözden kaybolana kadar Ada'yı izleyen Dawson, Murat'ın yanında duran şişeyi alıp kokladı. "Bunda büyü olduğunu nereden çıkardın?" Daha hiçbir şey duymadan cevabı hatırlamıştı. Murat'ın genlerindeki büyü, onu bu gibi konularda yetenekli kılıyordu. Kardeşinin aksine Murat güçlerini geliştirmemeyi seçmişti. Bunun ne kadar tehlikeli ve çıkarlarla dolu bir yol olduğunun farkındaydı. "Büyü neyle ilgili?"

"Bir fikrim yok fakat direkt olarak Ada için yapılmış." Gittikçe artan çığlık seslerini duyduklarında yukarı çıktılar.

Peratha ve Ada'yla birlikte yanlarından ayrılmış olan Hilary kapının önünde duruyordu. İçeri girmek istediklerinde kenara çekilmeden omuzlarını kaldırdı. "Burada beklemeniz gerekiyor," dedi. "Ada biraz..." Sözü yalvarış dolu bir çığlıkla kesilirken Dawson gözlerini kapatıp başını eğdi. Hilary arkasındaki kapı kolunu kavradı. "Yapılan büyü hafızasını geri getiriyor. Hepsini birden. Ateşi yükseldi, sinir krizi geçiriyor ve

sanırım biraz da panik atak. Üzgünüm, Dawson ama yanında olman işleri daha kötü hale getirecek."

"Ben yardım edebilirim," dedi Murat.

"Peratha yeterince ilgileniyor. İzin verirseniz ben de yanına gideceğim."

Dawson hırıltılı bir nefes alırken aralanan kapıdan içeri bakmaya dayanamadan arkasını döndü. Ada'nın acı içinde çıkan her çığlığında, inleyişinde, feryadında Dawson irkiliyor, sahip olduğunu bile sanmadığı duyguları yaşıyordu.

Yatakta kıvrılarak küçücük kalmış olan Ada'yı tutan Peratha'nın yüzü bembeyazdı. Ada anlamadığı dilde konuşurken yarı baygın haldeydi. "Tamam," dedi Peratha nefes nefese. Elini sırtında dolaştırıp yatıştırmaya çalışıyor ama onu geçmişinden kurtaramıyordu. Peratha gözlerini kırpıştırdığında sıcak yaşlar yanaklarına doğru aktı. Başını eğip alnını Ada'nın omzuna yasladı.

Ak kurtların rüyalara şahit olabilme özelliğini hatırlayan Hilary yatağın ucunda durmuş, kollarını bağlamıştı. "Ne hatırladığını görebiliyor musun?"

"Tanık olmak isteyeceğim şeyler değil," dedi Peratha sessizce. Derin bir nefes aldığında yutkundu ve Hilary başka bir şey sormadan sadece yanlarında durdu. Yapabildiği en iyi şey olduğunu umarak Ada'nın buz kesmiş elini tuttu.

"Yukarısı sakinleşti," dedi Deborah koltukta arkasına yaslanırken. Saçlarını başının arkasına gönderdi. Murat ve Dawson hala yukarıda olduğundan Stone ve Gavin'le kalmıştı. "Ne kadar kötü olabilir ki?" diye akıl yürütmeye çalıştı. Hilary bilgilendirme yaparken büyünün hafızayla ilgili bir dokunuş olduğunu duymuşlardı.

"Remuslar'dan bahsediyoruz," dedi Gavin. "Hayal gücümüzün sınırlarını aşacakları kesin."

"Tüm sevdiklerini aynı anda kaybetmek boktan bir şey."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" Gavin, hiç de rahat ve huzurlu olmamasına rağmen umursamaz bir tavırla başını ona çevirdi. "Anne ve babanı kaybettiğinde sırtını dönüp gitmeyi ve herkesi kaybetmeyi göze almışken mi?"

"Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Remuslar'a doğru," diye belirtti Gavin. "Berbat bir seçim anlayışın var."

"Evet, senden belli değil mi?"

"Bırakın artık!" İki küçük çocuğun oyuncak kavgasını izlemekten daha can sıkıcı bir haline tanık olduğunu hisseden Stone iç geçirdi. "Kaybettiğiniz sadece iki asır. Kurtların yaşamlarında bu o kadar da önemli sayılmaz. Yine buradasınız, yan yana ve kavga eder bir halde. Üstelik auralarınızı görebiliyorum." Parmağını ikisi arasında dolaştırdı. "Ve bu kırmızılığın sadece öfkenizden kaynaklanmadığına eminim."

Gavin ve Deborah başlarını çevirip birbirine baktı. "Kırmızı mısın?" diye sordu ikisi aynı anda.

"Birilerinin hayatı tehlikede, Aleut otorite çıkmazında, kurtların dünyasında antik ve efsanevi silahlarla ilgili komplolar düzenleniyor. Ama lütfen," deyip ellerini kaldırdı. "Hadi burada oturup sizin sorunlarınızdan konuşalım."

Gavin kıvırcık saçlarını çekiştirip birden ayağa kalktı. "Gidip Mahfer'i kontrol edeceğim," dedikten sonra bir anda yanlarından ayrıldı.

25

Gerçekleri öğrenmek için çırpınışların ardından,
Onlardan uzaklaşmak için koşuyorum.

"Peratha neler oluyor?" Dawson iyi ya da kötü olduğunu umursamadan herhangi bir şey duymak istiyordu. Dakikalar önce Peratha ve Hilary, Ada'nın odasından çıkıp onu yalnız bırakmışlardı. Bu konuda başarılı olamadığını bildiği halde Dawson olumlu düşünmeye çalışıyor fakat Peratha'nın yüzü ona fazla seçenek bırakmıyordu. Kötü şeylerin geleceğini biliyordu.

"Ada aşağıya inmemizi istedi." Bunu söyleyen Peratha değil, Hilary'ydi. Omuzlarını silkerek kendisinin de bir şeyden haberi olmadığını bildirdi. "Açıklama yapacakmış ama öncesinde toparlanmak için zamana ihtiyacı var." Murat yanına oturup elini tuttuğunda Hilary şaşırsa da onun koluna yaslandı. "Ne gördüğünü bilmiyorum ama çok... fazlaydı."

"Onu bu kadar sarstığına göre belki şimdiye kadar hatırladıklarının gerçek halini görmüştür," dedi Murat, başparmağıyla Hilary'nin elini okşayarak. "Hafızayı silmek kadar yeniden yazmak da mümkün. Ufak şeyler tabii ama Ada'ya sahte anı vermiş olabilirler. Şimdi de doğrusunu hatırlıyordur."

"Mantıklı," dedi Deborah. "Başka neden bu kadar şaşıracaktı ki? Zaten esas olayın farkında."

"Nişanlısının ismini sayıklıyordu. Onunla ilgili bir şey olabilir mi?" Hilary aklına gelen ilk şeyi dile getirmeden duramıyordu. "Öldüğünü bilmesinden daha şaşırtıcı şey, aslında ölü olmamasıdır sanırım."

Bu olasılığa karşı kimse bir şey söyleyemezken Ada'nın merdivenlerden inişini duydular. "Kerim yaşamıyor," dedi Ada. Dawson'la sadece bir saniyeliğine göz göze geldi. Diğerlerinin aksine ayakta durmuş, ellerini kot pantolonun ceplerine sokmuştu. Bu haliyle her zamankinden daha ulaşılmaz ve mesafeli görünüyordu. Boğuklaşan sesini bulmak için hafifçe öksüren Ada, koltuklardan birinin kenarına oturdu. Bu sefer gözlerini kaçırmadan Dawson'a bakıyordu. Diğerleri yokmuş gibi. "Ölü. Ben öldürdüm. Dişlerimle." Kimse duyduklarına karşılık ağzını açmadığından gözlerini üzerlerinde dolaştırdı. "Tüm teoriler buraya kadar mıydı? Fikir yürüteceğiniz bir şey verdim size. Konuşsanıza," dedi kendinin bile rahatsız olduğu bir sakinlikle. Peratha ona doğru uzandığında Ada elini çekti. "Her şey için teşekkürler, fakat artık elimi tutmana ihtiyacım yok."

"Derdin ne senin?" dedi Deborah kafası karışık bir halde.

Peratha ona bakarak susmasını sağladı. Ada'ya dönerken gözleri yumuşamıştı. Ne kadar kötü halde göründüğünü umursamamaya çalıştı. Ona acıdığını sanmasını istemiyordu. "Burada kimse seni yargılamayacak, Ada. Yaptığın şey, her birimize mantıklı gelecek. Sana söz veriyorum."

Başını kaldırmadan parmaklarını kaşında dolaştıran Ada omuz silkti. Peratha'yı terslemesinin ya da yüzüne bakamamasının tek sebebi yaptıklarını görmüş olmasıydı. Henüz diğerleri öğrenmemişti fakat birkaç dakika içinde bu durum değişecekti. Asıl korktuğu şey yaptığı değil, bundan pişman olmamasıydı. Elinin tersini burnuna bastırarak hıçkırıklarını içeride tuttu. Ailesine ve sevdiklerine ait olan gözyaşlarını, onlara yabancı

olan kişilerin yanında dökmeyecekti. Aşağıya inmeden hemen önce defterini açıp hatırladığı son satırları yazmıştı.

"Yaklaş." Kalan gücüyle fısıldamıştı Kerim. Solgun dudaklarının kenarından çenesine süzülen kan parlak ve yoğundu. İçimde bir şeylerin tırmandığını hissediyordum. Ölmemek için direniyor, pençelerini kalbime geçiyordu. Gittikçe daha çok sıkıyor, beni boğuyordu. Sevdiğim adam asla kapatamayacağım bir yaranın acısı içinde kıvranıyordu. İsteğini yerine getirerek yüzüne yaklaştım. Kerim dilini dudağında kaydırdı. Konuşabilmek için gözlerini sıkıca kapamasına sebep olan bir nefes aldı. "Öldür beni," diye yalvardı.

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırdığımda yaşlar yüzüne aktı. Elimi daha sıkı, daha sert bastırdım. "Hayır, hayır. Bana bak." Diğer elimi yanağına koyup onu orada tuttum. Hep tutmak istedim. Benimle. Sonsuza kadar yanımda kalması için gözyaşı döktüm. "Beni yalnız bırakma, Kerim. Lütfen ölme. Ölme."

"İyi olacaksın."

"Hayır!" Boğazım, kalbim, ruhum parçalanıyordu. Tekrar tekrar bağırdım. Ona öfkeleniyordum. Öylesine kızıyordum ki. Beni bırakıp gittiği için, pes ettiği için, öldüğü için. Eğilerek alnımı onun alnına yasladım. "Seni seviyorum."

"O zaman ne yapacağını biliyorsun." Kerim yüzünde duran elimi tutarak dudaklarına götürdü. "Hayatta kalacaksın, Ada. Yaşayamadığım her an için nefes al. Ama önce... öldür beni."

Söylediğini yapacağımı biliyordum. İçimde daha rahat nefes alan bir şeyler hareketlendi. Gözlerim daha net görürken, yüzümdeki kasların oynadığını hissettim. Dilimin üstünde biriken kan yüzünden ağzımı açtım. Uzayan dişlerim dudaklarımı delmişti. Damağım kanıyor, yanıyordu. Tamamen içgüdülerime kapılmış bir halde Kerim'in boğazını parçalamadan önce hatırladığım son şey onun bana gülümsemesiydi.

"Acı çekiyordu," dedi Ada alnını ovuşturarak. "Ben sadece... İstedim ki... Sadece öyle mümkündü."

"Bazen bir merhametin getirebileceği tek şey ölümdür," dedi Deborah. Ada duyduğu sözlerin doğruluğunu hissederek

başını kaldırdı. Deborah'ın yüzünde her zamanki ifade vardı, fakat buz gibi gözlerinin yerini gökyüzünün yumuşaklığı sarmıştı. "Bunun kötü bir şey olması gerekmiyor, Ada. Acı çekmesini önlemişsin. Bizim dünyamızda bu saygı duyulan ve değer gören bir adımdır."

"Ben de sizin dünyanıza aidim." Ada'nın sesi nefesten daha yavaş ve kısık çıkmıştı.

Kuşkusuz bir şekilde başını sallayan Deborah, "Evet," dedi. "Öylesin."

Ada birden ayağa kalkıp yeniden yatak odasına giderken Dawson onu takip etti. Odaya girmeden hemen önce Ada'yı durdurdu. "İyi olacak mısın?"

Fazla duygusuz gelen bu cümleye Ada şaşırmamıştı. Dawson elinden gelen en iyi şekilde endişesini dile getirmeye çalışıyordu. Kapıyı açarken, "Onu hemen öldüremedim," dedi. İçeri girmesini umarak kapıyı açık bıraktı. Yatağın kenarına oturup dizlerini bacaklarına yaslamak için öne eğildi.

"Ne oldu?"

Ada acıyana kadar yanağının içini ısırdı. Ellerini yüzüne kapatıp ovuşturdu. Almayı başaramadığı nefesler bir şekilde rahatlamasına sebep oluyordu. "Önce boğazını ısırdım. Hatırlamama rağmen hala biraz bulanık. Etrafımızı kurtlar sarmaya başladı. Omzuma çarptıklarını hatırlıyorum." Elini darbe aldığı yere götürdü. "Kerim'den beslenmek istiyorlardı. Beni yollarından çekmeye çalıştılar, yine de bana dokunamazlardı. Kurtlarla çarpıştım, Dawson." Doğrularak bir elini ağzının üstüne kapadı. "Aldığım kan kokusunu ve ağzımdaki tuhaf tadı anlatmıştım sana. Aleut'taki balkonunda olan konuşmalarımızdan birindeydi." O konuşmalar Ada'nın hayattaki çapalarıydı. Bildiği buydu. Derin bir nefes alıp ellerini yüzünde dolaştırdı. "Bana söylediği son şey *seni seviyorum* değil, *öldür beni* oldu. Ben de istediğini yaptım."

Bundan sonra geçen saatler boyunca Ada yalnız kalmak zorunda hissetmişti. İsteğine saygı duyup yeterli mesafeyi sağlamışlardı. Saatler günlere dönüşürken Ada daha iyi olmayı bekliyor fakat bir hayaletten farksızlaşıyordu. Banyoya olan ihtiyacı haricinde odasından çıkmıyordu. İlk birkaç gün bir şey yemese bile ardından kapısına bırakılan tepsileri almaya başladı. Ne kadar kritik bir zamanda oldukları ve yerlerinin açığa çıktığı göz önüne alınırsa arkadaşlarının sessizliğine minnettardı.

Kirli ve karışık saçlarını başının tepesinde topuz yapan Ada yatağın ortasına oturdu. Önünde kaybettiği herkesin fotoğrafı vardı. Henüz on iki yaşında olan kız kardeşi ve kendisinden bir yaş küçük erkek kardeşine baktı. Yaşları zamanda ve anılarda donmuştu. Hayatın tüm berbatlığını güzellikleriyle birlikte arkalarında bırakmışlardı.

Kapı hafifçe tıklatıldığında Ada başını kaldırdı. Görmezden gelmeyi sahiden istese de yeteri kadar kapalı kalmıştı. İhtiyacı son bulmuş değildi ya da tuttuğu yas. Yine de saatleri durduramazdı. Her ne kadar tam tersini hissetse de doğa, kendisini ortaya koymaya devam ediyordu ve ödenmesi gereken borçlar vardı.

Kapının önündeki her kimse içeri gelmesini söyledi. Hazır olup olmaması önemli değildi. Murat odaya girdiğinde yatağın üzerindeki dağınıklığı ve havayı dolduran parfüm kokusunu fark etti. Ada kullanmaya kıyamadığı halde Kerim'in parfümünü solumak istemişti.

"Devam etmek için seni bekliyoruz," dedi Murat. Bir psikolog olmasına rağmen gerçekleri yumuşatmayı asla başaramazdı. Ada'nın onunla seansları sürdürmesinin sebebi de muhtemelen buydu.

"Kerim'in bana söylediği her şeyi hatırlıyorum. Beni o kadar iyi tanıyordu ki. Ölümünden sonra ne hale geleceğimi bilerek ne olursa olsun yaşamamı istedi. Nefes aldığım sürece onun için yapabileceğim tek şey bu olacak." Başını sallayarak

fotoğrafları toplamaya çalıştı. "İntikamlarını aldıktan sonra yani," dedi iç geçirerek.

"O ve ailen için çok önemli bir şey daha yapacaksın." Ada yatağa saçılmış anıları kutuya toplarken her bir anıda kendisini de düzeltiyordu. Kutunun içinde hala dağınık halde olacaktı fakat hiç olmazsa onu görenler bunu fark edemezdi. "Yaşadığın süre boyunca Kerim'i hatırlayacak, anacak ve rüyalarını paylaşacaksın. Sevdiğin insana verebileceğin en güzel hediye budur."

"Eminim kendi de yaşasaydı bu daha iyi bir hediye olurdu." Gözlerini kapatarak soluğunu bıraktı. "Onu çok özlüyorum. Ailemi özlüyorum. Suçluluk duymadan tek bir soluk bile alamıyorum."

"Bunları aşacaksın."

"Anlamıyorsun." Ada dişlerini sıkarak gözlerine baktı. "Bu hissettiklerimi hak ediyorum ben. Aşmak ya da üstesinden gelmek istemiyorum. Kerim'i unutup yoluma devam etmek de istemiyorum. Dawson'ınkinden çok daha farklı olsa da benim de kalbimde mühür var."

"Dawson'a onu sevebileceğini söylerken yalan-"

"Hayır. Hayır, yalan değildi." Konuşmak için dudaklarını araladı ama uygun kelimeleri bulamıyordu. Kendisini deli ya da bencil göstermeyecek bir şey gelmiyordu aklına.

Aradan geçen aylar sonucu onu fazlasıyla iyi tanıyan Murat, elini tutmak için uzandı. "Bana söyleyebilirsin. Kendi içinde kabullenemediğin şeyleri bile. Hatta özellikle onları."

"Her zaman böyle hissetmekten korkuyorum Murat. Bu kadar sonda, çaresiz ve yas içinde. Hapsolmuş gibiyim. Sonsuz bir labirentin koridorlarında koşup duruyorum. Bazı anlarda boş bulunup hala o dağda mahsur kaldığım duygusuna kapılıyorum. Sanki hala karların içinde kurtulmayı bekliyorum. Hep üşüyorum. Hala. Sadece..." Burnunu çekip iki elini birden tahta kutunun üstüne bastırdı. Parmak uçlarını kadife kaplamasında dolaştırıyordu. "Sadece bazen Dawson'a baktığımda güneş orada

ortaya çıkıyor. Birkaç parça buz çözülüyor." Saçma ve çaresiz bir halde gülerken gözyaşları yanaklarına aktı. "Benim onu kurtardığımı zannediyor fakat asıl kendisinin beni kurtardığından habersiz. Ona haksızlık etmekten korkuyorum. Kalbimin ufak bir parçasından çok daha fazlasına layık."

"Aynı şeyleri onun da hissedebileceğinin farkında değil misin? O alabileceği şeyi istiyor. Kendisi bir parça olsa dahi sana kalbini veremiyor. Ama geriye kalan her şeyini sana adamış durumda. Birbirinizi kurtarabilirsiniz. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz." Murat ayakları üzerinde sallanarak gülümsedi. "Lütfen gidip onunla konuş. Günlerdir hepimizi mahvetti. Alev almış öfke topu gibi."

"Buraya gelme sebebin bu muydu? Beni merak ettiğini sanmıştım."

Murat eğilip Ada'nın başını öptü. "Hepinizle aynı anda ilgilenebilirim. Ayrıca duş alsan hiç fena olmaz," deyip süper hassas olan burnuna vurdu.

Ada gecenin bir yarısı kâbusundan uyandığında odanın ışığa yer bırakmayan karanlığı korkusunu katladı. Kalkmaya çalışırken yorgan yüzünden dizlerinin üstüne düştü. Kulaklarında yankılanan nefes sesleriyle elini uzatıp masa lambasını yakmaya çalıştı. Yayılan ışıkla gözlerini refleksle kapasa da hemen sonra rahatlayıp yere oturdu. Sırtını yatağa yaslayarak kalp atışlarının yavaşlamasına izin verdi. Birkaç saat önce yıkanıp yattığı için saçları hala nemliydi. Bilinci normal bir seviyeye indiğinde odadan çıkmak için doğruldu. Murat yanına gelip konuştuğundan beri atmak zorunda hissettiği adımları teker teker aşmıştı. Henüz kimseyle yüz yüze gelmemiş olsa da odayı ve düşüncelerini toplamış, banyo yapmıştı. Kendini biraz daha iyi hissetmesiyle birlikte iştahı da yerine geliyordu. Merdivenlerden inerken açık bırakılan duvar ışıklarına bakarak

gülümsedi. Birileri Ada'nın dışarı çıkma ihtimaline karşılık yolunu aydınlatmıştı.

Saçlarının arasında parmaklarını dolaştırarak tararken salona dikkatsizce girdi. Koltukta uyuyan Dawson'ı sadece bir saniyeliğine hareketsiz gördü. Ada'nın gürültüsüyle uyanan Dawson, koltuğun altından aldığı bıçakla birlikte otururken tek gözünü açtı.

"Affedersin," dedi Ada. Onun uyanmaya çalışmasını izlemek o kadar normaldi ki saldırmak üzere olmasına aldırmadı bile.

"Tüysüz. Burada ne işin var?"

"Son haberi almadın mı? Artık tüylü gruptayım."

"Üzgünüm."

"Senin suçun değil." Ada salondan mutfağa geçecekken bir an durup kaşlarını çattı. Koltuğun üzerindeki yastık ve battaniyeyi göstererek, "Burada uyuyorsun," dedi.

"Canın pahasına koşuyormuş gibi içeri girmenden önce, evet."

"Abartıyorsun. Burada kaldığına inanamıyorum. Seni resmen kendi odandan kovdum."

"Daha kötü yerlerde de uyumuştum. Sorun değil." Bacaklarının üstündeki battaniyeyi kenara attı. "Artık iyi misin?"

"Yeterince iyiyim."

Dawson şüpheci görünse de başını salladı. Daha fazlasını bekleyemeyecek halde oldukları açıktı. "Gavin'in bir planı var. Hoşuna gitmeyecek ama maalesef iyi bir plan."

"Eğer dediğin gibi iyi bir plansa katlanabilirim. Yalnız detaylar sabaha kadar beklemek zorunda. Karnımı doyurup biraz daha uyumak istiyorum." Mutfağa geçerken Dawson'ın da ayağa kalktığını duydu. Ada buzdolabını açıp bir elini beline yasladı. "Sahiden kurdum. Bu konuda ne düşünüyorsun?" Büyük ölçüde atlatsa da hala ufak bir yanının şokta olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de kurtların dünyasına sandığından çok daha fazla uyum sağlamıştı.

"Asıl önemli olan senin bununla nasıl başa çıkacağın." Kahvaltı yapmak için geç bir saat olsa da Ada masayı doldurmaya başladı. Dawson'ın karşısına oturup kahvesini karıştırana kadar konuşmadı. Sessizlikten rahatsız olan ve Ada'nın siyaha bürünmüş rengini fark eden Dawson, hiç söylemeyeceği sandığı sözcükleri dillendirdi. "Seni zor durumda bırakmayacağım. Bahane bulmaya çalışman gereksiz. Ayrılmak istiyorsan-"

"Ne?"

"Ayrılmak doğru kelime mi emin değilim gerçi. Bizim durumumuz için tanımlanmış bir sözcük olduğunu sanmıyorum."

Ada elindeki çatalı bırakarak avucunu masaya bıraktı. Hemen parmak uçlarının yakınında duran Dawson'ın elinden yayılan sıcaklığı hissediyor fakat ona dokunamıyordu. Aralarındaki bu şey başlamadan önce bile dokunmak sıkıntıyken şimdi her zamankinden daha tehlikeli bir hal almıştı. En azından böyle olduğunu biliyorlardı. Son zamanlarda ikisi de laneti ve kalp mührünü daha az hissetmeye başlamıştı. Duygular karşısında zayıflıyor, direndikçe parçalanıyordu. Henüz ikisi de dokunmanın tehlikeli olup olmadığını test etmek istememişti. Hayal kırıklığını geciktirip sahip oldukları umutları korumaya çabalıyorlardı. "Dawson, şu anda tutunabildiğim tek şey sensin. Kesin, net ve emin olduğum her şeysin. İnsanlığımdan dolayı ilişki yaşayabileceğimizi düşündük. Ne de olsa en fazla bir yetmiş yıl daha yaşayacağım ve gelecek ismini bile göremeyeceğimi sanıyordum."

"Tamam, kapa çeneni artık," dedi Dawson sessizce. Ada'ya dokunma ihtiyacı öylesine tırmandı ki saçlarının parmaklarına dolanmasına izin verip öylece durdu. "Ada seni sevemediğimi biliyorum ama yemin ederim ki buna en yakın şeyi yapıyorum. Kalbimden sızan her kırıntı senin ve paylaşmak istediğim başka kimse yok. Bana bir konuda söz ver."

Ada hayatı boyunca duyduğu en güzel bağlılık sözlerini dinlerken dünyadan kopup gitmişti. Dawson'ın parmaklarının

saçlarında dolaştığını hissediyordu. Saç tellerinden her bir hücresine yayılan kusursuz dokunuşlardı. "Nedir?"

"Benden umudunu kesme. Kalp mührü olsun ya da olmasın sevmeyi bilmiyorum ama bunu değiştirmek niyetindeyim. Çok zorlanacak olduğunda bile sana tutunmak için çabaladığımı unutma. Çünkü zorlanacaksın. Geçmişim pek iç açıcı değil, ben de öyle. Bir hayatı paylaşmanın ne demek olduğunu bilmiyorum ama her şeyi senin için yaptığımı sakın unutma."

"Neden veda konuşması yapıyorsun?" dedi Ada korkuyla.

Dawson gülümseyerek elini çekti. "Bu bir hoş geldin konuşmasıydı, tüysüz. Artık kurt olduğunu biliyoruz. Önümüzde yüzyılların olasılığı var ve sen bana aitsin. Sadece hazırlanmana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Ada kahvesini içerken gözlerini üzerinden ayırmamıştı. "Benimle ilgili bilmen gereken bir şey var."

"Söyleyeceğin herhangi bir şeyin gözümü korkutabileceğinden kuşkuluyum."

"Kıskancım, Dawson. Aşırı, bunaltıcı ve yıpratıcı bir kıskançlıktan söz ediyorum. Remus boyutunda bir kıskançlık."

Dawson gülerek sandalyesini çevirdi ve yavaşça ayağa kalktı. "Tam tersinin olmasından korkuyordum. Ve eğer kıskançlığının bunaltıcı olduğunu düşünüyorsan, benimkini görene kadar bekle. Doğrusu bu konuda içimi rahatlattığını bile söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Ada minnet içinde. Bunu normal bir durummuş gibi geçiştirmemesi, ama aynı zamanda fazla da büyütmemesi hoşuna gitmişti.

Masanın etrafından dolaşan Dawson, Ada'nın yanına gitti. Sandalyesinin arkasını tutup yavaşça çevirdi. Üstüne eğildiğinde aralarındaki mesafe hızla kapanmıştı. Birbirlerine temas eden tek şey alıp verdikleri nefesleriydi. "Hala anlamıyorsun, değil mi? Ben bir zindanın içindeydim. Tüm dünyayı gördüğümü sandığım küf kokulu ve karanlık bir zindan. Sen geldiğinden

beri bir kapım, pencerem ve alabildiğim nefeslerim var. Yani asıl ben teşekkür ederim. Var olduğun için."

Ada yüzünün ateş bastığını hissederken masanın kenarını tırnaklıyordu. Dudağını kemirirken söyleyeceği şeyleri bulmak için duraksadı. "Kalp mührün varken bu haldeysen tamamen serbest kaldığında söyleyebileceğin şeyler beni... biraz endişelendiriyor." Dawson kaşlarını çatarken Ada gülümsedi. "İyi yönde bir endişe," dedi. Duygularıyla öylesine boğuluyordu ki Dawson'a sarılamaması, elini tutamaması, yanaklarını süpüren kirpiklerine sadece bakmakla yetinmesi burnunu sızlatıyordu. Titreyen elini uzatıp tişörtünün ucunu yakalayarak parmaklarını yumruk yaptı. Farkında olmadan onu biraz daha kendine çekti. "Beni asla gitmeyeceğimi sandığım yerlere sürüklüyorsun, Dawson."

"O yere birlikte sürükleniyoruz."

Dawson geri çekildiğinde Ada da önüne döndü. Karnını doyurmaya devam etmeden önce, "Uyumak için yukarı çık," dedi. Dawson'ın adımları yavaşlasa da arkasına bakmamıştı. Ada dışarıdan gelen rüzgârı dinlerken önündeki zeytinle oynuyordu. Geçen her dakika Dawson'a olan duyguları derinleşiyordu ve işi hiç de kolaylaşmıyordu. Yine de tam aksini istemek aklından geçmemişti.

Aradan geçen yarım saatin ardından odaya çıkan Ada, yatağın diğer ucuna sırtüstü uzandı. Dawson'ın güven veren varlığını hissederek gözlerini kapadı. Başka bir insanın nefes alıp verişlerini dinlemenin bu kadar rahatlatıcı olacağını sanmazdı. Konuşmasının bu huzuru bozacağını bilmesine rağmen sessiz kalamadı.

"Yanına inmeden önce bir rüya görüyordum," dedi fısıltıyla. Dawson'ın nefesleri yavaşladı fakat kıpırdamadı. Ada bundan cesaret alarak devam etti. Gözlerini karanlığa dikmişti. "Kerim'in öğrenci evindeydim. Bir battaniyeye sarılmış televizyon izliyorduk. Her zamanki şeylerden konuştuk. Onun yanında asla

korkmazdım. Sinirlendiğinde mümkün olduğunca benden uzak dururdu. Yıllar boyunca bir kez bile bana kendimi berbat hissettiren şeyler söylemiş değildi."

"Gerçek olamayacak kadar iyi bir adammış."

Ada gözlerinde yaşlar birikirken güldü. "Evet, öyleydi." Burnunu çekip ellerini karnının üstünde dolaştırdı. "Rüyamda onu hiç aldatıp aldatmadığımı sordu."

"Tüysüz..."

"Biliyorum. Bilinçaltımın acımasız bir espri anlayışı var." Dawson hareketlenerek arkasını döndü. Omzunun üstüne yatıp elini Ada'nın yastığının altına götürdü. Ada aradığı rahatlamayı bulmuş gibi nefes aldı. "Boğazıma sarıldı. Beni havasız bıraktı. Onu asla sevmediğimden ve sürekli aldattığımdan bahsetti. Uyandığımda, yemin ederim ki onu bir saniyeliğine yatağın karşı tarafında gördüm." Başını yana eğip Dawson'la göz göze geldi. "Rüyaların kendi zihnimizin ürünü olduğunu biliyorum ama etkilenmemek çok zor. Kendimi her konuda suçlu hissediyorum. Bunun önüne geçemiyorum. Ölümler yüzünden, burada olmanız yüzünden... Aklına her ne gelirse. Ama uyandığımda tek bildiğim rüyamdakinin Kerim olamayacağıydı. Seninle bu ilişkiyi denediğimiz için de suçlu hissetmeyi bekledim. Bundan korktum ama kendimden nefret edeceğimi biliyordum. Sonuçta yanındayım ve olmayı umduğum başka bir yer yok." Omzunun üstüne dönüp yastığının ucunu kavradı. "Yaşamak istiyorum, Dawson."

"Artık sadece kaybettiklerin değil, kazandıkların için de savaşacaksın ve bu yüzden intikamını almayı başaracaksın."

Ada ona biraz daha yaklaşıp gözlerini kapadı. Kaybettiklerinin hatırasını yaşatmak isterken sadece intikamlarını almayacak, onlar adına da yaşayacaktı. Tıpkı Kerim'in ölmeden önce söylediği gibi.

"Dawson'ı bu plana ikna ettin mi?" dedi Deborah kollarını bağlarken. Memnun olmadığını başka nasıl açıklayabilirdi bilmiyordu. Eğer Gavin'den şüphesi olsaydı Dawson'ın aleyhine çalıştığını bile düşünebilirdi. "Gerçekten mi?"

"İkna etmedim. Planımı anlattım, o da uygulayabileceğimizi söyledi," dedi Gavin. Ona bakmadan dizine yasladığı deftere notlar alıyordu. Ada için büyü yapıldığını öğrendiklerinden beri yerlerinin açığa çıktığını anlamışlardı. Başlarının sandıklarından daha fazla belada olduğunu da böyle fark etmişlerdi. Şimdiye kadar sadece kurtları karşılarına aldıklarını sanıyorlardı fakat belli ki büyücüler de bir şekilde olaya dâhil olmuştu. Bu durumun içinden nasıl çıkabileceklerini bulmak Gavin'in göreviydi ve aklına gelen seçenekler arasından en iyisini seçse de herkesi mutlu ettiğini söyleyemezdi. Ayrıca hala değişkenler vardı ve olasılıklar hesaplayamayacağı kadar fazlaydı. Boşlukları doldurmak için günlerdir uğraşıyor fakat başarılı olmalarının büyük bir kısmı Ada'nın ne kadar iyi yalan söyleyebileceğine bağlıydı. Sadece Ada değil, buradaki herkesin uzun bir süre boyunca gerçekleri saklaması gerekecekti. Zamanı tam olarak bilememesi ise sinirlerini en çok bozan değişkendi. Kalemi tutan elinin diğer parmaklarını gözüne bastırdı. Defalarca öğrencilerin hayatlarının sorumluluğunu üstüne almıştı, hala öyleydi fakat bu aynı değildi. Doğduğundan beri düşman olarak tanıdıkları Remuslar'a ya da büyücülere karşı değil, kendileri haricindeki herkese meydan okuyorlardı. Hikâyeleri tutarlı olmazsa başlarına gelebilecek şeyleri düşünmek bile istemiyordu.

Deborah boynundan sarkan kolye ucuyla oynarken ileri geri yürüyordu. Aleut'tan kaçıp gittiğinden beri boynundaydı Roecus'un taşı. Kurtlar hangi aileye bağlı olduklarını belirtmek için soy isimleri yerine ilk atalarının isimlerini kullanırlardı ve Tyson'un atası Roecus'tu. Sakladığı taşı bir gün Dawson'a verecekti fakat buna fırsat kalmadan öldüğünde Deborah birkaç anıyla birlikte Aleut'tan ayrılmıştı. Roecus'un taşı altı farklı

rengin tonlarını barındırıyordu ve bunu sadece üzerine ışık vurunca yansıtıyordu. İlk bakışta siyah görünen taşın şekli dişi andırıyordu. Anlamını bilmeyen biri bile özel olduğunu anında fark edebilirdi.

"Herkes üzerine düşeni yapacak," dedi Peratha. "Babamı devirecek -hatta ölümüyle sonuçlanacak- bir planın içindeyim. Hiçbirinizin ondan hoşlanmadığını, daha doğrusu nefret ettiğini, biliyorum fakat o yine de benim babam. Aynı kanı taşıyoruz. Ben buna katlanmak zorundaysam, sen de geri dönmeyi başarabilirsin."

"Aleut'a giremem, Peratha. Beni hain olarak görüyorlar ve öyleyim de! Annemle babam asıldıktan sonra bir daha Aleut'a girmeyeceğime yemin etmiştim."

Gavin başını kaldırıp ömrü boyunca hem sevdiği hem de nefret ettiği kadına baktı. Eğer normal koşullarda olsalardı onu teselli etmek için sarılırdı. İkisi de ilk adımı atamayacak kadar gururlu olduğundan istekleri hayallerden öteye gidemiyordu. Defteri kapatıp önündeki masaya attı. Elini karışık saçlarında dolaştırıp birkaç tanesini çekiştirdi. Kahkaha sesini duyduğunda gözlerini devirmeden duramadı. Hilary her zaman neşeli görünürdü fakat bu gerçek mutluluğun sesiydi. Gavin'in sinirlerine faydası dokunmuyordu. Murat'ın iyi biri olmadığını düşünüyor değildi. Kadınlarla yaşadığı ilişkilerine defalarca şahitlik etmişti. İçinde olduğu şeye ilişki denilebilirse elbette. Ondan daha iyi olduğunu iddia edemezdi ve hiçbir şeyine karıştığı da yoktu fakat ilgilendiği, Hilary'nin mutluluğuydu. Sırf bu yüzden Dawson'ın ne hissettiğini anlıyordu. Gavin'le Deborah'ın yan yana bile durmasına katlanamadığı zamanlar olmuştu. Hiç kimse erkek konuşmalarında kız kardeşinin adının geçmesinden hoşlanmazdı ve Gavin'le Murat'ın pek de nazik konuştuğu söylenemezdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Bu sana her şey yolundaymış gibi mi görünüyor?" dedi Gavin, Hilary'nin sorusuna karşılık elini sallayarak. "Bok gibi bir planımızın olduğu yetmiyormuş gibi aynı zamanda kimse gönüllü de değil. Sadece kendi postumu kurtarmaya çalışmıyorum. Tüm Aleut berbat halde. Remuslar ve büyücülerle işbirliği yapıyorlar. Birileri durumu düzeltmek zorunda."

Murat ağzını açmışken Hilary onun bileğini tutup başını salladı. "Stres altında olduğunun farkındayım ama söylediklerini yapmak için hazırız, Gavin. Ayrıca planın bok gibi değil. Yapabileceğimiz en mantıklı şeylerin listesi bu."

"İyi niyetin kendimi kötü hissettiriyor."

Hilary gülümseyerek onun yanına gitti. "Özrün kabul edildi ama bir daha bana haksız yere bağırma. Ciddiyim," derken incecik parmaklarından birini kaburgalarına batırdı. Gavin homurdanarak çekilse de rahatlamıştı. Diğer herkes bir yana, eğer Hilary'nin ölümüne sebep olursa annesi de Gavin'in ölümünü garantilerdi. Zaten Gavin'i huzura kavuşturacak tek şey de bu olurdu. Hilary'nin annesi doğumda öldüğünden beri Racelle yeğenini kendi kızı gibi büyütmüştü. Hilary, Racelle için hem sahip olamadığı bir kız çocuğu, hem de kaybettiği kardeşinin boşluğunu doldurmuştu. Değerli olduğunu söylemek durumu hafifletirdi.

"Hilary'ye katılıyorum," dedi şimdiye kadar konuşmamış olan Stone. "Uygulayabileceğimiz tek planı oluşturmuşsun. Yalanlarımızın inanılır görünmesi için her şeyi yapacağız. Kaiser'ın şüpheleneceği son kişi benim. Size yardım edeceğimi asla tahmin etmez."

"Haksız da sayılmaz," dedi Murat. "Sahiden neden bize yardım ediyorsun? Aramızda bir güven çemberi oluşacaksa bence birkaç sırrını paylaşabilirsin."

"Zamanı gelince öğrenirsiniz. Bilmeniz gereken tek şey arkanızda durduğum. Tüm sebeplerim bir yana, Aleut'un berbat bir yere sürüklendiğinin farkındayım. Kaiser konusunda

yanıldığınızı söylemeyeceğim, fakat büyücülerle işbirliği yaptığını düşünmüyorum. Bana kalırsa Ada'nın hafızasını geri getiren büyüyü ayarlayan Remuslar'dı."

"Kaiser'ı büyücülerden yardım almadığına nasıl bu kadar eminsin?" dedi Hilary şüpheyle.

"Doğru," dedi Peratha başını sallayarak. "Babamdan her şeyi bekleyebilirim ama asla bir büyücüyle ortak iş yapmaz. Hayatını kurtarmak için yapacağı tek şey onlardan yardım istemek olsa bile."

Kapı kapanma sesini duyduklarında önce Dawson'ı, sonra da Ada'yı gördüler. Birkaç dakikalığına aralarında rahatsız edici sessizlik dolaşsa da Ada'nın eski haline döndüğüne inanmışlardı. Bu Ada için kurtları kandırabilmenin ilk adımıydı. "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Gavin koltuğun ucuna kadar kayarken Ada'ya yanına oturmasını işaret etti. Aklında bir şeyler oluşmaya başladığında ilk önce Dawson'a söylemişti. Hepsinin çekeceği şiddet psikolojik olacakken Dawson için aynı zamanda fiziksel dayanıklılık da şarttı. "Kurtlar tehlikeli bir süreçten geçiyor, Mahfer. Kaiser, Remuslar'la altından kalkamayacağı oyunlar oynuyor. Remuslar ise büyücülere bulaşmış durumda. Eğer şu anda bulunduğumuz sistem çökerse tahmin edilemez kayıplar vereceğiz ve çoğalmamız zaten sıkıntıyken böyle bir şeyi kaldırabileceğimizi sanmıyorum. Büyücüler her zamanki gibi kurtların soyunu tüketmenin peşindeyken almak istemediğimiz bir riske giremeyiz."

"Ne yapacağız peki?"

"Aleut'a geri dönüyoruz. Dawson hariç," dedi hala elinde tuttuğu kalemi ona doğrultarak. "Geri dönüyor, senin hakkında araştırma yaparken aynı zamanda Kaiser'ın hangi oyunun içinde olduğunu öğreniyoruz. Ve şans bizden yana olursa yönetimi değiştireceğiz."

Ada, Gavin'in yüzüne bakarken zaman öylesine yavaşlamıştı ki kafasındaki saatin ağır çekimdeki tik taklarını duyabiliyordu. "Ciddi olamazsın," dedi söylediklerine inanamadan. "Aleut'a dönmek istemiyorum ben. Dawson'ız kesinlikle... Ben..." Nefeslerini toparlamaya çalışıp tırnaklarını dizlerine geçirdi. "Ben bunu yapamam." Başını iki yana sallıyordu. "Yeniden yalnız kalamam." Göz ucuyla baktığında Dawson'ı alnını ovuştururken gördü. Dillendiremediği sıkıntıları Ada fazlasıyla derinde hissediyordu.

"Yalnız olmayacaksın," dedi Gavin güven verircesine. "Ve bunu yapamayacağını düşünüyorsan devamını duymaya hazır değilsin demektir."

"Devamı da mı var?"

"Başlamadık bile."

26

Toplanabilecek tüm itirazlar yeterli gelmiyor.
Daha zor olsa bile saat ilerlemeye devam ediyor.

Ada hala başını iki yana sallarken Gavin ona aldırmadan planını anlatıyor, aynı zamanda dinlediğinden emin oluyordu.

"Stone haricinde hepimiz kaçak durumundayız. Kaiser'ın koşulsuz bir şekilde affedebileceği tek kişi Peratha. Bu yüzden bizim yeniden Aleut'a girişimizi mantıklı kılacak, Kaiser'ın gözünü süsleyecek ve yaptıklarımızı telafi etmek istediğimize sahiden inanacak bir duruma ihtiyacımız var."

"Ne olduğunu sormaktan korkuyorum," dedi Ada iç geçirerek. Yüzünü avuçlarına yaslamış, bacaklarından güç alarak öne eğilmişti. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Aleut'a gidecek olmaları her şeyi daha da berbat ediyordu. Olaylar en başa sarılıyor, elinde hiçbir şey olmadan yeniden mücadeleye atılıyordu.

"Kaiser'a en çok istediği şeyi vereceğiz."

"Neymiş o?"

"Dawson'ı öldüreceğiz. Aslında sen öldüreceksin. Hiçbirimizin bunu yapacağına inanmaz. Psikolojik profile uyan tek kişi sensin." Ada ayağa fırlarken dizini masaya çarpmıştı. Gavin alacağı tepkiye hazırlıklıydı. Anlayışlı olmak istiyordu

fakat yeterince zaman kaybetmişti. Bu yüzden yavaşça Ada'nın elini tutup yeniden yanına oturttu. "Buna mecburuz, Mahfer. Dawson'ı öldürdüğünün kanıtını Kaiser'a götürdüğünde seni de Aleut'a kabul edecek. Hilary fazla genç olduğundan hafif bir cezayla kurtulacak. Murat ve ben, Dawson'la olan arkadaşlığımızı öne süreceğiz. Deborah için de Remus'tan kovulması ve ağır bir ceza alması yeterli."

"Gerçekten... Yani bunu sahiden yapmayacağım, değil mi?" Sormak aptalcaydı fakat son günlerde takip edemediği o kadar çok şey olmuştu ki garantilemek zorundaydı.

Dawson masanın ucuna oturana kadar onlara yaklaştı. Ada'ya olabildiğince yakındı. "Azüler'in yalanları fark edebildiğini sana anlatmıştım ama bu zihin okumak gibi değildir. Manipüle edebilir, algılarını aldatabilirsin. Kaiser'a en gerçek yalanı vermeni sağlayacağız. Bu da beni öldüreceğin noktaya kadar ilerleyip orada durmamız anlamına geliyor. Tüm aşamaları gerçekleştireceğiz, sadece son darbeyi indirmeyeceksin. Kaiser'a beni nasıl öldürdüğünü anlatırken bu tamamen gerçeklerden ibaret olacak."

"Seni ölümün kıyısına kadar kovalayacağım yani. Kaiser bunu yapacağıma inansa bile nasıl başarabildiğimi sorgulamaz mı zannediyorsunuz? Bir kurdu iki saniye içerisinde infaz edişini izledim, Dawson. İnsan olarak şansım ne kadar?"

"Bunun için de iyi bir sebebimiz var. Kalp mührümün zorlandığına Kaiser şahit oldu." Sonraki söyleyeceklerini toplamak için dudaklarını ıslatarak derin bir soluk aldı. "Sana karşı..." Boğazını temizleyerek başını salladı. "Bir şeyler hissettiğimi ve bu konuda agresif davrandığımı anlatacaksınız. Kurtlar tarafından saldırıya uğrayan insanların birçoğu senin durumunda beni iğrenç bulurdu, tüysüz, kurtarmak istemezdi. Bu yüzden Kaiser sana inanacak. Kalp mührün beni delilik noktasına getirdiğini ve Murat'la Gavin'in beni kontrol altına almak için

bağladığını söyleyeceksin. Sonra da gizlice yanıma gelip beni öldürdüğünü."

"Ve bunun sonucunda arkadaşların beni affedecekler, öyle mi?"

"Hayır, affetmeyecekler fakat ölümümüm Kaiser için bir anlam ifade ettiğinin farkındalar. Bu yüzden Aleut'a yeniden kabul edilmek için seni Kaiser'a barış teklifi olarak sunacaklar."

"Bu iyi bir plan," diye mırıldandı Ada kollarını bağlayarak. Boşluk bulmayı istiyordu. Kaşlarını çatarak biraz daha düşündü. Bulmak zorundaydı. Dawson yanındayken bile zor dayanıyordu. Onsuz günler, haftalar, hatta belki aylar, geçirmek istemiyordu. "Kahretsin," dedi gözlerini kapatırken. Plan yeterince iyiydi. "Arkadaşlarını öldüren kişiden intikam almak yerine, barış teklifi olarak paketlemek Gavin'le Murat'ın yapacağı bir şey değil. Kaiser buna inanacak mı?"

"İnanır," dedi Dawson kendinden emin bir şekilde. "Lanetim işlendiğinden beri o kadar da yakın değiliz. Son birkaç aydır, iki asırdır vakit geçirdiğimizden daha fazla bir arada kaldık. Arkadaşlığımız bozulmamış olabilir ama Kaiser bunu bilmiyor."

"Peki ne kadar sürecek?"

"Şanslıysak bir buçuk ile iki yıl arası."

Ada seğiren gözüne parmaklarıyla bastırdı. Bir kez daha ayağa fırladı ve bu sefer kimsenin onu tutmasına izin vermedi. "Bir buçukla iki yıl arası! Tabii şanslıysak!" İki eliyle birden saçlarını geriye itti. Herkesin belli riskler aldığının farkındaydı fakat bununla sorunu yokmuş gibi davranamazdı. Böyle bir şey mümkün bile değildi. Dawson yukarı çıkmasını işaret ettiğinde, "İkna olmayacağım," dedi. Kendinden o kadar da emin sayılmazdı. Eğer ellerindeki tek şans buysa kullanmaları gerektiğini biliyordu.

"Ada," dedi Dawson sadece. Ellerini kaldırarak yanlarından ayrıldığında Dawson diğerlerine döndü. "Plana uyacaktır ama sadece birkaçınızın değil, hepinizin desteğine ihtiyacı var.

Aramızdan biri için bile bu kadar zorken onu ne kadar zahmetli bir duruma soktuğumuzu düşünün. Bizim aksimize insanların arasında yaşayabilir. Aleut'a geri dönmek zorunda değil. Bunu yeniden kabul görmemiz için yapacak."

"Dengesiz bir haldeyken ona güvenebilir miyiz?" dedi Deborah. "Yanımızda olduğundan şüphe duymuyorum. Sadece sonuna kadar götürüp götüremeyeceğini merak ediyorum."

"Bu yüzden ona yardım edeceksiniz. Özellikle de sen," derken bu sefer Gavin'e bakıyordu. "Çalışmalara devam etmek isteyecektir. Zamanın çoğunu birlikte geçireceksiniz. Desteğine ihtiyacı olacak, Gavin."

"Pek iyi anlaşamadığımız sır değil fakat elimden geleni yapacağıma söz veriyorum," dedi Gavin ve Dawson için bu kadarı yeterliydi. İkisinin iyi anlaşmasını istemiyordu zaten. Birbirilerinin arkanı kollamaları aradığı güvenceyi veriyordu.

Merdivenlerden çıkarken Ada'ya söyleyebileceği şeyleri aklından geçiyordu. En mantıklı şeyleri bulamayacağı kesindi. Kendisi bile gönüllü değilken onu nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu. Eli kapı kolunda dururken birkaç saniyeliğine içeriyi dinledi. Ada'nın ileri geri yürüyen ayak seslerini duyabiliyordu. Dawson kapıyı açtığında Ada durup ona baktı.

"Başka-"

"Başka bir yol yok," dedi Dawson onun cümleyi tamamlamasına izin vermeden. "Eğer Kaiser, beni seninle birlikte gözden çıkarmış olmasaydı aşağıdakilerin hiçbiri Aleut'tan kaçmazdı. Benim yüzümden buradalar ve biliyorum, bedelini sen ödememelisin."

"Sorun ne yapacağım değil, Dawson." Ada bunu söylediğine şaşırmıştı. Olayı tamamen farklı bir yönden anlıyordu. "Ölmeyeceğinin, hatta birkaç saat sonra en az şimdiki kadar sağlıklı olacağının farkındayım. Benim tereddüt ettiğim şey bunu *sana* yapacak olmam. Üstelik çok uzun bir süre boyunca seni tekrar göremeyeceğim bile. Ya bir şeyler ters giderse? Hem kiminle

sırlarımı paylaşacağım? Geceleri yatağıma gitmeden önce kim benimle balkonda oturacak? Hilary ve Murat haricinde kimse benden hoşlanmıyor bile. Daha ilk antrenmanımızda Gavin'in beni temelli olarak boğmayacağının garantisini verebilir misin?"

"İyi olacaksın."

"Hayır!"

"Hepsi seni koruyacak," derken ona yaklaştı. Birbirine kilitlenen gözleri şüpheye yer bırakmıyordu. Dawson'ın bakışları öylesine güven doluydu ki Ada kendinde olduğuna inanmadığı bir güç buldu. "Ayrıca Gavin, seni o kadar iyi eğitecek ki hayatta kalmak için kimseye ihtiyacın olmayacak. Sırların konusunda Murat'a güvenebilirsin ve balkondaki konuşmalarımıza gelince..." Nefesini bırakarak kendine birkaç saniyeliğine dudaklarına bakma izni verdi. "Geri döndüğümde bunu telafi edeceğimize söz veriyorum. Benim için günlük tutabilirsin. Hepsini okuyup arayı kapatırız."

"Senin yaptıklarını nasıl öğreneceğim?" diye sorarken ikisi de yatağa oturdu.

"Günlük tutmaktan nefret ederim ama dikkatlerden uzak durmaya çalışacağım. Çok fazla bir olay yaşayacağımı sanmıyorum."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, Dawson."

"Aradığımı bulmuşken ondan böylesine çabuk ayrılmak, aklımdaki hiçbir şeye uymuyor. Yine de hayatımız boyunca kaçak yaşayamayız. Yeniden kabul görmek, yasal olmak zorundayız. İkimizin daha iyi bir yerde olmasını isterdim, fakat şimdilik bununla yetineceğiz."

"Ne zaman değişecek?"

"Değişim çoktan başladı, tüysüz."

Ada başını kaldırarak ona baktı. "Tamam," dedi kendine bile yabancı gelen sesiyle. Gözlerini kapatıp boğazını temizledi

ve tekrar denedi. "Tamam, yapacağım. Artık kaçak olmayacağız. Bizi yeniden yasal yapacağım."

"Belki beni düşmanlarından biri olarak hayal etmelisin," dedi Dawson ifadesiz bir yüzle.

"Hiçbirini insan halinde görmedim." Sonra Dawson'ın bileğini kelepçeledi. Titanyumdan geniş kelepçelerdi. İki bileğini de duvardan sarkan zincirlere sabitleyip geri çekildi. Üzerinde kot pantolonundan başka bir şey yoktu ve yere basan çıplak ayaklarının hemen yanında da iki halka bekliyordu. "Evinin bodrumunda böyle bir düzenek olması aklıma birçok soru getirdi, biliyorsun." Dizinin üstüne eğilip ayaklarını da kıpırdayamayacağı şekilde bağladı.

"Farklı yüzler, aynı fantezi," dedi Gavin odaya girerken. İkisi de ona bakıp gözlerini devirdiğinde Gavin omuz silkti. "Sorun değil, renkli romantizm anlayışımı kıskanmanız normal." Yanında getirdiği bıçakları masaya dizmeye başladı. Ada'nın Dawson'ı ölümün kıyısına sürüklerken kullanacağı silahlardı. Her biri pratik, hafif ve fazla keskindi. "Peratha helikopter ayarladı. Aleut'la bağlantıya geçtik. On beş dakikanız var," dedi saatine bakarak. Bodruma inmeden önce vedalaşmalarına rağmen Dawson'a bir kez daha başını salladı ve ikisini yalnız bıraktı.

Ada masaya doğru yürürken kapının bir kez daha açıldığını duydu. Gelen kişinin Peratha olmasına şaşırmamıştı. Dawson hepsiyle tek tek konuşmuştu fakat belli ki Peratha için yeterli değildi.

"Her şey hazır görünüyor." Peratha mevsime hiç de uygun olmayan şort ve tişörtüyle ipek elbiselerinin içindeki kadar asil durmayı başarabiliyordu. Dawson'ın karşısına yürüyüp zincirlere dokundu. "Haberleşme için yollarımız kapalı olacak. Geri dönmen gerektiğini sana nasıl ulaştırmamızı istersin?"

"Birbirimizle iletişimde olmasak da sizlerden ve Aleut'un durumundan haberdar olacağım. Ne zaman döneceğimi anlarım."

Peratha nefesini tutarak Dawson'ın yanağına dokundu. Parmakları çenesine kayarken arkaya bir adım attı. Konuşmak isteyerek dudaklarını aralasa da hiçbir şey söylemeden bodrum katından ayrıldı. Ardında bıraktığı sessizlik, boğucu bir yoğunluktaydı. Dawson hafifçe kıpırdandığında zincirden tıkırtılar yükseldi.

Ada en sonunda hangi bıçağı kullanacağına karar vermişti. Bunun öylesine bir seçim olmasını istemiyordu. Arkasını döndüğünde Dawson gözlerini kıstı. "Bu haldeyken bana yaklaşmanın iyi sonuçlanacağını sanmıyorum, tüysüz."

"Neden öyle söyledin?" dedi Ada mırıldanarak.

"Nedenini biliyorsun. Peratha bana âşık değil. Saplantılı ve zorlu geçen ergenlik döneminden izler taşıyor. Murat'ın sözleri," dedi omuzlarını kaldırırken. "Gerçek aşkı bulduğunda onun evlilik tekliflerini kabul etmediğim için bana teşekkür edecek."

Ne kadar süreceğini bilmediği zaman boyunca birbirilerini göremeyeceklerdi. Ada vedalaşmalarının bu şekilde ilerlemesini istemiyordu. Tam karşısında durup bıçağı diğer eline aldı. "Sana bazı sözler vermek istiyorum. Türünüzde sadakat yemini diye bir şey var mı?"

"Bana bağlı kalacağını söyle ya da söyleme. Nasıl olsa bunu yapacağını biliyorum."

"Beni bu kadar kısa sürede böylesine tanıman gözümü korkutuyor." Bıçağın ucunu onun teninde dolaştırdı ve oradan söküp atmak istercesine avcı dövmesinin üzerini çizdi. "Kaç yıl sürdüğü umurumda değil, tekrar karşıma çıkacağın ana kadar sana sadık kalacağım," dedi. Sonra sessizce, ona bakmadan ekledi. "Senden hiç haber alamayacak olsam bile her gece senin yatağına girip yaşadıklarımı yazacağım. Geldiğin zaman birlikte okuyacağız."

"Sadece bir ricam olabilir."

"Nedir?"

"Saçlarını kesme." Ada gülümseyerek başını salladı. Zaten bunu yapamayacağını düşünmüştü. Saçları, Dawson'la aralarındaki ilişkinin en sağlam temelleriydi. Onlardan kopamazdı. Ada bıçağı sımsıkı tutarak yutkundu. Üzerinden defalarca geçtikleri adımları gerçekleştirmeden önce, "Son bir şey," dedi Dawson aceleyle. Ada merakla onun gözlerine baktı. "Sakın beyaz giyme."

"Bunu söylemene gerek bile yok."

"Yalan ve aura konusunda öğrettiklerimi unutma. Ağzından çıkan her şey, gerçeğe en uygun yalan olmalı. En iyi yalan gerçeklerden beslenir. Sadece hangisini seçeceğine karar vermelisin. Şimdi başlayabilirsin," dedi Dawson ve Ada'nın onu kesmesinden önce söylediği son şey, "Seninle gurur duyuyorum," oldu.

Dakikalar sonra Ada kanla kaplanmış olan elinden gözlerini ayıramazken sendeleyerek çekildi. Gavin'in onlara verdiği on beş dakikanın yarısından fazlasını harcamışlardı. Dawson'dan çok kendine zaman tanıyor olsa da, "Su ister misin?" dedi.

Dawson başını sallayarak reddetti. "Dövmeyi elimin üzerinden ayırman gerekiyor. Kaiser kanıt isteyecektir."

"Biliyorum biliyorum. Söylemiştin." Daha temiz olan eliyle kulağının üstünü kaşıdı. "Bu orta çağdan kalma bir yöntem değil mi? Fotoğrafını falan da çekebilirdim."

"Kaiser orta çağdan kalma. Ayrıca bu büyülü bir dövme, yani benden ayrılması için gönüllü olduğuma asla inanmaz. İyileşirken büyü yeniden oluşturulacağı için beni biraz... zorlayacak."

"Nasıl iyileşecek?"

"Doğru soruları sormaya başladın," dedi Dawson hırıltılı sesiyle. Ada inatçı gözlerini ona diktiğinde Dawson cevaplamak zorunda kaldı. Yine de Ada cevabın ne kadarını öğrendiğine emin değildi. "Buradan çıktıktan sonra dönüşüp Lavina'ya

gideceğim. O zamana kadar yaralarımın birçoğu düzelmiş olur. Dövme için yapılabileceklere o karar verecek."

"Amona bu işe bayılacak." Umduğu gibi Dawson'ın ona dönmesine sevinecek, hak etmediği şeyler düşünecekti. Ada hissettiği şeyden utanarak yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma. Burada ne haldeyiz ama ben kıskançlık ediyorum."

"Sorun değil," dedi Dawson, onun bu halinden keyif aldığını saklamadan. Duygularını sesine yansıtmak, yeni bir deneyim olmuştu. Daha doğrusu unuttuğu bir alışkanlık. Ada'yla konuşurken çıkarları ya da hedefleri düşünmüyordu.

Ada ona yeniden yaklaşırken cesaret için derin soluklar aldı. Kusmamayı umuyordu. Midesi deli gibi bulansa da her şey olabildiğince kontrol altındaydı. "Bunu yaptığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Tekrar görüştüğümüzde," dedi Dawson yutkunarak. "Eğer sözlerini tutmuş olursan ödeşmiş sayılırız." Dawson bilekten zincirli ve omuz hizasından biraz daha yukarıda olan elini yumruk yaptı. Ada dövmeye bakarken hissettiği yoğun enerjinin varlığının farkındaydı. Ama bu sefer sanki enerji ona dokunmak yerine üzerinden sürtünüp geçiyordu. Zarar vermek istemiyordu.

Dawson'ın eline yaklaşıp bıçağı yatırdı. Batırmak yerine derisini yüzmek daha zordu. Dawson'ın gözlerini üzerinde hissediyordu. Kendini gelecek acıya hazırlamıştı ve Ada'nın işini zorlaştırmamak için kıpırdamıyordu.

"Beni ilk gördüğünde ne düşünmüştün?" diye sordu Ada, Dawson'ın dikkatini dağıtmak için.

"Hayatımı altüst edeceğini."

"Sözünü hiç sakınmıyorsun," dedi Ada gülümseyerek. Gözlerini Dawson'ın kasılmış elinden ayırmıyordu. "Bense korkutucu olduğunu düşünmüştüm. Gavin, Murat'a benim seninle çalışacağımı söylediğinde tepkisini görmeliydin. Sanki beni uçurumdan itmişler gibi hissettim. *Kırmızı bir pelerin giyiyor,*

ellerini önünde birleştiriyor ve bir insan. Dawson onu yer," dedi Ada, Murat'ın sesini taklit ederek.

"Zaman zaman yemek istediğim doğru."

"Kapa çeneni," dedi Ada başını sallarken. Bunu şimdi, tek seferde bitirecekti. Sonra istediği kadar kusardı. "Bunu yaparken bana bakma, olur mu? Deri yüzmenin bir sınırı var mı?"

"Yap gitsin." Sanki sıkılmış gibiydi. İfadesiz gözleri diğer elinin açılıp kapanan parmaklarını izliyordu.

Ada uzatmanın sadece kendine değil, Dawson'a da zararları olduğunu düşünüp derisini yüzmeye başladı. Dawson irkildi ama yerinden kıpırdamadı. Göğsünden kopup gelen hırlamalar düşük sesli ve korkutucuydu. Bozuk paradan biraz büyük bir alanı kaplayan dövmeyi kestiğinde onu Gavin'in çantasındaki özel poşetlerden birine koydu. Arkası dönük dururken bakışları kapıya yönelmişti. Koşarak uzaklaşmak istiyordu. Saatlerce, günlerce koşmalıydı.

"Bana dön."

Ada onu dinlemeden başını salladı. "Beni asla affetme. Bunu hak etmiyorum."

"Bana dön, Ada," dedi Dawson sabırla. "Seni affetmesi gereken tek kişi yine sensin." Ada ona bakarak yanına sokulduğunda Dawson başını eğerek gülümsedi. "Artık git. Aleut'u hak ettiği gibi bir yere dönüştür."

"Yapacağım."

"Biliyorum," dedi Dawson gülümseyerek. "Sana güveniyorum. Hadi git."

Ada bir kez daha ellerini kaldırdı ama bu sefer ona dokunmak içindi. Yapamayacağı şeylerden hiç böylesine nefret etmemişti. Kontrolden sıkılmıştı. Lanetlerden ve kurtların saçma sapan kurallarından da. Gözlerine batan yaşları geri itip arkaya doğru yürüdü. Çantayı alıp koşarak dışarı çıktı.

"Bitti mi?" dedi Hilary oturduğu koltuktan kalkarak. Salonda bir tek o kalmıştı. Diğer herkes dışarıda, gitmek için hazırdı.

"Gidelim." Evden çıktıklarında çantayı açık duran bagaja atıp kapıyı açtı. Hilary'nin yanına bindiğinde öndeki aracın da çalıştığını duydu. Burada Gavin, Murat ve Hilary'yle birlikteydi. Kalbinin bir kısmına hükmetmeye başlamış olan adamı düşünerek onu dakikalarca kestiği bıçağı tutmak için beline uzandı.

O sırada Dawson hala bağlı olduğu zincirlerden kurtulmak için acele etmeden bekliyordu. Arabaların uzaklaşması, helikoptere ulaşıp onları gökyüzüne taşıması için gereken zamanı veriyordu. Başka türlü kendini nasıl evde durmaya zorlardı emin değildi. Başını çevirip kaslarını ve damarlarını gördüğü eline baktı. "Sandığımdan daha iyi." Düzeneği kurarken kelepçelerin alt kısmına sıkıştırılmış olan anahtara ulaştı. Parmaklarında doğru şekilde tutmak için çevirirken aceleci ve gürültülü ayak seslerini duydu. "Tüysüz?"

"Bıçağımı unuttum," dedi Ada ona bakmadan. Masanın üzerinde kirli bir şekilde duran tek bıçağı alıp eski bir bez parçasıyla temizledi. Biraz tuhaf görünebilirdi ama iyi bir amaç için berbat bir şekilde kullandığı bu bıçağı yanında taşıması gerektiğini düşünüyordu. Yeniden merdivenlere yönelmişken, "Kahretsin," diye mırıldanıp bıçağı belindeki kılıfa yerleştirdi.

Koşarak Dawson'ın yanına gitti. Yüzünü avuçları arasına aldığında bir an ikisi de donup kaldı. Dawson konuşmak için nefes almıştı ki Ada ona fırsat vermeden dudaklarını dudaklarıyla örttü. Duvara uçmadığına emin olduktan sonra gözlerini kapadı, öpmeye devam etti. İçinde tamir olan, diğer yandan gittikçe daha fazla kırılan bir şeyler vardı. Merhaba ve elvedalar birbirine karışmıştı. Gözlerinden akan yaş, öpücüklerini mühürlerken isteksizce geri çekildi. Dawson'ın parlayan irisleri, onun şaşkınlıktan dolayı dışa vuramadığı hislerini yansıtıyordu.

"Emin olmak istemiştim," dedi Ada sessizce. Parmaklarını kıpırdatıp Dawson'ın yüzünü okşadı. Belli belirsiz gülümsedi. "Sandığımdan daha iyi bir his." Günlerdir aklından geçip duran şeyi yapıp yüzünü ona yasladı. Teninin altındaki sıcaklık

ve güç büyüleyiciydi. Ne kadar hayal ettiğini unutmuştu ama asla bu kadar iyisini düşlememişti.

"Ne zamandır bana dokunacağını biliyordun?" Dawson aldığı derin nefesler arasında yüzünü Ada'nın yüzüne sürtüyordu.

"Söylediğim gibi, emin olmak istemiştim."

"Ada." Tek bir ismin içine öylesine çaresiz duygular yüklemişti ki Ada'nın daha fazla ağlamasına sebep oldu. İkisi de bundan daha iyisini hak ediyordu. Ayrılıklardan çok daha fazlasını. Dawson burnunu onun yanağına dokundurdu. "Ellerimi çöz."

Ada, Dawson'ın eline baktı. Anahtarı kilide yerleştireceği sırada Ada'nın öpücüğüyle elinden düşürmüştü. "Buna vakit yok." İçinden gelmeyen bir itiraz olması doğruluğunu hafifletmiyordu. Aleut çoktan onların gelişi için bilgilendirilmişti ve şimdiye kadar helikopterde olmalıydılar.

"Ellerimi çöz!" diye bağırdı Dawson. Hızla çekiştirdiği zincirlerin bağlı olduğu duvarlardan tozlar yükseldi ve taş parçaları düştü. Ada biraz daha kapıya yaklaşmıştı. "Sakın!" dedi Dawson hırlayarak. "Sakın arkanı dönüp gitme! Sakın buna cesaret etme!"

Ada tüm söylediklerine rağmen korkudan değil, hüzünden ağlamaya başlamıştı. "Verdiğim sözlerin hepsini tutacağım," derken bir kez daha geri adım attı.

Her adım atışında Dawson zincirleri çekiştirmeye devam ediyordu. Sonunda zincirleri koparacaktı ama bunu başardığında Ada ulaşamayacağı kadar uzakta, Dawson'sa planı tehlikeye atmayacak kadar mantıklı düşünmeye başlayacaktı. Belki hala öfkeli ve şaşkın olacaktı ama Ada'ya tehlikeli derecede yaklaşmayacaktı.

Hayatta olduğunun ortaya çıkmasının, Ada'nın ölüm ilanının verildiği an olacağını biliyordu. Cellât'ın ilgileneceği bir ölüm ilanı.

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Bu kitap için teşekkür etmem gereken öylesine çok insan var ki herkesi saymam imkânsız. Bir fotoğraftan etkilenerek başladığım kurgu bana harika okuyucular, gerçekleştirmek istediğim hayaller kattı.

Her zaman minnet duyduğum ve beni kendi hayal dünyasındaki masallarla büyüttüğü için anneme teşekkür ederim.

Sonsuz destekleriyle yanımda olan Kumru Kuşçu, Özge Gül, Yasmina Atayurt, Şirin Uluşık, Işıl Kaçar, Berna Yıldız, Betül Güçlü, Necla Nur Özyürür'e teşekkürü bir borç bilirim. Dostluğunuz benim en güzel şanslarımdan. İyi ki varsınız.